GILLIAN

FLYNN

Thrillerul anului
The Observer

Fata dispărută

Citește-l și rămâi celibatar.
FINANCIAL TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE:
Magdalena Mărculescu

GILLIAN FLYNN

Fata dispărută

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

Pentru Brett: lumina
vieții mele, senior
și
Flynn: lumina vieții mele,
junior

„Dragostea e
preschimbarea nesfârşită
a lumii: minciuni şi ură,
ba chiar şi crimă, sunt
toate împletite în ea. E
înflorirea de nestăvilit a
celor opuse şi-amestecate,
un trandafir minunat din
care se ridică, abia simţit,
izul de sânge.“
Tony Kushner, *Iluzia*

Partea întâi

Băiatul pierde fata

Nick Dunne

Ziua dispariţiei

Când mă gândesc la soţia mea, îmi vine în minte, întotdeauna, capul ei. Forma lui, pentru început. Prima dată când am văzut-o i-am zărit de fapt ceafa, care avea un nu-ştiu-ce încântător în felul în care era fasonată. Ca un ştiulete lucios şi dur de porumb ori o fosilă găsită în albia râului. Avea ceea ce victorienii ar fi numit *un cap bine modelat*. Îţi puteai reprezenta cu destulă uşurinţă craniul.

Aş fi recunoscut oriunde capul acela.

Şi ce se află înăuntrul lui. Mă gândesc şi la asta: mintea ei. Creierul, cu toate onduleurile lui, şi gândurile, năpustindu-se prin materia şerpuitoare ca nişte miriapozi iuţi, bezmetici. Îmi imaginez, ca un copil, că i-aş putea deschide craniul, că i-aş putea desface creierul şi să umblu prin el, încercând să-i surprind şi să-i capturez gândurile. *La ce te gândeşti, Amy?* Întrebarea pe care am pus-o cel mai adesea pe parcursul căsniciei noastre, însă nu cu voce tare, şi nu celei care ar fi putut răspunde. Presupun că asemenea întrebări atârnă ca nişte nori grei, de furtună, asupra oricărei căsnicii: *La ce te gândeşti? Cum te simţi? Cine eşti tu? Ce ne-am făcut unul altuia? Ce-o să ne facem acum?*

Ochii mi s-au deschis brusc, la şase dimineaţa fix. Fără mişcat blând din gene, fără clipit leneş, răgaz pentru recăpătat cunoştinţa. Trezirea a fost mecanică. Un truc de ventriloc cu marionetă, ce-ţi dă fiori: lumea e neagră şi apoi, dintr-odată, *începe spectacolul!* 6–0–0 arăta ceasul — mi se iţea în faţă, primul lucru pe care l-am văzut. 6–0–0. Părea cumva altfel. Arareori mă trezeam la ore atât de fixe. Eram un tip care practica trezitul la întâmplare: 8:43, 11:51, 9:29. Nu existau alarme în viaţa mea.

În exact momentul acela, la 6:00, soarele s-a înălţat peste şirul de stejari, dezvăluindu-şi întreaga putere de zeu furios şi văratic. Lumina sa a izbucnit peste râu, către casa noastră, ca un deget lung, gata să mă împungă prin draperiile subţiri ale dormitorului nostru. Acuzator: *Ai fost văzut. Vei fi văzut.*

M-am răsucit în pat, adică în patul nostru din New York adus în casa cea nouă, pe care încă o numeam *casa cea nouă*, deşi ne mutaserăm aici de doi ani. E o casă închiriată, chiar pe ţărmul râului Mississippi, o casă care ţipă a Nou-Îmbogăţiţi de Suburbie, genul de loc pe care mi-l doream în copilărie, aflat în partea mea de oraş, cea sărăcăcioasă. Genul de locuinţă care apare imediat familiară: căsoiul masiv, ţipând de nou-nouţ ce e, fără personalitate, genul de casă pe care soţia mea l-ar fi detestat — şi chiar îl detesta.

„Să-mi las sufletul la intrare înainte să deschid uşa?“ a fost prima ei replică la sosire. Făcuserăm un compromis: Amy insistase să închiriem, şi nu să cumpărăm, în orăşelul meu de baştină din Missouri, cu speranţa fermă că n-aveam să rămânem legaţi prea mult de locul acela. Însă singurele case de închiriat erau înghesuite într-un perimetru imobiliar ce se dovedise un eşec: un minioraş fantomă de reşedinţe deţinute de bănci, lovite de recesiune şi la preţ redus, un cartier care se închisese încă dinainte să se deschidă. Era un compromis, dar nu şi pentru Amy, nici vorbă. Pentru Amy însemna un capriciu

sadic de-al meu, o răsucire vicleană şi egoistă a cuţitului în rană. Voiam s-o tărâsc, ca un om al peşterilor, într-un orăşel pe care-l evitase cu tot dinadinsul, şi s-o pun să trăiască într-o casă asupra căreia şi-ar fi revărsat altădată batjocura. Presupun că nu e compromis dacă doar unul dintre voi îl consideră ca atare, dar cam aşa se prezentau compromisurile noastre. Unul dintre noi era mereu furios. De obicei Amy.

Nu-mi purta pică pentru asta, Amy. Nu arunca vina pe Missouri. Dă vina pe economie, pe ghinion, dă vina pe părinţii mei, pe internet, învinuieşte-i pe utilizatorii de internet. Am fost scriitor cândva. Eram un scriitor care scria despre TV, filme şi cărţi. În vremea când oamenii încă citeau vorbe scrise pe hârtie, în vremea când tuturor le păsa de ceea ce gândeam. Sosisem în New York pe la sfârşitul anilor ’90, în ultimele zile de glorie, deşi pe atunci nimeni nu ştia asta. New Yorkul gemea de scriitori, de scriitori adevăraţi, fiindcă existau reviste, reviste reale, cu grămada. Pe atunci, internetul era încă un soi de animal exotic de companie, ţinut într-un ungher al lumii publicistice — mai aruncă-i câte un os, mai priveşte-l cum se agită în lesă, ah, ce drăguţ, e clar că n-o să ne omoare la noapte. Gândeşte-te numai: era o vreme când puştii care abia absolviseră puteau veni la New York şi *să fie plătiţi ca să scrie*. N-aveam habar că ne înhămam la o ocupaţie ce avea să dispară într-un deceniu.

Timp de unsprezece ani am avut de muncă şi, deodată, cât ai clipi, n-am mai avut. Prin toată ţara revistele se duceau de râpă, sucombau de la infecţia rapidă adusă de economia în cădere. Scriitorii (genul meu de scriitori: romancieri aspiranţi, gânditori meditativi, indivizi al căror creier nu fucţionează destul de iute ca să scrie pe blog sau pe Tweeter, în principiu, lăudăroşi bătrâni şi încăpăţânaţi) erau terminaţi. Eram ca pălărierii de damă sau ca manufacturierii de biciuşti: ne trecuse vremea. La trei săptămâni după ce am fost pus pe liber, Amy a rămas şi ea fără serviciu. (O simt acum pe Amy uitându-se peste umărul meu, strâmbându-se: atâta spaţiu am dedicat discuţiei despre cariera mea, despre nenorocirea mea, în vreme ce experienţa ei am lichidat-o într-o propoziţie. Asta, ar spune ea, îţi stă în fire. *Exact ca Nick*, aşa ar zice. Era un refren de-al ei: *Exact ca Nick atunci când*… şi orice urma, chestia *exact ca mine* era un lucru rău.) Adulţi fără slujbă, am petrecut săptămâni întregi fâţâindu-ne prin sufragerie în pijamale şi şosete, ignorând viitorul, azvârlind corespondenţă nedeschisă pe sofale şi mese, mâncând îngheţată la zece dimineaţa şi trăgând la aghioase după-amiezile.

Apoi, într-o zi, a sunat telefonul. Era sora mea geamănă. Margo se întorsese acasă după ce, cu un an în urmă, fusese concediată şi ea — fata asta e cu un pas înaintea mea în toate, chiar şi la afurisitul de ghinion. Margo mă suna din North Carthage, Missouri, din casa în care crescusem, şi când i-am auzit vocea am văzut-o la zece ani, cu o claie de păr scurt, negru şi salopetă cu pantaloni scurţi, aşezată pe podişca din spate a bunicilor, cu spinarea gârbovită, ca o pernă veche, cu picioarele slăbănoage atârnând deasupra apei, urmărind cum apele râului curg peste degetele ei albicioase, atât de concentrată şi de calmă încă de copil.

Vocea lui Go era caldă şi vibrantă chiar şi când dădea veşti atât de reci.

Invincibila noastră mamă era pe moarte. Tata era şi el pe ducă — mintea lui (pusă pe rele), inima lui (în pioneze) erau amândouă tulburi; se îndrepta spre marele tărâm cenuşiu al vieţii de apoi. Dar se părea că mama avea să-l întrească. Mai avea, poate, şase luni ori un an. Puteam să jur că Go se dusese singură să se vadă cu doctorul, că îşi luase grijulie notiţe cu scrisul ei neglijent. Se străduia acum, înlăcrimată, să descifreze ce scrisese. Ore şi doze.

— *Păi, la naiba, habar n-am ce-i aici, o fi un nouă*? Are măcar sens ce zic? a spus, iar eu am întrerupt-o.

Aveam o sarcină, un scop, pe care sora mea îl ţinea în palmă şi mi-l întindea ca pe o prună uscată. Aproape că am lăcrimat de uşurare.

— O să mă întorc, Go. O să ne mutăm înapoi acasă. N-ar trebui să faci singură toate astea.

Nu mă credea. O auzeam cum răsuflă la celălalt capăt al firului.

— Serios vorbesc, Go. De ce nu? Aici nu-i nimic.

O expiraţie prelungă.

— Dar Amy?

La asta nu stătusem să mă gândesc. Îmi închipuiam că pot să-mi împachetez nevasta din New York, cu interesele ei de New York, cu mândria ei de New York, s-o separ de părinţii ei newyorkezi — să las în urmă tărâmul febril şi avangardist al Manhattanului — s-o transplantez într-un orăşel din Missouri, pe râu, şi totul să fie bine.

Nu pricepeam cât de neghiob, cât de optimist, cât de… da, egoist eram gândind aşa. Nu anticipam câtă nefericire avea să vină.

— Amy o să se descurce. Amy…

Acolo ar fi trebuit să zic „Amy *o iubeşte* pe mami“. Dar nu puteam să-i spun lui Go că Amy o iubea pe mama noastră, fiindcă, după atâta timp, Amy abia dacă o cunoştea. Cele câteva întâlniri ale lor le lăsaseră perplexe pe amândouă. Amy diseca apoi conversaţiile, zile întregi — „şi ce-a vrut să spună cu…“, de parcă mama ar fi fost o bătrână din vreun trib, sosită din tundră cu o halcă de carne crudă de yak şi câţiva nasturi pentru făcut negustorie, încercând să obţină de la Amy ceva ce nu exista în ofertă.

Amy nu se sinchisea să-mi cunoască familia, nu voia să ştie de locul meu de naştere şi totuşi, din vreun motiv oarecare, mi se păruse că întoarcerea acasă ar fi o idee bună.

Perna mi s-a încălzit de la răsuflare; am schimbat subiectul în minte. Ziua de azi nu era una pentru stat pe gânduri sau regrete, ci una pentru acţiune. Auzeam, la parter, reîntoarcerea unui sunet de mult uitat: Amy pregătind micul dejun. Pocnetul dulăpioarelor de lemn (bum-paf!), recipiente zăngănitoare de tablă şi sticlă (cling-zbang!), foiala oalelor de metal şi a tigăilor de fier (fâş-zang!). O orchestră culinară ce se acorda, cu un zuruit viguros către final: o tigaie pentru clătite rostogolită pe duşumea, lovindu-se de perete cu un sunet de cinel. Se crea ceva impresionant acolo, probabil clătite, fiindcă sunt speciale, iar astăzi Amy voia să gătească ceva special.

Era a cincea noastră aniversare.

Am păşit în picioarele goale către capătul scării şi am rămas să ascult,

afundându-mi degetele în covorul moale ce acoperea în întregime podeaua, covor pe care Amy îl detesta din principiu, încercând să mă decid dacă sunt gata să cobor la ea. Amy era în bucătărie, neştiutoare la ezitările mele. Fredona ceva melancolic şi familiar. M-am străduit să deslușesc melodia — o piesă folk? Un cântec de leagăn? — apoi mi-am dat seama că era coloana sonoră de la serialul *M*A*S*H**, „Suicide is painless“[1]. Am coborât scările.

Am zăbovit în hol, privindu-mi soţia. Părul ei de culoarea untului galben era prins, o codiţă ca un moţ se zbânţuia veselă, şi-şi sugea distrată un deget pârlit, continuând să fredoneze cu el în gură. Murmura în felul ăsta fiindcă avea greutăţi mari cu versurile. La prima noastră ieşire, era la radio un cântec de Phil Collins: „Ea pare să aibă o atingere invizibilă“. Dar, în loc de asta, Amy s-a apucat să cânte „Ea poate să aibă o întindere invincibilă“. Când am întrebat-o cum de putea crede că versurile ei se apropiau câtuşi de puţin de cele corecte, mi-a zis că avusese întotdeauna impresia că femeia din cântec îl iubea cu adevărat pe bărbat fiindcă se putea *întinde* până la el. Atunci am ştiut că-mi place de ea, că îmi place pe bune fata asta care avea explicaţii pentru orice.

E tulburător să rememorezi o amintire caldă şi să te simţi, în acelaşi timp, înfrigurat până la oase.

Amy a aruncat un ochi către clătita ce sfârâia în tigaie şi a dat cu limba peste ceva de pe încheietura mâinii. Dacă o luam în braţe, avea să miroasă a fructe de pădure şi a zahăr pudră.

Când m-a surprins spionând-o, în boxerii mei boţiţi, cu părul vâlvoi, s-a lăsat peste blatul de gătit şi a zis: „Ehei, bună, Voinice“.

Pe gâtlej îmi urca un iz de fiere şi de groază. Mi-am spus: *OK, du-te!*

Întârzii mult la slujbă. Soră-mea şi cu mine am făcut o neghiobie întorcându-ne acasă. Am făcut lucrul despre care vorbeam de mult. Am deschis un bar. Am împrumutat bani de la Amy pentru asta, 80 000 de dolari, care altădată n-ar fi însemnat mai nimic pentru Amy, însă acum însemnau aproape totul. M-am jurat să-i plătesc până la ultimul ban, cu dobândă. N-aveam de gând să fiu genul ăla de bărbat care împrumută de la nevastă — numai ce mă gândeam şi-l şi vedeam pe tata strângând din buze. *Eh, sunt pe lume bărbaţi de toate felurile*, expresia lui cea mai infamă, a cărei parte a doua rămânea nespusă: *şi cei de-alde tine nu-mi plac.*

Dar era cu adevărat o decizie practică, o mişcare antreprenorială isteaţă. Aveam nevoie de ocupaţii noi, şi Amy, şi eu. Urma şi ea să se apuce de ceva într-o bună zi, dar între timp exista un venit, lucru posibil mulţumită economiilor lui Amy. La fel ca şi căsoiul burghez pe care-l închiriaserăm, barul se regăsea simbolic în amintirile mele din copilărie — un loc unde se duc doar adulţii şi fac chestii de adulţi. Poate de aceea fusesem atât de insistent în privinţa cumpărării, după ce mi se răpise sursa de venit. E ca o indicaţie a faptului că sunt, totuşi, un adult, un bărbat în toată firea, o fiinţă umană folositoare, chiar dacă mi-am întrerupt cariera care m-a făcut astfel. N-o să mai fac aceeaşi greşeală: mulţimile nesfârşite de reviste vor continua să fie decimate — de internet, de recesiune, de publicul american care preferă să se uite la televizor, să joace jocuri video sau să-şi informeze electronic prietenii că,

să n-am parte, *ploaia e naşpa!* Dar nicio aplicaţie nu se poate compara cu un pic de ameţeală de whisky, pe căldură, într-un bar întunecos şi răcoros. Lumea o să vrea mereu ceva de băut.

Barul nostru e la o intersecţie şi are un aspect bizar, de parcă ar fi făcut din petice. Cea mai de soi caracteristică a sa e tejgheaua masivă, victoriană, cu capete de dragoni şi feţe de îngeri ieşind la iveală din lemnul de stejar — o sculptură de-a dreptul extravagantă în vremurile astea de rahat ale plasticului. Restul barului e de doi bani de fapt, o expoziţie cu designurile cele mai proaste ale fiecărui deceniu: linoleum din perioada Eisenhower, cu marginile răsucite precum pâinea prăjită; pereţi îmbrăcaţi în panouri îndoielnice de lemn, parcă scoase dintr-un film porno din anii ’70; spoturi cu halogen, un omagiu accidental adus camerei mele de cămin din anii ’90. Efectul final constă în ceva bizar de primitor — aduce mai degrabă cu o casă lăsată în paragină decât cu o crâşmă. Şi are şi ceva vesel: împărţim locul de parcare cu o sală de bowling şi, când uşile noastre se deschid larg, pocnetul popicelor doborâte aplaudă intrarea clientului.

Am numit barul „Barul“. „Lumea o să creadă că suntem ironici, şi nu nişte pârliţi creativi“, a fost de părere soră-mea.

Da, ne credeam newyorkezi şmecheri — gluma cu numele n-avea s-o înţeleagă nimeni, nu cum o înţelegeam noi. N-aveau s-o *meta*-prindă. Ni-i imaginam pe localnici frecându-şi nasurile cu dosul palmei: „De ce i-or fi spus *Barul*?“ Însă primul nostru muşteriu, o femeie căruntă cu ochelari groşi şi trening roz, a zis: „Îmi place numele. E ca în *Mic dejun la Tiffany’s*, unde pe pisica lui Audrey Hepburn o cheamă Cat2.“

Ne-am simţit, după aceea, mult mai puţin superiori, şi ăsta a fost un lucru bun.

Am tras maşina în parcare şi am aşteptat finalizarea explozivă a unei lovituri pe pista de bowling — *mulţumesc, mulţumesc, prieteni* —, apoi am coborât. Am admirat împrejurimile, netulburat încă de priveliştea placidă: pătrăţosul oficiu poştal, din cărămizi gălbui, de peste drum (acum închis duminicile), clădirea de birouri gri, părăginită, aflată un pic mai încolo (acum închisă, punct.) Nu era nici urmă de prosperitate. Ba nici măcar original nu era locul, fiind unul dintre cele două Carthage din Missouri — localitatea noastră, tehnic vorbind, este Carthage de *Nord*, iar asta o face să sune ca un oraş geamăn, cu toate că e la sute de kilometri de celălalt, şi mai mic: un orăşel amărât, din anii 1950, care s-a umflat într-o suburbie în miniatură şi a socotit asta un progres. Dar aici crescuse totuşi mama, şi aici ne-a crescut pe mine şi pe Go. Nu era doar o mahala plicticoasă, avea şi un pic de istorie. A mea, cel puţin.

Pornind către bar, peste suprafaţa de beton şi iarbă a parcării, am privit drept în josul străzii şi am văzut râul. Asta mi-a plăcut mereu la oraşul nostru, că nu e construit pe vreo ridicătură sigură care dă către Mississippi — noi chiar suntem *pe* Mississippi. Aş fi putut să ies de pe drum direct la canalul colector, de vreun metru adâncime, şi să-mi continui drumul înspre Tennessee. Pe fiecare clădire din centru se văd urmele lăsate de râu când cu inundaţiile din 1961, 1975, 1984, 1993, 2007, 2008, 2011. Şi tot aşa.

Râul nu era umflat acum, dar curgea cu rapiditate, curenţii erau puternici, şerpuind ca nişte funii groase. Se vedea, deplasându-se odată cu râul, un şir lung de bărbaţi, cu ochii aţintiţi asupra picioarelor şi umerii încordaţi, păşind grăbiţi spre nicăieri. În vreme ce mă uitam la ei, unul m-a privit brusc în ochi, cu faţa în umbră, doar un petic oval de întuneric. Am întors capul.

Simţeam, brusc şi intens, nevoia să intru. Câţiva metri doar şi gâtul îmi şiroia de sudoare — soarele încă se profila ca un ochi mânios pe cer. *Ai fost văzut*.

Am simţit cum mi se strânge stomacul şi am grăbit pasul. Trebuia să beau ceva, neapărat.

1 Sinuciderea nu doare. (*N.t.*)

2 *Cat* înseamnă pisică, dar poate fi şi un diminutiv pentru nume precum Catherine. (*N.t.*)

Amy Elliott

Jurnal

8 ianuarie 2005

Iuhuhu! Am pe faţă, când scriu toate astea, un zâmbet larg, ca de orfan adoptat. Atâta fericire mă stânjeneşte, sunt ca într-o bandă desenată, o adolescentă care vorbeşte la telefon, cu părul prins în coadă, în timp ce deasupra capului meu, într-o bulă, scrie: Am cunoscut un *băiat!*

Dar asta este. E un adevăr tehnic, empiric. Am cunoscut un băiat, un gagiu fantastic, superb, un tip mişto, amuzant. Să vizualizez scena, fiindcă are nevoie să fie fixată pentru posteritate (hai, te rog, încă n-am ajuns chiar aşa, ce posteritate! Pfu!) Dar, cu toate astea… Nu e Anul Nou, dar e un an cât se poate de nou. E iarnă: se face întuneric devreme, frig tăios.

Carmen, o prietenă mai nouă — o semi-prietenă, o abia-prietenă, genul de prietenă cu care nu-ţi poţi anula întâlnirea — m-a convins să mergem în Brooklyn, la una din petrecerile ei cu scriitori. Îmi plac petrecerile cu scriitori, nu zic nu, îmi plac scriitorii, sunt copil de scriitori, sunt scriitoare şi eu. Încă îmi place să mâzgălesc cuvântul ăsta — SCRIITOR — de fiecare dată când pe vreun formular, chestionar sau act mi se cere ocupaţia. Bun, scriu teste de personalitate, nu abordez Marile Probleme ale Timpului Nostru, dar mi se pare totuşi onest să spun că sunt scriitoare. Folosesc jurnalul ca să-mi îmbunătăţesc prestaţia: să-mi şlefuiesc stilul, să adun detalii şi observaţii. Să arăt, nu să enunţ, şi alte drăcii scriitoriceşti. („Zâmbet de orfan adoptat“, hai, serios, nu-i aşa de rău.) Dar, pe bune, cred că testele în sine mă califică, măcar dacă pun în ecuaţie onorariul. Corect.

Eşti la o petrecere, înconjurată de scriitori reali, talentaţi, angajaţi la ziare şi reviste cunoscute, de calitate. Tu scrii doar psihoteste pentru reviste de mâna a doua adresate femeilor. Când te întreabă cineva cu ce te ocupi:

a) te fâstâceşti şi zici: Scriu psihoteste, nişte prostioare.

b) treci la atac: Sunt scriitoare acum, dar am în minte ceva mai provocator, care să merite — dar de ce, tu cu ce te ocupi?

c) te mândreşti cu realizările tale: Scriu teste de personalitate, folosindu-mă de cunoştinţele acumulate în urma masterului în psihologie; a, şi ceva nostim: eu sunt sursa de inspiraţie pentru o serie cunoscută şi îndrăgită de cărţi pentru copii, sunt sigur că ai auzit, *Uimitoarea Amy*. Aşa că să ţi-o trag, snobălăule!

(Răspuns: c, absolut)

Oricum, petrecerea e dată de unul dintre prietenii buni ai lui Carmen, care scrie despre filme pentru o revistă de cinema şi este, potrivit lui Carmen, foarte haios. Îmi fac griji, un moment, că vrea să ne combine: nu sunt deloc interesată de combinaţii. Vreau să fiu surprinsă în ambuscadă, luată pe nepregătite, ca un soi de şacal al dragostei. Altfel sunt prea lucidă. Simt cum încerc să fiu încântătoare, apoi îmi dau seama că încerc de-a binelea să fiu încântătoare, după care încerc să fiu şi mai încântătoare pentru a compensa şarmul fals şi, în principiu, m-am şi transformat în Liza Minelli: dansez în colanţi, cu

zdrăngănele, implorând să fiu iubită. Sunt tocuri pocnite de duşumea, baston şi o groază de dinţi.

Dar nu, îmi dau seama pe măsură ce Carmen trăncăneşte despre prietenul respectiv: îi place *ei*. Prea bine.

Urcăm trei etaje de scări răsucite şi pătrundem într-o aureolă de căldură corporală şi de ambianţă scriitoricească: mulţi ochelari cu rame negre, clăi de păr; cămăşi western false şi bluze pe gât rozalii; jachete negre de lână azvârlite peste canapea şi prelingându-se la pământ; un poster german cu filmul *Lovitura* (*Ihre Chance war gleich Null!*) ce acoperă o crăpătură în perete. Franz Ferdinand în boxe: „Take me Out“.

Câţiva tipi s-au strâns în jurul unei mese de joc unde se află tot alcoolul, şi-şi toarnă câte un pic în pahare la fiecare câteva sorbituri, conştienţi că în sticle n-a mai rămas mare lucru. Mă bag şi eu cu paharul de plastic la mijloc, ca un artist ambulant, şi obţin un zornăit de cuburi de gheaţă şi o dâră de vodcă de la un tip cu faţă dulce, ce poartă un tricou cu Invadatorii Spaţiului.

O sticlă cu lichior de culoarea mărului verde, ucigaşă, cumpărată la băşcălie de gazda noastră, ne va fi destinul cât de curând dacă nu se duce nimeni să mai ia ceva de băut, şi asta pare improbabil, fiindcă se vede clar că toată lumea are impresia că ei s-au dus la cumpărături ultima oară. E o petrecere de ianuarie, clar, şi toată lumea e sătulă şi îndopată cu zahăr de la sărbători, leneşă şi totodată iritată. O petrecere unde oamenii beau prea mult şi apoi se duelează verbal cu iscusinţă, suflând pe geamul deschis fumul ţigărilor chiar şi după ce gazda îi invită să iasă afară. Toţi au stat de vorbă cu ceilalţi de un milion de ori deja, la alte o mie de petreceri de sărbători, nu mai avem ce ne spune, suntem plictisiţi cu toţii, dar nu vrem să ne întoarcem în frigul de ianuarie — încă ne dor oasele de la mersul prin gurile de metrou.

Pe Carmen am pierdut-o în favoarea drăguţului ei, gazda — poartă o discuţie animată într-un ungher al bucătăriei, strângându-şi umerii, cu feţele unul spre celălalt, în formă de inimă. Bine. Mă gândesc să mănânc ceva, ca să am şi altceva de făcut în afară de a sta în mijlocul camerei, unde zâmbesc ca un copil nou-venit, la vremea prâzului, în cantina şcolii. Dar nu mai e aproape nimic. Nişte resturi de chipsuri zac pe fundul unui bol gigantic de plastic. O tavă cu gustări de la supermarket, plină de morcovi îmbătrâniţi şi bucăţi deloc îmbietoare de ţelină, însoţite de un sos ce aduce cu sperma, stă neatinsă pe o măsuţă — cu ţigări împrejur, ca nişte beţişoare de legume, pe post de bonus. Mă apucă chestia mea, impulsivitatea: dacă aş sări chiar acum de pe balconul teatrului? Dacă i-aş arăta limba omului fără adăpost care stă vizavi de mine în metrou? Dacă mă pun pe jos la petrecerea asta şi înfulec tot ce-i pe platoul de la supermarket, inclusiv ţigările?

„Te rog, nu mânca nimic din zona aia“, zice el. Este chiar *el* (bum bum BUMMM!), dar încă nu ştiu că e *el* (bum-bum-bumm). Ştiu că e un tip care o să vorbească cu mine, are un aer ţâfnos care-l îmbracă precum un tricou cu inscripţie ironică, dar îi stă bine aşa. E genul de tip care se poartă de parcă şi-ar trage-o la greu, genul căruia îi plac femeile, un tip care m-ar fute ca lumea. Ce mi-ar plăcea să fiu fututăca lumea! Viaţa mea amoroasă pare să se învârtă în

jurul a trei categorii de bărbaţi: studenţi de Ivy League care se cred într-un roman de Fitzgerald; şmecheraşi de Wall Street cu simbolul dolarului în ochi, în urechi, în gură; băieţi deştepţi şi sensibili, atât de sofisticaţi încât, cu ei, totul pare o glumă. Flăcăii gen Fitzgerald au tendinţa să fie ineficienţi şi plini de pornoşaguri la pat, fac o mulţime de zgomot şi acrobaţii, cu prea puţine rezultate. Financiarii sunt mânioşi şi flasci. Tipii deştepţi te fut ca şi cum ar compune matematic o piesă de rock: mâna asta ciupeşte corzile aici, apoi degetul ăsta oferă un ritm de bas drăguţ… Cam vorbesc ca o curviştină, nu? Pauză, câtă vreme număr cu câţi m-am… cu unsprezece. Nu-i rău. M-am gândit mereu că 12 e un număr solid, numai bun să sfârşeşti cu el.

„Serios“, continuă *numărul* 12. (Ha!) „Stai departe de platou. James mai are vreo trei lucruri de mâncare prin frigider. Aş putea să-ţi prepar o măslină cu muştar. Dar nu-i decât o măslină.“

Nu-i decât o măslină. E o replică doar un pic haioasă, dar are deja aerul unei glume între noi, ceva ce-o să devină mai amuzant după repetări nostalgice. Gândesc: peste un an de acum înainte o să ne plimbăm pe Podul Brooklyn la apus, unul dintre noi o să şoptească *nu-i decât o măslină* şi o să ne umfle râsul. (Apoi mă surprind gândind aşa. Groaznic. Dacă ar şti ce o să fac eu, deja, *peste-un-an-de-acum*, ar *lua-o la goană* şi aş fi obligată să-l încurajez. În principal, admit asta, îi zâmbesc fiindcă arată superb. Deranjant de superb, genul care te face să rămâi holbată la el, genul care te face să afirmi evidenţa cu voce tare, „ştii că eşti superb, da?“, şi să-ţi vezi mai departe de conversaţie. Pot să jur că gagiii ceilalţi îl urăsc: arată ca un băiat rău şi înstărit dintr-un film pentru adolescenţi din anii ’80 — cel care se ia mereu de nătărăul sensibil şi nelalocul lui, cel care ajunge la final să se trezească cu un tort în mutră, cu frişca prelingându-i-se pe gulerul ridicat al cămăşii, în uralele celor din bufetul şcolii.

Dar nu se poartă aşa, totuşi. Îl cheamă Nick. Îmi place. Îl face să pară de treabă, un tip obişnuit, ceea ce şi este. Când îmi spune numele, răspund: „Da, ăsta-i nume adevărat“. Iar el zâmbeşte şi scoate la întâmpinare o replică: „Nick e genul de tip cu care poţi bea o bere, genul de tip care nu se supără dacă-i verşi în maşină. Nick!“

Face o serie de poante groaznice. Prind cam trei pătrimi din referirile la filme. Hai, două treimi, poate. (Notă: închiriază *The Sure Thing*). Îmi pune în pahar fără să-l rog, izbutind cumva să facă rost de o ultimă ceaşcă de chestie bună. M-a revendicat, a pus un steguleţ pe mine: *am fost aici primul, e a mea, a mea*. E bine să fii revendicată după seria mea recentă de bărbaţi post-feminişti agitaţi şi respectuoşi. Are un zâmbet nemaipomenit, ca de pisică. După felul în care-mi zâmbeşte, mai că mă aştept să scuipe pene de canar. Nu mă întreabă cu ce mă ocup, lucru care-mi place, fiindcă e o schimbare. (Sunt scriitoare, am spus asta?) Îmi vorbeşte cu accentul lui unduios de Missouri; s-a născut şi a crescut pe lângă Hannibal, locul de baştină al lui Mark Twain, locul unde se desfăşoară acţiunea din *Tom Sawyer*. Îmi spune că a lucrat, adolescent fiind, pe un vas cu aburi, care oferea cina şi concerte de jazz pentru turişti. Şi când râd (răsfăţata, răsfăţata de fată de New York, care nu s-a aventurat niciodată prin statele acelea mari şi umflate din centrul ţării, acele State Unde Ar Putea Să

Trăiască Mulţi Oameni) mă informează că *Missoura* e un loc magic, cel mai frumos din lume, că nu există stat mai glorios. Ochii lui au ceva maliţios, genele îi sunt lungi. Îmi dau seama cum arăta când era puști.

Împărţim un taxi la întoarcerea spre casă; luminile abat spre noi umbre ameţitoare, iar maşina gonește de parcă am fi urmăriţi. E ora unu dimineaţa când dăm peste unul dintre acele ambuteiaje inexplicabile, la douăsprezece cvartale de apartamentul meu, aşa că ne strecurăm afară, în frig, în marele *Şi-acum ce urmează?*, iar Nick mă conduce acasă, cu mâna pe spatele meu, în vreme ce feţele ne sunt împietrite de ger. Când să dăm colţul, vedem că la brutăria din cartier se livrează o provizie de zahăr pudră, care e turnată printr-o pâlnie în pivniţă cu butoiul, de parcă ar fi ciment, și nu putem zări nimic, prin norul alb și dulce, în afara umbrelor oamenilor de la distribuţie. Strada s-a umplut de pâclă, iar Nick mă trage lângă el și zâmbește iarăși în felul acela, apoi ia o singură șuviţă din părul meu între degete și duce degetele până la capătul ei, ba mai și trage de două ori, ca de funia unui clopot. Are praf de zahăr pe gene și, înainte de a se lăsa înspre mine, îmi îndepărtează zahărul de pe buze, ca să-mi poată simţi gustul.

Nick Dunne

Ziua dispariţiei

Am deschis larg uşa barului meu, cufundat în întuneric, şi am tras pentru prima oară în ziua aceea aer în piept cu adevărat, am inhalat mirosul de ţigări şi de bere, aroma câtorva picături de whisky scăpate pe tejghea, izul de floricele de porumb vechi. În bar era doar un singur client, o femeie, aşezată în colţul cel mai îndepărtat: o femeie mai în vârstă, pe nume Sue, care, până să-i moară bărbatul, cu trei luni în urmă, avea obiceiul să vină împreună cu el în fiecare zi de marţi. Acum venea singură, tot în fiecare marţi, şi nu se prea dădea în vânt după conversaţie, ci doar stătea acolo cu o bere şi un rebus în faţă, perpetuând un ritual.

Sora mea era la treabă, după tejghea, cu părul prins la spate în nişte cleştişori ca de fetiţă tocilară şi cu braţele roz de la atâta cufundat paharele de bere în spuma fierbinte. Go este zveltă şi are o figură bizară, ceea ce nu înseamnă că n-ar fi atractivă. Doar că durează o clipă până ce ţi se limpezesc trăsăturile ei: maxilarul lat, nasul cârn, drăguţ, ochii negri, ca nişte globuleţe. Dacă am fi într-un film de epocă, un bărbat şi-ar da pe spate pălăria cu boruri moi, ar fluiera văzând-o şi ar zice: „Da‘ iote ce *fătucă* ţanţoşă!“ Faţa asta de vedetă de cinema excentrică din anii ’30 nu se regăseşte întotdeauna în figurile de prinţese răsfăţate ale fetelor din vremea noastră, dar am ajuns, de atâţia ani, să ştiu că bărbaţii o plac pe soră-mea, o plac mult, lucru care mă duce în straniul tărâm frăţesc al mândriei amestecate cu îngrijorare.

— Încă se mai face şuncă presată? mi-a zis în loc de salut, fără să ridice ochii, ştiind, pur şi simplu, că sunt eu, şi am simţit uşurarea pe care de obicei o simt când o văd: lucrurile poate că nu-s nemaipomenite, dar or să se rezolve cumva.

Go, geamăna. Am zis de atâtea ori asta, încât a devenit o mantră liniştitoare: Gogeamăna. Ne-am născut în anii 1970, într-o vreme când gemenii erau încă ceva rar, un pic magic: înrudiţi cu unicornii, rubedenii de-ale elfilor. Avem chiar şi puţină telepatie între noi. Go e literalmente singura fiinţă din lume cu care sunt cu totul în largul meu. Nu simt nevoia să-mi explic acţiunile înaintea ei. Nu clarific, nu mă îndoiesc, nu mă îngrijorez. Nu-i mai spun totul, dar îi zic mult mai multe decât oricui altcuiva. Îi spun cât de multe pot. Am petrecut nouă luni spate-n spate, acoperindu-ne unul pe altul. A devenit un obicei pe viaţă. Niciodată n-a contat că e fată, lucru bizar pentru un puşti introvertit ca mine. Ce să mai zic? Sora mea a fost mereu tare mişto.

— Şuncă presată, e ca un parizer, nu? Cred că da, se mai face.

— Să cumperi o bucată, a zis, ridicând o sprânceană. Sunt curioasă.

Fără să întrebe, mi-a turnat bere într-o halbă de o curăţenie îndoielnică. Când m-a văzut că mă holbez la marginea mânjită, a dus halba la gură şi a lins pojghiţa de jeg, lăsând o dâră de salivă. Apoi mi-a postat-o dinainte.

— E mai bine aşa, prinţul meu?

Go crede cu tărie că am moştenit ce-i mai bun de la ambii părinţi, că eu am fost băiatul planificat, copilul unic pe care şi-l puteau permite, şi că ea s-a

strecurat pe lume agăţată de glezna mea, ca un străin nepoftit. (În special pentru tata.) Crede că de-a lungul copilăriei a fost lăsată de izbelişte, creatură jalnică îmbrăcată brambura, cu haine la mâna a doua şi bileţele de scutire uitate, într-un climat de penurie şi regret general. S-ar putea să fie ceva adevăr în viziunea asta; abia dacă îndrăznesc să recunosc.

— Da, servitoare mică şi murdară ce eşti, am zis şi am fluturat din mână, oferindu-i iertarea regală.

M-am aplecat peste bere. Simţeam nevoia s-o beau, să beau vreo trei. Nervii încă îmi fremătau după povestea de dimineaţă.

— Ce-i cu tine? a întrebat. Parcă n-ai deloc astâmpăr.

M-a împroşcat cu spumă, mai mult apă decât săpun. Aerul condiţionat a pornit, a început să ne înfoaie părul de pe creştete. Petreceam în Bar mai mult timp decât ar fi trebuit. Se transformase în casa de joacă pentru copii pe care n-o avusesem niciodată. Odată, cu un an înainte, într-o noapte de beţie, dăduserăm iama prin cutiile din pivniţă ale mamei, când trăia încă, dar deja era pe sfârşite, când aveam nevoie de alinare, şi am regăsit cu multe ooh-uri şi aah-uri jucăriile şi jocurile de altădată, în vreme ce sorbeam bere la cutie. Crăciun în august. După ce murise mami, Go se mutase în casa noastră cea veche, iar jucăriile, uşor-uşor, le duseserăm la Bar: o păpuşă cu iz de căpşuni, primită la cutie cu o prăjitură, dar rămasă fără miros acum, apare deodată pe un scăunel (darul meu pentru Go). O maşinuţă El Camino minusculă, cu o roată lipsă, se iţeşte brusc pe raftul din colţ (cadoul lui Go pentru mine).

Ne gândeam să includem în program o seară de jocuri de societate, chiar dacă majoritatea clienţilor noştri erau prea bătrâni ca să fie nostalgici după Hipopotamii Flămânzi sau Jocul Vieţii, cu maşinuţe galbene ce trebuiau umplute cu soţii micuţe de plastic şi cu bebeluşi de plastic cât gămălia. Nu mai ţin minte ce trebuia să faci ca să câştigi. (De meditat profund peste zi.)

Go mi-a umplut din nou halba şi a umplut-o şi pe a ei. Pleoapa stângă i se lăsa un pic peste ochi. Era exact la amiază, 12 fix, şi m-am întrebat de cât timp se apucase de băut. A avut parte de un deceniu zbuciumat. Sora mea cu minte iscoditoare, cu creierul de savant şi spirit de rodeo, s-a lăsat de facultate pe la sfârşitul anilor ’90 şi s-a mutat în Manhattan. A fost unul dintre fenomene, când cu creşterea iniţială a pieţei *dot-com* — doi ani întregi a făcut purcoaie de parale, apoi a avut de-a face cu spargerea din 2000 a bulei internetului. Go a rămas netulburată. Nici treizeci de ani n-avea; era în regulă. Pentru actul doi a absolvit facultatea şi s-a alăturat lumii în costume cenuşii din sectorul de investiţii bancare. A avansat până la un nivel mediu, nimic ieşit din comun, nimic de reproşat, dar şi-a pierdut slujba — cât ai bate din palme — când cu prăbuşirea financiară din 2008. Nici măcar n-am ştiut că plecase din New York până nu mi-a dat telefon de acasă: *am renunţat*. Am implorat-o, am apelat la linguşeli, dar n-am auzit decât tăcerea iritată de la celălalt capăt. După ce am închis, m-am lansat într-un pelerinaj încordat până la apartamentul ei din Bowery şi l-am vizitat pe Gary, ficusul ei iubit; îl lăsase să se vestejească pe casa scării, şi am ştiut că n-avea să se mai întoarcă.

Barul părea s-o fi înviorat. Se ocupa de socoteli, servea la bar. Fura aproape

periodic din borcanul pentru bacşişuri, dar, pe de altă parte, muncea mai mult decât mine. Nu vorbeam deloc despre vieţile noastre de altădată. Ne chema Dunne, eram carne de tun şi asta ne bucura într-un fel bizar.

— Deci? a zis Go, în felul ei obişnuit de a începe o conversaţie.

— *Eh*…

— Eh ce? Eh de rău? Arăţi cam rău.

Am aprobat ridicând din umeri, în vreme ce-mi cerceta expresia feţei.

— Amy? a întrebat.

Întrebare uşoară. Am ridicat din umeri iar, de data asta a confirmare, ceva gen *şi ce poţi să-i faci?*

Go mi-a arătat faţa ei amuzată, cu coatele pe bar şi palmele cuprinzând bărbia, gata să se arunce şi să disece incisiv mariajul meu. Go, experta în căsnicii.

— Ce-i cu ea?

— Zi proastă. Doar o zi proastă.

— N-o lăsa să te îngrijoreze, a zis şi şi-a aprins o ţigară. Fuma exact una pe zi. Femeile-s nebune.

Go nu se considera parte a categoriei generice numită *femei*, cuvânt pe care-l folosea în batjocură.

I-am suflat înapoi fumul.

— E aniversarea noastră azi. Cinci ani.

— Uau, a zis Go şi şi-a lăsat capul pe spate.

Fusese domnişoară de onoare, toată în violet — „o *doamnă* cu păr precum pana corbului, învеşmântată în ametist“, o botezase mama lui Amy —, dar nu prea ţinea minte aniversările.

— Al naibii, măi. Să-mi bag picioarele, da’ a venit repede.

Mi-a mai suflat în nas o porţie de fum, ca într-un joc pe care-l puteai numi „ia un cancer“.

— O să facă o din aia de-a ei, nu ascuns cadoul… cum îi zice?

— Vânătoare de comori.

Soţiei mele îi plăceau jocurile, mai ales jocurile minţii, dar şi cele distractive, şi pentru aniversarea noastră punea la cale un scenariu elaborat de căutare, unde fiecare indiciu ducea la următorul loc unde se afla indiciul următor, până ce ajungeam la final şi îmi găseam cadoul. Asta făcuse şi tatăl ei, întotdeauna, la aniversarea căsătoriei, şi evident că văd aici chestia cu rolul de gen, pricep aluzia. Dar, fiindcă nu crescusem la Amy în casă ci în casa mea, ultimul cadou pe care ţin minte că i-l dăduse tata mamei fusese un fier de călcat, aşezat pe masa din bucătărie, fără vreun ambalaj.

— Facem un rămăşag pe cât de turbată o să fie pe tine anul ăsta? a întrebat Go, zâmbind pe deasupra halbei.

Problema cu vânătoarea de comori a lui Amy: nu mă prindeam niciodată de indicii. La prima aniversare, în New York, ghicisem 2 din 7. Ăla fusese anul meu cel mai bun. Mesajul de deschidere:

Locul aduce cu o gaură-n zid, adevărat
Dar într-o marţi, toamna trecută, cu foc acolo ne-am sărutat.

Ai fost vreodată la un concurs de ortografie, când erai copil? Ştii secunda aceea ceţoasă de după ce se anunţă cuvântul, când îţi storci creierul încercând să-l spui pe litere? Ca atunci era, o panică oarbă.

— Un bar irlandez într-un loc defel irlandez, a insistat Amy.

Mi-am apucat buza între dinţi, am dat să ridic din umeri, în vreme ce îmi plimbam privirea prin casă, aşteptând parcă să apară de undeva răspunsul.

— Eram pierduţi prin ploaie, a zis cu o voce rugătoare, dar la limita enervării.

Am terminat ridicatul din umeri.

— *McMann's*, Nick. Nu mai ştii? Ne-am rătăcit prin ploaie în Chinatown căutând locul acela cu *dim sum*, şi ar fi trebuit să fie pe lângă statuia lui Confucius, dar se pare că sunt două statui ale lui Confucius şi am nimerit la barul ăla irlandez din întâmplare, uzi leoarcă, şi am dat pe gât câteva păhărele de whisky şi m-ai luat şi m-ai sărutat, şi-a fost…

— Corect! Trebuia să dai un indiciu cu Confucius şi mă prindeam.

— Nu statuia era chestia. Locul era chestia. Momentul. Mie mi s-a părut special.

Ultimele cuvinte le-a zis cu o tărăgănare copilărească ce mi se păruse, cândva, captivantă.

— A *fost* special.

Am tras-o spre mine şi am sărutat-o.

— Pupăceala de faţă a fost repunerea în scenă specială, cu ocazia aniversării noastre. Hai să mergem să ne mai pupăm o dată la McMann's.

La McMann's, barmanul, un tip tânăr şi bărbos ca un urs, ne-a văzut venind şi, cu un rânjet, ne-a turnat câte un pahar şi a scos la iveală următorul indiciu.

Când totul merge prost şi mă simt tristă
Un singur loc pentru mine există.

Se dovedise a fi statuia lui Alice în Ţara Minunilor din Central Park, despre care Amy îmi spusese — îmi *spusese*, *ştia* că-mi spusese, de *multe* ori — că-i îmbunătăţea dispoziţia când era copil. Nu ţin minte nicio conversaţie din acelea. Sincer spun, chiar nu ţin minte. Am o oarecare problemă cu atenţia, iar soţia mea mi s-a părut mereu un pic orbitoare, în sensul propriu al termenului: să-ţi pierzi claritatea vederii, mai ales când te uiţi la o lumină puternică. Era destul să fiu lângă ea şi s-o las să vorbească, nu conta întotdeauna şi ce anume spunea. Ar fi trebuit, dar nu era aşa.

Până ce am ajuns, la capătul zilei, să schimbăm cadourile propriu-zise — tradiţionalele obiecte de hârtie ce se oferă cu ocazia primului an de mariaj — Amy deja nu mai vorbea cu mine.

— Te iubesc, Amy. Ştii că te iubesc, i-am zis, ţinându-mă după ea printre pâlcurile de turişti uimiţi opriţi în mijlocul trotuarului, stând pierduţi şi cu gura căscată.

Amy se strecura printre mulţimile din Central Park, virând printre alergători cu ochi de laser şi tipi pe role cu picioarele ca nişte foarfece, printre părinţi îngenuncheaţi şi copilaşi clătinându-se, şovăielnici ca nişte beţivi, mereu cu un pas în faţa mea, cu buzele strânse, gonind spre nicăieri. Cu mine

încercând s-o ajung, s-o apuc de mână.

Se oprise într-un târziu, îmi oferise o expresie încremenită în vreme ce încercam să mă justific, cu un deget mental împungându-mi exasperarea:

— Amy, nu pricep de ce trebuie să-mi dovedesc iubirea amintindu-mi exact aceleaşi *lucruri* ca tine, în exact acelaşi *fel* ca tine. Asta nu înseamnă că nu iubesc viaţa noastră împreună.

Un clovn din apropiere a făcut un animăluţ dintr-un balon umflat, un bărbat a cumpărat un trandafir, un copil a lins un cornet de îngheţată şi o tradiţie adevărată s-a născut atunci, una pe care n-aveam s-o mai uit: Amy pierzându-şi întotdeauna cumpătul, eu nevrednic, întotdeauna, de efortul depus. La mulţi ani, nemernicule.

— Mă gândesc că… cinci ani… o să fie turbată *pe bune*, a continuat Go. Sper deci că i-ai luat un cadou ca lumea.

— E pe lista de priorităţi.

— Care-i simbolul pentru, adică, cinci ani? Hârtia?

— Hârtia e primul an, am zis, fiindcă ştiam prea bine.

La finalul vânătorii de comori de la capătul Primului An, cea care a produs atâta tulburare, Amy mi-a înmânat un top de hârtie de scris scumpă, cu iniţialele mele trecute în susul paginilor şi hârtia atât de cremoasă, că mă aşteptam să mi se umezească degetele de la atingere. Eu îi oferisem soţiei un zmeu de hârtie de un roşu-aprins, ieftin, pe care era desenat parcul, cu picnicuri şi pale de vânt. Cadourile nu ne-au plăcut niciunuia, l-am fi vrut fiecare pe al celuilalt. Era ca în O. Henry, dar pe invers[3].

— Argintul? a dat să ghicească Go. Bronzul? Cornul de elefant? Ajută-mă.

— Lemnul, am zis. Nu prea există cadouri romantice de lemn.

La celălalt capăt al barului, Sue şi-a împăturit frumuşel ziarul şi l-a lăsat pe tejghea, alături de halba goală şi o bancnotă de cinci dolari. Am schimbat tustrei zâmbete tăcute în timp ce ieşea.

— Gata, a zis Go, ştiu. Du-te acasă, fute-o de-i sar capacele, plesneşte-o cu organul peste faţă şi urlă: „Na-ţi lemn, căţea ce eşti!“

Şi-am râs. Apoi obrajii ni s-au îmbujorat, în acelaşi loc. Era genul de glumă răutăcioasă, deloc frăţească pe care Go se distra aruncând-o spre mine ca pe o grenadă. Era şi motivul pentru care, în liceu, umblaseră zvonuri că ne-o trăgeam în secret. Incest cu gemeni. Eram prea compacţi: glumele noastre de uz intern, bârfele între noi. Sunt destul de sigur că n-ar trebui s-o spun, dar nu eşti Go, ai putea să înţelegi anapoda, deci o s-o fac: soră-mea şi cu mine nu ne-am tras-o niciodată, nici nu ne-am gândit vreodată, măcar, să ne-o tragem. Doar ne plăceam mult unul pe altul.

Go mima, acum, plesnitul nevestei cu organul.

Nu, Amy şi Go n-aveau să fie prietene în veci. Erau amândouă prea teritoriale. Go era învăţată să fie fata dominantă din viaţa mea, Amy să fie fata dominantă din vieţile tuturor. Pentru doi oameni care trăiau în acelaşi oraş — de două ori, mai întâi la New York, apoi aici — abia dacă se cunoşteau. Se perindau prin viaţa mea, înăuntru şi în afară, ca nişte actori bine sincronizaţi pe scenă, una ieşind pe uşă în vreme ce alta intra; în ocaziile, rare, în care se

nimereau în aceeași încăpere păreau cumva încurcate de situaţie.

Înainte ca treaba dintre mine și Amy să devină serioasă, până să ne logodim și să ne căsătorim, sesizam crâmpeie din ce gândea Go strecurate prin câte o propoziţie sau alta. *Ce ciudat, nu pot să mă prind cum e ea cu adevărat.* Şi: *Pari, cumva, să nu fii tu când eşti cu ea.* Şi: *Există o diferenţă între a iubi cu adevărat pe cineva și a iubi ideea de acea persoană.* Ori, în cele din urmă: *Important e că te face fericit.*

Asta, pe atunci când Amy chiar mă făcea fericit cu adevărat.

Amy furniza și ea noţiuni proprii despre Go: *E foarte… Missouri, așa-i?* Sau: *Îţi trebuie dispoziţia potrivită pentru ea*. Ori: *Se cam agaţă de tine, dar presupun că nu mai are pe altcineva.*

Sperasem, după întoarcerea noastră în Missouri, că aveau s-o lase baltă — să fie de acord cu dezacordurile, să-și lase libertate de mișcare. Dar nici vorbă. Go era totuși mai amuzantă decât Amy, deci bătălia era disproporţionată. Amy era isteaţă, sarcastică, știa să te articuleze. Amy izbutea să mă irite, reușea să puncteze cu câte un argument excelent, colţuros, însă Go reușea mereu să mă facă să râd. E periculos să râzi de soţie.

— Go, credeam că ne-am înţeles să nu mai aduci vorba despre organele mele genitale, am zis. Şi că, în cadrul relaţiei noastre strânse și frăţești, nici nu am organe genitale.

A sunat telefonul. Go a mai luat o gură de bere, a răspuns, a dat ochii peste cap și a zâmbit.

— E aici, cum să nu, doar o clipă! Apoi a îngânat spre mine: Carl.

Carl Pelley locuia peste drum de mine și Amy. Pensionat de trei ani. Divorţat de doi. Mutat în cartier imediat după aceea. Fusese comis-voiajor — vindea consumabile pentru petreceri de copii — și simţeam că, după patru decenii de locuit prin moteluri, nu se simţea tocmai acasă în casa lui. Apărea aproape zilnic la bar cu o pungă maro și puturoasă de hârtie și se plângea de banii puţini, până ce i se oferea ceva de băut din partea casei. (Era un alt lucru pe care-l aflasem de când cu prezenţa lui Carl în Bar — că era un alcoolic funcţional, dar grav afectat.) Avea bunăvoinţa de a accepta orice chestie „de care voiam să scăpăm“, și era serios: o lună întreagă, Carl al nostru nu băuse decât beri Zima prăfuite, de prin 1992, pe care le descoperiserăm în pivniţă. Când vreo mahmureală îl ţintuia în casă, Carl găsea un motiv ca să sune: *Cutia ta poștală arată oribil de plină azi, Nicky, poate ţi-a venit vreun pachet.* Sau: *Au zis că o să plouă, poate ar fi bine să-ţi închizi ferestrele*. Motivele erau de faţadă. Carl simţea, pur și simplu, nevoia să audă clinchet de pahare și gâlgâit de băutură turnată în ele.

Am luat receptorul și am început să zgâlţâi un shaker cu gheaţă lângă el, lăsându-l pe Carl să-și imagineze porţia lui obișnuită de gin.

— Hei, Nicky, s-a auzit vocea insipidă a lui Carl, scuze că te deranjez. M-am gândit doar că ai vrea să știi… ușa ta de la intrare e deschisă larg și v-a ieșit pisica pe-afară. N-ar trebui, nu?

Am răspuns cu un mârâit neconcludent.

— M-aș duce să verific, da-s un pic cam mototolit, a zis cu voce greoaie

Carl.

— Nu-i nimic, am spus. Oricum s-a făcut timpul să mă întorc acasă.

Făceam drumul în cincisprezece minute cu maşina, drept spre nord, pe River Road. Când conduc prin cartierul nostru, mă mai ia uneori câte-un fior de la atâtea case întunecate, căscate larg — cămine care n-au cunoscut niciodată locuitori sau cămine ce au avut cândva proprietari şi i-au văzut evacuaţi, în vreme ce casa goală a rămas pe loc triumfătoare, lipsită de umanitate.

Când ne-am mutat noi, vecinii au dat buzna: o mamă singură de vârstă mijlocie, cu trei copii, apărută cu o caserolă cu mâncare; un tânăr tată de tripleţi, cu un bax de bere (soţia îi rămăsese acasă cu tripleţii); un cuplu mai vârstnic de creştini care locuiau ceva mai jos de noi; şi, desigur, Carl de peste drum. Am stat în spate, pe podişcă şi ne-am uitat la râu, apoi au vorbit cu toţii, plini de ranchiună, despre credite, dobândă zero, zero bani puşi deoparte, şi-au remarcat cu toţii că Amy şi cu mine eram singurii cu acces la râu şi singurii fără copii. „Voi şi-atât, în casa asta mare?“ a întrebat mama singură, întinzându-ne grijulie caserola cu omletă şi nu mai ştiu ce.

„Noi şi-atât“, i-am confirmat cu un zâmbet, dând din cap a apreciere în vreme ce-mi îndesam în gură albuşul tremurător.

„Cam singuratic locul.“

Cu asta a avut dreptate.

Patru luni mai târziu, doamna cu *casa asta mare* a pierdut bătălia pentru ipotecă şi a dispărut în noapte cu cei trei copii ai ei. Casa i-a rămas goală. Pe geamul de la camera de zi se mai vede încă un desen de-al copiilor, cu un fluture, lipit cu bandă adezivă, şi a cărui culoare strălucitoare de cariocă a devenit maronie. Într-o seară, nu de mult, am văzut din maşină un bărbat, bărbos şi soios, holbându-se din spatele desenului, alunecând în întuneric precum un peşte trist, de acvariu. M-a văzut că l-am văzut şi s-a retras fulgerător în adâncimile casei. A doua zi i-am lăsat o pungă de hârtie plină cu sendvişuri pe treptele din faţă; a rămas în soare, neatinsă vreme de-o săptămână, alterându-se în zeama proprie, până ce am luat-o de-acolo şi am aruncat-o.

Linişte. Complexul a fost întotdeauna îngrijorător de tăcut. Apropiindu-mă de casă, conştient de zgomotul scos de motor, am văzut că, într-adevăr, pisica era pe trepte. Tot pe trepte, la douăzeci de minute de la telefonul lui Carl. Era ciudat. Amy iubea motanul, motanul avea ghearele tăiate, nu era niciodată lăsat afară, deloc, fiindcă Bleecker era foarte dulce, dar extrem de prost şi, cu toate că avea un cip implantat pe undeva prin maldărul acela de blană, Amy era convinsă că n-avea să-l mai vadă dacă scăpa pe afară cumva. Pisica ar fi apucat-o fuguţa drept spre Mississippi — bâldâbâc — şi-ar fi fost dusă tocmai până în Golful Mexic, în fălcile unui rechin înfometat.

Dar se părea că pisica nu era nici măcar îndeajuns de deşteaptă ca să treacă de trepte. Bleecker stătea cocoţat pe-o margine a verandei, santinelă grăsuţă, dar mândră — Soldat Încearcă-din-greu. Când am virat pe alee, Carl a ieşit din casă şi s-a oprit pe treptele de la intrare; am simţit că şi animalul, şi bătrânul mă urmăresc cum cobor din maşină şi mă apropii de casă, printre florile roşii de peonia, arătând cărnoase şi suculente, gata să fie devorate.

Mă pregăteam să iau poziţie ca să blochez pisica, când am văzut că uşa din faţă era deschisă. Carl îmi spusese asta, dar altceva era să vezi cu ochii tăi. Nu era deschisă gen „duc gunoiul şi mă-ntorc într-un minut“. Era căscată larg şi rău-prevestitor.

Carl nu se mişcase, aşteptându-mi reacţia şi, ca într-un spectacol prost, am simţit cum încep să-l joc pe Soţul Îngrijorat. M-am oprit pe treapta din mijloc, m-am încruntat şi am parcurs apoi iute treptele, două câte două, strigându-mi nevasta pe nume.

Tăcere.

— Amy, eşti acasă?

Am dat buzna sus. Amy nu era. Masa de călcat era pregătită, fierul în priză, o rochie aştepta să fie netezită.

— Amy!

În timp ce coboram în fugă la parter l-am văzut pe Carl stând în continuare în cadrul uşii lui, cu mâinile în şolduri, aşteptând. Am năvălit în camera de zi şi m-am oprit brusc. Pe covor licăreau cioburi de sticlă, de la masa de cafea, sfărâmată. Măsuţele erau răsturnate, cărţile împrăştiate alandala pe covor. Până şi vechea şi masiva sofa era cu susul în jos, cu cele patru picioruşe în aer, de parcă ar fi răposat. În mijlocul harababurii se vedea un foarfece bine ascuţit.

— Amy!

Am luat-o la goană, răcnindu-i numele. Prin bucătărie, unde ceainicul firbea gol pe aragaz, prin subsol, unde camera de oaspeţi se căsca goală, apoi afară pe uşa din dos. Am străbătut grăbit curtea până la debarcaderul îngust ce se întindea spre râu. M-am uitat într-o parte să văd dacă nu era cumva în barca noastră cu vâsle, unde o găsisem într-o zi, în ambarcaţiunea priponită, legănată de unde, cu faţa spre soare şi ochii închişi; când mă aplecasem spre reflecţiile orbitoare ale râului, spre faţa ei frumoasă şi liniştită, deschisese brusc ochii albaştri, fără să-mi spună nimic, şi nu zisesem nici eu nimic şi mă întorsesem de unul singur în casă.

— Amy!

Nu era pe râu, nu era în casă. Amy nu era aici.

Amy dispăruse.

3 Referire la o cunoscută povestire a lui O. Henry, intitulată *Darul magilor.* (*N.t.)*

Amy Elliott

18 septembrie 2005

Jurnal

Măi, măi, măi. Ia ghiciţi cine s-a întors? Nick Dunne, băiatul de la petrecerea din Brooklyn, pupătorul în boare de zahăr, maestrul în dispariţii. Opt luni, două săptămâni şi câteva zile fără o vorbă, şi apoi iese la suprafaţă din nou, ca şi cum aşa ar fi plănuit totul. Dar, de fapt, mi-a pierdut numărul de telefon. Rămăsese fără baterie şi l-a scris pe un post-it. Apoi a băgat bileţelul în buzunarul de la blugi şi blugii în maşina de spălat, care a transformat bileţelul într-o pastă învârtejită. A încercat să desluşească ce scria, dar n-a văzut decât un 3 şi un 8, spune el.

Iar după aceea l-a cocoşat munca şi brusc s-a făcut martie, prea jenant de târziu ca să mai încerce să mă caute, spune el.

Sigur că *eram* furioasă. *Am fost* furioasă. Dar acum nu mai sunt. Să zugrăvesc scena, spune ea. Azi. Septembrie, vreme vântoasă. Pășesc pe Seventh Avenue, contemplând la vreme de prânz tavernele de pe trotuar — recipiente nesfârşite cu pepeni galbeni, pepeni de iarnă şi pepeni verzi puşi la gheaţă de parcă ar fi fost pescuiţi proaspăt de dimineaţă — simt că un bărbat merge umăr la umăr cu mine în timp ce avansez, îl privesc pe intrus şi îmi dau seama cine-i. Este *el*. Băiatul din „am cunoscut un băiat!“

N-am încetinit, m-am întors doar spre el şi i-am zis:

a) „Te cunosc de undeva?“ (manipulativă, provocatoare)

b) „O, uau, ce mă bucur să te văd!“ (dornică, moale ca o cârpă)

c) „Du-te dracului.“ (agresivă, plină de amărăciune)

d) „Păi, văd că-ţi ia ceva vreme, nu, Nick?“ (veselă, jucăușă, detașată)

Răspuns: D.

Şi acum suntem împreună. Împreună, împreună. Şi ce uşor a fost!

Interesantă sincronizare. Propice, dacă doriţi. (Eu, una, doresc.) Chiar aseară a fost petrecerea dată de părinţii mei în cinstea apariţiei cărţii. *Uimitoarea Amy și Ziua cea mare*. Mda, Rand şi Marybeth n-au putut rezista. Au dat fetei lor fictive ce nu i-au putut oferi fetei din viaţa de toate zilele: un soţ! Da, în a douăzecea carte Uimitoarea Amy se mărită! Iuhuuu! Nimănui nu-i pasă. Nimeni n-o voia mare pe Uimitoarea Amy, iar eu cel mai puţin. De ce să nu rămână cu ciorăpeii şi fundiţele ei şi să nu mă lase *pe mine* să cresc, neîmpovărată de alter egoul meu literar, de jumătatea mea cea bună de pe hârtie, de „eu“ aşa cum ar fi trebuit să fiu.

Dar *Amy* e pâinea familiei Elliott şi ne-a fost de mare folos, aşa că, presupun, nu-i pot reproşa că şi-a găsit partenerul perfect. Se mărită cu credinciosul Andy cel Abil, desigur. Or să fie bucăţică ruptă părinţii mei: bucuroşi-bucuroşi.

A fost, totuşi, neliniştitor numărul mic de comenzi pentru ea. O nouă carte *Uimitoarea Amy* avea prin anii 1980 un tiraj iniţial de o sută de mii de exemplare. Acum, doar zece mii. Petrecerea de lansare a fost, aşadar,

nefabuloasă. În cheie minoră. Cum faci o petrecere pentru un personaj fictiv care şi-a început viaţa de copil precoce la şase ani, iar acum e ditamai mireasa de treizeci şi tot vorbeşte ca o puştoaică? („*Fir-ar“, îşi spuse Amy, „dragul meu logodnic e-un monstru morocănos când nu i se face pe plac…“* E un citat pe bune. Întreaga carte mi-a trezit cheful s-o pocnesc pe Amy drept în vaginul ei prostesc, nepătat.) Cartea e un obiect nostalgic, conceput să fie cumpărat de femei care au crescut cu *Uimitoarea Amy*, dar nu-s sigură dacă cineva chiar ar avea chef s-o citească. Eu, bineînţeles, am citit-o. I-am dat binecuvântarea mea cărţii ăsteia — de mai multe ori. Rand şi Marybeth s-au temut că aş putea lua căsătoria lui Amy ca pe o aluzie urâcioasă la starea mea perpetuă de celibatară: („Eu, una, cred că femeile n-ar trebui să se mărite înainte de treizeci şi cinci de ani“, a zis mama, care s-a măritat cu tata la douăzeci şi trei.)

Părinţii mei s-au temut mereu să n-o iau pe *Amy* prea personal — îmi spun dintotdeauna să nu mă identific cu ea. Şi totuşi, nu mă pot opri să nu observ că, de fiecare dată când o feştelesc cu ceva, *Amy* face chestia cum trebuie: când, la doisprezece ani, m-am lăsat în cele din urmă de vioară, în următoarea carte *Amy* a apărut ca un copil-minune. („Fir-ar, vioara asta-i muncă grea, dar munca grea e singura cale spre reuşită!“) Când am lăsat baltă campionatul de tenis pentru juniori, la şaisprezece ani, ca să mă duc la plajă în weekend cu prietenii, *Amy* s-a reapucat de jucat. („Fir-ar, ştiu că e distractiv să petreci timp cu prietenii, dar m-aş dezamăgi pe mine şi pe toţi ceilalţi dacă n-aş apărea la turneu.“) Chestiile astea mă scoteau din minţi cândva, dar după ce m-am dus la Harvard (şi *Amy* a ales, corect, universitatea dragă părinţilor mei) am decis că e totul prea ridicol ca să-mi mai bat capul. Că părinţii mei, amândoi *psihopedagogi*, au ales să îndrepte o asemenea formă de agresivitate-pasivă către *copilul lor* era nu numai ceva de oameni duşi tare cu capul, ci şi ceva prostesc, bizar şi cumva amuzant. N-aveau decât.

Petrecerea dedicată cărţii a fost schizofrenică, întocmai ca şi cartea însăşi — la Bluenight, mai încolo de Union Square, unul dintre saloanele acelea fantomatice conţinând fotolii cu spătar extensibil şi oglinzi art deco, care ar trebui să te facă să te simţi precum Cineva Tânăr şi Strălucitor. Cocteiluri aduse pe tavă de ospătari cu zâmbete încremenite. Jurnalişti fomişti, cu strâmbături atotcunoscătoare şi picioare crăcănate, dând peste cap băutura de protocol înainte să plece într-alt loc, mai bun.

Părinţii mei se preumblau prin încăpere de mână — povestea lor de dragoste face întotdeauna parte din povestea *Uimitoarei Amy*: soţ şi soţie, trudind împreună, într-un efort creativ, de un sfert de secol. Suflete pereche. Chiar îşi spun aşa, şi are sens, pentru că, presupun, aşa şi sunt. N-aş putea să garantez asta din câte i-am studiat, copil singuratic şi singur la părinţi, în toţi aceşti ani. Nu se poartă urât unul cu altul, n-au conflicte spinoase, călătoresc prin viaţă ca două meduze lipite una de cealaltă — dilatându-se şi contractându-se instinctiv, umplându-şi fluid unul spaţiul celuilalt. Făcând chestia asta cu sufletele pereche să pară uşoară. Se spune că puştii din familii destrămate duc viaţă grea, dar şi copiii din asemenea mariaje fermecate au problemele lor.

Firește, trebuie să mă așez pe-o banchetă de catifea dintr-un ungher al

încăperii, departe de zgomot, şi să dau câteva interviuri unor puşti trişti, angajaţi de probă, care s-au blocat la „scoate un citat“, însărcinarea încredinţată lor de editori.

Cum te simţi să o vezi pe Amy căsătorită, în cele din urmă, cu Andy? Fiindcă tu nu eşti căsătorită, aşa-i?

Întrebare pusă de:

a) un puştan molatic cu ochi holbaţi, care bâţâie o agendă pusă peste gentuţă;

b) o tipă tânără, îmbrăcată prea elegant, cu pantofi cu toc cui, genul „trage-mi-o“;

c) o rockeriţă retro, tatuată, ce pare mai interesată de Amy decât te-ai gândi că ar fi o rockeriţă tatuată;

d) toţi cei de mai sus.

Răspuns: D.

Eu: *A, mă bucur pentru Amy şi Andy, le urez toate cele bune. Ha, ha.*

Răspunsurile mele la celelalte întrebări, nu într-o ordine anume:

Unele părţi din Amy sunt inspirate de mine, altele sunt doar ficţiune.

Sunt singură şi fericită acum, nu-i niciun Andy cel Abil în viaţa mea!

Nu, nu cred că Amy simplifică excesiv dinamica bărbat–femeie.

Nu, n-aş spune că Amy e depăşită; cred că seria e clasică.

Da, sunt singură. Nu am niciun Andy în viaţa mea.

De ce e Amy uimitoare şi Andy, doar abil? Păi, nu ştiţi că sunt o groază de femei puternice, extraordinare, care ajung cu tipi normali, cu Joe cel Obişnuit şi Andy cel Abil? Nu, glumeam, nu scrieţi asta.

Da, sunt celibatară.

Da, părinţii mei sunt cu siguranţă suflete pereche.

Da, mi-ar plăcea şi mie într-o bună zi.

Da, singură, nenorocitule.

Aceleaşi întrebări, iarăşi şi iarăşi, şi eu încercând să mă prefac că-s nişte întrebări care te pun pe gânduri. Şi ei încercând să pretindă că-s nişte întrebări care te pun pe gânduri. Mulţumescu-ţi, Doamne, că băutura de la bar intră în preţ.

Apoi nu mai vrea să vorbească nimeni cu mine — cât ai clipi — şi fata care e PR se preface că-i un lucru bun: *Poţi să-ţi vezi de petrecere acum!* Îmi fac loc iarăşi prin (mica) mulţime, unde părinţii mei au comutat pe modulul de gazde, cu feţele îmbujorate — Rand cu zâmbetul lui dinţos de peşte preistoric, Marybeth cu zvâcniri păsăreşti şi vioaie din cap, cu mâinile împreunate, făcându-se să râdă unul pe celălalt, bucurându-se unul de celălalt, *extaziaţi* unul de celălalt — şi mă gândesc: *Sunt al naibii de singură.*

Mă duc acasă şi plâng un pic. Am aproape treizeci şi doi de ani. Nu-s bătrână, mai ales pentru New York, dar adevărul e că au trecut *ani* de când mi-a plăcut într-adevăr de cineva. Deci ce şanse ar fi să cunosc pe cineva pe care să-l iubesc, darmite pe cineva pe care să-l iubesc destul ca să mă şi mărit cu el? M-am săturat să nu ştiu cu cine o să fiu, sau dacă o să fiu cu cineva.

Am mulţi prieteni căsătoriţi — nu mulţi care să fie fericiţi în căsnicie, dar

căsătoriţi. Puţinii fericiţi sunt ca părinţii mei: îi uimeşte că sunt celibatară. O fată aşa de isteaţă, drăguţă şi simpatică, o fată cu atâtea *interese* şi *entuziasme*, cu slujbă mişto şi familie iubitoare. Şi, hai s-o spunem: cu bani. Îşi îmbină sprâncenele şi se prefac că s-ar gândi la bărbaţi cu care să mă combine, dar ştim cu toţii că n-a mai rămas niciunul, niciunul *bun*, şi mai ştiu că ei au impresia că-i ceva în neregulă cu mine, ceva ascuns, care mă face nesatisfăcătoare, de nesatisfăcut.

Cei care nu sunt suflete pereche — cei care s-au *aşezat la casa lor* — sunt şi mai duri cu celibatul meu: nu-i aşa de greu să găseşti o partidă, îmi zic. Nicio relaţie nu-i perfectă, zic ei — ei, care trebuie să se descurce cu sexul din obligaţie şi cu ritualurile flatulente ale culcării, care dau drumul la televizor în loc de conversaţie, care confundă capitularea maritală — da, dragule, OK, dragule — cu armonia şi înţelegerea. *Face întocmai ce-i spui tu fiindcă nu-i pasă destul cât să te contrazică*, asta gândesc. *Solicitările tale meschine îl fac, pur şi simplu, să se simtă superior sau ranchiunos, şi într-o zi o s-o fută pe colega tânără şi drăguţă de la lucru, care nu cere nimic de la el, şi-o să dai în bâlbâială.* Daţi-mi un bărbat care mai ştie să lupte, care-mi dă în vileag mizeriile (Dar căruia să-i şi placă într-un fel mizeriile mele.) Pe lângă asta: nu mă azvârliţi în relaţii în care să ne scoatem mereu ochii, cu insulte deghizate în glume, cu dat ochii peste cap şi scărmăneli „în joacă“ în faţa prietenilor, cu speranţa de a-i ademeni de partea noastră în dispute de care nu le pasă defel. Şi relaţiile acelea groaznice, genul *păcat că*: *Ce-ar fi mers căsnicia asta, păcat că…* şi simţi că lista lui *păcat că* e mai lungă decât îşi dă seama vreunul dintre ei.

Ştiu deci că am dreptate să nu mă leg, dar asta nu mă face să mă simt mai bine când prietenii mei îşi găsesc pereche, iar eu rămân acasă vineri seara, cu o sticlă de vin, îmi gătesc o cină extravagantă şi-mi spun *E perfect aşa*, de parcă mi-aş da întâlnire cu mine însămi. Mă duc la petreceri peste petreceri şi bar după bar, parfumată şi plină de speranţă, şi mă-nvârt pe acolo ca un soi de desert îndoielnic. Ies în oraş cu bărbaţi simpatici, arătoşi şi deştepţi — oameni perfecţi în principiu, care mă fac să mă simt ca într-o ţară străină, încercând să mă explic, să mă fac cunoscută. Fiindcă nu e ăsta scopul oricărei relaţii: să fii ştiut de altcineva, să fii înţeles? El mă *pricepe* pe mine. Ea mă *pricepe* pe mine. Nu-i asta fraza simplă, magică?

Suferi, aşadar, o seară întreagă cu tipul în principiu perfect — glume neînţelese, remarci isteţe, care intră pe-o ureche şi ies pe cealaltă. Ori poate că el înţelege că ai făcut o remarcă isteaţă dar, neştiind ce să facă cu ea, o ţine în palmă ca pe un strop de flegmă conversaţională pe care-o să-l şteargă mai târziu. Mai petreceţi o oră încercând să vă găsiţi, să vă recunoaşteţi unul pe celălalt, iar tu bei un pic prea mult şi încerci un pic prea insistent. Şi te-ntorci acasă, în patul rece, şi te gândeşti: *A fost în regulă.* Şi viaţa ta e un şir lung de „în regulă“.

Apoi dai peste Nick Dunne pe Seventh Avenue, când cumperi pepene feliat, şi zang, sunteţi ştiuţi, sunteţi recunoscuţi amândoi. Vi se pare că aceleaşi lucruri merită reamintite. (*Doar o măslină, totuşi.*) Aveţi acelaşi ritm. Clic. Pur

şi simplu, vă cunoaşteţi. Dintr-odată vezi cu ochii minţii *cititul în pat* şi *gofrele de duminică* şi *râsul din nimic* şi *gura lui pe a ta.* Şi e nespus de bine, atât de mult încât ştii că nu te-ai mai putea întoarce niciodată la bine şi atât. Într-o clipită, totul. Şi te gândeşti: *O, aici e restul vieţii mele. A sosit, în sfârşit!*

Nick Dunne

Ziua dispariţiei

Am aşteptat poliţia în bucătărie mai întâi, însă mirosul acru al ceainicului pârlit mă râcâia pe gâtlej, accentuându-mi spasmele de vomă, aşa că am ieşit pe veranda din faţă, m-am aşezat pe treapta de sus şi mi-am impus să rămân calm. Am tot încercat s-o sun pe Amy pe mobil şi tot intra mesageria, mesajul acela scurt şi cadenţat în care promite că o să revină ea. Amy suna întotdeauna înapoi. Trecuseră trei ore, îi lăsasem cinci mesaje şi încă nu răspundea.

Nici nu mă aşteptam la asta. Le zisesem poliţiştilor: Amy n-ar ieşi niciodată din casă cu ceainicul lăsat pe foc. Sau să lase uşa deschisă. Ori cu ceva ce urma a fi călcat. Femeia asta nu lăsa nimic nefăcut, nu era genul care să abandoneze un proiect (de pildă, să aducă îmbunătăţiri soţului), chiar dacă decidea că nu-i place. Pe plaja din Fiji, în luna noastră de miere de două săptămâni, parcursese mohorâtă milionul de pagini mistice din *Cronica păsării-arc*, aruncându-mi priviri posomorâte mie, care devoram thriller după thriller. De când cu mutatul înapoi în Missouri şi pierderea slujbei, viaţa ei se învârtea (destrăma?) în jurul aducerii la final a unui şir nesfârşit de proiecte mici şi neimportante. Rochia ar fi trebuit să fie călcată.

Şi mai era şi camera de zi, *cu semne ce indicau o luptă*. Ştiam deja că Amy n-o să răspundă la apeluri. Voiam să înceapă etapa următoare.

Era partea cea mai bună a zilei, cerul de iulie n-avea pic de nor, soarele apunea alene înspre est, ca un reflector a cărui lumină făcea totul auriu şi luxuriant, ca într-o pictură flamandă. A apărut poliţia. Părea ceva cu totul obişuit, eu cu fundul pe trepte, o pasăre de seară cântând într-un pom, cei doi poliţai coborând fără grabă din maşină, de parcă ar fi venit la un picnic în cartier. Puştani poliţişti, la vreo douăzeci şi cinci de ani, încrezători şi neinspiraţi, obişnuiţi să liniştească părinţi îngrijoraţi de adolescenţi rămaşi prea târziu în oraş. O fată hispanică, cu părul brunet prins într-o coadă lungă, şi un tip negru cu atitudine de infanterist marin. Carthage devenise un pic (doar un picuţ) mai puţin caucaziană câtă vreme lipsisem, dar era încă atât de dramatic segregată, încât singurii oameni de culoare pe care-i vedeam într-o zi obişnuită păreau să aibă doar ocupaţii ce presupun deplasarea pe teren: curieri, asistenţi medicali, poştaşi. Poliţai. („Locul ăsta-i aşa de alb, că te bagă în boale“, zisese Amy, care, în creuzetul rasial al Manhattanului, număra printre prietenii ei un singur afro-american. Am acuzat-o că îşi dorea diversitate de faţadă, minorităţi de fundal. N-a ieşit prea bine.)

— Domnu’ Dunne? Sunt agent Velásquez, a zis femeia, iar el este agentul Riordan. Am înţeles că vă îngrijorează ceva legat de soţia dumneavoastră?

Riordan şi-a aruncat privirea în lungul drumului, cu o acadea în gură. L-am văzut cum urmăreşte din ochi o pasăre ce ţâşnise în zbor peste râu. Apoi şi-a mutat brusc privirea spre mine, buzele lui încreţite, transmiţându-mi că vedea exact ce vedeau şi ceilalţi, cu toţii. Am o faţă de-ţi vine s-o iei la pumni: sunt un copil de proletari irlandezi prins în trupul unui bancheraş nemernic. Zâmbesc mult ca să compensez pentru moaca asta, dar nu funcţionează decât uneori. În

facultate am purtat chiar și ochelari o vreme, cu lentile false de sticlă simplă, care, speram, aveau să-mi confere o atitudine mai afabilă, mai puţin amenințătoare.

„Îţi dai seama că asta te face și mai mult s-aduci cu un nenorocit?“, mă pusese la punct Go. I-am aruncat și m-am străduit să zâmbesc mai mult.

Am dat din mână spre poliţiști:

— Haideţi înăuntru să vedeţi.

Cei doi au urcat treptele, în scârţâielile și zăngănelile curelelor și armelor. M-am postat în ușa camerei de zi și am arătat cu mâna debandada.

— *Oh,* a făcut agentul Riordan și-a pocnit scurt din degete.

Nu mai părea, deodată, așa de plictisit.

Riordan și Velásquez, lăsaţi pe spătarele scaunelor de la masa mare, au început să-mi pună întrebările de început: cine, unde, de când. Aveau, literalmente, urechile ciulite. Dăduseră și un telefon, iar Riordan m-a informat că se trimiteau detectivi. Aveam parte de sobra mândrie de a fi luat în serios.

Riordan tocmai mă întreba pentru a doua oară dacă am văzut străini pe lângă casă în ultima vreme, și-mi reamintea pentru a treia oară de bandele migratoare de oameni ai străzii din Carthage, când a sunat telefonul. Am ţâșnit prin încăpere și am înșfăcat receptorul.

O voce sictirită de femeie:

— Domnule Dunne, vă sunăm de la Căminul de Îngrijire Comfort Hill.

Acolo îl internasem, Go și cu mine, pe tatăl nostru afectat de Alzheimer.

— Nu pot să vorbesc acum, vă sun mai târziu, m-am răţoit și am închis.

Le dispreţuiam pe femeile angajate la Comfort Hill: cu feţe severe, lipsite de empatie. Plătite prost, extrem de prost, motivul pentru care, probabil, nu zâmbeau și nu arătau înţelegere. Ştiam că greșeam îndreptându-mi furia către ele — mă scotea din fire, de fapt, că tata o mai ducea încă, în vreme ce mama era în pământ.

Era rândul lui Go să trimită cecul. Eram destul de sigur că iulie era luna ei. Şi eram la fel de sigur că ea era convinsă că-i rândul meu. Ni se mai întâmplase. Go zice că uităm amândoi subliminal să trimitem cecurile, fiindcă, de fapt, vrem să uităm de tata.

Tocmai îi povesteam lui Riordan despre bărbatul ciudat pe care-l văzusem la fereastra casei goale, când s-a auzit soneria. Bing-bang. Așa de normal a sunat, de parcă așteptam să vină băiatul cu pizza.

Cei doi detectivi au intrat cu mers ostenit, ca de sfârșit de program. Bărbatul era slab, cu membre lungi, cu o faţă ce-i aluneca abrupt spre o bărbie minusculă. Femeia era surprinzător de urâtă — te izbea, era dincolo de urâţenia obișnuită: ochi mici și rotunzi ca niște năsturei, ditamai nasul, piele plină de umflături mititele, păr lung și uleios, de un cenușiu murdar. Simt o afinitate cu femeile urâte. Am fost crescut de un trio de femei defel plăcute ochiului: bunica, mama și sora ei — și toate erau isteţe, bune la suflet, nostime și dârze, niște femei foarte, foarte de treabă. Amy a fost prima fată drăguţă cu care mi-am dat întâlniri, întâlniri adevărate.

Femeia cea urâtă a vorbit prima, ca un ecou al domnișoarei agent

Velásquez.

— Domnul Dunne? Sunt detectiv Rhonda Boney, iar el e partenerul meu, detectivul Jim Gilpin. Am înţeles că vă îngrijorează ceva legat de soţia dumneavoastră?

Maţele mi-au ghiorăit, suficient de tare ca să audă toată lumea, dar ne-am făcut că nu auzim.

— Aruncăm o privire, domnule? a zis Gilpin.

Avea pungi cărnoase sub ochi şi fire răzleţe, albe, în mustaţă. Cămaşa nu-i era boţită, dar o purta ca şi cum ar fi fost; părea menit să duhnească a ţigări şi a cafea răsuflată, chiar dacă nu duhnea. Mirosea a săpun Dial.

I-am condus până în camera de zi, am mai arătat o dată spre harababură; i-am găsit pe cei doi poliţişti mai tineri aşezaţi cu grijă în genunchi, de parcă ar fi aşteptat să descopere ceva de folos. Boney m-a îndemnat să mă aşez pe un scaun, mai departe dar în raza vizuală faţă de *semnele de luptă*.

Rhonda Boney m-a trecut prin aceleaşi întrebări de bază ca şi Velásquez, ţintuindu-mă cu ochişorii ei atenţi, de vrabie. Gilpin s-a lăsat într-un genunchi şi-a început să măsoare din priviri încăperea.

— Aţi sunat la prieteni sau familie, la persoane unde ar putea fi soţia dumneavoastră?

— Ăă… nu. Încă nu. Cred că vă aşteptam pe dumneavoastră să veniţi.

— Ah, a zis ea şi a zâmbit, lăsaţi-mă să ghicesc: sunteţi mezinul familiei.

— Ce?

— Sunteţi mezinul.

— Am o soră geamănă. De ce?

Simţeam că sunt judecat. Vaza favorită a lui Amy zăcea pe podea, intactă, azvârlită lângă perete. Era un cadou de nuntă, o capodoperă japoneză, pe care Amy o punea bine în fiecare săptămână, când ne venea menajera, fiindcă era sigură că altfel s-ar fi spart.

— O impresie de-a mea doar, privind motivul pentru care ne-aţi aşteptat pe noi: sunteţi învăţat ca altcineva să preia conducerea, a zis Boney. Aşa e şi frate-meu mai mic. E o chestie care ţine de ordinea naşterii.

A mâzgălit ceva într-o agendă.

— OK, am ridicat furios din umeri. Să vă spun şi zodia, sau putem începe?

Boney mi-a zâmbit cu blândeţe, aşteptând.

— Am zăbovit fiindcă, evident, nu e cu vreun prieten, am zis, arătând spre degringolada din camera de zi.

— Locuiţi aici de… doi ani, domnule Dunne? a întrebat.

— În septembrie se fac doi.

— De unde v-aţi mutat?

— Din New York.

— Oraşul?

— Da.

A arătat cu mâna către etaj, cerând permisiunea fără s-o ceară, eu am aprobat din cap şi-am urmat-o, iar Gilpin s-a luat după mine.

— Eram publicist, mi-a scăpat înainte să mă pot opri.

Chiar și acum, după doi ani trecuți, nu suportam să creadă cineva că asta era toată viața mea.

Boney:

— Sună impresionant.

Gilpin:

— Scriați ce?

Mi-am potrivit răspunsul cu urcatul scărilor: am scris pentru o revistă (pas), despre cultura pop (pas) pentru o revistă destinată bărbaților (pas). La capătul scării, m-am întors și l-am văzut pe Gilpin uitându-se în spate, la camera de zi. A întors capul brusc.

— Cultură pop? a zis, începând să urce. Și ce anume cuprinde asta?

— Cultură populară, am răspuns.

Am ajuns în capătul scării, unde Boney se oprise să ne aștepte.

— Filme, tv, muzică, dar să știți, fără marea artă, fără nimic flamboaiant.

M-am strâmbat: *flamboaiant?* Cât de condescendent! Voi doi, țărănoilor, probabil că aveți nevoie să vă traduc din engleza mea, virgulă, de tip educat de Coasta de Est în engleză, virgulă, Populară de Midwest. *Zmângălesc și io pă hârtie dă chestioare ce-mi umblă pân tărtăcuță când mă chiorăsc la alde pozele mișcătoare!*

— Ei îi plac mult filmele, a zis Gilpin, arătând spre Boney.

Boney a dat din cap că, *da, așa e*.

— Acum am Barul, din centru, am adăugat.

Predam și un curs la postliceală, dar prea ar fi fost cerșetorie pe față să spun și asta. Doar nu eram la o întâlnire.

Boney a început să se uite prin baie, eu și cu Gilpin ne-am oprit pe hol.

— Barul? a zis. Știu locul. Tot voiam să dau o raită. Îmi place numele, e foarte meta.

— Pare o mișcare isteață, a zis Gilpin.

Boney a apucat-o spre dormitor și noi după ea.

— O viață înconjurată de bere nu poate să fie prea rea.

— Uneori răspunsul *este* pe fundul paharului, am zis și m-am strâmbat iarăși de cât de nepotrivit sunase.

Am intrat în dormitor.

Gilpin a râs.

— Știu prea bine cum e.

— Vedeți că fierul e încă în priză? am început.

Boney a dat din cap că vede, a deschis ușa de la dulapul nostru încăpător, a intrat în el și-a aprins lanterna, trecându-și mâinile înmănușate în latex printre cămăși și rochii, spre fundul dulapului. A scos brusc un sunet, s-a aplecat, s-a răsucit spre noi — ținea în mâini o cutie perfect pătrată, acoperită cu un ambalaj argintiu, sofisticat.

Mi s-a strâns stomacul.

— E ziua cuiva? a întrebat.

— E aniversarea noastră.

Boney și Gilpin au tresărit amândoi ca niște păianjeni speriați, dar s-au

prefăcut nepăsători.

***

Când ne-am întors în camera de zi, juniorii nu mai erau acolo. Gilpin s-a pus în genunchi, cercetând sofaua răsturnată.

— Ăă, sunt cam speriat, evident, am început să zic.

— Nu te învinuiesc deloc, Nick, a zis Gilpin pe un ton sincer.

Ochii, de un albastru spălăcit, îi jucau în cap, un tic enervant.

— Putem să facem ceva? Ca să-mi găsesc soţia, adică, fiindcă nu-i aici, e clar.

Boney a arătat cu degetul către portretul de la nuntă, pus pe perete: eu în frac, cu dinţii îngheţaţi într-un rânjet, cu braţele cuprinzând-o formal pe Amy de după talie; Amy cu părul ei blond bine strâns în coc şi dat cu fixativ, cu vălul unduit de briza din Cape Cod, cu ochii deschişi prea larg, fiindcă avea mereu obiceiul să clipească în ultimul moment şi încercase din răsputeri să nu clipească de data asta. Ziua de după Ziua Independenţei, cu mirosul de sulf al artificiilor amestecându-se cu sarea oceanului — vara.

Ne fusese bine la Cape Cod. Ţin minte că descoperisem, după câteva luni de relaţie, că Amy, iubita mea, era destul de înstărită, copil unic şi preţuit al unui cuplu de genii creative. Un soi de mascotă, mulţumită seriei de cărţi ce-i purtau numele, cărţi pe care le ştiam, parcă, de copil. *Uimitoarea Amy*. Amy mi-a explicat toate acestea pe un ton calm, măsurat, de parcă eram un pacient trezit din comă. De parcă trebuise s-o mai facă de multe ori înainte şi ieşise prost — prea mult entuziasm la aflarea veştilor despre avere, darea în vileag a unei identităţi secrete pe care nu şi-o crease ea însăşi.

Amy mi-a spus cine şi ce era, apoi am mers la casa istorică a familiei Elliott, de pe plaja de la Nantucket Sound, şi am ieşit cu toţii cu iahtul, pe mare. Ştiu că mă gândeam: *Sunt un băiat din Missouri şi străbat oceanul cu persoane care au văzut mult mai multe decât mine. Chiar dacă încep acum să văd locuri, să trăiesc în stil mare, s-ar putea să nu mă ridic la nivelul lor.* Nu mă simţeam invidios. Mă simţeam mulţumit. Nu aspirasem niciodată la avere sau faimă. Nu fusesem crescut de părinţi cu aşteptări grandioase, care-şi imaginează copilul ca viitor preşedinte. Am fost crescut de părinţi pragmatici care-şi imaginau că pe copilul lor îl aşteaptă vreo slujbă de funcţionar pe undeva şi o viaţă ca toate vieţile. Era şi aşa ameţitor să mă aflu în apropierea familiei Elliott, să străbat Atlanticul şi să mă întorc apoi la o casă impecabil restaurată, ce fusese construită în 1822 de un căpitan de balenieră şi, odată ajunşi, să preparăm şi să mâncăm bucate eco, sănătoase, ale căror nume nici nu ştiam cum să le pronunţ. Quinoa[4]. Ştiu că aveam impresia că era vorba de o specie de peşte.

Ne-am căsătorit deci pe plajă, într-o zi de vară, sub un cer de un albastru profund, am mâncat şi am băut sub un cort care pocnea ca o pânză de corabie şi, după câteva ore, am înşfăcat-o pe Amy şi-am dus-o în întuneric, spre valuri, fiindcă mă simţeam atât de ireal, încât mi se părea că am devenit doar o reflexie în ape. Pâcla răcoroasă m-a tras înapoi, Amy m-a tras înapoi spre licărirea aurie a cortului, unde se ospătau zeii şi totul era ambrozie. Toată perioada de dinainte de căsătorie a fost aşa.

Boney s-a aplecat ca s-o vadă mai bine pe Amy.

— E foarte drăguţă soţia dumneavoastră.

— Este, e frumoasă, am zis, simţind cum îmi zvâcneşte stomacul.

— Cât aniversaţi azi? m-a întrebat ea.

— Cinci ani.

Mă bâţâiam de pe un picior pe altul, aşteptând să *fac* ceva. Nu voiam discuţii despre cât de drăguţă era nevastă-mea, voiam să se ducă şi s-o caute pe afurisita de nevastă-mea. N-am zis asta cu voce tare, totuşi; adesea nu rostesc lucrurile cu voce tare, chiar şi când ar trebui. Mă abţin şi mă reprim într-o măsură de-a dreptul deranjantă: undeva în adâncuri, în pivniţele sufletului, există sute de clondire cu ură, deznădejde, frică, dar nu ţi-ai da seama doar uitându-te la mine.

— Cinci ani, asta-i importantă. Ia să ghicesc, v-aţi făcut rezervare la Houston’s? a întrebat Gilpin.

Era singurul restaurant mai de Doamne-ajută din oraş. *Trebuie să încercaţi Houston’s*, zisese mama când ne mutaserăm, crezând că era micul secret nemaipomenit din Carthage care ar fi putut să-i fie pe plac soţiei mele.

— Sigur, la Houston’s.

Era a cincea minciună pe care o spuneam poliţiei. Şi eram de-abia la început.

4 Plantă comestibilă originară din Munţii Anzi.

Amy Elliott Dunne

5 iulie 2008

Jurnal

Sunt grasă de iubire! Sunt o matahală de ardoare! Obeză într-un fel morbid de atâta devotament! Un zumzet vesel de albină mi-e entuziasmul marital. Bâzâi împrejurul lui, mă tot foiesc, mă aşez şi mă ridic. Am devenit o fiinţă stranie. Am devenit soţie. Mă trezesc că îndrum conversaţiile — şi o fac brutal, nenatural — ca să pot spune cu voce tare cuvântul ăsta. Am ajuns nevastă, am ajuns o plictiseală, mi s-a cerut să renunţ la cardul meu de Tânără Feministă Independentă. Nu-mi pasă. Îi fac socotelile contabile, îi aranjez părul. Am ajuns aşa de retro, că la un moment dat o să folosesc cuvântul *poşetă*, o să ies pe uşă în haina mea de postav în culori vii, cu buzele date cu roşu, în drum spre *salonul de coafură*. Nu mă necăjeşte nimic. Totul lasă impresia că o să se sfârşească cu bine, orice deranj se transformă într-o poveste amuzantă, de spus la cină. *Da, şi am omorât un vagabond azi, dragă… hahaha! Ah, ce ne mai distrăm!*

Nick e ca o tărie bună: pune totul în perspectiva corectă. Nu într-una diferită, în cea corectă. Cu Nick, îmi dau seama, chiar nu contează dacă factura de electricitate e restantă de câteva zile, ori dacă cel mai recent psihotest al meu iese cam varză. (Cel mai proaspăt, fără glumă: „Ce fel de copac sunteţi?“ Eu, cică, sunt un măr! Asta nu înseamnă nimic!) Nu contează că noua carte din seria *Uimitoarea Amy* a fost făcută cu ou şi cu oţet, că a avut cronici ticăloase şi că vânzările s-au prăbuşit cât ai clipi, după un început şovăielnic. N-are importanţă în ce culoare zugrăvesc camera noastră, sau cât de mult întârzii de la aglomeraţia în trafic, ori dacă ce reciclăm noi ajunge cu adevărat, pe bune, la reciclare. (Spune-mi şi mie, dragă New York, cum stă treaba?) Nu contează, fiindcă mi-am găsit perechea. Este Nick, relaxat şi calm, simpatic, isteţ şi necomplicat. Netorturat, fericit. Drăguţ. Cu penisul mare.

Toate chestiile care nu-mi plac la mine au fost împinse undeva, în fundul creierului. Poate asta-mi place la el cel mai mult, felul în care mă face. Nu mă face să simt, pur şi simplu mă face. Sunt amuzantă. Jucăuşă. Sunt de treabă. Mă simt fericită la modul firesc şi pe deplin satisfăcută. Sunt o nevastă! E ciudat să spun vorbele astea. (Serios, în privinţa reciclării, New York — haide, dă-mi şi mie un indiciu, acolo!)

Facem lucruri prostuţe, cum a fost săptămâna trecută, când am mers până în Delaware cu maşina fiindcă niciunul dintre noi nu mai făcuse sex în Delaware. Să-ţi prezint scena, fiindcă de-acum e, cu adevărat, destinată posterităţii. Trecem graniţa statului — *Bun venit în Delaware!* zice pe panou, şi mai zice *Micuţa Minune*, plus *Primul Stat*, iar pe lângă asta *Căminul cumpărăturilor fără taxe*.

Delaware, un stat cu atâtea identităţi bine conturate.

Tragem pe primul drum de ţară pe care-l vedem şi hălăduim pe-acolo vreo cinci minute până ce dăm peste pini, în toate părţile. Nu vorbim. Îşi trage scaunul pe spate. Eu îmi ridic fusta. Nu port nimic pe dedesubt, văd cum i se

lasă buzele şi cum i se înmoaie expresia de pe figură; capătă figura aceea pâcloasă, mutra aceea hotărâtă pe care o are când e excitat. Mă sui călare, cu spatele la el şi faţa spre parbriz. Sunt împinsă în volan şi, în vreme ce ne mişcăm amândoi, claxonul emite mici zgomote care mă imită pe mine, iar mâna, apăsând parbrizul, scoate un zgomot ca un fâşâit. Nick şi cum mine ne putem da drumul oriunde; nici eu şi nici el n-avem trac, e ceva de care suntem destul de mândri. Apoi o pornim glonţ înapoi spre casă. Mănânc carne de vită uscată şi ridic picioarele goale pe bord.

Ne place mult casa noastră. Casa construită de *Uimitoarea Amy*. O casă de piatră din Brooklyn pe care ne-au cumpărat-o părinţii mei, exact pe Promenadă, de unde se vede panorama Manhattanului. E extravagantă, mă face să mă simt vinovată, dar e perfectă. Mă lupt cu impulsurile de fată răsfăţată şi bogată ori de câte ori pot. Mult lucru manual. Am zugrăvit noi înşine pereţii, timp de două weekenduri: verde primăvăratic, galben-stins şi albastru de catifea. În teorie. Niciuna dintre culori n-a ieşit cum am crezut noi, dar pretindem că ne place şi aşa. Ne umplem casa cu mărunţişuri de la talcioc, cumpărăm discuri pentru pick-upul lui Nick. Astă-noapte am stat pe bătrânul covor persan, am băut vin şi am ascultat scrâşnetele vinilului, în vreme ce afară se întuneca şi luminile Manhattanului prindeau viaţă, iar Nick a zis: „Exact aşa mi-am închipuit că o să fie. Exact aşa mi-am închipuit“.

La sfârşit de săptămână vorbim unul cu celălalt de sub patru straturi de cearşafuri, cu feţele încălzite de plapuma galbenă, luminată de soare. Până şi duşumelele sunt voioase. Avem două scânduri bătrâne şi scârţâietoare care ne strigă de îndată ce păşim pe uşă. Îmi place, îmi place că e a noastră, că avem o poveste de spus despre bătrâna lampă electrică din plafon sau despre cana diformă de argilă care se odihneşte lângă vasul de cafea, fără să aibă vreodată în ea altceva decât o agrafă pentru hârtie. Îmi petrec zilele gândindu-mă la lucruri drăguţe pentru el — să-i cumpăr un săpun cu mentă care i-ar sta în palmă precum o piatră călduţă, ori poate să-i gătesc şi să-i servesc la masă un păstrăv, ca o odă adusă vremurilor când umbla pe râu cu vaporul. Ştiu, sunt ridicolă. Dar, cu toate astea, îmi place de mor — n-am ştiut că aş putea fi ridicolă pentru un bărbat. E o uşurare. Îi ador chiar şi şosetele, pe care reuşeşte să le ghemotocească în poziţii adorabile, de parcă le-ar fi adus vreun căţel din altă parte.

E aniversarea noastră de un an şi-s îmbibată de iubire, chiar dacă lumea ne-a tot spus că primul an o să fie cel mai greu, de parcă am fi nişte puşti naivi mărşăluind spre război. N-a fost greu. Suntem meniţi căsniciei. E aniversarea noastră de un an şi Nick iese de la lucru la prânz; vânătoarea mea de comori îl aşteaptă. Indiciile sunt despre noi, despre anul petrecut împreună:

Când bărbăţelul drag mi-e cuprins de gripă
Un bol cu ceva bun vom cumpăra în pripă.

Răspuns: supa tom yum de la Thai Town, de pe President Street. Şeful localului o să fie acolo în după-amiaza asta, cu un castronel şi următorul indiciu.

La fel şi la McMann în Chinatown şi la statuia lui Alice din Central Park.

Un tur grandios al New Yorkului. O să-l terminăm la piaţa de peşte din Fulton Street, unde o să cumpărăm o pereche frumoasă de homari, şi o să ţin cutia în poală în vreme ce el o să bâţâie nerăbdător în taxi, în spatele meu. O să dăm fuga acasă, iar eu o să arunc homarii într-o oală nouă pe plita noastră cea veche, cu toată graţia unei fete care a petrecut multe veri la Cape Cod, iar în timpul ăsta Nick, chicotind, o să se ascundă, prefăcându-se că-i e frică, după uşa bucătăriei.

Eu am vrut să luăm chiftele. Nick voia să ieşim — cinci stele, fiţos — undeva cu meniu bine pus la punct şi chelneri care-ţi înşiră celebrităţile care au mai luat masa acolo. Aşa că homarii sunt la mijloc, perfecţi, homarii sunt ceea ce ne spune toată lumea (şi ne tot spune, din nou şi iarăşi) despre căsnicie: că totul ţine de compromis.

O să mâncăm homar cu unt şi-o să facem sex pe jos, iar o femeie din vechile înregistrări de jazz o să ne cânte de departe, din celălalt capăt al tunelului. O să ne ameţim treptat cu scotch bun, preferatul lui Nick. O să-i dau cadoul — topul de hârtie cu monogramă pe care-l voia, de la Crane & Co., cu fontul clar, san-serif, în verde vânătoresc, şi hârtie groasă şi netedă, numai bună pentru cerneala şi cuvintele lui de scriitor. Hârtie pentru un scriitor, şi o femeie de scriitor care tânjeşte poate, şi ea, după o scrisoare–două de dragoste.

Apoi, cine ştie, o să facem sex iarăşi. Şi o chiftea, târziu în noapte. Şi încă ceva scotch. Voilà: cel mai fericit cuplu din cartier! Şi se mai zice că mariajul e muncă grea.

Nick Dunne

Prima noapte

Boney şi Gilpin m-au mutat cu ancheta la secţia de poliţie, care arată ca o bancă intrată în faliment. M-au lăsat singur într-o cămăruţă vreo douăzeci de minute, în care m-am străduit să nu mă mişc deloc. Să te prefaci că eşti calm e, într-un fel, ca şi cum ai fi calm. M-am lăsat peste masă, cu bărbia pe braţ. Am aşteptat.

— Vrei să-i suni pe părinţii lui Amy? m-a întrebat mai înainte Boney.

— Nu vreau să-i panichez, am zis. Dacă nu dăm de ea într-o oră, îi sun.

Am avut de trei ori discuţia asta.

În cele din urmă, poliţiştii s-au aşezat la masă, de cealaltă parte. M-am luptat cu impulsul de a râde, fiindcă tare mai semăna cu un show de la tv. Era aceeaşi încăpere pe care o văzusem în ultimii zece ani navigând printre canalele de pe cablu, noaptea târziu, iar cei doi poliţai — îngrijoraţi, pătrunşi — se purtau ca nişte vedete. Absolut fals. Secţia de poliţie din Orășelul Copiilor. Boney avea până şi un pahar de carton cu cafea în mână, plus un dosar de hârtie maronie care părea recuzită. Recuzită de poliţai. M-a luat un pic de gâdilici, am simţit o clipă că eram cu toţii nişte prefăcuţi: *Hai să jucăm jocul Nevasta Dispărută!*

— Te simţi bine, Nick? a întrebat Boney.

— Sunt în regulă, de ce?

— Zâmbeşti.

Dâra de frenezie s-a pleoştit pe loc.

— Pardon, e doar că…

— Ştiu, a zis Boney, aruncându-mi o privire de parcă m-ar fi bătut încurajator pe braţ. E prea ciudat, ştiu, a zis şi şi-a dres vocea. Mai întâi, am vrea să ne asigurăm că te simţi în largul tău aici. Dacă ai nevoie de ceva, spune-ne. Cu cât ne dai mai multe date acum, cu atât mai bine, dar poţi să şi pleci când vrei, nici asta nu-i o problemă.

— Orice aveţi nevoie.

— OK, excelent, mulţumesc, a zis ea. Mai întâi vreau să scap de chestiile enervante. De rahaturi. Dacă soţia ţi-a fost răpită într-adevăr — nu ştim asta, dar dacă aşa o să rezulte — vrem să-l prindem pe tip, şi dacă-l prindem, vrem să-l priponim zdravăn. Fără scăpare. Fără spaţiu de manevră.

— Bun.

— Trebuie deci să te eliminăm dintre suspecţi cât mai repede. Ca să nu apară iarăşi tipul şi să spună că pe tine nu te-am scos din poveste, înţelegi ce vreau să zic?

Am dat mecanic din cap. Nu prea înţelegeam ce voia să spună, dar voiam să par cât mai cooperant cu putinţă.

— Orice aveţi nevoie.

— Nu vrem să te băgăm în sperieţi, a adăugat Gilpin. Vrem doar să acoperim toate unghiurile.

— E în regulă, în ce mă priveşte.

Mereu e soţul, am cugetat. *Toată lumea ştie că întotdeauna soţul e de vină, aşa că de ce n-o zic: te suspectăm fiindcă eşti soţul, şi întotdeauna e de vină soţul. Uită-te, numai, la* Dateline[5].

— Bun, excelent, Nick, a zis Boney. Mai întâi să luăm o mostră de pe interiorul obrazului, ca să putem separa ADN-ul din casă care nu-i al tău. Ar fi în regulă?

— Sigur.

— Şi aş vrea să mă uit rapid şi la mâinile tale, pentru reziduuri de la împuşcături. Din nou, asta în caz că…

— Staţi, staţi aşa. Aţi găsit ceva care să vă facă să credeţi că soţia mea a fost…

— Nu, nu, nu, Nick, m-a întrerupt Gilpin.

A tras un scaun lângă masă şi s-a aşezat pe el cu spătarul în faţă. Mă şi întrebam dacă poliţiştii adevăraţi chiar fac asta. Ori fac ce-a făcut vreun actor deştept, şi poliţiştii s-au luat după el, fiindcă au văzut cum sunt jucaţi poliţiştii şi li s-a părut mişto?

— Aşa e protocolul, a continuat Gilpin. Încercăm să acoperim orice posibilitate: verificăm mâinile, luăm mostre, şi ar fi bine dacă am putea să-ţi verificăm şi maşina…

— Cum să nu. Cum ziceam, orice aveţi nevoie.

— Mersi, Nick. Chiar apreciez asta. Mai sunt unii care ne îngreunează situaţia, pur şi simplu fiindcă pot s-o facă.

Eu eram exact pe dos. Tatăl meu îmi injectase copilăria cu vini nerostite; era genul de bărbat care umbla furiş de colo-colo, căutând lucruri pe care să se înfurie. Asta o făcuse pe Go defensivă şi extrem de reticentă în a accepta mizerii fără mandat. Pe mine mă transformase într-un lingău supus autorităţii. Mama, tata, profesorii: *Orice vă uşurează munca, domnule sau doamnă.* Tânjeam necontenit după aprobare. „Ai fi literalmente în stare să minţi, să înşeli, să furi — la naiba, ai şi omorî — numai să-i convingi pe oameni că eşti băiat de treabă“, mi-a zis odată Go. Stăteam la coadă la plăcinte cu cartofi, la Yonah Schimmell, nu departe de fostul apartament al lui Go din New York — aşa o să-mi amintesc momentul ăla — şi mi-a pierit pofta de mâncare, fiindcă era aşa de adevărat şi nu-mi dădusem până atunci seama, şi m-am gândit, chiar când mi-o trântea: *N-o să uit în veci asta, e unul din momentele alea care o să mi se înşurubeze pentru totdeauna în creier*.

Am mai conversat, eu şi poliţaii, despre focurile de artificii de 4 iulie, despre vreme, în timp ce mâinile îmi erau testate pentru urme de praf de puşcă şi interiorul neted al obrazului mi-era mângâiat cu un ghemotoc de vată. M-am prefăcut că era normal totul, ca o programare la dentist.

Când au terminat, Boney mi-a aşezat înainte o altă ceaşcă de cafea şi m-a strâns de umăr.

— Îmi pare rău. Cea mai aiurea parte a slujbei. Crezi că o să te descurci cu vreo câteva întrebări? Chiar ne-ar ajuta.

— Da, cum să nu, dă-i drumul.

Mi-a aşezat un reportofon digital subţirel înainte, pe masă.

— Te superi? În felul ăsta n-o să trebuiască să răspunzi la aceleași întrebări din nou și din nou și din nou…

Voia să mă înregistreze, ca să rămân legat de o singură variantă a poveștii. *Ar trebui să chem un avocat*, mi-a trecut prin minte, *dar numai vinovaţii au nevoie de avocaţi*, așa că am aprobat: *Nicio problemă*.

— Deci: Amy, a zis Boney. Locuiţi aici de când?

— Cam de doi ani.

— Și ea e de fel din New York. Din oraș.

— Da.

— Lucrează, are vreun serviciu? a zis Gilpin.

— Nu. Mai demult scria psihoteste.

Detectivii au schimbat priviri rapide: *Psihoteste?*

— Pentru reviste de adolescenţi, magazine pentru femei, am zis. Ştiţi genul: „Ești gelos din fire? Fă testul și află! Te consideră bărbaţii prea intimidantă? Fă testul și află!“

— Foarte ca lumea, ce-mi plac astea, a zis Boney. Nu știam că e o slujbă adevărată. Să scrii alea. Ştii, ca o carieră.

— Păi, nici nu mai e. Internetul e plin de psihoteste gratuite. Ale lui Amy erau mai deștepte — avea un master în psihologie — *are* un master în psihologie.

M-am hlizit, stânjenit de gafa pe care o făcusem.

— Dar deșteptăciunea nu poate să bată gratuitatea.

Am dat din umeri.

— Și așa ne-am mutat înapoi aici. În perioada asta e, cum ar veni, casnică.

— O! Deci aveţi și copii, nu? a ciripit Boney, de parcă ar fi aflat niște vești bune.

— Nu.

— Aha. Atunci… ce face de obicei într-o zi?

Asta mă întrebam și eu. Amy a fost odată o femeie care făcea câte un pic din toate, mereu. Când ne-am mutat împreună, s-a apucat să studieze intensiv bucătăria franţuzească, arătându-și abilitatea de a mânui la iuţeală cuţitul și pe cea de a pregăti carne de vită în vin roșu. Pentru cea de-a treizeci și patra zi de naștere a ei am luat avionul până la Barcelona, unde m-a lăsat mască cu trilurile de conversaţie spaniolească, învăţate în luni de lecţii secrete. Soţia mea avea un creier alert, strălucit, și o curiozitate lacomă. Însă avea și tendinţa să-și nutrească obsesiile prin competiţie. Avea nevoie să-i lase cu gura căscată pe bărbaţi și să le facă invidioase pe femei: *Sigur că Amy poate găti feluri franţuzești, poate vorbi fluent spaniola, poate împleti, alerga la maraton, și mai poate tranzacţiona acţiuni și pilota avioane și, în timp ce face toate astea, reușește să arate ca un fotomodel.* Voia, tot timpul, să fie Uimitoarea Amy. Aici, în Missouri, femeile fac cumpărături de la Target, gătesc mese săţioase și râd de cât de puţină spaniolă își mai amintesc de la liceu. Competiţia nu le interesează. Realizările dârze ale lui Amy sunt primite cu braţele deschise, ori poate și cu un pic de milă. Cea mai rea situaţie posibilă pentru soţia mea cea competitivă: un oraș de pierzători mulţumiţi.

— Are o mulţime de hobby-uri, am zis.

— Te îngrijorează ceva? a întrebat Boney. Nu te preocupă drogurile sau băutura? Nu vreau să zic vorbe rele despre soţia ta. Doar că o mulţime de casnice îşi petrec aşa ziua. Zilele-s lungi când eşti singur. Şi dacă de la băutură se ajunge la droguri — şi nu vorbesc de heroină, ci mai degrabă de calmante pe reţetă — ei bine, avem nişte personaje destul de nasoale care vând prin zonă chiar acum.

— S-a înrăutăţit situaţia cu traficul de droguri, a zis Gilpin. S-au disponibilizat o groază de poliţişti — o cincime din total, şi eram puţini de la bun început. E *rău*, vreau să zic, suntem copleşiţi.

— Ştiu o casnică, femeie de ispravă, care şi-a scos un dinte luna trecută, pe nişte OxiContin6, a întărit Boney.

— Nu, Amy putea să mai bea un pahar de vin sau ceva, dar droguri nu.

Boney mi-a aruncat o privire; era clar că nu răspunsul ăsta îl aştepta.

— Are prieteni buni pe aici? Am vrea să-i contactăm, nu de alta, dar ca să fim siguri. Fără supărare. Uneori soţul e ultimul care află când sunt implicate droguri. Lumea se ruşinează, mai ales femeile.

Prieteni. În New York, Amy făcea şi desfăcea săptămânal prietenii; erau ca proiectele ei. O apuca un val de încântare în privinţa lor: Paula care-i dădea lecţii de canto şi avea o voce imposibil de bună (Amy a învăţat la un liceu cu internat din Massachusetts; îmi place la nebunie cum îi revine uneori în voce accentul de New England: *imposibil de bună);* Jessie de la cursul de design. Dar după aceea, când după vreo lună întrebam de Jessie şi Paula, Amy se uita la mine de parcă aş fi născocit cuvinte noi.

Mai erau apoi şi bărbaţii, care dădeau năvală peste Amy, dornici să facă chestiile bărbăteşti pe care nu izbutea să le isprăvească soţul ei. Să repare picioare de scaun, să-i găsească soiul rar de ceai importat pe care-l bea ea. Bărbaţi care, se jura ea, nu-i erau decât prieteni, prieteni foarte buni. Amy îi ţinea fix la o lungime de braţ — suficient de departe ca să nu mă necăjesc prea tare, dar îndeajuns de aproape cât să-i facă să execute ordinul la un pocnet din degete.

În Missouri… Dumnezeule mare! chiar nu ştiam. Şi abia atunci mi-am dat seama de asta. *Chiar eşti un mare ticălos*, mi-am spus. Doi ani de când eram aici, şi după valul iniţial de făcut cunoştinţe, în acele prime luni maniacale, Amy nu se mai văzuse cu nimeni frecvent. O avea pe mama, moartă acum, şi pe mine — iar forma noastră principală de conversaţie era atacul şi riposta. La un an de când venisem am întrebat-o cu falsă galanterie: „Şi cum vă place North Carthage, doamnă Dunne?“ „*Noul* Carthage, vrei să spui?“ a replicat. Am refuzat să o întreb la ce se referea, dar ştiam că-i o insultă.

— Are câţiva prieteni buni, dar majoritatea sunt în est.

— Părinţii?

— Locuiesc în New York. Oraşul.

— Şi încă n-ai sunat pe niciunul dintre ei? a întrebat Boney, cu un zâmbet nedumerit pe figură.

— Am făcut *celelalte* lucruri pe care mi le-aţi cerut. N-am apucat.

Semnasem permisiunea de urmărire a extragerilor de pe carduri la bancomate şi acceptul de interceptare a convorbirilor telefonice ale lui Amy. Le dădusem numărul de mobil al lui Go şi numele lui Sue, văduva de la Barul, care putea, în principiu, să confirme ora la care sosisem.

— Mezinul familiei, a clătinat poliţista din cap. Chiar îmi aminteşti de frate-meu mai mic.

O bătaie pe umăr.

— Ăsta-i un compliment, mă jur.

— Îl răsfaţă, a zis Gilpin mâzgălind ceva în agendă. OK, deci ai ieşit din casă pe la şapte treizeci dimineaţa şi ai apărut la Bar cam pe la prânz; între timp ai fost pe plajă.

E un petic de plajă cam la cincisprezece kilometri nord de casa noastră, o adunătură nu foarte plăcută de nisip, mâl şi cioburi de sticlă. Coşuri de gunoi pline cu pahare de carton şi scutece murdare. Dar în amonte e o masă de picnic unde cade plăcut soarele, iar dacă te uiţi direct la râu, poţi să ignori rahaturile celelalte.

— Mă duc uneori, cu o cafea şi un ziar, şi stau acolo pur şi simplu. Profit de vară cât pot de mult.

Nu, nu vorbisem cu nimeni pe plajă. Nu, nu mă văzuse nimeni.

— E liniştit în timpul săptămânii, a recunoscut Gilpin.

Dacă poliţia vorbea cu oameni care mă ştiau, avea să afle rapid că mă duc arareori pe plajă şi că nu vin niciodată cu cafeaua în mână ca să mă bucur de dimineaţă. Am tenul albicios, celtic, şi nu mă pasionează să-mi privesc buricul: nu-s eu băiat de stat pe plajă. Le-am spus poliţailor asta fiindcă fusese ideea lui Amy să mă duc acolo, să fiu singur, să mă uit la râu şi să meditez la viaţa noastră împreună. Mi-a zis de dimineaţă asta, după ce am mâncat clătitele. S-a aplecat peste masă şi-a zis: „Ştiu că treci prin momente grele. Dar încă te iubesc aşa de mult, Nick, şi ştiu că am multe lucruri de îndreptat. Vreau să fiu o soţie bună, vreau să fii soţul meu şi să fii fericit. Dar e nevoie să decizi ce vrei tu.“

Repetase discursul, era clar; a zâmbit mândră cât l-a spus. Şi chiar când nevastă-mea îmi arăta atâta îngăduinţă, mie îmi umbla prin minte. *Sigur, trebuie să pună asta în scenă. Vrea imaginea mea pe malul râului spumegând, părul meu suflat de briză când mă uit către orizont şi chibzuiesc la viaţa noastră împreună. Nu pot, pur şi simplu, să mă duc la o gogoşerie.*

E nevoie să decizi ce vrei tu. Din păcate pentru Amy, decisesem deja.

Boney a ridicat vioaie capul din notiţe.

— Poţi să-mi spui ce grupă de sânge are soţia ta? m-a întrebat.

— Hm, nu… nu ştiu.

— Nu ştii ce grupă de sânge are soţia ta?

— Poate 0? am încercat să ghicesc.

Boney s-a încruntat şi-a scos un soi de icnet, ca o respiraţie yoga.

— OK, Nick, uite ce facem *noi* ca să te ajutăm.

A înşirat lista: telefonul mobil al lui Amy era monitorizat, fotografia distribuită, cardurile supravegheate. Cei cu istoric de abuz sexual din zonă erau interogaţi. Casele goale din vecinătate erau cercetate amănunţit. Telefonul de

acasă era ascultat, în caz că apăreau solicitări de răscumpărare.

Nu mai ştiam ce să zic. Mi-am frământat mintea în căutare de replici: ce zice bărbatul la momentul ăsta din film? Depinde dacă e vinovat sau nevinovat.

— Nu pot să spun că m-am liniştit. Şi voi… e vorba de o răpire, e un caz de dispariţie sau ce se întâmplă, mai exact?

Ştiam statisticile, le ştiam din acelaşi show tv pe care-l rejucam acum: dacă primele patruzeci şi opt de ore nu aduceau nimic nou într-un caz, era puţin probabil ca acesta să se rezolve. Primele patruzeci şi opt de ore erau cruciale.

— Fiindcă soţia mea a dispărut. Soţia mea a *dispărut!*

Mi-am dat seama că, pentru prima oară, o spuneam aşa cum trebuie: panicat şi mânios. Tata era un om capabil de infinite nuanţe de amărăciune, furie, dezgust. Cu strădania mea de-o viaţă de a nu ajunge ca el, îmi dezvoltasem o incapacitate de a arăta prea multe emoţii negative. Încă o chestie care mă făcea să par cretin — stomacul meu putea să se strângă ca un arici şi pe figură nu mi se citea nimic, şi nici în vorbe. Era o problemă constantă: prea mult control sau niciun fel de control.

— Nick, tratăm toate astea cu *extremă* seriozitate, a zis Boney. Tipii de la laborator sunt la tine chiar acum şi o să avem mai multe informaţii de la care să pornim. În clipa asta, cu cât ne spui mai multe despre soţia ta, cu atât mai bine. Cum e ea?

Frazele obişnuite de soţ mi s-au înfiripat în minte: *E dulcică, e grozavă, e drăguţă, e genul care te sprijină.*

— Adică să fie *cum*?

— Dă-mi o idee despre personalitatea ei, a zis iute Boney. De pildă, ce cadou i-ai luat pentru aniversarea voastră? Bijuterii?

— Încă nu i-am luat nimic, am zis. Urma s-o fac în după-amiaza asta.

Mă aşteptam să râdă şi să zică iarăşi „mezinul familiei“, dar n-a făcut-o.

— OK. Păi atunci… zi-mi despre ea. Iese des? E cumva… nu ştiu cum să zic asta… aşa, gen New York? Ar putea să pară grosolană cuiva? Să lase o impresie proastă oamenilor?

— Nu ştiu. Nu-i chiar genul n-am-cunoscut-niciun-străin — nu-i destul de… brutală ca să facă pe cineva să-i vrea răul.

Era a unsprezecea minciună. Amy cea de astăzi era suficient de brutală ca să-i vrei, uneori, răul. Vorbesc doar de Amy din zilele noastre, care nu mai aducea decât pe departe cu femeia de care mă îndrăgostisem. A fost o înfiorătoare transformare inversă, ca în basme. În doar câţiva ani, Amy cea de altădată, fata numai râs şi detaşare, a năpârlit literalmente, lăsând pe duşumea un maldăr de piele şi de suflet, şi în locul ei s-a arătat această Amy nouă, arţăgoasă, morocănoasă. Soţia mea nu mai era soţia mea, ci un ghem de sârmă ghimpată care aştepta să-l desfac, iar eu nu mai puteam face faţă cu degetele mele tremurătoare, butucănoase şi amorţite. Degete de ţărănoi. Degete superficiale, neobişnuite cu munca periculoasă şi complicată de a o *rezolva pe Amy*. Când ridicam şi eu cioturile alea afurisite, ofta şi se îndrepta spre agenda ei mentală secretă, în care trecea toate lipsurile mele, nota toate dezamăgirile, şovăielile, gafele. Amy a mea, cea de altădată, era distractivă. Era nostimă. Mă

făcea să râd. Şi uitasem asta. Râdea *și ea*. Râdea din coşul pieptului, chiar de sub adâncitura aceea ca o urmă de deget; e cel mai bun loc de unde să începi un hohot de râs. Îşi arunca nemulţumirile ca pe o mână de grăunţe pentru păsări: sunt aici, acum s-au dus.

Nu era ce a ajuns, lucrul de care m-am temut cel mai tare: o femeie furioasă. Nu mă pricepeam la femei furioase. Stârneau în mine ceva dezgustător.

— O face pe şefa? a întrebat Gilpin. E o ştie-tot?

Mi-a venit în minte calendarul lui Amy, cel care mergea trei ani în viitor; dacă te uitai la anul următor dădeai de întâlniri stabilite: dermatolog, dentist, veterinar.

— E foarte planificată… nu-i place, ştiţi, să neglijeze nimic. Îi place să facă liste şi să bifeze lucruri. Să facă treaba. De aceea nu prea au sens toate astea…

— Asta te poate înnebuni, a zis Boney cu înţelegere. Dacă nu eşti genul ăla. Pari o personalitate de tip B.

— Sunt mai detaşat din fire, cred, am zis.

Apoi am adăugat partea ce trebuia adăugată:

— Ne completăm unul pe altul.

M-am uitat la ceasul de pe perete, iar Boney mi-a atins mâna.

— Hei, ce-ar fi să te duci şi să-i suni pe părinţii lui Amy? Sunt sigură că ar aprecia.

Era trecut de miezul nopţii. Părinţii lui Amy se duceau la culcare la nouă seara, şi erau bizar de lăudăroşi în privinţa acestui culcat devreme. Erau probabil cufundaţi în somn acum, deci avea să fie un apel de urgenţă la miezul nopţii. Oricum îşi închideau telefoanele mobile la nouă fără un sfert, aşa că Rand Elliott ar fi trebuit să se scoale din pat şi să meargă până la capătul culoarului ca să ridice receptorul vechi, greoi; avea să-şi caute ochelarii frenetic, să bâjbâie după întrerupătorul veiozei. Avea să invoce o mie de motive ca să nu-şi facă griji în privinţa unui telefon primit la miezul nopţii, o mie de motive pentru care putea să sune tetefonul.

Am format de două ori numărul şi am închis înainte să sune. Când am izbutit, în cele din urmă, să sun, a răspuns Marybeth, nu Rand. Vocea ei profundă mi-a zbârnâit în ureche. Abia ajunsesem la „Marybeth, Nick la telefon“ că mi-am şi pierdut cumpătul.

— Ce este, Nick?

Am tras aer în piept.

— E ceva cu Amy? Spune-mi.

— Eu… ăă… îmi pare rău, trebuia să sun mai…

— Spune-mi, la naiba!

— N-o găsim pe Amy, am început să mă bâlbâi.

— N-o puteţi *găsi* pe Amy?

— Nu ştiu…

— Amy a dispărut?

— Nu ştim sigur, încă…

— De când?

— Nu suntem siguri. Eu am plecat de dimineaţă, pe la şapte şi ceva…

— Şi-ai aşteptat până acum ca să ne anunţi?

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Dumnezeule mare! Am jucat tenis în seara asta. *Tenis*, şi am fi putut… Dumnezeule. E implicată poliţia? I-ai anunţat?

— Sunt la secţie chiar acum.

— Dă-mi pe cineva care se ocupă de asta, Nick, oricine. Te rog.

M-am dus, ca un copil, să-l aduc pe Gilpin. *Soacră-mea vrea să vă vorbească.*

Sunatul la familia Elliott făcea oficial totul. Urgenţa — *Amy a dispărut* — se revărsa în afară.

Mă îndreptam spre camera de interogatoriu când am auzit vocea tatei. Uneori, în momente deosebit de ruşinoase, îi aud vocea în cap. Dar asta era vocea lui taică-meu chiar aici. Vorbele îi ieşeau în bule ude, ca o emanaţie de gaz din vegetaţia putrezită. *Căţea căţea căţea*. Tata, cu minţile rătăcite, începuse să arunce vorba asta spre orice femeie care îl agasa cât de cât: *Căţea căţea căţea*. Am băgat capul într-o sală de conferinţe şi l-am văzut acolo, aşezat pe o bancă lângă perete. Fusese cândva un bărbat arătos, avea intensitate şi gropiţă în bărbie. *Îţi lăsa gura apă*, aşa-l descrisese mătuşa mea. Acum stătea acolo şi bolborosea spre duşumele, cu părul blond şi încurcat, noroi pe pantaloni şi braţele zgâriate, de parcă şi-ar fi croit drum printr-o tufă cu spini. Un fir de salivă îi licărea de-a lungul bărbiei, ca o urmă lăsată de un şarpe, şi-şi tot încorda muşchii de la braţe, care nu-şi pierduseră chiar cu totul vigoarea. O agentă încordată stătea lângă el, cu buzele strânse într-o expresie furioasă, încercând să-l ignore: *Căţea căţea căţea ţi-am spus eu căţea.*

— Ce se petrece? am întrebat-o. Ăsta e tatăl meu.

— Aţi primit apelul nostru?

— Care apel?

— Că o să vin să vi-l aduc, a rostit accentuând silabele, de parcă aş fi fost un copil de zece ani deloc iute la minte.

— Ăă… eu… soţia mea a dispărut. Am stat *aici* mare parte din noapte.

S-a holbat la mine, fără vreo urmă de empatie. Am văzut-o cum cântăreşte în sinea ei dacă să renunţe la poziţia de superioritate şi să-şi ceară scuze, să se intereseze de situaţie. Apoi tatăl meu a început iar cu *căţea căţea căţea* şi a ales să-şi păstreze morga.

— Domnule, Comfort Hill a încercat să vă contacteze întreaga zi. Tatăl dumneavoastră a scăpat pe o ieşire de incendiu azi de dimineaţă şi a plecat din instituţie. Are câteva zgârieturi şi julituri, cum vedeţi, dar nimic grav. L-am găsit acum câteva ore, umblând dezorientat pe River Road. Am tot încercat să vă găsim.

— Aici am fost, am zis. Chiar la uşa de-alături, cum de nu s-a prins nimeni?

Căţea căţea căţea, a făcut tata.

— Domnule, vă rog să nu-mi vorbiţi pe tonul ăsta.

Căţea căţea căţea.

Boney a pus un agent — bărbat — să-l ducă înapoi la azil pe tata, ca să pot termina ce treburi mai aveam cu ei. Ne-am aşezat pe treptele de afară şi l-am văzut cum urcă în maşină, tot bolborosind. În tot timpul ăsta, nici nu observase că-s prin preajmă. Când au pornit, nici măcar nu s-a uitat în urmă.

— Nu sunteţi deloc apropiaţi? a întrebat ea.

— Suntem definiţia lui „deloc apropiaţi“.

Poliţiştii au terminat cu întrebările şi m-au plantat într-o maşină de-a lor cam pe la două dimineaţa, sfătuindu-mă să dorm bine şi să mă întorc la unsprezece pentru conferinţa de presă de la amiază.

N-am întrebat dacă mă pot întoarce acasă. I-am pus să mă ducă la Go, fiindcă ştiam că o să stea să bea ceva cu mine, o să-mi facă un sendviş. Jalnic lucru, dar asta voiam în momentul acela: o femeie care să-mi pună un sendviş înainte, fără întrebări.

— N-ai vrea să mergem s-o căutăm? a propus Go în timp ce mâncam. Putem să dăm o tură cu maşina.

— Nu prea ar avea sens, am răspuns amorţit. Unde să căutăm?

— Nick, chestia asta-i serioasă, ce mama mă-sii!

— Ştiu, Go.

— Păi, poartă-te ca atare, bine, *Lance?* N-o da cu *miumiumiu.*

Era un miorlăit gros, sunetul pe care-l scotea mereu când îmi punea în lumină indeciziile, însoţit de o rotire ameţitoare a ochilor şi de scoaterea de la naftalină a primului meu nume. Nimeni cu o mutră ca a mea n-are nevoie să i se spună Lance. Mi-a întins un păhărel de scotch.

— Şi bea ăsta, dar atât. N-ai vrea să fii mahmur mâine. Unde mama dracului ar putea să fie? Doamne, mi-e rău de la stomac.

Şi-a turnat un pahar, a luat o înghiţitură bună, apoi a continuat să soarbă în timp ce se fâţâia prin bucătărie.

— N-ai nicio grijă, Nick? Că o fi văzut-o vreun individ pe stradă şi s-a hotărât să pună mâna pe ea? Că i-a tras una în cap şi…

Am tresărit.

— Ce-i cu *i-a tras una în cap*, ce morţii mă-sii e asta?

— Scuze, nu voiam să construiesc o situaţie, doar că… nu ştiu, mă tot gândesc aşa. Să nu fi fost vreun ţăcănit.

Şi-a mai turnat un pic de scotch în păhărel.

— Că veni vorba de ţăcăniţi, am zis, tata a scăpat iarăşi azi, l-au găsit hoinărind pe River Road. Acum e din nou la Comfort.

A strâns din umeri: *bine*. Era a treia oară în şase luni când tatăl nostru se strecura afară.

Go îşi aprindea o ţigară acum, gândindu-se tot la Amy.

— Nu-i, adică, cineva cu care să putem vorbi? a întrebat. Ceva ce putem face?

— Isuse, Go! Chiar ţii morţiş să mă simt şi mai neputincios decât mă simt acum? m-am răţoit. Habar n-am ce-ar trebui să fac. Nu există „Ghidul Soţului în caz de Dispariţii“. Poliţia mi-a zis că pot să plec. Am plecat. Fac ce mi-au zis, atâta tot.

— Sigur că da, a murmurat Go, care-şi asumase de mult greaua misiune de a mă transforma într-un rebel.

Dar nu-i ieşea. În liceu veneam acasă devreme. Ca scriitor îmi respectam termenele, chiar şi pe cele false. Respect regulile, fiindcă, de obicei, dacă respecţi regulile, lucrurile merg uşor.

— În mă-sa, Go, o să mă-ntorc la secţie în câteva ore, bine? Ai putea să te porţi şi tu frumos o secundă măcar? Mă cac pe mine de frică.

Ne-am înfruntat din priviri vreo cinci secunde, apoi Go mi-a umplut iarăşi paharul, în semn de scuză. S-a aşezat alături, mi-a pus o mână pe umăr.

— Biata Amy, a zis.

5 Reality-show al postului american NBC, care tratează în special cazuri de omucidere şi alte infracţiuni violente.

6 Analgezic, opiaceu semisintetic.

Amy Elliott Dunne

21 aprilie 2009

Jurnal

Biata de mine. Să descriu decorul: Campbell, Insley şi cu mine suntem toţi în Soho şi luăm cina la Tableau. O groază de tarte cu brânză de capră, chiftele de miel şi salată de rucola; nici nu ştiu ce-i aşa mare chestie. Şi procedăm invers: cina mai întâi, apoi bem ceva într-un separeu micuţ rezervat de Campbell, un soi de dulăpior în care poţi să te relaxezi costisitor, într-un loc care n-arată cu mult diferit de, să zicem, camera ta de zi. Dar fie, e amuzant să faci şi chestii din astea prosteşti şi de fiţe câteodată. Suntem toate prea elegante în rochiile noastre lucioase, cu tocuri cui, şi gustăm bucăţele mici de pe farfurioare la fel de decorative şi lipsite de substanţă ca şi noi.

Discutăm despre cum să ne aducem şi soţii la băut. Aici suntem deci, vârâte în cămăruţă, iar mojitourile, martiniurile şi bourbonul meu ne sunt aduse de o chelneriţă care ar putea să dea o probă pentru un rol secundar de Fată Naivă Abia Coborâtă din Autobuz.

Am cam rămas fără subiecte de discuţie; e o zi de marţi şi toată lumea e conştientă de asta. Băuturile sunt drămuite atent: şi Insley, şi Campbell au ceva întâlniri vagi a doua zi de dimineaţă, eu am de lucru, deci nu ne avântăm într-o noapte de chef, ne cam pleoştim, amorţim, ne plictisim. Am pleca dacă n-am aştepta posibila apariţie a bărbaţilor. Campbell îşi tot aruncă ochii pe mobilul BlackBerry, Insley îşi studiază gambele flexate din tot soiul de unghiuri. Mai întâi soseşte John — mii de scuze lui Campbell, zâmbete largi şi pupături la toată lumea, un bărbat încântat de-a dreptul că-i aici, bucuros peste poate că a parcurs tot oraşul ca să ajungă la spartul târgului, să-şi toarne ceva pe gât şi să se ducă acasă cu soţia. George apare la vreo douăzeci de minute — stânjenit, încordat, cu o scuză scurtă legată de muncă, cu Insley răţoindu-se: „Ai întârziat *patruzeci* de minute“, şi el ripostând: „Mde, scuze că am stat să mai fac un ban pentru noi“. Cei doi abia dacă vorbesc unul cu altul, în schimb conversează cu toţi ceilalţi.

Nick nu se arată; nici nu sună. Mai aşteptăm încă patruzeci şi cinci de minute, Campbell e amabilă („L-o fi pocnit vreo treabă urgentă în ultimul moment“, zice şi-i zâmbeşte lui John, bărbăţelul ei drag, care nu lasă niciodată vreo treabă de ultim moment să interfereze cu planurile soţiei); Insley îşi mai domoleşte mânia îndreptată împotriva soţului când îşi dă seama că acesta e abia pe locul doi în grup ca măgărie („Sigur n-a dat măcar un mesaj, dragă?“)

Eu zâmbesc şi atât. „Cine ştie pe unde umblă — îl prind eu acasă.“ Asta-i amuţeşte pe bărbaţii de la masă: *Adică, există şi opţiunea asta? Să dai cu flit fără consecinţe nasoale? Fără vinovăţie, furie sau îmbufnări?*

Ei, poate nu pentru voi, băieţi.

Mai râdem câteodată, eu şi cu Nick, de lucrurile groaznice pe care îi pun femeile pe soţi să le facă pentru a-şi demonstra iubirea. Corvoadele fără sens, puzderia de sacrificii, nesfârşitele capitulări mărunte. Le zicem bărbaţilor de felul ăsta *maimuţe dansatoare*.

Nick o să vină acasă, asudat, sărat şi abţiguit cu bere după o zi pe stadion, şi eu o să mă cuibăresc la el în poală, o să-l întreb cum a fost meciul, o să-l întreb dacă prietenul lui, Jack, s-a distrat, iar el o să zică: „A, păi a venit cu un caz de maimuţă dansatoare — biata Jennifer a avut o «săptămână tare stresantă» şi *chiar* avea nevoie de el acasă“.

Sau camaradul lui de la serviciu, care nu poate ieşi la un pahar fiindcă prietena lui chiar nu poate dacă nu trece el pe la bistroul unde ia ea cina cu o prietenă din alt oraş. Ca să se întâlnească, în sfârşit, unul cu altul. Şi ca să poată arăta ea cât de ascultătoare îi e maimuţa: *Vine când îl sun, şi uite ce îngrijit e!*

Poartă asta, aia nu. Fă comisionul ăsta, fă comisionul ăsta când ai ocazia, şi ocazia e acum. Şi clar, dar clar de tot, renunţă pentru mine la lucrurile care-ţi plac, ca să am astfel dovada că pe mine mă iubeşti mai mult.

E încordarea muşchilor femeieşti — cât ne preumblăm graţioase prin cluburi de lectură şi baruri, puţine lucruri ne plac mai mult nouă, femeilor, decât să prezentăm în detaliu sacrificiile pe care le fac bărbaţii noştri pentru noi. La care nu poţi răspunde decât cu „Oo, ce *drăguţ* din partea lui!“

Ce mă bucur că nu fac parte din gaşca asta! Nu particip, nu recurg la coerciţie emoţională, nu-l oblig pe Nick să mă ia cu lugu-lugu — *duc gunoiul, iubire!*, rolul ăla vesel, îndatoritor. Visul oricărei neveste, în contrapunct cu fanteziile oricărui bărbat cu femei dulci, sexy şi relaxate, cărora le place la nebunie sexul şi câte un pahar de tărie.

Îmi place să cred că sunt îndeajuns de sigură pe mine, de încrezătoare şi de matură ca să ştiu că Nick mă iubeşte şi fără să trebuiască s-o demonstreze necontenit. Nu-mi trebuie scenarii jalnice cu maimuţa dansatoare pe care să le repet în faţa prietenilor; mă bucur că-l pot lăsa să fie el însuşi.

Nu ştiu de ce femeilor li se pare aşa de grea treaba asta.

Când ajung acasă, taxiul opreşte chiar când se dă şi Nick jos dintr-unul, şi se proţăpeşte în stradă cu braţele desfăcute spre mine şi un rânjet cât toate zilele pe faţă — „Puiule!“ — şi alerg să mă arunc în braţele lui, iar el îşi apasă obrazul nebărbierit de al meu.

— Ce-aţi făcut în seara asta? întreb.

— Nişte gagii au pus-o de-un pocher după program, şi-am mai stat pe-acolo un pic. Sper că e-n regulă.

— Sigur, zic. Te-ai distrat mai bine decât mine.

— Cu cine te-ai văzut?

— A, cu Campbell, cu Insley şi cu maimuţele lor. Plictiseală. Ai scăpat de-o belea. Una de toată jalea.

Mă strânge la piept — braţele acelea puternice — şi mă ridică în braţe pe scări.

— Doamne, ce te iubesc, zice.

Apoi urmează sexul, o tărie ţeapănă şi o noapte de somn în vizuina noastră din pat, din patul cel mare şi moale. Biata de mine.

Nick Dunne

O zi de la dispariţie

N-am ascultat-o pe Go în privinţa băuturii. Am terminat jumătate de sticlă aşezat de unul singur pe sofaua ei, şi al optsprezecelea val de adrenalină m-a izbit chiar când mă gândeam să merg, în cele din urmă, la culcare: mi se închideau ochii, îmi potrivisem perna, mi s-au închis ochii şi atunci mi-am văzut soţia, cu dâre de sânge în părul ei blond, văitându-se, orbită de durere, târându-se pe podeaua bucătăriei. Strigându-mi numele. *Nick, Nick, Nick!*

Am tot tras din sticlă, chemându-mi somnul, o rutină cu care se iese în pierdere. Somnul e ca o pisică: se înfiinţează numai dacă-l ignori. Am băut mai departe şi mi-am continuat mantra. *Nu te gândi*, înghiţitură, *goleşte-ţi mintea*, înghiţitură, *serios acuma, goleşte-ţi mintea, fă-o acum*, înghiţitură. *Trebuie să fii ager mâine, ai nevoie de somn!* Înghiţitură. Nu m-am ales decât cu o aţipeală plină de foieli şi m-am trezit peste o oră, mahmur. Nu o mahmureală care să mă incapaciteze, dar cumsecade totuşi. Mă simţeam fragil şi amorţit. Încins. Poate şi beat un pic, încă. Am mers împiedicat spre maşina Subaru a lui Go, şi mişcarea mi s-a părut străină cu totul, ca şi cum aş fi avut picioarele puse invers. Aveam maşina în folosinţă temporară; poliţia luase la inspectat şi maşina mea Jetta uşor uzată, alături de laptop — simplă formalitate, am fost asigurat. M-am dus acasă ca să pun pe mine nişte haine decente.

Trei echipaje de poliţie se aflau în zona unde locuiam, iar cei câţiva vecini se agitau prin preajmă. Carl nu, dar era Jan Teverer — doamna creştină — şi Mike, tatăl tripleţilor făcuţi în eprubetă pe nume Trinity, Topher şi Talullah. („Îi urăsc pe toţi, numai după nume“, zisese Amy, care judeca de obicei cu severitate toate lucrurile la modă. Când am menţionat că şi numele Amy fusese cândva la modă, soţia mea a spus: „Nick, doar *ştii* povestea numelui meu“. Habar n-aveam despre ce vorbea.)

Jan m-a salutat din cap, de la distanţă, fără să-mi întâlnească privirea, dar Mike s-a grăbit să se apropie de îndată ce-am coborât din maşină.

— Îmi pare rău, omule, dacă pot să fac ceva, spune-mi. Orice. Am scurtat peluzele de dimineaţă, măcar să nu mai ai şi grija asta.

Mike şi cu mine tăiam pe rând iarba de pe proprietăţile abandonate din jur — ploile abundente din primăvară transformaseră curţile în jungle, lucru care încurajase o migraţie a ratonilor. Aveam peste tot ratoni care ne ronţăiau prin gunoi nopţile, care se furişau în pivniţe sau se lungeau pe verandele noastre ca nişte animale de casă leneşe. Tăiatul ierbii nu-i făcuse să plece, dar acum, cel puţin, îi puteam vedea cum vin.

— Mersi, mersi frumos, omule, am zis.

— Omule, nevastă-mea a dat în isterie de când a auzit, a spus el. E complet isterică.

— Îmi pare rău, am rostit. Tre’ să… — am arătat spre uşă.

— A stat şi-a bocit cu poze de-ale lui Amy.

N-aveam niciun dubiu că o mie de poze de pe internet apăruseră miraculos peste noapte, tocmai ca să hrănească nevoile jalnice ale femeilor gen nevasta lui

Mike. N-aveam pic de simpatie pentru tipele care-o dau pe telenovelă.

— Hei, voiam să te-ntreb…, a început Mike.

L-am bătut pe braţ şi am arătat iarăşi spre uşă, de parcă aş fi avut treburi presante. I-am întors spatele înainte să apuce să pună vreo întrebare şi am ciocănit la uşa propriei mele case.

Agenta Velásquez m-a escortat la etaj, în dormitorul meu, la dulapul personal — dincolo de cutiile de cadouri argintii şi perfect cubice — şi m-a lăsat să umblu prin lucrurile mele. Mă simţeam încordat aşa, să-mi aleg haine în faţa unei femei tinere cu cosiţă lungă, şatenă, femeia asta care mă judeca probabil, care-şi forma o opinie despre mine. Am sfârşit prin a apuca la nimereală: aspectul final s-a dovedit business-casual, pantaloni largi, mânecă scurtă, de parcă m-aş fi dus la o întrunire. Ar fi un eseu interesant de scris, m-am gândit, despre cum să-ţi alegi haine potrivite când cineva apropiat dispare. Scriitorul lacom, cercetător din mine, imposibil de oprit.

Le-am îndesat pe toate într-o pungă şi m-am răsucit, uitându-mă la cutia de cadouri de pe podea.

— Aş putea să mă uit înăuntru? am întrebat-o.

A ezitat, apoi a decis să nu rişte.

— Nu, îmi pare rău, domnule. Ar fi mai bine să n-o faceţi acum.

Marginea ambalajului fusese tăiată cu grijă.

— S-a uitat cineva?

A făcut semn că da.

Am dat s-o ocolesc pe Velásquez şi să apuc cutia.

— Dacă aţi analizat-o deja, atunci…

S-a postat în faţa mea.

— Domnule, nu pot să vă las.

— E ridicol. E *pentru* mine, de la soţia *mea*.

Am ocolit-o iar, m-am aplecat spre cutie şi am pus mâna pe un colţ al cutiei, când, din spate, m-a blocat cu un braţ trântit peste piept. Am simţit un val momentan de furie, fiindcă *femeia* asta voia să-mi spună mie ce să fac *în casa mea*. Oricât aş încerca să fiu fiul mamei mele, vocea lui tata mi se înşurubează în cap şi lasă acolo gânduri groaznice şi cuvinte urâte.

— Domnule, e o scenă a infracţiunii, nu…

Căţea proastă.

Nici una, nici două, în cameră a ajuns şi partenerul ei, Riordan, a tăbărât şi el pe mine, m-am dezbărat de ei cu lehamite — *bine, bine, la dracu'* — şi m-au împins până jos la parter. O femeie stătea în patru labe lângă uşa de la intrare, amuşinând în lungul parchetului, căutând, presupun, pete de sânge. M-a privit impasibilă şi a coborât iarăşi capul.

M-am chinuit să mă calmez în timp ce conduceam înapoi spre casa lui Go. Era doar unul dintre multele lucruri agasante şi tâmpite pe care avea să le facă poliţia în cursul anchetei (îmi plac regulile cu sens, nu cele fără logică), aşa că trebuia să mă calmez: *Nu te lua în gură cu poliţaii*, mi-am spus. Repetă dacă e nevoie: *Nu te lua în gură cu poliţaii*.

M-am ciocnit de Boney la intrarea în secţia de poliţie, şi mi-a spus: „Ţi-au

venit socrii, Nick“ pe un ton încurajator, de parcă mi-ar fi oferit o brioşă caldă.

Marybeth şi Rand Elliott se ţineau unul pe altul pe după umeri. În mijlocul secţiei, arătau de parcă ar fi pozat pentru albumul de la balul de absolvire. Aşa-i vedeam mereu, atingându-se pe braţe, frecându-şi bărbiile, mângâindu-se pe obraji. Ori de câte ori veneam în vizită la reşedinţa Elliott mă transformam într-un tip care-şi dregea obsesiv vocea — *sunt pe punctul să intru* —, fiindcă cei doi Elliott se puteau nimeri în orice ungher, apreciindu-se unul pe celălalt. Se pupau pe gură ori de câte ori se despărţeau, iar Rand îşi atingea nevasta pe posterior de câte ori trecea pe lângă ea. Mi-erau cu totul străine asemenea manifestări. Părinţii mei au divorţat când aveam doisprezece ani, şi mă gândesc că poate, când eram copil mic, oi fi fost martor la vreun sărut cast pe obraz, când era imposibil de evitat. La Crăciun, la zile de naştere. Cu buze uscate. În cele mai bune zile ale căsniciei lor, comunicau într-un fel complet tranzacţional: *Iar s-a terminat laptele. (O să iau astăzi.) Am nevoie de chestia asta călcată cum trebuie. (O s-o calc azi.) Cât de greu e să cumperi lapte? (Tăcere.) Ai uitat să-l suni pe instalator. (Oftat.) La naiba, ia o haină pe tine şi du-te chiar acum să iei lapte. Acum.* Mesaje de-ale tatălui meu, un manager de nivel mediu la o companie de telefonie care o trata pe mama, în cel mai bun caz, ca pe o angajată incompetentă. Şi în cel mai rău? N-o bătea niciodată, însă furia lui pură, dezarticulată, umplea pentru zile bune casa, uneori pentru săptămâni, făcând aerul umed, greu de respirat; tata bântuia prin casă, cu mandibula proiectată în faţă, scrâşnind aşa de tare din dinţi, că se auzea din celălalt capăt al camerei. Azvârlea cu lucruri pe lângă ea, dar niciodată în ea. Sunt sigur că-şi spunea: *N-o lovesc niciodată.* Sunt sigur că, datorită acestui detaliu, nu se vedea un abuzator. Dar transforma viaţa noastră de familie într-o călătorie nesfârşită pe şosea, cu indicatoare proaste şi şofer turbat de furie, într-o vacanţă care n-avea niciodată ocazia să fie distractivă. *Nu mă face să întorc maşina*. Hai acuma, serios, întoarce-o.

Nu cred că tata avea probleme, neapărat, cu mama. Doar că nu-i plăceau femeile. Le considera proaste, inconsecvente, iritante. *Căţeaua aia afurisită.* Era expresia lui preferată pentru orice femeie care-l călca pe bătături: şoferiţă, chelneriţă, profesoarele noastre de la şcoală, pe care nu le-a întâlnit de fapt niciodată, ori şedinţele cu părinţii duhnind de chestii femeieşti. Încă mai ţin minte când a fost numită Geraldine Ferraro candidată la funcţia de vicepreşedinte, în 1984, cum stăteam şi ne uitam cu toţii la ştiri înainte de cină. Mama, mămica mea cea micuţă şi drăguţă, şi-a lăsat mâna pe ceafa lui Go şi-a zis: *Ei bine, mi se pare minunat.* Iar tata a închis iute televizorul şi a zis: *E-o glumă. Ştii doar că-i o glumă. Ca şi cum ai vedea o maimuţă pe bicicletă.*

A mai durat cinci ani până ce mama să se hotărască, în sfârşit, că i-a ajuns. Am venit de la şcoală într-o zi şi taică-meu nu mai era. Fusese de dimineaţă, iar după-amiază nu mai era. Mama ne-a pus să ne aşezăm în jurul mesei din sufragerie şi a anunţat: „Tatăl vostru şi cu mine am hotărât că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ne-am separa“, iar Go a izbucnit în plâns şi a zis: „Foarte bine, vă urăsc pe amândoi!“, apoi, în loc să fugă în camera ei cum cerea scenariul, s-a dus la mama şi a îmbrăţişat-o.

Tata s-a dus deci, iar mămica mea cea slăbuţă şi chinuită s-a îngrăşat şi s-a făcut fericită — destul de grasă şi extrem de fericită —, de parcă aşa ar fi trebuit să fie în tot acest timp: un balon dezumflat absorbind aer. Într-un an se metamorfozase în femeia robotitoare, caldă şi voioasă ce avea să fie până la moarte, iar sora ei zicea chestii precum: „Mulţumesc lui Dumnezeu că s-a întors vechea Maureen“, ca şi cum femeia care ne crescuse ar fi fost vreo impostoare.

Cât despre tatăl meu, am vorbit, cu anii, doar la telefon, cam o dată pe lună, conversaţii politicoase şi de informare, recitaluri de *lucruri care s-au întâmplat*. Singura întrebare pe care a pus-o tata despre Amy vreodată era: „Ce mai face Amy?“, menită să nu stârnească alt răspuns decât „bine“. S-a ţinut cu încăpăţânare la distanţă chiar şi după ce s-a scufundat în demenţă, după şaizeci de ani. *Dacă vii mereu devreme, nu întârzii niciodată.* Mantra tatălui meu, iar asta includea şi instalarea Alzheimerului — un declin lent urmat de o cădere bruscă, severă, care ne obligase să-l mutăm pe tatăl nostru independent şi misogin într-un azil imens ce duhnea a supă de pui şi a pipi, unde avea să fie înconjurat de femei care să-l ajute tot timpul. Ha!

Tata avea limitări. Asta ne-a spus mereu mama noastră cea bună la inimă. Avea limitări, dar nu voia să facă niciun rău. Frumos din partea ei, însă el făcea de fapt rău. Mă îndoiesc că sora mea o să se mărite vreodată: dacă e tristă, abătută sau furioasă are nevoie să stea singură — se teme ca un bărbat să nu-i ia în derâdere lacrimile femeieşti. Nici eu nu-s mai breaz. Părţile bune le am de la mama. Pot să glumesc, să râd, să tachinez, pot să sărbătoresc, să sprijin şi să laud — pot, în principiu, să operez la lumina soarelui —, dar nu mă descurc cu femei furioase ori plânse. Simt cum urcă în mine furia tatei, în chipul cel mai urât. Amy ar putea să-ţi povestească. Şi ţi-ar povesti cu siguranţă dacă ar fi aici.

Am stat un moment să mă uit la Rand şi Marybeth, înainte să mă vadă ei. M-am întrebat cât de furioşi or fi pe mine. Comisesem un act de neiertat telefonându-le atât de târziu. Din cauza laşităţii mele, socrii mei aveau să păstreze mereu în minte seara aceea de tenis: aerul cald, mingile galbene ţopăind leneş pe teren, scârţâitul pantofilor de sport, noaptea obişnuită de joi petrecută în timp ce fiica lor dispăruse.

— Nick, a zis Rand Elliott, observându-mă.

A făcut trei paşi mari spre mine şi, în vreme ce mă oţeleam în aşteptarea unui pumn, m-a îmbrăţişat cu putere şi disperare.

— Cum te descurci? mi-a şoptit şi-a început să mă legene.

La sfârşit a slobozit un înghiţit în sec strident, un suspin înecat, şi m-a apucat de braţe.

— O s-o găsim pe Amy, Nick. Altfel nu se poate. Să crezi asta, bine?

M-a mai ţintuit cu căutătura lui albastră vreme de câteva secunde, apoi l-a luat iarăşi — trei suspine ca de fată au izbucnit din el ca nişte sughiţuri —, iar Marybeth s-a lipit şi ea de grămadă şi şi-a îngropat faţa în subsuoara soţului.

Când ne-am separat, m-a cercetat cu nişte ochi imenşi, uimiţi.

— E doar un… un nenorocit de *coşmar*, a zis. Cum te simţi, Nick?

Când te întreba *cum te simţi?*, pentru Marybeth nu era o chestie de politeţe, ci o întrebare existenţială. Mi-a analizat figura, şi eram sigur că mă studiază şi

că avea să reţină fiecare gând şi acţiune de-a mea. Soţii Elliott erau de părere că orice trăsătură trebuie cercetată, judecată, categorisită. Totul înseamnă ceva, orice se poate folosi. Mami, Tati, Bebe erau trei persoane avansate, cu trei niveluri avansate în psihologie — cugetau mai mult înainte de nouă dimineaţa decât o făceau majoritatea oamenilor într-o lună întreagă. Ţin minte că odată am refuzat nişte plăcintă cu cireşe la cină, iar Rand şi-a lăsat capul în piept şi a zis: „Aha! Iconoclast. Respinge patriotismul simplu, simbolic“. Şi când am încercat s-o iau ca pe o glumă şi să râd, zicând că deh, nu-mi place nici tarta cu cireşe, Marybeth i-a atins braţul lui Rand: „E din cauza divorţului. Toate mâncărurile astea alinătoare, deserturile care se mănâncă în familie, sunt amintiri urâte pentru Nick“.

Era aiurit, dar teribil de drăguţ că oamenii ăştia consumau atâta energie încercând să-şi dea seama cum sunt. Răspunsul: nu-mi plac cireşele.

Pe la unsprezece şi jumătate, secţia devenise o bâzâială continuă. Sunau telefoane, oamenii răcneau din cealaltă parte a încăperii. O femeie al cărei nume nu l-am reţinut, pe care o sesizasem doar în ipostaza de căpăţână ciripitoare cu mult păr, s-a înfiinţat brusc lângă mine. Habar n-aveam de când era acolo:

— … şi chestia de căpătâi aici, Nick, e să rogi lumea să se uite după Amy şi să-i faci să înţeleagă că are o familie care o iubeşte şi o vrea înapoi. O să fie foarte controlat. Nick, o să fie nevoie să… Nick?

— Mda.

— Oamenii or să vrea o declaraţie scurtă de la soţ.

Go, din cealaltă parte a încăperii, venea spre mine ca o săgeată. Mă lăsase la secţie, fugise apoi la Bar să se ocupe de chestii vreo treizeci de minute şi se întorcea acum, purtându-se de parcă m-ar fi abandonat o săptămână, fandând printre pupitre, ignorându-l elegant pe tânărul agent care fusese pus, evident, să o escorteze, într-o manieră grăbită şi demnă.

— Bine până acum? a zis Go, strângându-mă cu un braţ, într-o îmbrăţişare masculină.

Copiii Dunne nu se descurcă la îmbrăţişat. Degetul mare al lui Go mi-a aterizat pe sfârcul drept.

— Aşa aş vrea să fie mama aici, a şoptit.

La asta mă gândisem şi eu.

— Nicio veste? a întrebat după ce şi-a retras mâna.

— Nimic, băga-mi-aş…

— Arăţi ca şi cum te-ai simţi oribil.

— Mă simt ca un rahat plouat.

Eram pe punctul să zic ce idiot eram că n-o ascultasem în privinţa băutului.

— Şi eu aş fi terminat sticla, a zis şi m-a bătut pe spate.

— E aproape timpul, a spus femeia de la relaţii publice, apărând iarăşi ca prin minune. N-au venit chiar puţini, pentru un weekend cu sărbătoare naţională.

A început să ne conducă spre o sală mohorâtă de conferinţe — cu jaluzele de aluminiu, scaune pliante şi o mână de reporteri plictisiţi —, apoi sus pe podium. Mă simţeam ca un vorbitor de mâna a treia la o conferinţă mediocră, în

hainele mele comode, albastre, adresându-mă unui public captiv format din oameni năuciţi de schimbarea de fus orar, cu reverii despre ce urmau să mănânce la prânz. Dar i-am văzut cum se înviorează când m-au zărit — să zicem că eram un tip tânăr, cu aparenţă decentă —, apoi femeia de la relaţii publice a plasat un poster de carton pe un suport, şi era o fotografie mărită cu Amy arătând la apogeul frumuseţii ei, cu faţa aceea care te făcea să te îndoieşti continuu: *Nu poate să arate chiar atât de bine, nu?* Putea, arăta, şi m-am holbat la poza soţiei mele în vreme ce aparatele înregistrau imagini cu mine holbându-mă. M-am gândit la ziua aceea în New York, când o găsisem iarăşi: părul blond, ceafa, atâta văzusem, dar ştiusem că e ea şi luasem asta ca pe un semn. Văzusem milioane de cranii în viaţă, dar ştiusem că acela era craniul drăgălaş al lui Amy, plutind pe Seventh Avenue în faţa mea. Ştiusem că e ea şi că aveam să fim împreună.

Se declanşau bliţuri. M-am întors şi am văzut pete de lumină. Era suprarealist. Aşa zice mereu lumea ca să descrie momente doar un pic neobişnuite. M-am gândit: *Nici n-aveţi vreo nenorocită de idee despre cât e de suprarealist.* Mahmureala mă lua şi mai tare de-acum, iar ochiul stâng îmi zvâcnea ca o inimă.

Aparatele foto se declanşau, cele două familii stăteau alături, toţi cu gurile strânse, Go singura care aducea cumva cu o persoană reală. Restul arătam ca nişte surogate de oameni, trupuri de manechine aduse în scenă. Amy, pe panoul ei, arăta mai prezentă. Văzuserăm cu toţii asemenea conferinţe de presă — când dispăruseră alte femei. Eram siliţi să jucăm în scena aşteptată de telespectatori: familia îngrijorată, dar plină de speranţă. Ochi lucioşi de la cafeină şi braţele de păpuşă de cârpă.

Mi se rostea numele; cei prezenţi au scos un pufnet colectiv de anticipaţie. *Spectacolul începe*.

Când am văzut transmisia, mai târziu, nu mi-am recunoscut vocea. Abia mi-am recunoscut faţa. Băutura, ca o mâzgă plutind chiar sub piele, mă făcea să arăt ca un vagabond cărnos, suficient de senzual cât să par de proastă reputaţie. Îmi fusese teamă să nu-mi tremure vocea, aşadar, vorbisem hipercorect şi cuvintele sunaseră răspicat, de parcă aş fi citit un raport de bursă. „Vrem doar ca Amy să ajungă acasă cu bine…“ Total neconvingător, deconectat. Puteam, la fel de bine, să fi citit numere la întâmplare.

Rand Elliott a ieşit în faţă şi a încercat să mă salveze.

— Fiica noastră, Amy, e o dulceaţă de fată, plină de viaţă. E singurul nostru copil, e isteaţă, frumoasă şi bună. Chiar este Uimitoarea Amy. Şi o vrem înapoi. Nick o vrea înapoi.

Mi-a lăsat o mână pe umăr, s-a şters la ochi şi m-am transformat, involuntar, în stană de piatră. Tata, din nou: *Bărbaţii* nu plâng.

Rand a continuat să vorbească:

— O vrem înapoi unde-i e locul, cu familia ei. Am stabilit un centru de comandă la Days Inn…

La ştiri avea să apară Nick Dunne, soţul femeii dispărute, stând înţepenit lângă socru, cu braţele încrucişate, ochii împăienjeniţi, arătând aproape plictisit

printre hohotele de plâns ale părinţilor lui Amy. Ba şi mai rău. Reacţia mea de demult, nevoia de a le reaminti oamenilor că nu eram un nemernic, că eram de treabă chiar dacă arătam aşa de impasibil, chiar dacă aveam mutra aceea arogantă de nenorocit.

Aşa a apărut, din senin, în timp ce Rand se ruga pentru reîntoarcerea fiicei lui: un zâmbet de asasin.

Amy Elliott Dunne

5 iulie 2010

Jurnal

N-o să-l învinovăţesc pe Nick. Nu-l învinovăţesc pe Nick. Refuz — refuz! — să mă transform într-o fată care-şi dă în stambă, care rostește vorbe murdare la mânie. Când m-am măritat cu Nick, mi-am făcut două promisiuni. Una: fără cereri de maimuţă-dansatoare. A doua: N-o să zic niciodată, dar niciodată *Sigur, nu mă deranjează (dacă vrei să stai prin oraş până târziu, dacă vrei un sfârşit de săptămână cu băieţii, dacă vrei să faci ceva ce vrei să faci)* şi apoi să-l pedepsesc fiindcă a făcut ceva ce-am zis că *nu mă deranjează*. Mă tem că am ajuns periculos de aproape de a-mi încălca amândouă promisiunile.

Dar totuşi. E a treia aniversare a căsătoriei noastre şi sunt singură în apartamentul nostru, cu faţa încordată ca o mască de la lacrimi, fiindcă, ei bine, fiindcă: am primit după-amiază un mesaj vocal de la Nick, şi am ştiut c-o să fie de rău, chiar în secunda în care începe mesajul, fiindcă îmi dau seama că a sunat de pe mobil şi aud în fundal voci bărbăteşti şi o pauză mare, încăpătoare, de parcă ar încerca să decidă ce să spună, apoi îi aud vocea acoperită de vuietul taxiului, o voce deja muiată de băutură, şi ştiu că o să mă înfurii — inhalaţia aia rapidă, strânsul din buze, umerii ridicaţi, toată senzaţia de *Nu vreau deloc să mă enervez, dar asta o să fac*. Oare bărbaţii nu cunosc sentimentul ăsta? Nu vrei să te enervezi, dar eşti, cumva, obligat. Fiindcă o regulă, o regulă bună şi drăguţă, e încălcată. Ori poate cuvântul *regulă* e greşit. Protocol? Amabilitate? Dar regula/protocolul/amabilitatea — aniversarea noastră — e încălcată pentru un motiv întemeiat, înţeleg, pe bune. Zvonurile au fost adevărate: şaisprezece scriitori au fost puşi pe liber la revista lui Nick. O treime din echipă. Nick a fost cruţat, deocamdată, dar evident că s-a simţit obligat să-i scoată la băut pe ceilalţi. Sunt bărbaţi, îndesaţi într-un taxi, îndreptându-se spre Second Avenue, prefăcându-se că-s curajoşi. Câţiva s-au dus acasă la neveste, dar un număr surprinzător de mare a rămas. Nick o să-şi petreacă seara aniversării noastre cumpărându-le de băut oamenilor ăstora, mergând pe la cluburi de striptease şi baruri ieftine, flirtând cu fetişcane de douăzeci de ani. (*Pe amicul ăsta al meu tocmai l-au dat afară, i-ar prinde bine o îmbrăţişare.*) Bărbaţii ăia fără slujbă or să-l proclame pe Nick un tip de ispravă, în timp ce el le ia de băut cu un card conectat la contul meu bancar. Nick o să se distreze de minune la aniversarea noastră, pe care nici n-a amintit-o măcar în mesaj. A zis, în schimb, *Ştiu că aveam planuri, dar…*

Ce copilă sunt. Crezusem că o să fie o tradiţie: prin oraş, răspândite, am lăsat mesaje de dragoste, amintiri din anii petrecuţi împreună, vânătoarea mea de comori. Văd în faţa ochilor al treilea indiciu, fâlfâind la capătul unei benzi adezive în vârful I-ului sculpturii *Iubire* a lui Robert Indiana de lângă Central Park. Mâine, vreun turist de doisprezece ani, fâţâindu-se plictisit pe lângă părinţi, o să-l culeagă, o să-l citească ridicând din umeri şi o să-i dea drumul în vânt ca unui ambalaj de la guma de mestecat.

Finalul grandios al vânătorii mele de comori era perfect, dar acum nu mai

e. E o servietă de epocă absolut superbă. De piele. A treia aniversare e piele. Un cadou legat de muncă ar putea să fie o idee proastă, ţinând cont că treaba nu merge chiar grozav. Am, în bucătărie, doi homari vii, ca întotdeauna. Sau, cel puţin, aşa ar trebui să fie întotdeauna. Trebuie s-o sun pe mama şi să aflu dacă se mai pot păstra o zi şi, cu ochi încercănaţi de vin, să mă lupt cu ei şi să-i fierb fără niciun motiv. O să omor doi homari pe care n-o să-i mănânc în veci.

Tati a sunat ca să ne ureze aniversare fericită, am luat telefonul şi eram pe punctul să joc partitura curajoasă, dar m-a buşit plânsul când am început să vorbesc — făceam chestia aia groaznică de gagică, plânsul-vorbit: *muahaha-uaua-muaaa* —, aşa că a trebuit să-i spun ce se întâmplase, iar el mi-a replicat că aş face bine să deschid o sticlă de vin şi să mă cufund un pic în ea. Tati e dintotdeauna un susţinător al încruntărilor indulgente. Şi totuşi, Nick o să se supere că i-am zis lui Rand; evident că Rand o să-şi execute chestia paternă, o să-l bată pe umăr pe Nick şi-o să-i spună: „Aud că ai avut parte de-o băută de urgenţă la aniversare, Nick“. Şi-o să chicotească. Nick o să afle deci şi-o să se înfurie, fiindcă vrea ca părinţii mei să-l creadă perfect — radiază când le spun poveşti despre ce ginere impecabil au.

În afară de seara asta. Ştiu, ştiu, sunt o copilă.

***

E ora cinci dimineaţa. Soarele se ridică, aproape la fel de luminos ca lămpile stradale de afară, care numai ce s-au stins. Întotdeauna îmi place când văd asta, dacă sunt trează. Uneori, când nu pot dormi, mă scol din pat şi-o pornesc pe străzi la răsărit, şi când luminile se sting, toate deodată, mă simt mereu de parcă aş fi văzut ceva special. *O, ia uitaţi-vă, luminile!* îmi vine să anunţ. În New York nu orele trei sau patru dimineaţa sunt cele liniştite — prea umblă lumea printre baruri, împleticită, prea se strigă unii pe alţii în timp ce se prăvălesc în taxiuri, ţipând la telefoane şi fumând frenetici o ultimă ţigară înainte de culcare. Cel mai bine e la cinci, când pocnetul tocurilor pe asfalt sună ilicit. Toţi ceilalţi s-au retras în cutiuţele lor şi locul întreg e numai al tău.

Uite ce s-a întâmplat: Nick a ajuns acasă un pic după ora patru, înconjurat de un iz de bere, ţigări şi omletă, ca o placentă de duhoare. Încă eram trează, îl aşteptam, cu creierul huruind după un maraton de *Lege şi Ordine*. S-a pus pe sofa, a aruncat un ochi la cadoul de pe masă şi n-a zis nimic. L-am privit, la rândul meu, cu insistenţă. Era clar că n-avea de gând să articuleze niciun fel de scuză, cât de mică — *auzi, scuză-mă că s-au dat lucrurile peste cap astăzi.* Atâta voiam, o scurtă recunoaştere.

Şi încep:

— După-aniversare fericită.

Oftează, un soi de geamăt de durere adâncă.

— Amy, am avut cea mai naşpa zi cu putinţă. Te rog, nu mă lua acum cu vinovăţii şi chestii.

Nick a crescut cu un tată care nu-şi cerea niciodată iertare, aşa că, atunci când simte că a dat-o în bară, trece în ofensivă. Ştiu asta, şi de obicei pot să aştept până-i trece.

— Am zis doar un la mulţi ani.

— La mulţi ani, soţ ticălos care m-a neglijat în ziua mea cea mare.

Tăcem un pic, mi se pune un nod în stomac. Nu vreau să fiu eu ticăloasa. Nu merit asta. Nick se ridică în picioare.

— Ei, cum a fost? întreb pe un ton amorţit.

— Cum a fost? A fost al dracului de oribil. Şaişpe prieteni de-ai mei au rămas fără slujbă. A fost nasol. Cred că în vreo câteva luni mă duc şi eu pe copcă.

Prieteni! Nici măcar nu-i place pe jumătate dintre tipii cu care a fost în oraş, dar nu zic nimic.

— Ştiu că pare dezastruos acum, Nick, dar…

— Pentru tine nu-i niciun dezastru, Amy. Şi nici n-o să fie în veci. Dar pentru noi, ceilalţi? E foarte diferit.

Am început iarăşi cu asta. Pe Nick îl râcâie că n-a trebuit niciodată să-mi fac griji din cauza banilor şi nici n-o să-mi fac vreodată. Crede că asta mă face să fiu mai liniştită decât alţii, şi nu zic că nu-i aşa. Dar muncesc totuşi. Mă duc la program şi mă întorc. Unele dintre amicele mele n-au avut niciodată, literalmente, serviciu; discută despre oamenii care se duc la lucru pe tonul acela plin de milă cu care vorbeşti despre o fată grasă „cu figură aşa de drăguţă“. Se apleacă în faţă şi zic: „Dar sigur, Ellen trebuie să şi muncească“, de parcă ar fi o replică dintr-o piesă de Noël Coward. Pe mine nu mă pun la socoteală, fiindcă aş putea oricând să renunţ la slujbă dacă aş vrea. Mi-aş putea trece zilele cu comitete caritabile, amenajări interioare, grădinărit şi voluntariat, şi nu cred că-i ceva în neregulă ca astea să fie reperele unei vieţi. Cele mai frumoase şi mai bune lucruri sunt făcute de femei pe care lumea le dispreţuieşte. Dar eu muncesc totuşi.

— Nick, sunt de partea ta. Ne descurcăm noi, indiferent ce-ar fi. Banii mei sunt şi ai tăi.

— În contractul prenupţial zice altceva.

E beat. Numai când e beat aduce vorba de contractul prenupţial. Atunci ies la iveală resentimentele. I-am zis de sute de ori, literalmente *de sute de ori*, i-am zis aşa: contractul prenupţial e afacere pură. Nu-i pentru mine, nu-i pentru părinţii mei, e pentru avocaţii părinţilor mei. Nu spune nimic despre noi, despre mine şi tine.

Se îndreaptă spre bucătărie, îşi azvârle pe măsuţă portofelul şi nişte bancnote boţite, mototoleşte un colţ de foaie şi-l aruncă la gunoi împreună cu nişte bonuri de la cartea de credit.

— E cam de rahat să spui asta, Nick.

— Păi, mă simt cam de rahat, Amy.

Se duce spre bar — cu mersul ăla grijuliu şi legănat de beţiv, ca şi cum ar păşi printr-o mlaştină — şi-şi mai toarnă, incredibil, încă ceva de băut.

— O să ţi se facă rău, zic.

Ridică spre mine paharul, în batjocură.

— Nu pricepi şi gata, Amy. Nu poţi. Lucrez de când aveam paisprezece ani. Nu m-am dus în nenorocite de tabere de tenis, la întâlniri de creaţie şi la teste de limbă şi la toate nenorocirile alea la care am impresia că a umblat tot

New Yorkul, fiindcă am avut de debarasat mese la mall, de tuns peluze şi de mers la Hannibal îmbrăcat ca nenorocitul de Huck Finn pentru turişti şi de curăţat tăvile de tort la miezul nopţii.

Simt că mă apucă râsul, mă apucă în hohote. Un râs din toată inima care l-ar cuprinde şi pe Nick, şi-am hohoti amândoi şi toată povestea asta s-ar termina. Litania slujbelor de doi bani. Căsnicia cu Nick îmi reaminteşte necontenit: oamenii trebuie să facă lucruri îngrozitoare ca să câştige bani. De când sunt căsătorită cu Nick fac mereu din mână celor costumaţi în legume şi fructe uriaşe.

— A trebuit să muncesc mai din greu decât oricine de la revistă numai ca să *ajung* la revistă. Douăzeci de ani, de fapt, am tot tras la şaibă ca să ajung unde sunt, iar acum o să se ducă totul de râpă, şi nu ştiu să mai fac nimic altceva, futu-i, asta dacă nu vreau să mă întorc acasă şi să fiu iar şobolan pe vapor.

— Cred că eşti cam bătrân ca să-l mai joci pe Huck Finn, zic.

— Du-te în mă-ta, Amy.

Şi apoi porneşte spre dormitor. Nu mi-a mai zis niciodată aşa ceva, dar i-a ieşit atât de firesc pe gură, încât presupun — şi nu mi-a trecut niciodată prin minte până acum — că s-a gândit la asta de multe ori. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aş putea să fiu genul de femeie căreia soţul să-i spună să se ducă naibii. Şi ne-am jurat că n-o să ne ducem niciodată la culcare supăraţi. Compromis, comunicare şi niciodată supăraţi în pat — cele trei sfaturi care se dau mereu şi mereu celor proaspăt căsătoriţi. Dar în ultima vreme, am impresia, sunt singura care face compromisuri; comunicarea nu rezolvă nimic; iar Nick se pricepe tare bine să se ducă furios la culcare. Îşi poate declanşa emoţiile de parcă ar avea un comutator. Deja sforăie.

Şi atunci nu mă mai pot abţine, chiar dacă nu-i treaba mea, chiar dacă ştiu că Nick s-ar enerva dacă aş şti: mă duc la coşul de gunoi şi scot bonurile, ca să-mi dau seama pe unde a umblat toată noaptea. Două baruri, două cluburi cu femei dezbrăcate. Şi mi-l pot închipui în fiecare din ele vorbind despre mine cu prietenii lui, fiindcă trebuie să fi vorbit deja despre mine, după naturaleţea cu care i-au venit pe buze răutăţile alea meschine, jegoase. Mi-i imaginez pe toţi la un club de striptease mai scump, unul dintre localurile de fiţe care-i fac pe bărbaţi să creadă că încă mai sunt stăpânii, că femeile sunt menite să-i servească, cu vuiet şi acustică proastă intenţionate, aşa ca nimeni să nu trebuiască să stea de vorbă, cu o femeie ţâţoasă desfăcându-şi picioarele în faţa soţului meu (care se jură că totu-i în glumă), cu părul lăsat lung pe spate, buze umezite de ruj, dar n-ar trebui să mă simt ameninţată, nu, sunt doar pozne de băieţi, ar trebui să mă amuz, ar trebui să fiu *o camaradă înţelegătoare*.

Apoi desfac peticul boţit de hârtie şi văd un scris de fată — Hannah — şi un număr de telefon. Aş vrea să fie ca-n filme, să aibă un nume ridicol, CanDee sau Bambie, ceva la care să pufneşti, dând ochii peste cap. Misti, cu două inimi în loc de puncte pe i. Dar e Hannah, o femeie reală, ca mine, presupun. Nick nu m-a înşelat niciodată, mi-a jurat asta, dar ştiu că nu-i lipsesc deloc ocaziile. Aş putea să-l întreb despre Hannah, şi mi-ar zice: *nu ştiu ce i-a venit să-mi dea*

numărul, dar n-am vrut să fiu necioplit și l-am luat. Ar putea să fie adevărat. Sau nu. M-ar putea înșela și să nu-mi spună niciodată, și m-ar dispreţui tot mai mult și mai mult fiindcă nu-mi dau seama. S-ar uita la mine, cum stau inocentă la masă și bag cereale în gură cu lingura, știind că-s o proastă; cum să respecţi o proastă?

Plâng iarăși, cu Hannah în mână.

E o chestie tipic femeiască, nu, să iei o seară cu băieţii și s-o agravezi, s-o transformi într-o infidelitate conjugală care o să ne distrugă mariajul?

Nu știu ce ar trebui să fac. Mă simt ca o precupeaţă gălăgioasă, ori ca o cârpă — nici nu mai știu. Nu vreau să fiu furioasă, nici măcar nu-mi dau seama de ce ar trebui să fiu așa. Mă gândesc să mă duc la un hotel, să-l las pe el să se gândească la *mine*, măcar o dată.

Stau așa câteva minute, apoi respir adânc și pătrund în dormitorul nostru aburit de băutură, și când intru în pat, el se întoarce spre mine, își lipește faţa de gâtul meu și, la unison, zicem amândoi: „Îmi pare rău“.

Nick Dunne

O zi de la dispariţie

Bliţurile au explodat, şi am renunţat la zâmbet, dar nu destul de rapid. Am simţit că un val de căldură îmi înconjoară gâtul, şi picături de sudoare mi s-au prelins pe nas. *Prostesc, Nick, prostesc.* Şi atunci, chiar când mă mai adunam un pic, conferinţa s-a terminat; era prea târziu ca să mai pot lăsa altă impresie.

Am ieşit cu familia Elliott, cu capul în jos, fiindcă izbucneau alte bliţuri. Eram aproape de ieşire când Gilpin s-a avântat spre mine, traversând încăperea şi oprindu-mă cu un gest:

— Ai un minuţel, Nick?

M-a pus la curent în vreme ce mergeam spre un birou din spate:

— Am verificat casa din cartierul tău, cea în care s-a intrat, se pare că au stat oameni acolo, aşa că i-am adus pe băieţii de la laborator. Şi am mai găsit o casă, la marginea complexului tău, cu câţiva locuitori ilegali.

— Păi, asta mă-ngrijorează, am zis. Tot felul de indivizi care se aşază peste tot. Tot oraşul ăsta e copleşit de oameni cu nervii la pământ, fără serviciu.

Carthage a fost, până cu un an în urmă, un oraş corporatist, iar corporaţia era întinsul Riverway Mall, un orăşel în el însuşi, care angajase cândva patru mii de localnici — o cincime din populaţie. Fusese construit în 1985 şi menit să atragă clienţi din tot Vestul Mijlociu. Încă ţin minte ziua deschiderii: eu şi Go, mama şi tata, urmărind festivităţile din spatele mulţimii, în spaţiul vast de parcare, fiindcă tata voia mereu să poată pleca rapid de oriunde. Chiar şi la meciurile de baseball parcam lângă ieşire şi ieşeam în ultima repriză; eram, eu şi Go, evident numai smiorcăieli şi mânjeală cu muştar, iritaţi şi suferind de insolaţie: *Niciodată n-apucăm sfârşitul.* Dar de data asta poziţionarea noastră distantă era dezirabilă, fiindcă puteam cuprinde întreaga desfăşurare a evenimentului: mulţimea nerăbdătoare, bâţâindu-se colectiv de pe un picior pe altul; primarul, cocoţat pe o platformă în roşu şi alb; cuvintele bubuitoare — *mândrie, dezvoltare, prosperitate, succes* — rostogolindu-se peste noi, soldaţi pe câmpul de luptă al consumismului, înarmaţi cu cecuri încopertate în vinil şi genţi matlasate. Şi deschiderea uşilor. Şi năvala în spaţiul cu aer condiţionat, muzica de magazin, vânzătorii zâmbitori care erau vecinii noştri. Tata chiar ne-a lăsat să intrăm în ziua aceea, a stat cu adevărat la coadă şi ne-a cumpărat ceva: pahare brumate de carton pline ochi cu suc de portocale îngheţat.

Vreme de un sfert de secol, Riverway Mall a mers. Apoi a lovit recesiunea, a început să spulbere magazinele unul câte unul, până când, în cele din urmă, întregul centru comercial a falimentat. Acum au rămas din el şapte sute de mii de metri pătraţi de ecou. Nicio companie nu l-a revendicat, niciun afacerist n-a promis o reînviere, nimeni n-a ştiut ce să mai facă cu el sau ce avea să se aleagă de toţi cei care lucraseră aici, inclusiv maică-mea, care şi-a pierdut serviciul de la Shoe-Be-Doo-Be — trei decenii de îngenuncheri şi de legat şireturi, de ales cutii şi de strâns tălpici umede, dispăruţi fără ceremonii.

Prăbuşirea centrului comercial a însemnat, în principiu, falimentarea oraşului Carthage. Oamenii şi-au pierdut serviciile, şi-au pierdut casele. Nimeni

nu se aştepta să se mai ivească ceva bun în viitorul apropiat. *Niciodată n-apucăm sfârşitul*. Doar că de data asta eu şi Go aveam să-l apucăm. La fel ca restul.

Falimentul se potrivea ca uns cu starea mea psihică. Eram, de câţiva ani, plictisit. Nu plictisit în felul acela smiorcăit de copil (ba câteodată mai eram şi aşa), ci sufeream de o lehamite densă, opacă. Mi se părea că nu mai era nimic de descoperit. Societatea noastră era un derivat ruinat complet (deşi cuvântul *derivat*, când e critic, este el însuşi un derivat). Eram primele fiinţe umane care n-aveam să vedem niciodată nimic pentru întâia oară. Ne holbam la minunile lumii cu ochi goi, necopleşiţi. *Mona Lisa*, piramidele, Empire State Building. Animale atacând în junglă, aisberguri de când lumea prăbuşindu-se, erupţii vulcanice. Nu ţin minte să fi văzut ceva uimitor la prima mână, ceva ce nu îşi avea originea în vreun program tv sau film. O drăcie de reclamă. Ştii, refrenul oribil al blazatului: *Am văzut-o şi pe asta*. Le văzusem literalmente pe toate şi, mai rău, lucrul care mă face să vreau să-mi zbor creierii e următorul: experienţa la mâna a doua e întotdeauna mai bună. Imaginea e mai clară, panorama e mai deslușită, unghiul camerei şi coloana sonoră îmi manipulează emoţiile într-un fel în care realitatea nu mai reușește. Nu știu dacă în momentul ăsta mai suntem oameni, cei mai mulţi dintre noi, crescuţi cu televizorul şi filmele, acum şi cu internetul. Dacă suntem trădaţi, ştim ce vorbe să spunem; când ne moare cineva drag, ştim ce vorbe să spunem. Dacă vrem s-o facem pe armăsarii, pe deştepţii sau pe neghiobii, ştim ce vorbe să spunem. Ne inspirăm cu toţii din acelaşi scenariu obosit.

E o epocă foarte dificilă în care să fii persoană, o persoană reală, pe bune, în loc să fii o adunătură de trăsături de personalitate selectate de la un șir nesfârșit și automat de caractere.

Şi dacă toţi jucăm roluri, nu poate exista suflet pereche, fiindcă nu avem suflete autentice.

Ajunsesem în punctul în care părea că nimic nu mai contează, fiindcă nu sunt o persoană reală şi nimeni altcineva nu este.

Aş fi făcut orice ca să mă simt adevărat din nou.

Gilpin a deschis uşa aceleiaşi încăperi în care mă interogase cu o noapte înainte. În mijlocul mesei se afla cutia argintie cu cadoul lui Amy.

M-am oprit şi am început să mă holbez la cutie, care arăta rău prevestitor în această nouă ambianţă. M-a copleşit un sentiment de groază. De ce n-o găsisem înainte? Ar fi trebuit s-o găsesc.

— Dă-i drumul, mi-a zis Gilpin. Vrem să arunci o privire la asta.

Am deschis-o cu precauţie, de parcă înăuntru ar fi fost o ţeastă de om. Am dat doar peste un plic albastru-cenuşiu, însemnat cu PRIMUL INDICIU.

Gilpin a rânjit.

— Imaginează-ţi nedumerirea noastră. Un caz de persoană dispărută, şi apoi găsim un plic cu inscripţia PRIMUL INDICIU.

— E pentru vânătoarea de comori pe care soţia mea…

— Aşa, da. Socrul tău a menţionat asta.

Am deschis plicul şi-am scos o bucată de hârtie groasă, de culoarea

văzduhului — din topul cu monogramă al lui Amy — împăturită în două. Am simţit că fierea îmi urcă în gâtlej. Vânătorile astea de comori se învârteau mereu în jurul unei singure întrebări: Cine este Amy? (Ce gândeşte nevastă-mea? Ce a fost important pentru ea în anul din urmă? Ce momente au făcut-o mai fericită? Amy, Amy, Amy, să ne gândim la Amy.)

Am citit primul indiciu cu dinţii încleştaţi. Dată fiind dispoziţia noastră conjugală din ultimul an, avea să mă pună într-o lumină teribilă. Nu-mi mai trebuia încă ceva care să mă pună într-o lumină teribilă.

Că sunt a ta studentă îmi imaginez
Şi tu profesor, plin de farmec şi deştept
Cu mintea (şi cu trupul) te visez.
Nu ţi-aş aduce flori, să fiu a ta elevă
Ci ţi-aş da, poate, doar o dulce oră în birou.
Aşa că haide, vino, te aştept
Ce este viaţa să te-nvăţ din nou.

Era un itinerar pentru o viaţă alternativă. Dacă lucrurile ar fi mers potrivit viziunii soţiei mele, ieri s-ar fi învârtit pe lângă mine în vreme ce citeam poemul. Privindu-mă plină de aşteptare, emanând speranţă precum căldura de la febră: te rog să te prinzi. Te rog să mă cuprinzi pe mine.

Iar într-un târziu avea să zică: *Deci?* Iar eu:

— A, de fapt ştiu! Cred că se referă la biroul meu. Sunt profesor suplinitor. Aha. Asta trebuie să fie, nu?

Am mijit ochii şi am citit din nou.

— A fost blândă cu mine anul ăsta.

— Vrei să te duc? a întrebat Gilpin.

— Nu, am maşina lui Go.

— Merg după tine atunci.

— Crezi că e important?

— Păi, arată pe unde-a fost cu o zi sau două înainte să dispară. Deci nu e lipsit de importanţă.

S-a uitat la bucata de hârtie.

— Drăguţ, nu? E ca în filme: o vânătoare de comori. Eu şi nevastă-mea ne dăm câte o felicitare, ieşim poate să mâncăm ceva. Voi, se pare, o faceţi ca lumea. Conservaţi romantismul.

După care Gilpin şi-a coborât privirea spre pantofi, a început să se simtă nelalocul lui şi şi-a zăngănit cheile, dând semnalul de plecare.

Colegiul postliceal mă dotase, grandios de-a binelea, cu un birou ca un coşciug, suficient cât să încapă o masă de lucru, două scaune şi nişte rafturi. Gilpin şi cu mine ne-am croit drum printre studenţii şcolii de vară, o combinaţie de puşti imposibil de tineri (plictisiţi, dar zoriţi totuşi, cu degetele ocupate să tasteze mesaje sau să caute muzică) şi persoane mai vârstnice şi mai dedicate care, presupun, erau şomeri de la mall care încercau să se recalifice.

— Ce predai? a întrebat Gilpin.

— Jurnalism, jurnalism de revistă.

O fată ocupată să trimită mesaje în timp ce mergea, uitând nuanţele celei

de-a doua activităţi, aproape că a dat peste mine. A păşit într-o parte fără să-mi arunce măcar o privire. M-a făcut să mă simt iritat, ca bătrânii ăia care zic *afară din curtea mea!*

— Credeam că nu te mai ocupi de jurnalism.

— Cine nu poate face…, am zâmbit.

Am descuiat biroul, păşind în aerul închis, cu iz de praf. Îmi luasem liber pe vară; nu mai pusesem piciorul aici de săptămâni. Pe masă se odihnea un alt plic, pe are scria AL DOILEA INDICIU.

— Ai mereu cheia la tine? a întrebat Gilpin.

— Mda.

— Deci Amy o putea împrumuta ca să intre?

— Şi mai avem şi una de rezervă acasă.

Amy făcea dubluri la orice — aveam tendinţa să-mi rătăcesc cheile, cardurile de credit, telefoanele mobile, dar nu voiam să-i spun asta lui Gilpin şi să mai capăt o plesneală cu „mezinul familiei“.

— De ce?

— A, voiam să mă asigur că nu a trebuit să apeleze la un îngrijitor sau ceva de genul ăsta.

— N-avem pe-aici tipi gen Freddy Krueger, din câte am observat.

— N-am văzut niciodată filmele alea, a replicat Gilpin.

În plic erau două bucăţi de hârtie împăturite. Una era însemnată cu o inimă; cealaltă era marcată INDICIU.

Două bilete. Diferite. Mi s-a strâns stomacul. Mi-am dorit să nu-l fi lăsat pe Gilpin să vină, apoi primele cuvinte mi-au atras atenţia.

> Dragul Meu Soţ,
>
> Mi-am zis că ăsta-i locul perfect — culoarele astea goale ale cunoașterii! — să-ţi spun ce cred: că eşti un bărbat extraordinar. Nu-ţi spun asta îndeajuns, dar mintea ta mă uimește: statisticile bizare și anecdotele, chestiile ciudate pe care le știi, abilitatea tulburătoare de a cita din orice film, isteţimea scăpărătoare, felul încântător în care numești lucrurile. Ţin minte, când ne-am întâlnit prima oară, cum m-ai lăsat cu gura căscată, așa că aș vrea să stau o clipă și să-ţi spun că încă mă uimești și că ăsta e unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine: eşti EXTRAORDINAR.

Am simţit cum mi se strânge salivă în gură. Gilpin citea peste umărul meu; a scos chiar şi un oftat.

— Ce mai femeie, a zis, apoi și-a dres vocea. Hmm, astea-s ale tale?

A folosit capătul cu radieră al unui creion pentru a ridica un obiect de lenjerie feminină (erau, tehnic vorbind, chiloţei — cu aţe și plasă, roșii —, dar știu femei pe care le înfioară cuvântul — caută numai, pe Google, *urăsc cuvântul chiloţei*). Fuseseră atârnaţi pe un mâner de la aparatul de aer condiţionat.

— Of, fir-ar, e jenant.

Gilpin aştepta o explicaţie.

— Ăă, odată eu și cu Amy am… ai citit biletul. Am cam… înţelegi… uneori trebuie să mai adăugăm sare și piper…

Gilpin a rânjit.

— Ei, cum să nu, pricep, profesorul aţâţat şi eleva şturlubatică. Am înţeles. Vouă chiar vă mergea bine.

Am dat să pun mâna pe lenjerie, dar Gilpin scotea deja o pungă pentru mostre din buzunar şi-i îndesa acolo.

— O precauţie doar, a zis, inexplicabil.

— Te rog, nu… Amy ar muri dacă… am zis şi m-am oprit.

— Nicio grijă, Nick, e doar procedura, prietene. N-ai crede ce încurcături trebuie să descurcăm câteodată. *O precauţie, o precauţie.* Ridicol. Ce spune în indiciu?

L-am lăsat iarăşi să-mi citească peste umăr şi m-am simţit din nou distras de mirosul lui deconcertant de proaspăt.

— Ce înseamnă asta, deci?

— Habar nu am.

M-am descotorosit în cele din urmă de Gilpin, apoi am pornit-o la drum, fără ţintă, pe autostradă; am dat un telefon, pe mobilul preplătit. N-a răspuns nimeni. N-am lăsat niciun mesaj. Am mai gonit o vreme, de parcă aş fi putut ajunge oriunde, apoi m-am întors şi am făcut drumul de patruzeci şi cinci de minute până înapoi în oraş, ca să mă întâlnesc cu familia Elliott la Days Inn. Am pătruns într-un hol plin ochi cu membri ai Asociaţiei Angajaţilor în Vânzări din Vestul Mijlociu — peste tot genţi pe roţi, cu proprietarii sorbind băuturi gratuite din pahare mici de plastic şi făcând conversaţie, hohotind forţat şi gutural, cu mâinile scormonind prin buzunare după cărţi de vizită. Am luat liftul cu încă patru bărbaţi, toţi cu părul rărit, îmbrăcaţi în pantaloni kaki şi cămăşi de golf, cu ecusoane atârnate în şnururi ce ricoşau din burţile rotunde, de oameni însuraţi.

Marybeth a deschis uşa în timp ce vorbea la mobil; a arătat spre televizor şi mi-a şoptit:

— Avem o tavă cu mezeluri, dragă, dacă vrei.

Apoi s-a dus în baie şi a închis uşa, continuând să murmure.

A ieşit câteva minute mai târziu, tocmai la timp pentru ştirile locale de la ora cinci din St. Louis, care începeau cu dispariţia lui Amy.

— Perfectă fotografie, a murmurat spre ecran Marybeth, de unde Amy se uita către noi. Oamenii or să o vadă şi or să ştie exact cum arată Amy.

Mie, portretul — un prim-plan din vremea scurtei pasiuni a lui Amy pentru actorie — mi se părea frumos, dar neliniştitor. Aveai impresia că te urmăreşte cu privirea, precum tablourile acelea vechi din case bântuite, care-şi mişcă ochii de la stânga la dreapta.

— Ar trebui să le dăm şi nişte poze mai obişnuite, am zis. Din cele de zi cu zi.

Cei doi Elliott au încuviinţat în tandem, dar fără să spună nimic, urmărind ştirile. Când s-a terminat, Rand a rupt tăcerea:

— Simt că mi-e rău.

— Ştiu, a spus Marybeth.

— Tu cum te descurci, Nick? a întrebat Rand, ghemuit cu mâinile pe

genunchi de parcă s-ar fi pregătit să se ridice de pe sofa, dar nu prea izbutea.

— Sunt o nenorocită de epavă, drept să spun. Mă simt aşa de nefolositor!

— Ştii, trebuie să întreb, cum e cu angajaţii tăi, Nick? a zis Rand, ridicându-se în cele din urmă.

S-a dus la minibar, şi-a turnat o bere de ghimbir, apoi s-a răsucit spre mine şi Marybeth.

— Vrea cineva ceva?

Am scuturat din cap; Marybeth a cerut o apă gazoasă.

— Vrei şi nişte gin în ea, iubire? a întrebat Rand, înălţându-şi vocea groasă la ultimul cuvânt.

— Sigur, da. Vreau.

Marybeth a închis ochii, s-a frânt în două şi şi-a lăsat faţa între genunchi; apoi a răsuflat adânc şi a revenit exact la poziţia de dinainte, de parcă n-ar fi fost decât un exerciţiu de yoga.

— Le-am dat liste cu toată lumea, am zis. Dar e-o afacere destul de liniştită, Rand. Nu prea cred că acolo-i locul unde să căutăm.

Rand şi-a trecut o palmă peste gură şi şi-a întins în sus pielea, adunându-şi carnea obrazului împrejurul ochilor.

— Sigur, facem la fel şi cu afacerea noastră, Nick.

Rand şi Marybeth s-au referit întotdeauna la seria *Uimitoarea Amy* ca la o afacere, lucru care, la suprafaţă, n-a încetat să mă izbească printr-o anume neghiobie: e vorba de cărţi pentru copii, despre o fată perfectă ce apare pe fiecare copertă, o versiune desenată a lui Amy a mea. Dar sigur că-i de fapt (sau era) o afacere, una mare. Au fost la mare căutare în şcolile primare aproape vreo douăzeci de ani, în special datorită întrebărilor-test de la sfârşitul fiecărui capitol.

În clasa a treia, de pildă, Uimitoarea Amy l-a surprins pe prietenul ei Brian că îndoapă cu mâncare ţestoasa clasei. A încercat să se înţeleagă cu el, dar Brian a insistat să o hrănească mai departe, iar Amy n-a avut încotro, a trebuit să-l dea în gât învăţătoarei: „Doamnă Tibbles, nu vreau să fiu pârâcioasă, dar nu prea ştiu ce să fac. Am încercat să vorbesc cu Brian, dar acum… cred că aş avea nevoie de ajutorul unui om mare…“ Şi la final, rezultatul:

1) Brian i-a spus lui Amy că nu are încredere în ea ca prietenă şi n-a mai vorbit cu ea.

2) Amica ei, Suzy cea timidă, a fost de părere că Amy n-ar fi trebuit să pârască; ar fi trebuit să reducă pe furiş din mâncare, fără ştirea lui Brian.

3) Rivala înverşunată a lui Amy, Joanna, a spus că Amy era geloasă şi voia doar să hrănească ea însăşi ţestoasa.

4) Amy a refuzat să cedeze — a simţit că făcuse ce trebuia.

Cine are dreptate?

Păi e uşor, fiindcă Amy are întotdeauna dreptate, în toate poveştile. (Să nu crezi că n-am adus asta în discuţie când m-am certat cu Amy cea reală, fiindcă am făcut-o, şi încă de multe ori.)

Întrebările — scrise de *doi psihologi care sunt şi părinţi, la fel ca tine!* —

erau menite să scoată la iveală trăsăturile de personalitate ale copiilor. Eşti un morocănos care nu suportă să fie corectat, ca Brian? O individă evazivă, fără coloană vertebrală, ca Suzy? O scandalagioaică precum Joanna? Sau perfectă, *ca Amy*? Cărţile au ajuns extrem de populare în rândurile tot mai numeroşilor urbani înstăriţi; erau piatra de căpătâi a sfaturilor parentale. Cubul Magic al creşterii copiilor. Soţii Elliott s-au îmbogăţit. S-a estimat, la un moment dat, că fiecare bibliotecă şcolară din America avea o carte *Uimitoarea Amy*.

— Vă temeţi că asta ar putea avea legătură cu afacerea *Uimitoarea Amy?* am întrebat.

— Ştim noi nişte oameni care credem că ar merita verificaţi, a început Rand.

— Credeţi că Judith Viorst a răpit-o pe Amy pentru Alexander, ca să nu mai aibă Zile Oribile, Teribile, Foarte Proaste şi Bune de Nimic?

Rand şi Marybeth au întors spre mine, sincron, feţe pe care se citea aceeaşi dezamăgire. Spusesem ceva scârbos, grosolan — creierul îmi râgâia asemenea gânduri nepotrivite la momente inoportune. Băşini mentale pe care nu le puteam controla. De pildă începeam să-mi cânt în cap versurile de la „Bony Sfrijita“ ori de câte ori o vedeam pe amica poliţistă. *E sfrijită ca o macaroană*, îmi fredona creierul în vreme ce detectiv Rhonda Boney îmi vorbea despre dragarea râului în căutarea nevestei mele dispărute. *Mecanism de apărare*, mi-am zis, *e doar un mecanism de apărare.* Aş vrea să se oprească odată.

Mi-am aşezat delicat picioarele, am vorbit delicat, de parcă vorbele mi-ar fi fost un set de porţelanuri fragile.

— Scuze, nu ştiu ce mi-a venit să spun asta.

— Suntem foarte obosiţi cu toţii, a admis Rand.

— O să punem poliţia să o ia la întrebări pe Viorst, a încercat Marybeth. Şi pe ticăloasa de Beverly Cleary.

Era mai mult o iertare decât o glumă.

— Ar trebui să vă spun, cred…, am început eu. Poliţia, de obicei, în cazuri din astea…

— Ştiu, îl verifică mai întâi pe soţ, m-a întrerupt Rand. Le-am zis că-şi pierd vremea. Întrebările pe care ni le-au pus…

— Au fost revoltătoare, a completat Marybeth.

— Au vorbit deci cu voi? Despre mine?

M-am dus la minibar, mi-am turnat cu degajare un gin. Am luat trei înghiţituri la rând şi pe loc m-am simţit şi mai rău. Stomacul încerca să mi se suie pe esofag.

— Ce chestii au întrebat?

— Dacă ai rănit-o pe Amy, dacă a zis vreodată Amy că ai ameninţat-o, s-a înfuriat Marybeth. Dacă eşti afemeiat, dacă Amy a adus vreodată vorba că ai înşela-o. Fiindcă asta şi aduce a Amy, păi, cum? Le-am zis că noi n-am crescut o fată moale ca o cârpă.

Rand mi-a lăsat o mână pe umăr.

— Nick, mai întâi, ce-ar fi trebuit să spunem e că: ştim că niciodată nu i-ai face rău lui Amy. Le-am spus până şi povestea cu şoarecele pe care l-ai salvat la

casa de pe plajă, când l-ai ferit de capcană.

S-a uitat la Marybeth de parcă ea n-ar fi ştiut despre ce-i vorba, iar Marybeth m-a onorat cu atenţia ei captivată.

— Ai stat o oră încercând să-l încolţeşti, apoi l-ai mânat literalmente afară din oraş pe micul şobolan afurisit. Un asemenea om i-ar face rău soţiei?

Am simţit un val de vinovăţie intensă, de scârbă faţă de mine însumi. O clipă m-am gândit că aş putea, în sfârşit, să plâng.

— Te iubim, Nick, a zis Rand, strângându-mi pentru ultima oară umărul.

— Chiar aşa, Nick, a zis şi Marybeth, ca un ecou. Eşti fiul nostru. Ne pare aşa de rău că, pe lângă că Amy a dispărut, trebuie să te confrunţi cu asta… cu norul ăsta de suspiciune.

Nu-mi plăcea cum sună *nor de suspiciune*. Preferam *investigaţie de rutină* ori *simplă formalitate*.

— Au întrebat totuşi despre rezervarea ta la restaurant din seara aceea, a zis Marybeth, aruncând o uitătură care se voia nevinovată.

— Rezervarea?

— Au zis că le-ai spus că aveţi rezervare la Houston’s, dar au verificat şi nu era. Păreau tare interesaţi de asta.

Rezervare n-aveam, şi nici cadou. Fiindcă, dacă plănuisem s-o ucid pe Amy în acea zi, n-aş fi avut nevoie de rezervare sau de vreun cadou pe care să nu i-l mai dau niciodată. Pecetea unui ucigaş extrem de pragmatic.

Sunt din cale-afară de pragmatic — prietenii mei ar fi putut să le spună asta poliţailor.

— Ăă… nu, n-am făcut rezervare. Cred că m-au înţeles greşit. O să-i anunţ.

M-am prăbuşit pe canapeaua din faţa lui Marybeth. Nu voiam să mă mai atingă Rand.

— O, OK. Bun, a zis Marybeth. Ţi-a… hm… organizat o vânătoare de comori anul ăsta?

Ochii i s-au înroşit din nou.

— Înainte de…

— Da, astăzi mi-au dat primul indiciu. Gilpin şi cu mine l-am găsit pe al doilea în biroul meu de la şcoală. Încă încerc să-l deslușesc.

— Putem să ne uităm şi noi? a întrebat soacra mea.

— Nu-l am la mine, am minţit.

— O să… o să încerci să-l rezolvi, Nick? a făcut Marybeth.

— Sigur, Marybeth, o să-l rezolv.

— Pur şi simplu, nu suport ideea ca lucrurile pe care le-a atins ea să fie lăsate acolo, singure…

Mi-a sunat telefonul, cel preplătit, am aruncat o privire pe ecran şi l-am închis. Trebuia să scap de chestia asta, dar nu puteam încă.

— Ar trebui să răspunzi la toate apelurile, Nick, a zis Marybeth.

— Pe ăsta l-am recunoscut — era de la fosta mea facultate, umblă după finanţări.

Rand s-a aşezat lângă mine pe canapea. Străvechile şi mult abuzatele pernuţe s-au scufundat sub greutatea noastră, aşa că am ajuns să fim împinşi

unul spre celălalt, cu braţele atingându-ni-se, ceea ce pe Rand nu-l deranja. Era unul dintre tipii ăia care declamă *sunt genul care îmbrăţişează* de îndată ce se apropie, neglijând să întrebe dacă sentimentul e reciproc.

Marybeth s-a întors la afaceri.

— Credem, totuşi, că *este* posibil ca un obsedat de *Amy* s-o fi răpit.

S-a întors spre mine, de parcă şi-ar fi pledat cazul.

— Am mai avut situaţii de-a lungul anilor.

Lui Amy îi plăcea să-şi amintească istorii cu bărbaţi obsedaţi de ea. Îi descria pe urmăritori cu voce scăzută, la câte un pahar de vin, în diferite etape ale căsniciei noastre — bărbaţi care erau încă pe-acolo, gândindu-se necontenit la ea şi dorind-o. Bănuiesc că poveştile erau cam exagerate: bărbaţii apăreau întotdeauna periculoşi, dar până la un punct — suficient cât să mă îngrijorez, dar nu îndeajuns cât să fie nevoie de implicarea poliţiei. Pe scurt, o lume de poveste unde puteam fi eroul cu piept lat al lui Amy, apărătorul onoarei sale. Amy era prea independentă, prea modernă ca să poată admite adevărul: voia s-o facă pe domniţa la ananghie.

— În ultima vreme?

— Nu, nu în ultima vreme, a zis Marybeth, muşcându-şi buza. Dar exista o fată foarte deranjată, prin liceu.

— În ce fel deranjată?

— Era obsedată de Amy. De *Uimitoarea Amy*, adică. O chema Hilary Handy — se modelase după Suzy, cea mai bună prietenă a lui Amy din cărţi. La început era, presupun, drăgălaşă. Apoi asta, cumva, n-a mai fost destul — voia să fie ea Uimitoarea Amy, nu însoţitoarea Suzy. Aşa că a început s-o imite pe Amy *a noastră*. Se îmbrăca la fel ca ea, îşi vopsea părul blond, se învârtea pe lângă casa noastră din New York. Odată, când mergeam pe stradă, a venit la mine în fugă, fata asta ciudată, m-a cuprins cu braţele şi a zis: „O să fiu fata ta de-acum, o s-o omor pe Amy şi o să fiu eu Amy, una nouă. Fiindcă nu contează pentru tine, nu? Atâta timp cât ai *o Amy*“, De parcă fiica noastră era o bucată literară pe care o putea rescrie.

— Am obţinut în cele din urmă un ordin de protecţie, fiindcă a împins-o pe Amy pe scări, la şcoală, a zis Rand. Foarte tulburată fată. Genul ăsta de mentalitate nu dispare.

— Şi apoi Desi, a zis Marybeth.

— Şi Desi, a zis Rand.

Până şi eu ştiam despre Desi. Amy frecventase o şcoală cu internat din Massachusetts numită Academia Wickshire — văzusem pozele, Amy în fustă plisată şi bentiţă, mereu cu nişte culori tomnatice pe fundal, de parcă şcoala n-ar fi fost situată într-un oraş, ci într-o lună anume. Octombrie. Desi Collings era la un internat de băieţi similar cu Wickshire. Era, în istorisirile lui Amy, o figură palidă şi romantică, iar flirtul lor fusese de genul celor de internat: pe la meciuri de fotbal friguroase şi pe la dansuri înfierbântate, cu bucheţele de liliac şi plimbări într-un Jaguar de epocă. Aşa, un pic de anii ’50.

Amy se văzuse cu Desi, destul de implicat, vreme de un an. Dar începuse să i se pară alarmant: vorbea de parcă ar fi fost logodiţi, ştia deja numărul şi

sexul copiilor lor. Urmau să aibă patru copii, băieţi cu toţii. Asta semăna suspect de mult cu propria familie a lui Desi şi, când îşi adusese mama ca s-o cunoască, pe Amy o luaseră ameţelile văzând cât de izbitor semăna ea însăşi cu doamna Collings. Femeia o sărutase cu răceală pe obraji şi-i murmurase la ureche, cu calm, „baftă“. Amy nu-şi dăduse seama dacă era vorba despre o avertizare sau o ameninţare.

După ce o rupsese cu el, Desi continuase să dea târcoale pe lângă campusul din Wickshire, figură fantomatică, în bluză neagră, ascunsă pe după stejarii iernatici, fără frunze. Amy, reîntoarsă de la o serată dansantă, într-o noapte de februarie, dăduse peste el în patul ei, gol peste cuverturi, ameţit de la o mică supradoză de pastile. Desi părăsise şcoala la scurt timp după aceea.

Dar încă o mai suna, chiar şi acum, şi de câteva ori pe an îi trimitea plicuri groase pe care Amy le arunca fără să le deschidă, după ce mi le arăta. Aveau timbru de St. Louis. La patruzeci de minute distanţă. „E doar o coincidenţă oribilă, mizerabilă“, îmi spusese. Desi avea rude din partea mamei în St. Louis. Asta ştia ea, dar nu se chinuise să afle mai mult. Căutasem prin gunoi, luasem o scrisoare, mânjită cu sos lipicios, şi o citisem, se dovedise crunt de banală: era vorba de tenis, călătorii şi alte chestii de fiţe. Despre cockeri spanieli. Am încercat să mi-l închipui pe acest dandy subţiratic, tip cu papion şi ochelari cu lentile groase, năvălind în casă şi înhăţând-o pe Amy cu degete moi, cu manichiura făcută. Împingând-o în portbagajul maşinii lui sport de epocă şi ducând-o… la cumpărat, în Vermont, de obiecte de epocă. Desi.. Putea cineva să creadă că fusese Desi?

— Desi nu stă departe, de fapt. În St. Louis.

— Ei, *vezi?* a zis Rand. De ce nu se ocupă de asta poliţia?

— Cineva trebuie să se ocupe, am spus. O să mă duc eu. După căutarea de mâine, de aici.

— Poliţia pare să creadă că-i… aproape de casă, a zis Marybeth.

A rămas cu ochii pe mine o idee prea mult, apoi s-a cutremurat înfiorată, ca şi cum şi-ar fi alungat un gând.

Amy Elliott Dunne

23 august 2010

Jurnal

Vară. Păsările. Raze de soare. Mi-am petrecut ziua dând ture prin Prospect Park; pielea mă ustură, oasele mă dor. Mă lupt cu nefericirea. E o îmbunătăţire, de vreme ce ultimele trei zile mi le-am petrecut în casă, în aceeaşi pijama jegoasă, numărând orele până la cinci, când pot să-mi pun ceva de băut. Încercând să-mi aduc aminte de suferinţele din Darfur. Să pun lucrurile în perspectivă. Care, presupun, înseamnă doar continuarea exploatării oamenilor din Darfur.

În ultimele săptămâni au ieşit multe la iveală. Cred că asta-i, că s-au întâmplat toate deodată şi, de aceea am oscilaţiile astea emoţionale. Nick şi-a pierdut serviciul acum o lună. Recesiunea ar trebui, cică, să se mai domolească, dar nimeni nu pare să ştie asta. Aşa că Nick şi-a pierdut slujba. În a doua serie de concedieri, exact cum a prevăzut — la doar câteva săptămâni de la prima serie. *Ca să vezi, n-am concediat suficienţi.* Nişte idioţi.

Şi-mi zic eu, mai întâi, că o să fie OK Nick. Avea ditamai lista cu lucruri pe care a vrut dintotdeauna să le facă. Unele-s mărunţişuri: schimbat baterii de ceas şi resetat deşteptătoare, înlocuit o ţeavă de sub chiuvetă şi zugrăvit toate camerele pe care le-am zugrăvit mai demult şi nu ne-a plăcut cum au ieşit. A făcut, în principiu, o groază de chestii prin casă. E chiar drăguţ să duci nişte treburi la capăt, când apuci să faci asta, în viaţă, atât de rar. A pornit apoi cu chestii mai mari: să citească *Război şi pace.* A cochetat cu gândul de a lua lecţii de arabă. A stat o groază încercând să se gândească ce aptitudini vor avea căutare pe piaţă în următoarele decenii. Mi-a frânt inima, dar, de dragul lui, n-am zis nimic.

Îl tot întreb: „Eşti sigur că-i în regulă?“

La început am încercat serios, la o cafea, cu contact vizual, cu mâna într-a lui. Apoi pe fugă, uşurel, în trecere. După aceea drăgăstos, în pat, mângâindu-i părul.

Are acelaşi răspuns mereu: „Sunt bine. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta“.

Am scris un test perfect pentru asemenea vremuri: „Cum faci faţă concedierii?“

a) stau în pijamale și mănânc o groază de îngheţată — posomorala e terapeutică!

b) scriu chestii urâte despre fostul șef și le postez online, peste tot — e bine să te uşurezi!

c) până apare un serviciu nou, încerc să-mi găsesc lucruri folositoare de făcut în timpul liber pe care-l am acum, cum ar fi să învăţ o limbă cu căutare pe piaţă sau să citesc, în sfârşit, *Război și Pace.*

Era un compliment adus lui Nick, C fiind răspunsul corect — dar n-a făcut decât să zâmbească acru când i l-am arătat.

Apoi, după câteva săptămâni, agitaţia ocupată a încetat, chestiile utile au încetat, de parcă într-o bună dimineaţă s-ar fi trezit sub un panou învechit şi plin de praf pe care scria *De ce curu' meu să-mi bat capul?* Privirea lui şi-a pierdut strălucirea. Acum se uită la tv, caută pornografie pe internet, se uită la pornografie la tv. Comandă multă mâncare la domiciliu, iar cutiile de plastic stau sprijinite de coşul de gunoi ce dă pe dinafară. Nu vorbeşte cu mine, se poartă de parcă acţiunea de a vorbi l-ar durea fizic şi eu aş fi o femeie tare rea dacă i-aş cere asta.

Abia dacă a dat din umeri când i-am spus că am fost concediată şi eu. Săptămâna trecută.

— E groaznic, îmi pare rău, zice. Dar măcar ai banii tăi pe care te poţi baza.

— Avem banii. Şi să ştii că îmi plăcea munca mea.

Şi începe să cânte „Nu poţi avea întotdeauna ce-ţi doreşti", fals şi piţigăiat, cu un soi de dănţuială împleticită, şi-mi dau seama că-i beat. E după-amiaza târziu, ziua e frumoasă, albastră, iar casa noastră e mucedă, duhneşte de izul mâncării chinezeşti stricate, draperiile astupă geamurile; am început să umblu din cameră în cameră ca să le aerisesc, am tras draperiile speriind gogoloaiele de praf şi, când am ajuns în biroul întunecos, m-am împiedicat de o pungă de pe duşumea, apoi de alta şi de încă una, ca pisica din desene animate care intră în odaia plină de capcane de şoareci. Când am aprins lumina, am văzut zeci de pungi de cumpărături, din locuri unde nu se duc oamenii puşi pe liber. Sunt magazine scumpe pentru bărbaţi, prăvălii cu costume făcute la comandă, unde vânzătorii aduc cravatele una câte una, întinse pe braţ, cumpărătorilor ce-i aşteaptă cuibăriţi în jilţuri de piele. Toate drăciile astea sunt făcute *de comandă*.

— Ce-i cu astea, Nick?

— Pentru interviuri de angajare. Dacă vreodată mai angajează cineva.

— Îţi trebuie atâtea?

— Păi, *avem* banii.

Îmi zâmbeşte sumbru, cu braţele încrucişate.

— Ai vrea măcar să le pui pe umeraş?

Câteva dintre învelitoarele de plastic au fost roase de Bleecker. O grămăjoară de vomă de pisică zace lângă un costum de trei mii de dolari; o cămaşă albă e plină de păr portocaliu, de la motanul care a tras acolo un pui de somn.

— Nu chiar, nţţ, face şi-mi aruncă un rânjet.

N-am fost cicălitoare niciodată. Ba chiar am fost mereu mândră de natura mea necicălitoare. Din cauza asta, mă scoate din sărite că Nick mă forţează să-l cicălesc. Sunt dispusă să trăiesc cu o anume doză de dezordine, de leneveală, de învălmăşeală. Îmi dau seama că sunt mai obsedată de ordine decât Nick şi încerc să am grijă să nu-mi arăt nevoia compulsivă pentru lucruri aşezate impecabil, pentru liste cu lucruri de făcut. Nick nu-i genul care s-ar gândi să dea cu aspiratorul sau să cureţe prin frigider. Chiar nu *vede* asemenea chestii. În regulă. Serios. Dar îmi place să am totuşi un anume standard de viaţă — e cinstit să spun, cred, că gunoiul n-ar trebui să dea pe dinafară literalmente, şi că farfuriile n-ar trebui să stea în chiuvetă o săptămână întreagă, cu resturi uscate

de burrito cu fasole pe ele. Ţine, pur şi simplu, de ideea de a coabita civilizat cu cineva. Iar Nick nu mai face nimic în ultima vreme, aşa că trebuie să-l cicălesc şi asta mă scoate din sărite: *M-ai transformat în ceva ce n-am fost niciodată şi nici n-am vrut să fiu, într-o pisăloagă, fiindcă nu-ţi îndeplineşti partea ta dintr-o înţelegere comună cât se poate de elementară. Nu face asta, nu-i bine s-o faci.*

Ştiu, ştiu, *ştiu* că pierderea unui loc de muncă e ceva incredibil de stresant, se zice că, mai ales pentru un bărbat, ar fi ca un deces în familie, şi mai ales pentru un bărbat ca Nick, care a muncit dintotdeauna, aşa că am tras adânc aer în piept, mi-am împachetat bine furia într-o minge de cauciuc roşu şi i-am tras un şut mental, trimiţând-o în spaţiu.

— Ei, atunci te deranjează dacă le pun eu pe umeraş? Ca să rămână în bună stare pentru tine?

— Fă-ţi damblaua.

El-şi-ea-concediaţii, nu-i aşa că-i drăguţ? Ştiu că suntem mai norocoşi decât majoritatea: ori de câte ori mă simt neliniştită, intru online şi-mi verific fondul bancar. Nici nu i-am zis fond bancar înainte să-i zică Nick aşa: nu-i chiar atât de măreţ. E, adică, mişto, e super că am o rezervă de — 785 000 de dolari, mulţumită părinţilor mei. Dar nu-i genul de sumă care să ne permită să nu mai muncim niciodată, mai ales în New York. Ideea părinţilor mei a fost să mă facă îndeajuns de sigură pe mine cât să nu trebuiască să fac alegeri bazate pe bani — în educaţie şi carieră —, dar nici s-o duc atât de bine încât să fiu tentată s-o las baltă. Nick se amuză, dar eu cred că e un gest foarte frumos pentru un părinte. (Şi potrivit, ţinând cont că mi-au plagiat copilăria pentru cărţile lor.)

Dar încă nu mi-e bine după ce am fost concediată, după ce am fost *amândoi* concediaţi; şi m-a sunat tata, întrebând dacă el şi cu mami ar putea să treacă pe la noi. Trebuie să vorbească ceva cu noi. În după-amiaza aceea, de fapt, dacă nu-i nicio problemă. Sigur că e OK, le-am spus, în timp ce, în cap, gândeam *Cancer cancer cancer.*

Şi părinţii mei apar la uşă, arătând de parcă ar fi făcut un efort. Tata e lustruit şi ferchezuit, impecabil, cu excepţia pungilor de sub ochi. Mama poartă una dintre rochiile ei vineţii pe care le îmbrăca mereu pe la discursuri şi ceremonii, când mai era invitată pe la asemenea evenimente. Zice că o asemenea culoare solicită ca purtătorul să arate încredere în sine.

Arată nemaipomenit, dar par ruşinaţi. Îi îndrum spre sofa şi stăm cu toţii în tăcere timp de o secundă.

— Copii, mama ta şi cu mine am intrat, se pare…, începe într-un târziu tata, apoi se opreşte să tuşească.

Îşi pune mâinile pe genunchi; pumnii lui mari sunt palizi.

— Eh, am intrat, se pare, într-o ditamai încurcătura financiară.

Nu ştiu care ar trebui să-mi fie reacţia: şoc, consolare, dezamăgire. Părinţii mei nu mi-au povestit niciodată de vreun necaz de-al lor. Nici nu cred că au avut prea multe necazuri.

— Faptul e că am fost iresponsabili, continuă Marybeth. Am trăit, în ultimul deceniu, de parcă am fi făcut aceiaşi bani ca în deceniile de dinainte, şi n-am făcut. Nici jumătate măcar, dar n-am vrut s-o recunoaştem. *Optimişti*…

ăsta ar fi un fel de a formula. Am tot crezut că o s-o scoatem la capăt cu următoarea carte cu *Amy*. Dar nu s-a întâmplat. Şi am continuat să luăm decizii proaste. Am făcut investiţii prosteşti. Am cheltuit prosteşte. Şi acum…

— Suntem, în principiu, faliţi, zice Rand. Casa noastră şi casa *asta* au cam intrat la apă.

Credeam — aşa am presupus — că o cumpăraseră cu banii jos. Habar n-am avut că încă mai plăteau la ea. Simt o fulgerare de stânjeneală că sunt protejată în felul ăsta, cum zice Nick.

— Cum spuneam, am făcut nişte erori grave de judecată, continuă Marybeth. Ar trebui să scriem o carte: *Uimitoarea Amy şi Ipoteca cu Rată Variabilă.* Am da-o în bară la toate testele. Am fi de luat aminte. Prietena lui Amy, Wendy Vreau-Acum.

— Harry Capu-n-traistă, adaugă Rand.

— Şi mai departe ce se întâmplă? întreb.

— Asta depinde cu totul de tine, zice tata.

Mama pescuieşte din poşetă un document explicativ făcut la domiciliu şi-l aşază pe masă înaintea noastră — diagrame, grafice şi tabele create pe computerul lor. Mă omoară când mă gândesc cum au stat ei gheboşaţi şi cu ochii mijiţi peste manualul de utilizare, încercând să-şi facă propunerea atractivă pentru mine.

Marybeth ajunge la punctul nevralgic:

— Vrem să te întrebăm dacă ne-ai putea împrumuta nişte bani din fondul tău, până ce ne dăm seama ce să facem cu restul vieţilor noastre.

Părinţii mei stau în faţa noastră ca nişte puşti de liceu dornici să capete prima lor bursă. Tata bâţâie din genunchi, până ce mama îl opreşte blând cu un deget.

— Păi, banii din fond sunt ai voştri, aşa că da, sigur că puteţi să împrumutaţi din ei, zic.

Vreau să se termine odată; privirile astea pline de speranţă ale părinţilor mei nu le pot suporta.

— Cam cât credeţi că v-ar trebui ca să plătiţi totul şi să vă simţiţi confortabil o vreme?

Tata îşi priveşte pantoful. Mama răsuflă adânc.

— Şase sute cincizeci de mii, zice.

— Oo...!

Atâta pot spune. E aproape tot ce avem.

— Amy, poate noi doi ar trebui să discutăm… începe Nick.

— Nu, nu, putem s-o facem, zic. Mă duc să-mi aduc carnetul de cecuri.

— De fapt, zice Marybeth, cel mai bine ar fi dacă ai putea să ni-i pui în cont mâine. Altfel avem o perioadă de aşteptare de zece zile.

Atunci îmi dau seama că au probleme mari.

Nick Dunne

Două zile de la dispariţie

M-am trezit pe canapeaua extensibilă din apartamentul familiei Elliott, extenuat. Au insistat să rămân peste noapte — casa mea era în continuare închisă — au insistat cu aceeaşi încrâncenare pe care au aplicat-o cândva ca să înşface acel cec, la cină: ospitalitatea, forţă feroce a naturii. *Trebuie să ne laşi să facem asta pentru tine.* Aşa că i-am lăsat. Mi-am petrecut noaptea ascultându-le sforăielile prin uşa de la dormitor, unul regulat şi profund — un sforăit solid ca un buştean — celălalt, gâfâit şi aritmic, de parcă cel adormit ar fi visat că se îneacă.

Eu am izbutit întotdeaună să-mi dau stingerea uşor, ca şi cum aş sufla în lumânare. *Mă duc la culcare*, ziceam, cu mâinile pe piept în poziţie de rugăciune, şi *zzzz*, mă afundam într-un somn adânc, de copil tratat cu sirop de tuse sedativ — în vreme ce nevastă-mea, insomniacă, se foia lângă mine în pat. Noaptea trecută, totuşi, m-am simţit ca Amy, creierul încă îmi era turat, corpul pe marginea colapsului. Eram, de cele mai multe ori, un om care se simţea bine în propria-i piele. Mă aşezam cu Amy pe canapea ca să ne uităm la televizor şi mă transformam în ceară topită, iar ea se tot sucea şi răsucea lângă mine. Am întrebat-o odată dacă nu are cumva „sindromul picioarelor agitate“ — pe ecran rula o reclamă, actorii arătau feţe îndurerate în timp ce-şi scuturau gambele şi-şi masau coapsele —, iar Amy a zis: *Am sindromul agitaţiei tuturor chestiilor.*

Am privit cum tavanul camerei de hotel se face mai întâi cenuşiu, apoi roz, după aceea galben; m-am ridicat într-un târziu şi-am văzut soarele strălucind cu putere drept înspre mine, de peste râu, promiţând iarăşi o insolaţie de gradul trei. Apoi numele mi-au năvălit în cap — bing! Hilary Handy. Un nume aşa adorabil să fie acuzat de asemenea acte deranjante. Desi Collings, un fost obsedat care locuia la o oră distanţă. Mi-i atribuisem pe amândoi. E o epocă a descurcatului de unul singur: asigurare de sănătate, afaceri imobiliare, anchetă poliţienească. Intră pe net şi dă-ţi dracului seama de unul singur, fiindcă toţi ceilalţi muncesc prea mult şi-s prea puţini. Am fost *jurnalist*. Mi-am petrecut mai bine de zece ani realizând interviuri ca să-mi câştig pâinea, încercând să fac tot felul de oameni să se dezvăluie. Eram la înălţimea misiunii, şi la fel credeau şi Rand şi Marybeth. Mă bucuram să ştiu că încă eram în graţiile lor, eu, soţul prins în plasa subţire a suspiciunii. Sau mă păcălesc singur când îi spun *subţire?*

Days Inn ne oferise o sală de bal puţin folosită pentru a servi drept comandament pentru Operaţiunea Găsiţi-o pe Amy. Era cam neîngrijit — un loc cu pete cafenii şi mirosuri stătute — dar, îndată după răsărit, Marybeth s-a apucat să-l dreagă, dând cu aspiratorul, dezinfectând, aranjând comunicatele şi pupitrul cu telefoane, atârnând un portret mare al lui Amy pe un perete. Posterul — cu privirea detaşată şi încrezătoare, cu ochii aceia care te urmăreau — aducea cu un material de campanie prezidenţială. De fapt, întreaga încăpere, după ce a terminat Marybeth cu ea, a început să zumzăie de eficienţă — speranţa încrâncenată a unui politician serios, dar cu a doua şansă la alegeri, cu o mulţime de devotaţi care refuzau să cedeze.

Chiar după ora zece a sosit Boney, vorbind la mobil. M-a bătut pe umăr şi a început să-şi facă de lucru cu o imprimantă. Voluntarii au sost în grupuri: Go şi vreo şase prietene ale răposatei noastre mame. Cinci femei la patruzeci şi ceva de ani, toate în colanţi trei sferturi, de parcă ar fi repetat pentru un număr de coregrafie: două dintre ele — subţiri, blonde şi bronzate — asumându-şi conducerea, în vreme ce restul acceptau cu resemnare voioasă să fie vioara a doua. O grupă de femei vârstnice, gureşe şi cu părul alb, încercând toate să vorbească peste celelalte, câteva trimiţând mesaje text, genul acela de persoane în etate care dispun de o cantitate uimitoare de energie şi care au atâta vigoare tinerească, încât te fac să te întrebi dacă nu cumva încearcă să tulbure şi mai mult apele. A apărut şi un bărbat, unul singur, un tip arătos, cam de vârsta mea, bine îmbrăcat, neînsoţit, părând să nu-şi dea seama că prezenţa lui ar fi trebuit explicată cumva. L-am urmărit pe Singuratic cum adulmecă pateurile de pe bufet şi aruncă priviri furişe la posterul cu Amy.

Boney, care terminase de setat imprimanta, a luat o brioşă cu seminţe şi s-a postat lângă mine.

— Îi ţineţi sub supraveghere pe toţi cei care vin să activeze ca voluntari? am întrebat. În caz că, vreau să zic, e vreunul care…

— Vreunul care pare să arate un interes suspect de ridicat? Absolut.

A rupt marginea brioşei şi şi-a aruncat-o în gură. Apoi a zis, cu voce scăzută:

— Dar, drept să-ţi spun, criminalii în serie urmăresc aceleaşi emisiuni tv ca şi noi. Ştiu că *noi* ştim că le place să…

— Să se bage în anchetă…

— Aşa-i, mda, a încuviinţat. Drept care-s mai atenţi acum cu genul ăsta de lucruri. Dar da, am luat la puricat tot soiul de dubioşi ca să ne asigurăm că nu sunt decât, ştii, nişte dubioşi şi atât.

Am ridicat o sprânceană.

— Uite, eu şi cu Gilpin am fost detectivi principali în cazul Kayla Holman, cu câţiva ani în urmă.

Kayla Holman? Am scuturat din cap: nu-mi suna cunoscut.

— În fine, unii nemernici sunt atraşi de chestii din astea. Şi fii atent la alea două — Boney a indicat spre cele două femei drăguţe de patruzeci şi ceva — fiindcă arată a fi genul. Genul care se arată cam prea interesate în consolarea soţului îngrijorat.

— Ei, haide…

— Ai fi surprins. Tipi arătoşi ca tine. Se întâmplă.

Chiar atunci, una dintre femei, cea mai blondă şi mai bronzată, ne-a aruncat o privire, a stabilit contact vizual şi mi-a oferit cel mai blând şi mai timid zâmbet cu putinţă, apoi a înclinat capul într-o parte, ca o pisică ce aşteaptă să fie mângâiată.

— Dar cu toate astea, o să-şi dea silinţa; o să fie Domnişorica Implicată, a zis Boney. Deci e de bine.

— Ce s-a întâmplat în cazul Kayla Holman? am întrebat.

A clătinat din cap: *nu*.

Alte patru femei au intrat, trecându-şi de la una la alta un recipient cu loţiune de protecţie solară, întinzându-şi-l pe nasuri, pe braţele şi umerii goi. Camera mirosea acum a nucă de cocos.

— Apropo, Nick, a zis Boney. Mai ţii minte când te-am întrebat dacă Amy are prieteni în oraş… ce zici de Noelle Hawthorne? N-ai amintit nimic de ea. Ne-a lăsat două mesaje.

I-am aruncat o privire opacă.

— Noelle din cartier? Mama de tripleţi? Nu, nu sunt prietene.

— Hm, ce ciudat. Ea pare convinsă că ar fi.

— Asta i se întâmplă des lui Amy, am zis. Vorbeşte o dată cu cineva şi gata, respectivul se lipeşte. Te cam ia cu fiori.

— Asta au zis şi părinţii ei.

Am stat să cuget dacă s-o întreb pe Boney direct despre Hilary Handy şi Desi Collings. Am decis că nu; dădeam mai bine dacă mă ocupam eu de partea asta de anchetă. Voiam ca Rand şi Marybeth să mă vadă în ipostaza de om de acţiune. Nu mă puteam dezbăra de privirea aceea pe care mi-o aruncase Marybeth: *Poliţia pare sigură că este… aproape de casă.*

— Oamenii cred că o cunosc fiindcă au crescut cu cărţile, am zis.

— Îmi dau seama, a spus Boney, încuviinţând din cap. Oamenii vor să creadă că-i cunosc pe ceilalţi. Părinţii vor să creadă că-şi cunosc puştii. Soţiile vor să creadă că-şi cunosc soţii.

După încă o oră, centrul de voluntari a început să lase impresia unui picnic de familie. Au trecut pe-aici vreo câteva dintre fostele mele iubite, să mă salute, să mi-i prezinte pe copiii lor. Una dintre cele mai bune prietene ale mamei, Vicky, a apărut cu trei nepoate, nişte gemene timide îmbrăcate în roz.

Nepoţi. Mama obişnuia să vorbească mult despre nepoţi, de parcă aveau neîndoios să apară — ori de câte ori cumpăra câte o mobilă nouă sublinia că alesese stilul acela din cauză că „o să fie bună când or fi nepoţei“. Voia să apuce să-şi cunoască nepoţii. Toate prietenele ei aveau aşa ceva din belşug. Odată, Amy şi cu mine le-am scos pe mama şi pe Go la cină, pentru a sărbători cea mai bună săptămână de când aveam Barul. Am anunţat că există motive de sărbătoare, iar mama a ţâşnit de pe scaun, a izbucnit în lacrimi şi a îmbrăţişat-o pe Amy, care s-a pornit şi ea pe bocit, murmurând, de sub dezmierdările mamei: „Vorbeşte despre Bar, atâta tot, Barul“. Apoi mama a încercat din greu să pretindă că era, pur şi simplu, încântată din pricina asta. „Timp *berechet* ca să faceţi copii“, zisese cu cel mai consolator ton al ei, un ton care-o făcuse iarăşi pe Amy să plângă. Lucru de altfel bizar, de vreme ce Amy hotărâse că nu vrea copii şi întărise asta cu mai multe ocazii, însă lacrimile ei m-au făcut să sper într-un fel pervers că poate se răzgândise. Fiindcă nu mai era chiar timp berechet. Amy avea treizeci şi şapte de ani când ne-am mutat în Carthage. Şi o să facă treizeci şi nouă în octombrie.

Apoi m-am gândit: *O să trebuiască să dăm vreun soi de petrecere falsă de ziua ei de naştere, dacă povestea asta continuă. O să trebuiască s-o marcăm cumva, vreo ceremonie, pentru voluntari, pentru presă — ceva care să revitalizeze atenţia. O să trebuiască să pretind că încă sper.*

— Fiul risipitor se întoarce, a zis o voce nazală, şi când m-am răsucit am văzut lângă mine un bărbat slăbănog, într-un tricou lăbărţat, scărpinându-şi mustaţa pe oală.

Vechiul meu prieten Stucks Buckley, care luase obiceiul de a-mi spune „fiul risipitor“, deşi nu reuşea să pronunţe cuvântul, şi nici nu ştia ce înseamnă. Cred că în mintea lui era doar un sinonim fiţos pentru nătărău. Stucks Buckley suna a nume de jucător de baseball, şi asta ar fi şi trebuit să fie Stucks, doar că n-avea talentul necesar, ci numai o dorinţă aprinsă. Fusese cel mai bun din oraş în vremea adolescenţei noastre, dar asta nu era suficient. Primise şocul vieţii sale în colegiu, când fusese scos din echipă, iar după aceea totul se dusese naibii. Acum era un prăjit cu dispoziţie schimbătoare care făcea munci ocazionale. Trecuse pe la Bar de câteva ori, căutând de lucru, dar scuturase din cap la toate muncile de rahat pe care i le oferisem, molfăindu-şi iritat interiorul obrazului: *Haide, omule, ce mai ai, trebuie să mai fie ceva.*

— Stucks, am zis pe post de salut, încercând să-mi dau seama dacă era într-o dispoziţie prietenoasă.

— Aud că poliţia o dă în bară într-un mare fel cu chestia asta, a zis, îndesându-şi palmele la subsuori.

— E cam devreme să spunem asta.

— Haide, mă, anchetatorii lui peşte! Am văzut mai mult efort când au căutat câinele primarului.

Faţa lui Stucks era arsă de soare. Am simţit căldura emanând dinspre el când s-a dat mai aproape, aruncându-mi un damf de apă de gură şi tutun de mestecat.

— De ce n-au priponit pe vreo doi? Sunt grămezi prin oraş, pe alese, şi n-au săltat niciunul? *Niciunul*? Da’ băieţii Cartea Albastră? Asta am întrebat-o pe madam detectiva: ce-i cu băieţii Cartea Albastră? Nici nu mi-a răspuns măcar.

— Ce-s băieţii ăştia? O bandă?

— Toţi tipii ăia daţi afară de la Cartea Albastră, de la imprimerie, în iarna trecută. Fără salarii compensatorii, fără nimic. Mai vezi nişte vagabonzi care umblă în găşti prin oraş şi arată foarte, foarte supăraţi? Probabil că-s băieţi de la Cartea Albastră.

— Stai, că n-am priceput: uzina Cartea Albastră?

— Ştii doar: tipografia River Valey. De la marginea oraşului? Făceau cărţuliile alea albastre care se folosesc la eseuri şi rahaturi din astea, la facultate.

— A, nu ştiam.

— Acum colegiile folosesc computere, alea, alea, aşa că paf! şi pa băieţilor de la Cartea Albastră.

— Doamne, oraşul ăsta se-nchide cu totul, am bolborosit.

— Şi băieţii ăştia beau, se droghează, hărţuiesc lumea. Făceau asta şi înainte, cum să nu, dar mai trebuiau să se şi oprească, să se ducă la lucru lunea. Acuma s-au sălbăticit de tot.

Stucks a rânjit cu dinţii lui ciobiţi. Avea în păr urme de vopsea; munca lui de vară încă din vremea liceului era de zugrav. *Mă specializez în cosmetică*, zicea, şi se aştepta să pricepi gluma. Dacă nu râdeai, ţi-o explica.

— Aşa, şi-au dat poliţaii pe la mall? a întrebat Stucks.

Am dat să ridic nedumerit din umeri.

— Rahat, mă, n-ai fost reporter?

Stucks părea întotdeauna supărat pe fosta mea ocupaţie, ca şi cum ar fi fost o minciună ce dura de prea mult timp.

— Băieţii de la Cartea Albastră şi-au făcut un orăşel pe cinste în mall. Stau ilegal. Trafic de droguri. Poliţia îi mai alungă uneori, dar se întorc a doua zi, întotdeauna. Oricum, asta i-am zis lui madam detectiva: *Căutaţi dracului la mall.* Fiindcă unii au violat în grup o fată, chiar acolo, luna trecută. Păi da, ai o gloată de bărbaţi furioşi şi lucrurile, normal, nu sună prea bine pentru o femeie care trece pe-acolo.

În drum spre zona ce trebuia cercetată după-amiaza, am sunat-o pe Boney şi am luat-o tare imediat ce a răspuns.

— De ce nu se caută la mall?

— Or să se caute, Nick. Avem poliţişti care se îndreaptă într-acolo chiar în momentul ăsta.

— A, bine. Fiindcă un amic de-al meu…

— Stucks, ştiu, îl ştiu.

— Vorbea de…

— De băieţii de la Cartea Albastră, ştiu. Ai încredere în noi, Nick, ne ocupăm de asta. Vrem s-o găsim pe Amy la fel de mult ca şi tine.

— OK, ăă, mersi.

Cu furia justiţiară dezumflată, am dat pe gât paharul uriaş cu cafea şi am apucat-o spre zona ce-mi fusese repartizată. În după-amiaza asta se căuta în trei locuri: debarcaderul Gully (cunoscut acum drept Locul unde Nick a Petrecut Dimineaţa Nevăzut de Nimeni); codrii Miller Creek (care nu prea îşi meritau numele; printre copaci se vedeau restaurantele fast-food); şi Parcul Wolky, un loc în natură, unde se făceau drumeţii şi călărie. Mie îmi repartizaseră Parcul Wolky.

Când am ajuns, un agent local se adresa unei adunări de aproximativ douăsprezece persoane, toate cu tălpi late, cu cămăşi strâmte, ochelari de soare şi şepci, cu oxid de zinc întins pe nasuri. Parcă era ziua de deschidere a taberei de vară.

Două echipe tv diferite ieşiseră să înregistreze imagini pentru postul local. Era în weekendul de 4 Iulie; Amy avea să fie înghesuită între relatări de la ceremoniile guvernamentale şi articole despre concursuri de gătit în aer liber. Un reporteraş a început să-mi dea târcoale, bombardându-mă cu întrebări fără sens; faţa mi-a încremenit imediat, devenind lemnoasă, inumană; grimasa mea „îngrijorată“ arăta fals. În aer stăruia un iz de balegă de cal.

Reporterii au plecat curând ca să urmărească traseul voluntarilor. (Ce soi de jurnalist dă peste un soţ suspect, numai bun de luat la întrebări, şi *pleacă?* Un jurnalist incompetent şi prost plătit, lăsat în urmă după ce ăia decenţi au fost concediaţi.) Un poliţai tânăr, în uniformă, mi-a zis să stau — chiar aşa — la capătul cărăruilor, lângă un panou plin cu o învălmăşeală de afişe vechi, unde se găsea şi unul ce anunţa dispariţia lui Amy, cu poza aceea din care soţia mea se

holba la tine. Fusese peste tot astăzi, nu-mi pierduse urma.

— Ce-ar trebui să fac? l-am întrebat pe agent. Mă simt ca un nenorocit aici. Trebuie să fac ceva.

Undeva în pădure un cal a nechezat cu tristeţe.

— Chiar avem nevoie de tine în locul ăsta, Nick. Doar fii prietenos, oferă încurajări, a zis şi a arătat spre ditamai termosul de lângă mine, de un portocaliu intens. Dă-le oamenilor apă. Şi îndreaptă-i înspre mine pe cei ce vin.

S-a întors cu spatele şi a pornit spre grajduri. Mi-a trecut prin minte că-mi limitau intenţionat accesul spre orice posibil loc al crimei. Nu ştiam sigur ce vrea să zică asta.

Cum stăteam aşa, fără direcţie, prefăcându-mă ocupat cu răcitorul, a apărut un SUV întârziat, de un roşu strălucitor ca oja. Şi din el s-au dat jos tipele de patruzeci şi ceva de la comandament. Cea mai drăguţă, cea identificată drept pusă pe agăţat de Boney, şi-a ridicat părul în coadă de cal, lăsându-şi prietenele să-i dea cu spray anti-insecte pe ceafă. Femeia a început să facă gesturi largi printre vaporii de insecticid. M-a privit cu coada ochiului. S-a separat apoi de prietenele ei şi a început să-şi croiască drum spre mine, cu zâmbetul acela izbitor, plin de simpatie întipărit pe figură, gen *îmi pare aşa de rău*. Ochi uriaşi şi căprui de ponei, cămaşă roz terminându-se doar un pic înainte să înceapă pantalonii scurţi albi, impecabili. Sandale cu toc, păr făcut cârlionţi, cercei lungi de aur. *Nu aşa*, m-am gândit, *nu aşa te îmbraci când porneşti într-o căutare*. *Te rog, nu vorbi cu mine, madam.*

— Bună, Nick, eu sunt Shawna Kelly. *Îmi pare aşa de rău.*

Vocea îi era ridicată fără să fie nevoie, cu un pic de nechezat, ca şi cum ar fi fost un măgar fermecat şi sexy. A întins mâna, şi am simţit un impuls de alarmă văzându-le pe prietenele Shawnei apucând-o poticnit pe cărare, aruncând priviri „ca-ntre fete“ înapoi spre noi, cuplul.

Am oferit şi eu ce aveam: mulţumiri, apa din termos, stânjeneala care mă făcea să-mi muşc buzele. Shawna n-a schiţat niciun gest de plecare, deşi mă holbam drept înainte, spre cărarea pe care dispăruseră prietenele ei.

— Sper că ai prieteni, rude, care au grijă de tine pe parcursul poveştii ăsteia, Nick, a zis, alungând un tăune. Bărbaţii uită să aibă grijă de ei. Ai nevoie de-o mâncărică bună.

— Mai mult mezeluri am mâncat, hrană rece… ştii, rapid, uşor.

Încă simţeam în gâtlej gustul de salam, afumătura ridicându-mi-se din stomac. Mi-am dat seama că nu mă mai spălasem pe dinţi de dimineaţă.

— O, bietul de tine. Eh, mezeluri, nu faci nimic cu astea.

A clătinat din cap, cerceii i-au licărit în soare.

— Trebuie să rămâi în putere. Ai noroc, fiindcă *eu* fac o plăcintă de pui Frito de-ţi plouă în gură. Ştii ce? O să fac una şi-o s-o aduc la centrul voluntarilor mâine. Poţi să o pui la microunde dacă vrei o cină bună, caldă.

— A, e foarte drăguţ, dar nu-i cazul să te oboseşti. Ne descurcăm. Chiar ne descurcăm.

Tăcere. A încercat apoi o altă abordare.

— Sper doar să nu iasă la iveală că are de-a face cu… cu problema noastră,

cu oamenii fără adăpost, a zis. Jur, am depus plângere după plângere. Unul mi-a intrat în grădină luna trecută. Senzorul de mișcare s-a declanșat, așa că m-am uitat afară și l-am văzut, cu genunchii în pământ, halind la roșii. Le rodea ca pe mere, era plin pe față și pe cămașă de zeamă și de seminţe. Am încercat să-l sperii, dar a băgat la ghiozdan cel puţin douăzeci înainte să fugă. Erau oricum la limită, tipii ăia de la Cartea Albastră. Nu știau să facă altceva.

Am simţit o afinitate subită cu trupa de bărbaţi de la Cartea Albastră, m-am imaginat pe loc pătrunzând în adăpostul lor precar, agitând un steag alb: *Vă sunt frate, și eu lucram în domeniul editorial. Şi mie computerele mi-au furat slujba.*

— Nu-mi spune că eşti prea tânăr ca să-ţi aminteşti de Cărţile Albastre, Nick, zicea Shawna.

M-a împuns în coaste, făcându-mă să tresar mai mult decât ar fi fost cazul.

— Așa-s de bătrân, că și uitasem de Cărţile Albastre până nu mi-ai adus tu aminte.

Ea a râs.

— Cam cât ai, treizeci și unu, treizeci și doi?

— Mai degrabă treizeci și patru.

— Un copilaș.

Trioul de doamne vârstnice pline de energie a apărut chiar în momentul acela, tropăind către noi, una butonându-și mobilul, toate îmbrăcate cu fuste rezistente de grădină din pânză de cânepă, pantofi de pânză și bluze de golf fără mâneci care le dezvăluiau braţele fleșcăite. Au înclinat din cap respectuoase către mine, apoi au aruncat o privire dezaprobatoare la vederea Shawnei. Arătam ca un cuplu ce găzduiește o petrecere cu grătar în spatele casei. Arătam nepotrivit.

Te rog, pleacă, Shawna, mi-am spus.

— A, și așa cu oamenii fără adăpost, pot să fie foarte agresivi, amenințători, adică, cu femeile, a zis Shawna. I-am spus asta și detectivei Boney, dar am senzaţia că nu mă place foarte mult.

— De ce spui asta?

Ştiam ce-o să răspundă, mantra tuturor femeilor atractive.

— Femeile nu mă plac din cale-afară, a zis, ridicând din umeri. E o chestie din aia. Amy avea… are mulţi prieteni în oraș?

Nişte femei — prietene de-ale mamei, prietene de-ale lui Go — o invitaseră pe Amy la cluburi de lectură, la petreceri Amway și la serate între fete la Chili's. Amy, previzibil, refuzase invitaţiile, cu excepţia câtorva pe care le acceptase și regretase apoi: „Am comandat un milion de chestioare prăjite și am băut cocteiluri făcute din *îngheţată*".

Shawna mă privea atentă, vrând să afle despre Amy, vrând să fie asociată cu soţia mea, care n-ar fi suportat-o.

— Cred că s-ar putea să aibă și ea aceeași problemă ca tine, am zis cu voce repezită.

A zâmbit.

Pleacă, Shawna.

— E greu să vii într-un oraș nou, a spus. Greu să-ţi faci prieteni, când mai

înaintezi în vârstă. Ea e de vârsta ta?

— Treizeci şi opt.

Asta a părut să-i placă.

Du-te în mă-ta de aici.

— Isteţ bărbat, îi plac femeile mai coapte.

Râzând, a scos din geanta gigantică, verzuie, un mobil.

— Vino încoace, a zis şi şi-a petrecut un braţ în jurul meu. Vreau un zâmbet mare, cât o caserolă de pui Frito.

Îmi venea s-o plesnesc pe loc, pentru detaşarea ei, pentru chestia aia *muierească*: încerca să-şi crească stima de sine recurgând la bărbatul unei femei dispărute. Mi-am înghiţit furia, am încercat pe de-a-ndoaselea, să supracompensez şi să fiu *de treabă*, aşa că am zâmbit robotic în vreme ce şi-a lipit faţa de obrazul meu şi a făcut o poză cu telefonul, al cărui clic fals de aparat foto m-a făcut să mă trezesc.

A întors apoi telefonul şi am văzut feţele noastre arse de soare apăsate una de alta; zâmbeam de parcă am fi ieşit la o întâlnire, la un meci de baseball. Văzându-mi rânjetul onctuos şi pleoapele umflate, m-am gândit că *l-aş urî pe individul ăsta.*

Amy Elliott Dunne

15 septembrie 2010

Jurnal

Scriu de undeva de prin Pennsylvania. Din partea de sud-vest. Dintr-un motel de lângă autostradă. Camera noastră dă către parcare și, dacă arunc o privire pe sub jaluzelele rigide, bej, văd cum lumea se frăsuie pe sub luminile fluorescente. E genul de loc unde lumea se frăsuie. Iarăși am oscilaţii emoţionale. Prea multe s-au întâmplat, prea repede, și-acum sunt în sud-vestul Pennsylvaniei, iar soţul meu se bucură de un somn sfidător printre pacheţelele de chipsuri și de bombonele pe care le-a cumpărat de la automatul din capătul holului. Cina. Îi e ciudă pe mine că nu-s o camaradă pe cinste. Am crezut c-o să reușesc să pun o faţă convingătoare — uraa, o aventură nouă! —, dar nu cred că am reușit.

Acum, privind în urmă, a fost ca și cum am fi așteptat să se întâmple ceva. Ca și cum Nick și cu mine ne-am fi aflat sub un borcan uriaș, ferit de zgomot și de bătaia vântului, apoi borcanul ar fi căzut și… gata, am avut ceva de făcut.

Eram, acum două săptămâni, în starea noastră obișnuită, de oameni fără serviciu: îmbrăcaţi parţial, amorţiţi de plictiseală. Pregătiţi să mâncăm în tăcere un mic dejun de care să tragem cât citim integral ziarul. Lecturam acum până și suplimentul auto.

Telefonul lui Nick a sunat la ora zece, și din vocea lui mi-am dat seama că e Go. Suna voios, tinerește, cum îi e mereu glasul când vorbește cu ea. Așa vorbea și cu mine cândva.

S-a retras în dormitor și a închis ușa, lăsându-mă cu două ouă Benedict proaspăt făcute să se bălăngăne în farfurii. Le-am pus pe masă și m-am așezat de cealaltă parte a ei, întrebându-mă dacă ar trebui să-l aștept să mâncăm împreună. Dacă eram în locul lui, cred, m-aș fi întors să-i spun să mănânce, sau aș fi ridicat măcar un degeţel: *vin într-un minut.* Aș fi conștientă de cealaltă persoană, consoarta mea, lăsată în bucătărie cu ouăle pe platou. M-am simţit rău că mă gândesc la așa ceva. Fiindcă aud, nu peste mult timp, murmure îngrijorate, exclamaţii de supărare și încurajări blânde de cealaltă parte a ușii; am început să mă întreb dacă Go are cumva probleme cu băieţii, acasă. Go are parte de multe despărţiri. Până și cele provocate chiar de ea necesită multe strângeri de mână și giugiuleli de la Nick.

Îmi pregătisem, așadar, figura obișnuită, *biata de Go*, când a ieșit Nick. Ouăle se întăreau în farfurie. L-am văzut cum arată și mi-am dat seama că nu-i vorba doar despre o problemă de-a lui Go.

— Mama, a început să zică și s-a așezat. Rahat. Mama are cancer. În faza a patra, s-a întins la ficat și la oase. E rău, e…

Și-a lăsat faţa în palme, m-am dus și l-am cuprins în braţe. Când a ridicat privirea, am văzut că are ochii uscaţi. Că e calm. Nu mi-am văzut niciodată soţul să plângă.

— E prea mult pentru Go, başca Alzheimerul lui tata.

— Alzheimer? *Alzheimer*? De când?

— Păi, de ceva timp. La început au crezut că-i un soi de demenţă precoce. Dar e mai mult de-atât, e mai rău.

M-am gândit, pe loc, că e ceva în neregulă cu noi, poate ireparabil, dacă soţul meu nu se gândeşte să-mi spună aşa ceva. Uneori mi se pare că e într-un joc personal, că participă la un fel de concurs nedeclarat de impenetrabilitate.

— De ce nu mi-ai zis nimic?

— Nu-mi place să vorbesc aşa de mult despre tata.

— Dar, totuşi…

— Amy. Te rog!

Are privirea aceea, care-mi arată că nu sunt rezonabilă; pare aşa de sigur că nu-s rezonabilă încât mă face să mă întreb dacă sunt.

— Dar acum… Go zice că mama o să aibă nevoie de chimioterapie… că o să fie foarte, foarte bolnavă. O să aibă nevoie de ajutor.

— Să-i căutăm o clinică? O infirmieră?

— Nu are tipul ăla de asigurare.

S-a uitat fix la mine, cu braţele încrucişate, şi ştiu că mă provoacă, mă provoacă să mă ofer să plătesc, şi nu putem plăti fiindcă am dat toţi banii părinţilor mei.

— Bine, atunci, dragule, zic. Ce vrei să faci?

Stăm unul în faţa celuilalt, e o înfruntare, de parcă ne-am afla în mijlocul unei certe şi nu mi s-a spus asta. Am întins mâna să-l ating, dar n-a făcut decât să se uite la braţul meu.

— Trebuie să ne mutăm înapoi.

M-a privit lung, cu ochii mari. Şi-a scuturat degetele ca şi cum ar fi încercat să scape de ceva lipicios.

— O să ne luăm un an pentru asta şi o să facem ce trebuie. Serviciu n-avem, nici bani, nu avem nimic care să ne reţină aici. Chiar şi tu trebuie să recunoşti asta.

— Chiar şi *eu?*

De parcă m-aş opune deja. Simt cum urcă un val de furie, dar îl ţin sub control.

— Asta o să facem. O să facem ce trebuie. O să-i ajutăm, o dată, şi pe părinţii *mei*.

Sigur că asta trebuie să facem, şi evident că dacă mi-ar fi prezentat în felul ăsta problema, ca şi cum n-aş fi fost duşmanul lui, asta aş fi zis. Dar m-a tratat încă de când a intrat pe uşă ca pe o problemă ce trebuie rezolvată. Am fost vocea amară care trebuia înăbuşită.

Soţul meu e cel mai loial om de pe planetă, asta până ce nu mai e. I-am văzut ochii întunecându-i-se, literalmente, ori de câte ori s-a simţit trădat de vreun prieten, fie el şi un prieten vechi şi drag, iar prietenul n-a mai fost niciodată adus în discuţie. Se uită la mine de parcă aş fi un obiect căruia, la nevoie, i se poate face vânt. Privirea asta a lui, de fapt, mi-a dat fiori.

S-a decis deci la repezeală, din frântura aceea de discuţie: plecăm din New York. Ne ducem în Missouri. Într-o casă din Missouri, pe râu, unde o să locuim. E suprarealist, şi nu folosesc degeaba cuvântul *suprarealist*.

Ştiu că va fi bine. Doar că e aşa de departe de ce mi-am imaginat! Când mi-am imaginat viaţa mea viitoare. Nu spun că ar fi rău aşa, doar că… dacă m-ai fi pus de un milion de ori să ghicesc unde avea să mă poarte viaţa, n-aş fi ghicit. Asta mi se pare neliniştitor.

Mutatul şi încărcatul lucrurilor în remorcă a fost o mini-tragedie. Nick, hotărât şi vinovat, cu gura strânsă într-o dungă subţire, nevrând să se uite la mine. Camioneta, zăbovind cu orele, blocând traficul pe străduţa noastră, clipind din luminile de avarie — pericol, pericol, pericol — în vreme Nick urcă şi coboară scările, echipă formată dintr-un singur om, cărând cutii cu cărţi, cutii cu veselă şi tacâmuri, scaune, măsuţe. Luăm cu noi şi sofaua de epocă — divanul nostru lat pe care tata îl numeşte animalul nostru de companie, atât de mult ţinem la el. Ar trebui să fie ultimul lucru pe care-l mutăm, şi e o treabă stângace, istovitoare, pentru doi. Căratul chestiei ăsteia voluminoase pe scări în jos (*Stai un pic, să mă mai odihnesc. Ridică din stânga. Ai grijă, degetele!)* va fi multaşteptatul exerciţiu de lucru în echipă. După aceea o să cumpărăm ceva de la bistroul din colţ, baghete-sendvişuri, să avem pe drum. Şi apă gazoasă rece.

Nick m-a lăsat să iau sofaua, dar celelalte obiecte mari rămân la New York. Un prieten de-al lui Nick o să aibă parte de pat; tipul o să treacă mai târziu pe la casa noastră golită — n-au mai rămas decât praful şi cablul tv — ca să ia patul, şi o să-şi trăiască apoi viaţa newyorkeză în patul nostru newyorkez, o să mănânce tocană chinezească la două dimineaţa şi o să facă sex leneş şi protejat cu gagici abţiguite, cu dinţi îngălbeniţi, care lucrează în relaţii publice. (Casa însăşi va fi preluată de un cuplu gălăgios, o familie de avocaţi care se bucură cu nesimţire, strălucesc de bucuria acestui chilipir. Îi urăsc.)

Am dus şi eu câte o cutie la patru cărate cu icneli de Nick. Mă mişc lent, îmi târşâi picioarele, de parcă m-ar durea oasele; simt cum mă cuprinde o sensibilitate febrilă. Şi chiar mă dor toate cele. Nick trece zorit pe lângă mine, în sus şi-n jos, aruncându-mi câte o încruntătură, câte-un „eşti bine?“ din colţul gurii, şi îşi vede de drum înainte să-i răspund, mă lasă cu gura deschisă, căscată, ca într-un desen animat. Nu sunt bine. O să fiu, dar în momentul ăsta nu. Aş vrea ca soţul meu să mă cuprindă în braţe, să mă aline, să mă dezmierde un pic. Doar un pic.

Dar el îşi face de lucru cu aranjatul cutiilor în remorcă. Nick se mândreşte cu abilităţile sale când vine vorba de împachetat: el pune (punea) vasele murdare în maşină, el face bagajele pentru vacanţe. Dar e clar, pe la ora trei, că am vândut sau dăruit prea multe dintre posesiunile noastre. Caverna încăpătoare a remorcii e doar pe jumătate plină. Îmi oferă singura satisfacţie pe ziua aceea, acea satisfacţie fierbinte, răutăcioasă, din abdomen, ca o înghiţitură de mercur. *Aşa, bine*, îmi spun. *Bine.*

— Putem să luăm şi patul, dacă vrei, zice Nick, uitându-se peste mine, către stradă. Avem loc destul.

— Nu, dacă i l-ai promis lui Wally, atunci să-l ia Wally, spun cu voce înţepată.

Nick slobozeşte un oftat.

— OK, dacă aşa vrei tu. Amy? Aşa vrei?

Stă, gâfâind un pic, sprijinit de un maldăr de cutii, care au în vârf una pe care e scris cu markerul HAINE IARNĂ AMY.

— N-o să mai aud despre patul ăsta, Amy? Fiindcă ai ocazia, acum. Ţi-l pun cu plăcere în camion.

— Ce amabil din partea ta, zic din colţul gurii, în felul în care-mi arunc mai toate replicile: o apăsare scurtă pe butonul unui spray puturos.

Sunt o laşă. Nu-mi plac confruntările. Apuc o cutie şi pornesc spre camionetă.

— Ce-ai zis?

Clatin din cap înspre el. Nu vreau să mă vadă plângând, fiindcă o să-l înfurie şi mai tare.

Peste zece minute bufnesc scările — bang! bang! bang! Nick cară de unul singur sofaua.

N-am putut nici măcar să mă uit în spate când am părăsit New Yorkul, fiindcă nu exista lunetă la camion. Am văzut în oglinda retrovizoare linia orizontului (*zarea tot mai depărtată* — nu aşa se zice prin romanele victoriene când eroina, lipsită de noroc, e obligată să-şi lase în urmă casa strămoşească?), dar niciuna dintre clădirile ca lumea — nici clădirea Chrysler, nici Empire State ori Flatiron — astea nu se vedeau prin micul patrulater strălucitor.

Părinţii mei au trecut pe la noi aseară, dăruindu-ne ceasul cu cuc care mi-a plăcut aşa de mult în copilărie, şi tustrei am plâns şi ne-am îmbrăţişat, în vreme ce Nick şi-a îndesat mâinile în buzunare şi-a promis să aibă grijă de mine.

A promis să aibă grijă de mine, dar totuşi mi-e frică. Mă tem ca nu cumva ceva să meargă prost, foarte prost, ba chiar să se şi înrăutăţească. Nu mă simt ca nevasta lui Nick. Nu mă simt ca o persoană adevărată: sunt ceva de împachetat şi despachetat, ca o sofa ori un ceas cu cuc. Sunt ceva de aruncat în cimitirul de vechituri, de azvârlit, la nevoie, în râu. Nu mă mai simt reală. Mă simt ca şi cum aş fi pe punctul să dispar.

Nick Dunne

Trei zile de la dispariţie

Poliţia n-are să o găsească pe Amy decât dacă cineva vrea ca Amy să fie găsită, asta e clar. Toate peticele de verde şi cafeniu au fost cercetate: kilometri de Mississippi mâlos, toate cărările şi traseele de drumeţie, amărâtele noastre de pădurici. Dacă ar fi vie, cineva ar trebui să o aducă înapoi. Dacă e moartă, natura ar trebui s-o scoată la iveală. E un adevăr palpabil, ca gustul sărat pe vârful limbii. Am ajuns la comandamentul pentru voluntari şi mi-am dat seama că toată lumea ştia asta: locul emana un soi de pleoşteală generalizată, o stare de înfrângere totală. Am luat-o spre masa cu gustări şi am încercat să mă conving să mănânc ceva. Pateuri daneze. Am ajuns să cred că mâncare mai depresivă decât pateurile daneze, care păreau deja expirate la sosire, nu există.

— Eu zic că-i în râu, îi spunea un voluntar amicului său, în vreme ce umblau cu degete murdare printre pateuri. Chiar lângă casa tipului, ce vrei mai uşor de-atât?

— Apărea până acum, o ducea curentul, se bloca în vreo ecluză, ceva.

— Dar nu şi dacă a fost tăiată. Dacă-i ciopârţeşti picioarele, braţele… corpul poate s-ajungă hăt, până în Golf. Ori măcar până-n Tunica.

M-am îndepărtat înainte să mă observe.

Un fost profesor de-al meu, domnul Coleman, stătea la o masă de joc, gheboşat peste telefon, scriind informaţii. Când i-am prins privirea, a făcut semnul pentru ţăcăniţi: spirale pe la ureche cu degetul, arătând apoi spre telefon. Ieri m-a întâmpinat zicând: „Nepoata mea a fost omorâtă de un şofer beat, deci…“ Am vorbit şoptit şi ne-am bătut pe spate, stânjeniţi.

Mi-a sunt telefonul, cel preplătit — nu mi-am dat seama unde l-aş putea ţine, deci îl ţin cu mine. Dădusem un telefon şi acum mi se răspundea, dar nu puteam să preiau apelul. Am închis telefonul, cercetând camera după cei doi Elliott, să nu mă vadă. Marybeth butona la mobilul ei BlackBerry, apoi îl ţinea în faţă, la o lungime de braţ, ca să citească textul. Când m-a văzut, s-a năpustit spre mine cu paşi mici şi iuţi, cu telefonul ţinut în faţă, ca un talisman.

— La câte ore e Memphis de-aici? a întrebat.

— Aproape cinci, cu maşina. Ce-i în Memphis?

— Hilary Handy stă în Memphis. *Urmăritoarea* lui Amy din liceu. Nu-i cam mare coincidenţa?

Nu ştiam ce să-i spun: nicio coincidenţă?

— Mda, Gilpin m-a lăsat baltă şi cu asta. *Nu putem autoriza cheltuieli pentru ceva care s-a întâmplat acum douăzeci şi ceva de ani.* Nenorocitul. Mă tratează mereu de parcă aş fi pe punctul să fac o criză de isterie; vorbeşte cu Rand când eu sunt acolo, mă ignoră total, de parcă aş avea nevoie ca soţul să-mi explice tot, proasta de mine. Un nenorocit.

— Oraşul e falit, am zis. Sunt sigur că ei chiar nu au buget suficient, Marybeth.

— Ei bine, noi avem. Serios, Nick, fata aia era dereglată rău. Şi ştiu că a încercat să dea de Amy de-a lungul anilor. Amy mi-a spus.

— Mie nu mi-a zis așa ceva.

— Cât ar costa să faci un drum? Cincizeci de dolari? Ai vrea să te duci? Ai zis că o să te duci. Te rog? N-o să-mi pot scoate asta din cap până nu știu că a vorbit cineva cu ea.

Ştiam că asta, cel puţin, e adevărat, fiindcă și fiica ei suferă de aceeași îngrijorare acută: Amy ar putea să se agite o seară întreagă de grija că a lăsat cuptorul deschis, chiar dacă nici n-am făcut mâncare în ziua aceea. Oare ușa e închisă? Sunt sigur? E un caz grav de scenarită catastrofică. Fiindcă niciodată nu e doar ușa, închisă sau nu; e vorba că ușa e deschisă, înăuntru sunt oameni, iar oamenii ăia o așteaptă s-o violeze și s-o omoare.

Am simţit cum pielea mi se acoperă cu o peliculă de sudoare, fiindcă, în sfârșit, temerile soţiei mele deveniseră fapt. Imaginează-ţi ce satisfacţie îngrozitoare e să știi că toţi anii ăștia de griji n-au fost în van.

— Sigur că mă duc. Şi o să trec și prin St. Louis, să-l văd și pe celălalt, pe Desi. E ca și făcut.

M-am întors, mi-am început ieșirea artistică din scenă, am făcut vreo șapte metri și, brusc, am dat iarăși nas în nas cu Stucks, a cărui faţă încă era buhăită de somn.

— Am auzit că poliţaii au căutat prin mall ieri, a zis, scărpinându-și falca.

În cealaltă mână avea o gogoașă glazurată, neîncepută. O umflătură ca o baghetă i se iţea din buzunarul din faţă al pantalonilor largi. Aproape mi-a venit să fac o glumă: *E doar o chiflă acolo-n pantalonii tăi, sau te…*

— Mda. Nimic.

— *Ieri*. S-au dus ieri, ziua, neisprăviţii.

Şi-a ferit capul, a aruncat o privire împrejur, îngrijorat parcă să nu fie auzit de cineva. Apoi s-a aplecat mai aproape de mine.

— Noaptea trebuie mers, atunci vin acolo. Peste zi sunt pe lângă râu, cu steagurile lor.

— Steaguri?

— Păi da, stau pe la intrările în autostrăzi cu semnele alea: *Dat afară, vă rog să mă ajutaţi*, *Am nevoie de bani de bere*, din astea, a spus, cercetând din priviri încăperea. La produs cu steagul, mă.

— OK.

— Şi nopţile-s la mall.

— Păi atunci să mergem în noaptea asta, am zis. Tu, cu mine și cine mai e.

— Joe și Mikey Hillsam, a zis Stucks. Ei sunt gata.

Fraţii Hillsam erau cu vreo trei–patru ani mai mari decât mine, băieţii duri ai orașului. Tipi născuţi fără gena fricii, nepăsători la durere. Puști atletici care alergau de colo-colo verile, pe picioarele lor scurte și musculoase, jucau baseball, beau bere și se ţineau de rămășaguri bizare: se dădeau cu skate-ul prin canalizări, se suiau în pielea goală pe turnuri de apă. Genul de gagii care se dezbrăcau goi-pușcă în câte o duminică plicticoasă și știai că ceva avea să urmeze, probabil nimic bun, dar ceva. Evident că fraţii Hillsam erau gata.

— Bun, am zis. Mergem în seara asta.

Telefonul mi-a sunat în buzunar. Chestia nu se închisese bine. Şi a mai

sunat o dată.

— Nu răspunzi? a întrebat Stucks.

— Nţ.

— Ar trebui să răspunzi la toate apelurile, mă. Chiar ar trebui.

Nu mai era nimic de făcut pentru restul zilei. Nu era planificată nicio căutare, nu mai trebuiau fluturaşi, telefoanele aveau operatori. Marybeth începea să trimită voluntarii acasă; nu făceau decât să se învârtă pe acolo şi să mănânce, plictisiţi. Pe Stucks îl bănuiam că plecase cu jumătate din ce era pe masă în buzunare.

— Ceva nou de la detectivi? a întrebat Rand.

— Nimic, am răspuns în acelaşi timp cu Marybeth.

— Ar putea fi de bine, nu? a zis Rand cu ochi plini de speranţă, iar Marybeth şi cu mine i-am cântat în strună.

Da, sigur.

— Când pleci la Memphis? a întrebat ea.

— Mâine. Astăzi, cu câţiva prieteni, mai facem o căutare la mall. Nu credem că a fost făcută bine ieri.

— Excelent, a zis Marybeth. Ăsta-i genul de acţiune care ne trebuie. Bănuim că n-a fost făcut ceva bine prima dată, facem noi. Fiindcă eu, una… nu-s prea impresionată de ce s-a făcut până acum.

Rand a pus o mână pe umărul nevesti-sii, un semnal ce îndemna la abţinere şi care fusese transmis şi primit în nenumărate rânduri.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine, Nick, a zis. În seara asta.

Rand purta o cămaşă de golf de un albastru palid şi pantaloni oliv, iar părul îi lucea ca un coif întunecat. Mi l-am imaginat încercând să se dea bine pe lângă fraţii Hillsam, făcându-şi deznădăjduit numărul lui, sunt-unul-dintre-băieţi — *hei, îmi place şi mie să mai trag câte-o bere, şi ce-i cu echipa voastră sportivă?* — şi am simţit acut, o clipă, o străfulgerare de jenă.

— Sigur, Rand. Sigur.

Îmi mai rămâneau zece ore bune. Maşina mi-o dăduseră înapoi — după ce o procesaseră, aspiraseră şi trăseseră la imprimantă, presupun —, aşa că am mers până la secţia de poliţie cu maşina unei voluntare mai vârstnice, una dintre bunicuţele pline de energie, care părea destul de agitată că rămăsese singură cu mine.

— Îl duc pe domnul Dunne până la secţia de poliţie, dar o să mă-ntorc în mai puţin de jumătate de oră, i-a zis unei prietene. Nu stau mai mult de jumătate de oră.

Gilpin nu luase ca probă al doilea bilet de la Amy; fusese prea încântat de lenjeria intimă ca să-şi mai bată capul. M-am suit în maşina mea, am căscat portierele larg şi, în timp ce căldura se prelingea afară, am recitit al doilea indiciu al soţiei mele:

Gândește doar: sunt moartă după tine
O viaţă-n care nu ești tu în cap nu-mi vine
M-ai adus aici să-mi povestești, doar mie
Isprăvile-ţi de prin copilărie

Cu pantalonii peticiţi şi şapca ta cu cozoroc.
Şi lasă-i pe ceilalţi în treaba lor:
Sărută-mă cu drag, încetişor, cu foc.

În Hannibal, Missouri, localitatea de baştină a lui Mark Twain, lucrasem verile, în adolescenţă, costumat ca Huck Finn, cu pălărie veche de pai şi pantaloni zdrenţuiţi, zâmbind maliţios în vreme ce-i îndemnam pe turişti să viziteze Prăvălia de Îngheţată. Era una dintre poveştile alea de spus la cină, în New York cel puţin, fiindcă nimeni nu putea veni cu una la fel de bună. Nimeni nu putea să zică *păi da, şi eu la fel*.

„Şapca mea cu cozoroc“ era o glumă de-a noastră: când îi spusesem prima oară lui Amy că mă costumasem în Huck, eram la masă, la a doua sticlă de vin, şi ea se ameţise într-un fel adorabil. Zâmbea cu toată faţa şi avea obrajii îmbujoraţi când bea. Se aplecase peste masă de parcă aveam un magnet la mine. Mă tot întrebase dacă mai am cozorocul, dacă vreau să port cozorocul pentru ea, şi când am întrebat-o de ce, pentru numele Cerului, credea ea că Huck Finn avusese vreun asemenea cozoroc, a înghiţit în sec şi a zis: „O, voiam să zic pălărie de pai!“ De parcă ar fi fost două cuvinte interschimbabile. După aceea, ori de câte ori ne uitam la tenis, lăudam mereu pălăriile sportive de pai ale jucătorilor.

Hannibal era totuşi o alegere stranie pentru Amy, fiindcă nu-mi aduceam aminte să fi petrecut pe acolo momente deosebit de bune sau de rele, ci doar nişte timp. Ţin minte că am hoinărit amândoi pe acolo, acum aproape un an, arătând cu degetul chestii, citind inscripţii comemorative şi zicând „e interesant“, pe când celălalt se arăta de acord cu câte un „da, este“. Mă mai dusesem pe-acolo fără Amy, de atunci (greu e să-mi înăbuş nostalgia), şi avusesem o zi nemaipomenită, cu zâmbete largi şi împăcare cu lumea întreagă. Dar cu Amy totul fusese încremenit, ca o rutină. Un pic stânjenitor. Ştiu că la un moment dat începusem o poveste caraghioasă cu o excursie făcută cu şcoala şi-i văzusem ochii cum devin opaci; mă înfuriasem în secret şi îmi petrecusem zece minute să-mi cultiv furia asta — fiindcă în perioada aceea a mariajului nostru mă învăţam să mă înfurii pe ea, era aproape plăcut, ca şi cum ţi-ai roade o pieliţă de la deget: ştii că ai face bine să te opreşti, nu se simte atât de plăcut pe cât ai crezut, dar nu te poţi opri din ronţăit. La suprafaţă, evident, ea n-a băgat de seamă nimic. Am continuat să ne plimbăm, să citim inscripţii şi să arătăm cu degetul.

Era o reamintire a cât de puţine amintiri plăcute aveam de când ne mutaserăm; soţia mea fusese silită să aleagă Hannibal pentru vânătoarea ei de comori.

Am ajuns în douăzeci de minute la Hannibal, am trecut pe lângă judecătoria de secol nouăsprezece, în a cărei pivniţă funcţiona acum un local cu aripioare de pui, şi am apucat-o, pe lângă un şir de afaceri distruse — bănci comunitare ruinate şi cinematografe defuncte — înspre râu. Am parcat într-un spaţiu chiar lângă Mississippi, fix în faţa vaporului *Mark Twain*. Parcarea era gratuită. (Mă încântă necontenit noutatea, generozitatea parcatului gratuit.) Postere cu omul respectiv şi coama lui albă atârnau pleoştite de pe stâlpii felinarelor stradale,

contorsionate de căldură. Era o zi fierbinte ca un uscător de păr, dar, chiar şi aşa, Hannibal părea deranjant de potolit. Păşind pe cele câteva alei cu prăvălii ce vindeau suvenire — plăpumi, obiecte de anticariat şi bomboane de melasă — am văzut şi alte semne cu „De vânzare“. Casa lui Becky Thatcher era închisă pentru renovare, care urma a fi plătită cu bani ce nu fuseseră încă obţinuţi. Pentru zece bişţari îţi puteai scrie numele pe gardul alb al lui Tom Sawyer, dar erau puţini doritori.

M-am aşezat pe treptele unei prăvălii goale. Îmi dădeam seama că o adusesem pe Amy aici după ce totul se sfârşise. Aveam parte, literalmente, de finalul unui mod de viaţă, o frază pe care aş fi aplicat-o altădată doar triburilor din Noua Guinee şi suflătorilor de sticlă din Apalaşi. Recesiunea pusese cruce centrului comercial. Computerele puseseră capăt Cărţii Albastre. Carthage se prăbuşise; oraşul-frate, Hannibal, pierdea teren în faţa unor locuri turistice mai strălucitoare, mai gălăgioase, mai din desene animate. Iubitul meu râu Mississippi era traversat în răspăr de crapi chinezeşti ce-şi croiau drum săltând către lacul Michigan. *Uimitoarea Amy* era terminată. Eram la capătul carierei mele, ea la al ei, era sfârşitul pentru tata, pentru mama. Finalul căsătoriei noastre. Sfârşitul lui Amy.

Un vuiet depărtat de sirenă venea de pe râu, de la un vapor cu aburi. Transpirasem la spate. M-am ridicat în picioare. Am cumpărat biletul pentru turul pe râu. Am mers pe traseul pe care mersesem cu ea în acea zi, cu soţia mea alături, în minte. Şi în ziua aceea fusese înăbuşitor. *Eşti* NEMAIPOMENIT. În imaginaţia mea, Amy păşea alături de mine, şi de data asta zâmbea. Am simţit că mi se înmoaie stomacul.

Mi-am condus soţia, în minte, pe la principalele atracţii. Un cuplu cărunt s-a oprit să se uite la casa lui Huckleberry Finn, fără să se obosească să intre. La capătul cvartalului, un bărbat îmbrăcat ca Twain — cu păr alb şi haină albă — a coborât dintr-un Ford Focus, s-a întins, a aruncat o privire pe strada pustie şi a intrat într-un local cu pizza. Şi iată-ne şi la casa de bârne care fusese tribunalul tatălui lui Samuel Clemens. Pe placa de afară scria:

J.M. Clemens, judecător de pace.

Sărută-mă cu drag, încetişor, cu foc.

Faci totul să fie aşa de drăguţ şi de uşor, Amy. Ca şi cum chiar ai vrea să le găsesc, să mă simt bine în privinţa mea. Ţine-o tot aşa şi o să-mi depăşesc recordul.

Înăuntru nu era nimeni. M-am pus în genunchi pe duşumelele prăfuite şi m-am uitat sub prima bancă. Dacă lăsa vreun indiciu în spaţii publice, Amy îl prindea mereu cu bandă adezivă pe dedesubtul lucrurilor, undeva între cocoloaşele de gumă şi praf, şi era mereu justificată s-o facă, fiindcă nimănui nu-i plăcea să se uite pe sub chestii. Sub prima bancă nu era nimic, dar de cea din spate atârna un petic de hârtie. Am băgat mâna şi am tras plicul albastru al lui Amy, cu o bucată de scotch prinsă de el.

Bună, soţule drag.

Ai găsit-o! Eşti un bărbat extraordinar. Poate că a ajutat şi faptul că anul ăsta n-am făcut din vânătoarea de comori un marş forţat, istovitor către amintirile mele

personale cele mai obscure.

Uite un citat din iubitul tău Mark Twain:

„Ce i s-ar putea face omului care a inventat sărbătorirea aniversărilor? Doar să-l ucizi ar fi prea puţin.“

Am înţeles în sfârşit ce-mi tot spuneai an după an, că vânătoarea asta de comori ar trebui să fie o vreme în care ne sărbătorim pe noi, și nu un test ca să-mi dovedești că-ţi aminteşti tot ce gândesc sau spun eu de-a lungul anului. Te-ai gândi că o femeie în toată firea ar fi putut să-și dea seama și singură, dar… presupun că de asta avem soţi. Să ne arate ce nu vedem cu ochii noștri, chiar dacă durează cinci ani.

Aș vrea să profit de acest moment pe tărâmurile copilăriei lui Mark Twain și să-ţi mulţumesc pentru UMOR. Eşti cu adevărat cel mai deştept și cel mai amuzant om pe care-l cunosc. Am o memorie senzorială foarte bună: a tuturor acelor dăţi, în toţi anii, când te-ai aplecat spre urechea mea — îţi simt răsuflarea gâdilându-mi lobul chiar acum, cât îţi scriu — și mi-ai șoptit câte ceva doar mie, doar ca să mă faci să râd. Ce lucru generos este, îmi dau seama, ca un soţ să-și facă soţia să râdă. Şi ţi-ai ales mereu cele mai bune momente. Mai ţii minte când Insley și maimuţa ei dansatoare ne-au făcut să ne ducem să le admirăm bebelușul, și am executat vizita obligatorie la casa lor bizar de perfectă, cu prea multe flori, prea tihnită, ca să luăm o gustare și să-l vedem pe copil, și erau așa de plini de sine și de condescendenţi când venea vorba că noi n-avem copii, și între timp ne uitam la băiatul lor hidos, mânjit de bale, morcovi fierţi și poate și ceva fecale — dezbrăcat cu excepţia unei bavete și a unor papucei împletiţi — și, în timp ce sorbeam din sucul de portocale, te-ai aplecat spre mine și mi-ai zis: „Ei, așa o să mă-mbrac și eu mai târziu“. Şi m-am înecat literalmente și-am stropit cu suc peste tot. A fost unul dintre momentele acelea în care m-ai salvat, în care m-ai făcut să râd chiar la momentul potrivit. Doar o măslină, totuși. Să ţi-o mai spun, deci, o dată: ești AMUZANT. Acum sărută-mă!

Am simţit că mă dezumflu. Amy folosea vânătoarea de comori ca să aţâţe iarăși focul dintre noi. Şi era prea târziu. Cât scria ea indiciile astea, habar n-avea cum mă simt eu. *De ce, Amy, n-ai putut să faci asta mai devreme?*

N-am reuşit niciodată să ne sincronizăm.

Am deschis următorul indiciu, l-am citit, l-am îndesat în buzunar, apoi am apucat-o înapoi spre casă. Ştiam unde trebuia să merg, dar încă nu eram gata. Nu mai suportam încă un compliment, încă o vorbă bună de la soţia mea, încă o ramură de măslin. Sentimentele mele faţă de ea virau prea iute de la amar la dulce.

M-am întors la Go acasă, am stat câteva ore singur, bând cafea şi agitându-mă pe lângă televizor, anxios şi iritat, omorând timpul până la expediţia de la 11, la mall.

Soră-mea geamănă s-a întors acasă pe la șapte și ceva, arătând stoarsă după ce trebuise să servească singură la bar. Din privirea aruncată asupra televizorului am înţeles că aş face bine să-l opresc.

— Ce-ai făcut azi? a întrebat, aprinzându-şi o ţigară și prăvălindu-se la

masa veche de cărţi a mamei.

— M-am ocupat de centrul de voluntari… şi avem căutarea la mall, la ora unsprezece.

Go s-a apucat să întindă nişte cărţi la o pasienţă; fâşâitul cărţilor pe masă exprima un reproş. Am început să mă plimb încoace şi-ncolo. M-a ignorat.

— Mă uitam şi eu la televizor, ca să-mi mai iau gândul.

— Ştiu, pe bune că ştiu.

A întors pe faţă un valet.

— Trebuie să pot *face* şi eu ceva, am zis, bântuind prin camera ei de zi.

— Păi, te duci să cauţi la mall în câteva ore, a zis Go şi nu mi-a mai oferit alte încurajări.

A mai întors trei cărţi.

— Pari să crezi că-i pierdere de vreme.

— A… nu. Hei, totul merită verificat. Pe Fiul lui Sam7 l-au prins după o amendă de parcare, nu?

Go era a treia persoană care-mi menţiona asta; părea o mantră pentru cazuri care băteau pasul pe loc. M-am aşezat de cealaltă parte a mesei.

— Nu m-am simţit îndeajuns de supărat pentru Amy, am spus. Ştiu asta.

— Poate că nu, a zis ea, privindu-mă în cele din urmă. Cam dubios te porţi.

— Cred că, în loc să mă panichez, m-am concentrat să fiu supărat pe ea. Fiindcă ne-a mers aşa de prost în ultima vreme. E ca şi cum m-aş simţi aiurea să-mi fac griji prea multe, fiindcă n-am dreptul. Presupun.

— Te-ai purtat dubios, de ce să mint, a zis Go. Dar şi situaţia-i dubioasă, a continuat, stingându-şi ţigara. Nu-mi pasă cum eşti cu mine, dar cu ceilalţi să ai grijă, OK? Oamenii judecă. Una–două.

S-a întors la pasienţă, dar voiam să mă asculte. Am continuat să vorbesc.

— Probabil că ar trebui să dau pe la tata la un moment dat, am zis. Nu ştiu dacă să-i spun despre Amy.

— Nu, a zis, nu face asta. El s-a purtat cu Amy şi mai dubios decât tine.

— Am avut mereu senzaţia că-i aminteşte de vreo iubită de demult sau ceva — aia care a scăpat. După ce a… — am coborât mâna într-un gest care semnifica Alzheimerul lui — a fost grosolan şi nesuferit, dar…

— Da, dar şi voia să o impresioneze, în acelaşi timp, a spus ea. Un prostovan de doişpe ani prins în corpul unui babalâc ticălos de şaizeci şi opt.

— Dar nu cred femeile că toţi bărbaţii sunt nişte prostovani de doişpe ani în adâncul sufletului?

— Ei, da, dacă sufletul se potriveşte.

La unsprezece şi opt minute seara, Rand mă aştepta în spatele uşilor glisante ale hotelului, chiorându-se în întuneric ca să ne zărească. Fraţii Hillsam veniseră cu camioneta; Stucks şi cu mine stăteam în remorcă. Rand a venit spre noi fuguţa, în pantaloni scurţi kaki, de golf, şi un tricou Middlebury imaculat. A săltat în spate lângă noi, s-a aşezat cu o surprinzătoare degajare pe roata de rezervă şi s-a îngrijit de prezentări de parcă ar fi fost gazda unui talk-show în mişcare.

— Îmi pare tare rău de Amy, Rand, a zis tare Stucks, în timp ce ieşeam

hurducăindu-ne din parcare, cu viteză mai mare decât era necesar, şi o apucam pe autostradă. E aşa de dulce. Odată m-a văzut când zugrăveam o casă, de-mi transpirau coa… coatele, şi s-a dus până la un non-stop, mi-a luat o apă gazoasă mare şi mi-a adus-o, chiar acolo la scară.

Era o minciună. Aşa de puţin îi păsa lui Amy de băutura răcoritoare a lui Stucks, că nu s-ar fi ostenit nici să se pişe într-un pahar pentru el.

— Aşa e ea, Amy a noastră, a zis Rand, făcându-mă să mă îmbujorez de o agasare neaşteptată, deloc cavalerească.

Poate că era jurnalistul din mine, dar faptele erau fapte şi oamenii nu aveau de ce s-o transforme pe Amy în cea mai bună prietenă a tuturor doar fiindcă era comod emoţional.

— Middlebury, deci? a continuat Stucks, arătând spre tricoul lui Rand. Aveţi o echipă de rugby dată naibii.

— *Chiar* că avem, a replicat Rand, şi s-au lansat amândoi într-o discuţie puţin probabilă despre rugby şi arte liberale, strigând ca să acopere zgomotul maşinii, aerul, noaptea, până la centrul comercial.

Joe Hillsam şi-a parcat maşina lângă piatra de temelie gigantică a magazinului Mervyns. Am sărit din maşină cu toţii, ne-am întins picioarele, ne-am scuturat un pic ca să ne trezim. Noaptea era umedă, cu un ciob de lună pe cer. Am observat că Stucks era îmbrăcat — ironic poate, dar poate că nu — cu un tricou pe care scria *Economiseşte gazul, băşeşte-te la borcan.*

— Hm… ăă... locul ăsta, ce facem noi, totul e al dracu’ de periculos, nu vreau să vă mint, a început Mikey Hillsam.

Se făcuse mătăhălos cu trecerea anilor, la fel ca şi fratele lui; nu mai aveau doar piepturile ca nişte butoaie, erau peste tot ca nişte butoaie. Unul lângă altul cântăreau, probabil, vreo două sute cincizeci de ocale.

— Am fost odată pe-aici cu Mikey, aşa, de… nu ştiu, să vedem locul, cred, să vedem ce s-a ales de el, şi a fost cât pe ce să dăm în primire, a zis Joe. Aşa că-n seara asta suntem precauţi.

A băgat mâna în cabină, a tras de acolo o geantă lunguiaţă de pânză şi a deschis fermoarul, scoţând la iveală vreo şase bâte de baseball, pe care a început să le împartă solemn. Când a ajuns la Rand, a ezitat.

— Ăă, vrei una?

— La naiba, sigur că vreau, a zis Rand şi toţi au dat din cap aprobator, zâmbind, energizaţi ca de o bătaie pe spate prietenească, un *bun aşa, bătrâne*.

— Haideţi, a zis Mickey şi ne-a condus pe lângă exteriorul clădirii. E o uşă cu încuietoarea spartă pe aici, pe lângă Spencer’s.

Chiar atunci am trecut pe lângă ferestrele întunecate de la Shoe-Be-Doo-Be, unde lucrase mama mai bine de jumătate din viaţa mea. Încă îmi amintesc cât de încântată fusese când se dusese să facă o cerere de slujbă la cel mai minunat dintre locuri — mallul! —, cum plecase la târgul de locuri de muncă într-o sâmbătă dimineaţă, în pantalonii ei de culoarea piersicii, femeie la patruzeci de ani căutându-şi pentru prima oară un serviciu şi revenind acasă cu un zâmbet fâstâcit: nici nu ne imaginam noi cât de plin era la mall, câte soiuri de magazine! Şi cine ştie la care avea să lucreze? Depusese solicitări la nouă!

Magazine de îmbrăcăminte, magazine de electronice, ba chiar şi la un magazin de floricele de porumb cu arome exotice. Când anunţase, o săptămână mai târziu, că devenise oficial vânzătoare de pantofi, copiii ei nu fuseseră defel impresionaţi.

— O să trebuiască să atingi tot felul de picioare jegoase, se plânsese Go.

— O să cunosc tot felul de oameni interesanţi, o corectase mama.

Am aruncat o privire pe geamul întunecat. Locul era cu totul gol, cu excepţia unui calapod de pantofi aşezat fără rost lângă perete.

— Mama a lucrat aici, i-am spus lui Rand, obligându-l să zăbovească lângă mine.

— Ce fel de loc era?

— Un loc plăcut, se purtau bine cu ea.

— Nu, ce vindeau, vreau să zic?

— A, pantofi. Despre pantofi era vorba.

— Pantofi, exact. Îmi place. Ceva de care oamenii au nevoie cu adevărat. Şi, la capătul zilei, ştii ce-ai făcut: ai vândut pantofi la cinci oameni. Nu-i ca scrisul, aşa-i?

— Dunne, vino-ncoa!

Stucks stătea sprijinit de uşa deschisă din faţă; ceilalţi intraseră.

Mă aşteptam ca mallul să miroasă ca un spaţiu cavernos, cu temperatură controlată. Însă am simţit izuri de iarbă uscată şi pământ, miros de afară înăuntru, unde n-avea ce să caute. Clădirea era sufocant de încinsă, avea un aer dens, ca interiorul unei saltele. Trei dintre noi duceau lanterne mari de camping; lumina scotea la iveală imagini zguduitoare: suburbia post-cometă, post-zombi, post-umanitate. Un şir de cărucioare de cumpărături murdare de noroi alcătuiau bucle nebuneşti pe pardoseala albă. Un raton clefăia nişte mâncare pentru câini la intrarea unei toalete, cu ochii licărind ca nişte bănuţi.

Întregul complex era tăcut; vocea lui Mikey răsuna, paşii noştri răsunau, chicotelile de beţiv ale lui Stucks răsunau. N-aveam să fim în stare de un atac-surpriză, dacă la atac ne gândeam.

Când am ajuns pe promenada centrală a mallului, întreaga zonă s-a umflat ca un balon: patru etaje, scări rulante şi lifturi încrucişându-se în întuneric. Ne-am strâns lângă o fântână secată şi am aşteptat să preia cineva conducerea.

— Deci, băieţi, a zis cu voce şovăielnică Rand, care-i planul? Ştiţi cu toţii locul, iar eu nu. Trebuie să găsim o cale ca să sistematizăm…

Am auzit un râcâit metalic, zgomotos, o uşă de securitate ridicându-se.

— Hei, uite unul! a ţipat Stucks.

A pus lanterna pe un bărbat într-un trenci de ploaie umflat care, ţâşnind pe la intrarea unui magazin Claire, o rupea la fugă acum, depărtându-se de noi.

— Opriţi-l! a răcnit Joe şi a început să alerge după el, cu talpa groasă a tenişilor plescăind pe dalele de ceramică, cu Mikey după el, ţinând lumina lanternei îndreptată spre străin, cei doi fraţi strigând, cu voci gâjâite, *stai aşa, băi, gagiule, vrem să te-ntrebăm ceva.* Bărbatul nici măcar nu s-a uitat înapoi. *Ţi-am zis să stai, nenorocitule!* Alergătorul rămânea tăcut printre strigăte, însă mărea viteza; a ţâşnit pe coridorul mallului, ieşind şi intrând în lumina lanternei,

cu trenciul fâlfâindu-i împrejur ca o mantie. Apoi individul a devenit acrobat: a săltat peste un coș de gunoi, s-a agăţat de marginea unei fântâni şi s-a strecurat, la final, pe sub o poartă metalică de securitate ce dădea spre un Gap, apoi a dispărut.

— Să-l fut!

Fraţii Hillsam se făcuseră vineţi la faţă, pe gât, pe degete. Au început să se chinuie pe rând cu poarta, încercând s-o ridice.

M-am aplecat și eu s-o apuc, dar nu se mișca mai mult de douăzeci de centimetri. M-am pus la pământ și-am încercat să mă strecor pe sub poartă: degetele de la picioare, gambele, apoi am rămas blocat de la talie.

— Nu, nu merge, am mârâit. În mă-sa!

M-am dat înapoi și am direcţionat către magazin lumina lanternei. Spaţiul de expoziţie era gol, în afară de un maldăr de ambalaje de îmbrăcăminte pe care cineva le târâse în mijloc, de parcă ar fi vrut să aprindă un foc de tabără.

— Toate magazinele dau în spate, în culoarul pentru gunoi și reparaţii, am zis. Cred că a ajuns deja în celălalt capăt al mallului.

— Păi, să mergem în celălalt capăt, atunci, a zis Rand.

— Ieșiţi afară, rataţilor! a răcnit Joe, cu capul dat pe spate și ochii mijiţi.

Vocea i-a răsunat prin clădire. Am început să mergem în dorul lelii, târând după noi bâtele, cu excepţia fraţilor Hillsam, care s-au folosit de ale lor ca să bocănească în uși și porţi, de parcă ar fi fost o patrulă militară dintr-o zonă de război dată dracului.

— Mai bine ieșiţi decât să venim noi la voi! a strigat Mikey. Hei, *salutaree!*

La intrarea unui magazin se vedeau un bărbat și o femeie, înfofoliţi în niște pături de armată, cu părul ud de sudoare. Mikey s-a îndreptat spre ei, masiv, respirând greu, ștergându-și sprâncenele. Era scena din filmele de război când soldaţii frustraţi dau peste niște săteni nevinovaţi și se întâmplă lucruri urâte.

— Ce pula mea vrei? a întrebat bărbatul.

Era emaciat, cu obrazul atât de subţire și de tras, că arăta de parcă s-ar fi topit. Avea părul lung și încâlcit, până la umeri, iar ochii îi erau triști și priveau în sus: un Isus despuiat. Femeia era mai în formă, cu braţe și picioare rotofeie, curate, cu părul uleios, dar pieptănat.

— Eşti unul dintre băieţii de la Cartea Albastră? a întrebat Stucks.

— Nu-s băiatul nimănui, a mormăit omul, încrucișând braţele.

— De ce n-ai și tu respect, fir-ai al dracului? a izbucnit femeia, părând că-i vine să plângă.

S-a întors cu spatele la noi, făcându-se că se uită la ceva în depărtare.

— M-am săturat că n-are *nimeni niciun respect*.

— Te-am întrebat ceva, prietene, a zis Mikey, apropiindu-se de individ, lovindu-și talpa cu celălalt picior.

— Nu-s dintre ăia de la Cartea Albastră, a zis bărbatul. Doar mai ghinionist de fel.

— Rahat!

— Sunt pe-aici tot felul de oameni, nu numai de la Cartea Albastră. Dar, dacă după asta umblaţi…

— Duceţi-vă, duceţi-vă deci şi găsiţi-i, a zis femeia, coborându-şi colţurile gurii. Mergeţi pe capul lor.

— Îşi fac veacul în Gaură, a spus bărbatul.

Când a văzut că nu reacţionăm, ne-a arătat cu mâna.

— La Mervyns, celălalt capăt, după locul unde era pe vremuri caruselul.

— Şi mersi frumos, mă pupaţi în dos, a mârâit femeia.

O pată ca un cerc în lan marca locul unde fusese cândva caruselul. Mă dădusem în el cu Amy chiar înainte să se închidă mallul. Doi adulţi, alături, pe iepuri care levitau, fiindcă nevastă-mea voia să vadă centrul comercial în care-mi petrecusem atât de mult din copilărie. Voia să-mi audă poveştile. Nu ne era chiar aşa de rău pe atunci.

Poarta ce bloca drumul spre Mervyns fusese scoasă din ţâţâni, aşa că magazinul era deschis larg şi primitor, ca într-o zi de vânzări cu reducere. Înăuntru locul era ca-n palmă, cu excepţia spaţiilor unde se aflaseră altădată casele de marcat, care găzduiau acum vreo duzină de oameni în diferite stadii de intoxicaţie cu droguri, sub nişte panouri pe care scria *Bijuterii*, *Cosmetică* şi *Lenjerie de pat*. Lumina venea de la nişte lămpi cu gaz care pâlpâiau precum torţele din bambus. Câţiva dintre tipi abia au deschis ochii la trecerea noastră, alţii erau duşi de pe lumea asta. Într-un ungher, doi puşti, nu de mult ieşiţi din adolescenţă, recitau maniacal proclamaţia de la Gettysburg. *Suntem acum implicaţi într-un uriaş război civil…* Pe un covor stătea răstignit un bărbat în pantaloni scurţi de blugi, imaculaţi, și în tenișI albi, de parcă s-ar fi oprit din drumul spre meciul de softball al băiatului lui de şcoală. Rand a început să se holbeze la el, ca și cum ar fi fost vreo șansă să-l știe.

Carthage suferă, se pare, de o epidemie de droguri mai mare decât ştiam. Poliţaii au fost abia ieri pe-aici, şi drogaţii au şi revenit, ca nişte musculiţe încăpăţânate. Cât ne-am făcut drum prin mormanele omeneşti, o femeie pe un scuter electric a apărut silenţioasă lângă noi. Avea mutra plină de acnee, era udă de transpiraţie şi cu dinţi ca de pisică.

— Cumpăraţi ori plecaţi, că nu-i expoziţie aici, a zis.

Stucks a îndreptat lumina lanternei spre ea.

— Ia rahatul ăla de pe mine.

A făcut-o.

— Îmi caut soţia, am început eu. Amy Dunne. A dispărut de joi.

— Apare ea. Se trezeşte şi se trage ea spre casă.

— Nu ne facem griji în privinţa drogurilor, am zis. Mai mult ne îngrijorează unii bărbaţi de pe-aici. Am auzit nişte zvonuri.

— E OK, Melanie, s-a auzit o voce.

La marginea raionului pentru copii am văzut un lungan, sprijinit de un tors de manechin; ne urmărea cu un rânjet strâmb.

Melanie a ridicat din umeri, plictisită şi agasată, şi a luat-o din loc pe scuterul ei.

Bărbatul a rămas cu ochii pe noi, dar a strigat către raionul de copii, făcând patru perechi de picioare să apară de prin cabinele de probă, unde se adăposteau, în compartimente individuale.

— Hei, Lonnie! Hei, toată lumea! S-au întors nemernicii. Sunt cinci, a zis omul.

A dat cu piciorul într-o cutie de bere, trimiţând-o spre noi. În spatele nostru au început să se mişte trei perechi de picioare; erau bărbaţi care se ridicau. O pereche n-a mai mişcat: probabil că deţinătorul adormise sau leşinase.

— Da, rataţilor, ne-am întors, a zis Mikey Hillsam.

Îşi ţinea bâta ca pe un tac de biliard; a împuns între sâni manechinul, care a căzut la pământ, în vreme ce tipul și-a retras cu graţie braţul, de parcă totul ar fi făcut parte dintr-un număr deja repetat.

— Vrem informaţii despre o fată care-a dispărut.

Cei trei din cabinele de probă s-au alăturat prietenilor lor. Purtau cu toţii tricouri cu litere greceşti, *Pi —Fi-Tie-Dye* și *Fiji Island*. Punctul local de colectare pentru săraci era sufocat de asemenea chestii când venea vara — absolvenţi de universităţi care scăpau de vechile suvenire.

Bărbaţii erau toţi aţoşi și puternici, cu braţe musculoase pe care se umflau vene albastre. În spatele lor, un tip cu o mustaţă lungă, căzută, și părul prins în coadă — Lonnie — a ieşit la iveală din cea mai încăpătoare cabină de probă, cu o ţeavă lungă în mână și îmbrăcat cu un tricou Gamma Phi. Aveam de-a face cu paza centrului comercial.

Nu putem binecuvânta, nu putem sfinţi, nu putem sanctifica acest pământ… recitau puștii pe un ton care părea mai degrabă un ţipăt.

— O căutăm pe Amy Dunne, probabil aţi văzut-o la știri, lipsește de joi, a zis Joe Hillsam. E simpatică, drăguţă, o doamnă de treabă, răpită din propria ei casă.

— Am auzit. Şi? a zis Lonnie.

— E soţia mea, am spus.

— Ştim în ce sunteţi voi băgaţi pe-aicea, a continuat Joe adresându-i-se doar lui Lonnie, care-și azvârlea la spate părul în coadă și-și încleșta fălcile.

Degetele îi erau pline cu tatuaje spălăcite, verzui.

— Ştim despre violul în grup.

I-am aruncat o privire lui Rand, să văd cum se simte; se holba la manechinul azvârlit pe jos.

— Viol în grup, a zis Lonnie, aruncându-și capul pe spate. Ce pula mea vorbești de violuri în grup?

— Voi, ăștia, a făcut Joe. Băieţii de la Cartea Albastră.

— Băieţii de la Cartea Albastră, parc-am fi o bandă sau ceva, a pufnit Lonnie. Nu suntem animale, dobitocule. Nu răpim femei. Lumea doar vrea să se simtă bine că nu ne ajută. *Păi, nici nu merită, că-s o gașcă de violatori*. Asta-i un *căcat*. M-aș căra naibii din oraș dacă fabrica mi-ar plăti salariile compensatorii. Dar nu-mi dau nimic. Nimănui nu i-au dat. Așa că stăm aici.

— Vă dăm noi bani, mulţi bani, dacă ne puteţi spune ceva despre dispariţia lui Amy, am zis. Ştiţi o groază de lume, poate aţi auzit ceva.

Am scos poza ei. Fraţii Hillsam păreau surprinși și mi-am dat seama — păi, cum altfel — că pentru ei, asta nu era decât o distracţie macho. I-am pus-o în faţă lui Lonnie, așteptându-mă să-i arunce doar o privire în silă. Însă el s-a

aplecat peste fotografie.

— A, rahat! a zis. Ea e?

— O recunoști?

Părea năucit.

— Voia să cumpere o armă.

7 „Son of Sam“, poreclă a lui David Richard Berkowitz, criminal în serie american.

Amy Elliott Dunne

16 octombrie 2010

Jurnal

Mulţi ani să trăiesc! Am împlinit o lună de când sunt locuitoare a statului Missouri şi sunt pe cale să devin de-a locului. Mda, am tăiat-o brusc cu toate chestiile de Coasta de Est şi mi-am câştigat bulina roşie de treizeci de zile (ori chiar o roşie adevărată, presupun). Iau notiţe, onorez tradiţii. Sunt o Margaret Mead[8] a afurisitului de Mississip.

Să vedem, ce mai e nou? Nick şi cu mine suntem actualmente vârâţi până peste cap în ceea ce am ajuns să numesc (doar pentru mine) Harababura Ceasului cu Cuc. Preţioasa moştenire părintească arată ridicol în casa cea nouă. Dar aşa e, până la urmă, cu toate chestiile din New York. Divanul nostru demn şi elefantin, cu micuţa sofa care-l însoţeşte, stă în camera de zi de parcă ar fi împietrit, de parcă ar fi fost tranchilizat în elementul său natural şi s-ar fi trezit în această captivitate nouă şi stranie, înconjurat de carpete ce par pretenţioase, de lemn sintetic şi de pereţi fără crăpături. Mi-e dor de vechiul loc — cu atâtea margini şi ridicături şi fracturi infime făcute de vreme. (Pauză pentru ajustarea atitudinii.) Dar şi noul e drăguţ! Doar că e altfel. Ceasul n-ar fi de acord. Cucul are şi el probleme de adaptare la noul spaţiu: păsărica iese şovăielnică la zece minute de la fix; cu şaptesprezece minute înainte; la patruzeci şi unu de minute după. Emite un geamăt de muribund — cuu-crrrrr — care-l face de fiecare dată pe Bleecker să vină în galop de prin vreo ascunzătoare, cu ochii mari, pus pe treabă, cu coada bârzoi; îşi întinde capul spre cuc şi miaună.

„Băi, cred că tare mă mai urăsc părinţii tăi“, zice Nick de fiecare dată când ne izbeşte zgomotul, deşi e destul de isteţ ca să nu recomande să scăpăm, deocamdată, de obiectul cu pricina. Dar şi eu vreau să-l arunc la gunoi. Eu sunt cea care stă acasă (fără slujbă) toată ziua, aşteptând cloncănelile, ca un spectator de cinema tensionat ce se oţeleşte pentru un nou hohot de râs venit din spate, din sală — şi uşurat (încă unul!) şi furios (încă unul?!) de fiecare dată când se produce.

S-a făcut mult caz de orologiu când am dat petrecerea de casă nouă (*o, ia te uită, un ceas vechi!*), după insistenţele lui Madam Maureen Dunne. De fapt, nici n-au fost insistenţe. Mama Mo nu insistă. Pur şi simplu, transformă lucrurile în realitate, presupunând că ele ar sta în vreun anume fel: din prima dimineaţă de la mutare, când a apărut la intrare cu o omletă de bun-venit şi un pachet mare de hârtie igienică (care nu dădea veşti bune despre omletă…) şi a început să vorbească despre petrecerea de casă nouă ca despre un lucru de la sine înţeles. *Deci când vreţi să faceţi petrecerea de casă nouă? V-aţi gândit pe cine să invit de casă nouă? Vreţi o petrecere în casă sau ceva amuzant, vreun chef la bar? Dar o petrecere tradiţională de casă nouă e întotdeauna drăguţă.*

Şi nici una, nici două a rămas stabilită data, şi data a fost astăzi, şi familia Dunne, cu prietenii, şi-au scuturat burniţa de octombrie de pe umbrele şi şi-au şters grijulii şi conştiincioşi tălpile pe preşul de la intrare, pe care ni-l adusese Maureen de dimineaţă. Pe covoraş scrie: *Cei ce intră sunt prieteni*. E de la

Costco. Am învăţat cum să fac cumpărături cu toptanul în primele mele patru săptămâni de rezidenţă pe râul Mississippi. Republicanii se duc la Sam's Club, democraţii la Costco. Dar cu toţii cumpără cu toptanul fiindcă — spre deosebire de locuitorii din Manhattan — au cu toţii loc destul ca să depoziteze douăzeci şi patru de borcane de murături dulci. (Nicio adunare nu e completă fără vreo tavă rotundă cu murături şi fără măsline spanioleşti luate direct din borcan. Şi un pic de sare pe limbă.)

Să descriu scena: e una dintre zilele acelea pline de mirosuri, când oamenii aduc de afară mirosuri, parfumul ploii pe mâneci, în păr. Femeile mai vârstnice — prietenele lui Maureen — prezintă variate feluri de mâncare în containere de plastic din cele ce se pot spăla la maşină, pe care mai târziu le vor cere înapoi. Şi vor cere şi vor tot cere. Ştiu, acum, că ar trebui să spăl toate recipientele şi să le trimit pe fiecare în adăposturile lor cuvenite — care-s nişte pungi mari de plastic — dar, când am ajuns aici, nu aveam cunoştinţă de respectivul protocol. Cea mai bună prietenă a lui Maureen, Vicky, a observat imediat că recipientul ei era nou-nouţ, cumpărat de la magazin, un impostor, şi când i-am explicat nedumerirea mea, a făcut ochii mari, uimiţi: *Deci aşa procedăm noi la New York.*

Dar să revenim la petrecere: femeile mai în vârstă sunt prietene de-ale lui Maureen de pe la şedinţe cu părinţii din alte vremuri, de la cluburi de carte, de la magazinul Shoe-Be-Doo-Be din mall, unde şi-a petrecut câte patruzeci de ore pe săptămână încercând să vâre pantofi cu talpă groasă în picioarele unor femei de o anumită vârstă. (Ştie de la prima vedere mărimea unui picior — 8 femeiesc, îngust — e trucul ei de petrecere.) Toate prietenele lui Mo îl iubesc pe Nick şi au toate poveşti cu lucrurile drăguţe pe care le-a făcut Nick pentru ele de-a lungul anilor.

Femeile mai tinere, reprezentând lotul posibil de „prietene ale lui Amy", au, fără excepţie, tunsori scurte, cu şuviţe de un blond spălăcit, şi poartă acelaşi gen de şlapi. Sunt fiicele prietenelor lui Maureen şi-l iubesc toate pe Nick, şi au şi ele poveşti despre ce lucruri drăguţe a făcut pentru ele de-a lungul anilor. Multe au rămas şomere după închiderea centrului comercial, sau bărbaţii lor sunt şomeri tot după închiderea mallului, aşa că-mi oferă toate reţete de „mâncăruri ieftine şi uşor de făcut", adică feluri ce implică de obicei supă la cutie, unt şi fulgi de cartofi.

Bărbaţii sunt de treabă, liniştiţi şi se învârt prin zonă vorbind despre sport şi aruncându-mi zâmbete binevoitoare.

Toată lumea e simpatică. Sunt, literalmente, *cât se poate de simpatici*. Maureen, pacientul cel mai rezistent la cancer din trei state, mă prezintă pe la prieteni cam în acelaşi fel în care ai arăta un animal de casă un pic periculos: „Ea e nevasta lui Nick, *născută şi crescută* la New York, în oraş". Şi prietenii, numai bunătate şi voie bună, se molipsesc pe loc de un sindrom bizar, touretteian: repetă cuvintele — *oraşul New York!* — încleştându-şi mâinile şi zicând ceva ce sfidează orice răspuns: *Cred că a fost fain*. Sau, cu voci ce imită saxofoane, cântă „New York, New York" mişcând şi fluturându-şi mâinile dintr-o parte într-alta. Prietena lui Maureen de la pantofărie, Barb, zice tărăgănat: „

Orașuul Niuu York! Iea-ţi o funie“ și, când îi arunc o privire nedumerită, zice: „A, e din reclama aia veche la salsa!“; când tot nu mă prind, roșește, îmi pune o mână pe braţ și zice: „Ei, chiar nu te-aș spânzura“.

În cele din urmă, toţi o dau pe chicoteli și mărturisesc că n-au fost niciodată la New York. Sau că au fost, o dată, și nu li s-a părut mare brânză. La care zic ceva de genul: *Ţi-ar plăcea*, ori *Nu-i chiar pentru oricine, așa e,* sau *Mmm*, după ce am rămas în pană de replici.

— Fii prietenoasă, Amy, îmi scuipă Nick în ureche când mai turnăm un rând de băuturi, în bucătărie (oamenilor din Vestul Mijlociu tare le plac sticlele de doi litri de apă gazoasă, întotdeauna de doi litri, și trebuie să le torni în niște pocale mari și roșii de plastic, întotdeauna).

— Dar *sunt*, mă smiorcăi eu.

Chiar mă deranjează asta, fiindcă, dacă ai întreba pe oricine din cameră dacă am fost prietenoasă, știu sigur că ar zice că da.

Uneori am impresia că Nick s-a hotărât că aș fi o versiune a mea care nu există. De când ne-am mutat am tot organizat ieșiri cu fetele și colecte pentru caritate, am gătit oale cu tocană pentru taică-său și am ajutat la vânzarea biletelor pentru tombolă. Mi-am dat ultimii bani pentru ca Nick și Go să-și cumpere barul pe care l-au dorit întotdeauna, ba chiar am pus cecul într-o felicitare în formă de halbă — *hai, noroc!* — la care Nick mi-a mulţumit morocănos, din vârful buzelor. Nu știu ce să mai fac. Încerc.

Le ducem paharele cu apă gazoasă, mă apuc să zâmbesc și să râd și mai tare, întreb pe toată lumea cu ce-aș mai putea să-i servesc, le complimentez pe femei pentru salatele delicioase, pentru crabii prăjiţi și feliile de murături învelite în cremă de brânză învelite în salam.

Tatăl lui Nick sosește cu Go. Rămân tăcuţi în prag, figuri gotice de Vestul Mijlociu, Bill Dunne slăbănog, dar încă arătos, cu un leucoplast mic pe frunte, Go cu faţa posomorâtă, părul în clame și ferindu-se să-și privească tatăl.

— Nick, zice Bill Dunne, strângându-i mâna și pășind înăuntru, cu o încruntătură la vederea mea.

Go îl urmează, îl trage pe Nick în spatele ușii și șoptește:

— Habar n-am pe unde-i umblă mintea acum. Parcă ar avea o zi proastă sau e doar nesimţit. Habar n-am.

— OK, OK, fii fără grijă, o să fiu atent la el.

Go ridică agasată din umeri.

— Serios, Go. Ia-ţi o bere și calmează-te. Ai scăpat de grija lui tata pentru următoarea oră.

Gândesc: *Dacă eram eu, s-ar fi plâns că sunt prea sensibilă.*

Femeile mai în vârstă se tot învârt pe lângă mine, explicându-mi cum a zis dintotdeauna Maureen ce cuplu nemaipomenit suntem eu și Nick, și că are dreptate, se vede că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Prefer aceste clișee binevoitoare discuţiilor pe care le-am auzit înainte să ne căsătorim. *Căsnicia e compromis și muncă grea, apoi iarăși muncă grea, comunicare și compromis. Și iarăși muncă.*

Voi, ce intraţi, lăsaţi orice speranţă.

Petrecerea de logodnă din New York a fost cea mai aiurea în privinţa asta, cu toţi musafirii înfierbântaţi de vin şi resentimente, de parcă toţi soţii aceia s-ar fi certat înainte să ajungă la club. Ori şi-ar fi amintit de vreo ceartă. Ca Binks. Binks Moriarty, mama de optzeci şi opt de ani a celei mai bune prietene a mamei, m-a oprit la bar şi a mugit: „Amy, trebuie să vorbesc cu tine!“, pe un ton de secţie de urgenţă. Şi-a răsucit preţioasele inele pe degetele pline de monturi — sucit, răsucit, pocnit —, m-a apucat de braţ (cum te înhaţă bătrânii, cu degete reci care-ţi cuprind pielea ta moale, netedă, caldă şi tânără) şi mi-a povestit cum fostul ei bărbat, cu care fusese căsătorită şaizeci şi trei de ani, avea dificultăţi „să-şi ţină pantalonii pe el“. Bink a zis asta cu unul din rânjetele acelea de genul *sunt aproape moartă, pot să zic lucruri din astea* şi cu ochii înceţoşaţi de cataractă. „Nu-şi putea ţine pantalonii pe el“, a zis bătrâna doamnă pe un ton imperativ, cu mâna ei îngheţată agăţată de a mea într-o strânsoare mortală. „Dar pe mine m-a iubit mai mult decât pe toate celelalte. *Eu* ştiu asta, şi o ştii şi *tu*.“ Morala poveştii fiind că domnul Binks fusese un fustangiu, dar, ştii tu, căsnicia e un compromis.

M-am retras iute şi am început să mă preumblu prin mulţime, zâmbind şirurilor de feţe ridate, mutrelor acelora pungite, extenuate şi dezamăgite pe care le capătă oamenii de o anumită vârstă. Toate feţele arătau aşa. Cei mai mulţi erau şi beţi şi se apucaseră să danseze ca-n tinereţe — să se bălăbănească pe muzică country — şi asta părea încă şi mai rău. Am dat să-mi croiesc drum spre uşile de sticlă, să iau un pic de aer, şi o mână mi-a apucat braţul. Mama lui Nick, Madam Maureen, cu ochii ei mari, negri şi pătrunzători ca nişte lasere şi faţa vioaie de buldog. Aruncându-şi o mână de biscuiţi cu brânză de capră în gură, Maureen a izbutit să rostească:

— Nu-i uşor să fii pereche cu cineva pentru totdeauna. E un lucru de admirat şi mă bucur că o faceţi amândoi dar, of şi aoleu, or să fie şi zile când o să te rogi să n-o fi făcut niciodată. Şi alea or să fie vremurile bune, când regretele or să ţină doar *zile*, şi nu cu *lunile*.

Trebuie să fi arătat şocată — şi chiar eram — fiindcă s-a grăbit să adauge:

— Dar sunt şi momentele bune. Ştiu că or să fie. *Voi doi*. *O mulţime* de momente bune. Aşa că… iartă-mă, drăguţă, pentru ce-am spus mai înainte. Sunt şi eu o femeie divorţată, bătrână şi prostuţă. Of, măiculiţă, cred că am băut prea mult *vin*.

Mi-a făcut din mână şi s-a grăbit să se amestece printre celelalte cupluri dezamăgite.

— N-ar trebui să fii aici, îl aud brusc pe Bill Dunne zicând, şi mi-o zice mie. Ce cauţi? N-ai voie aici.

— Sunt Amy, zic şi-l ating pe braţ de parcă aş vrea să-l trezesc din somn.

Bill m-a plăcut de la început; chiar dacă nu ştia ce să-mi spună, se vedea că mă place din felul în care mă privea, ca pe o pasăre rară. Acum se stropşeşte, umflă pieptul spre mine, e o caricatură a unui marinar gata să se ia la harţă. Câţiva paşi mai încolo, Go îşi lasă deoparte mâncarea şi se pregăteşte să avanseze, uşurel, de parcă s-ar pregăti să prindă o muscă.

— Ce cauţi la noi în casă? zice cu o strâmbătură Bill Dunne. Ai ceva tupeu,

madam.

— Nick? face Go peste umăr, nu tare, dar imperativ.

— Gata, am venit, zice Nick apărând. Uite, tată, ea e soţia mea, Amy. O mai ţii minte pe Amy? Ne-am mutat înapoi acasă ca să vă vedem mai des. Asta e casa noastră nouă.

Nick îmi aruncă o privire lungă: eu am fost cea care a insistat să-l invităm pe tatăl lui.

— Eu zic numai atât, Nick, spune Bill Dunne, împungând acum cu arătătorul înspre faţa mea, în vreme ce petrecerea se potoleşte şi câţiva bărbaţi vin încet, cu precauţie, din cealaltă încăpere, cu mâinile zvâcnind, gata să facă o mişcare dacă e cazul, că *ea* n-are ce căuta aici. Căţeaua asta mică are impresia că poate face ce-i trăsneşte ei.

Mama Mo se bagă atunci la mijloc, îşi cuprinde fostul soţ cu braţele, ridicându-se, ca întotdeauna, la înălţimea ocaziei.

— Sigur că are ce căuta, Bill. E casa ei. E nevasta lui fiu-tu. Îţi aduci aminte?

— Vreau s-o văd plecată de-aici, pricepi, Maureen?

O dă deoparte și pornește iarăși spre mine.

— N-are ce *căuta* aici.

— Mă duc, spun și mă întorc cu spatele, pornesc drept pe ușă, în ploaie.

Pacienţii cu Alzheimer zic lucruri trăsnite, cuget, încercând să mă înviorez. Mă învârt un pic prin vecini, aşteptând să apară Nick, să mă conducă înapoi la casa noastră. Stropii de ploaie cad pe mine blând, îmi umezesc hainele. Chiar cred că Nick o să vină după mine. Mă întorc spre casă și văd doar o ușă închisă.

8 Antropolog american (1901–1978).

Nick Dunne

Patru zile de la dispariţie

Împreună cu Rand beam cafea, la cinci dimineaţa, la sediul campaniei „Găsiţi-o pe Amy“, aşteptând ca poliţia să-l verifice pe Lonnie. Amy se uita la noi de pe posterul cocoţat pe perete. Fotografia părea să fie la ananghie.

— Pur şi simplu, nu pricep de ce nu ţi-a spus nimic, dacă se temea, a zis Rand. De ce să nu-ţi spună?

Amy s-a dus la mall să cumpere o armă de Ziua Îndrăgostiţilor, exact atunci, cel puţin asta a zis prietenul nostru Lonnie. Era puţin preocupată, puţin agitată: *Poate că-s un pic prostuţă, dar… chiar cred că am nevoie de o armă.* Era însă mai ales speriată. Ceva o neliniștea, i-a zis lui Lonnie. Detalii n-a dat, dar când a întrebat-o ce fel de armă voia, a zis *una care să poată opri rapid pe cineva.* I-a spus să se întoarcă în câteva zile, şi ea s-a întors. Nu reuşise să-i facă rost („Nu-i chiar domeniul meu, omule“), dar îşi dorea acum să fi reuşit. Şi-o aducea bine aminte; se mai întrebase când şi când ce mai face blonda aceea dulce cu figură temătoare care încercase să facă rost de o armă de Ziua Îndrăgostiţilor.

— De ce să se fi temut? a întrebat Rand.

— Mai zi-mi despre Desi, Rand, am zis. L-ai întâlnit vreodată?

— A venit pe la noi de vreo câteva ori, s-a încruntat Rand, amintindu-şi. Un puşti care arăta de treabă, foarte atent cu Amy — o trata ca pe o prinţesă. Dar mie nu mi-a plăcut niciodată. Chiar şi când mergeau bine lucrurile între ei — iubire tânără, prima iubire a lui Amy — chiar şi atunci îmi displăcea. S-a purtat foarte grosolan cu mine, inexplicabil. Foarte posesiv cu Amy, o cuprindea mereu în braţe. Mi s-a părut bizar, foarte bizar, că nu încerca să fie drăguţ cu noi. De obicei, tinerii vor să se dea bine pe lângă părinţi.

— Şi eu voiam.

— Şi ai reuşit! a zâmbit el. Erai neliniştit un pic, exact cât trebuia, erai foarte dulce. Desi nu s-a purtat decât neplăcut.

— Desi e la mai puţin de o oră distanţă.

— Aşa-i. Dar Hilary Handy? a zis Rand, frecându-şi ochii. Nu vreau să fiu sexist, dar era mai înfricoşătoare decât Desi. Fiindcă tipul ăla de la mall, Lonnie, n-a zis că Amy s-ar fi temut de un bărbat.

— Nu, doar că-i era frică, am spus. Şi mai *este* fata aia, Noelle Hawthorne — care locuieşte lângă noi. A spus la poliţie că era cea mai bună prietenă a lui Amy, când eu ştiu că nu era. Nici măcar *prietene* nu erau. Soţul ei zice că e isterică. Că se uită la poze cu Amy şi plânge. M-am gândit la un moment dat că-s poze cu Amy de pe internet, dar… dacă sunt chiar poze cu Amy făcute de ea? Dacă o urmărea pe Amy?

— A încercat să vorbească ieri cu mine, când eram un pic ocupat, a zis Rand. Mi-a citat nişte chestii din *Uimitoarea Amy*. Era din *Uimitoarea Amy şi Războiul celui mai Bun Prieten*, de fapt. „Cei mai buni prieteni sunt oamenii care ne cunosc cel mai bine.“

— Sună a Hilary, am zis. Doar că ajunsă la maturitate.

Ne-am întâlnit cu Boney și Gilpin pe la șapte și ceva dimineaţa, la un IHOP de pe autostradă, pentru o confruntare: era ridicol că le făceam treaba. Era nebunesc ca noi să descoperim piste. Era vremea să chemăm FBI-ul, dacă poliţia locală nu se descurca.

O ospătăriţă durdulie, cu ochi de ambră, ne-a luat comanda, ne-a turnat cafea și, recunoscându-mă pe mine, se vedea clar, s-a tot învârtit pe lângă noi încercând să tragă cu urechea, până ce a alungat-o Gilpin. Dar era totuși îndărătnică precum o muscă. Cât ne-a umplut iarăși ceștile, cât ne-a așezat tacâmurile și ne-a adus cu o rapiditate magică mâncarea, toată disputa s-a desfășurat în valuri, cu întreruperi. *E inacceptabil… nu mai vreau cafea, mersi… e de necrezut că… da, sigur, de secară e bine…*

N-am apucat să isprăvim, fiindcă Boney ne-a întrerupt.

— Înţeleg, oameni buni, e firesc să vreţi să vă implicaţi. Dar ce-aţi făcut a fost periculos. Trebuie să ne lăsaţi pe noi să ne ocupăm de asemenea lucruri.

— Păi tocmai, că nu vă ocupaţi, am zis. N-aţi fi avut în veci informaţia asta, cu arma, dacă nu ne-am fi dus noi pe-acolo astă-noapte. Ce-a zis Lonnie când aţi vorbit cu el?

— Ce aţi zis și voi că a spus, a răspuns Gilpin. Că Amy voia să cumpere o armă, că era speriată.

— Nu păreţi impresionaţi, am izbucnit. Credeţi că minte?

— Nu credem că minte, a zis Boney. N-are de ce să atragă atenţia poliţiei asupra lui. Părea foarte mișcat de nevasta ta. Foarte… zguduit că i s-a întâmplat asta. Şi-a amintit detalii precise. Nick, a zis că în ziua aceea purta o eșarfă verde. Nu un fular, ci o eșarfă la modă.

A fluturat din degete ca să arate că pentru ea moda era ceva copilăresc, nedemn de atenţia sa.

— Verde-smarald. Îţi spune ceva?

Am dat din cap.

— Are una pe care o poartă mult cu blugi.

— Şi o broșă pe jachetă — un A cursiv, de aur.

— Da.

Boney a ridicat din umeri: *bun, cu asta am lămurit.*

— Nu credeţi că se poate să fi fost așa de mișcat de ea încât… s-o fi răpit? am întrebat.

— Are alibi. Tare ca piatra, a zis Boney, aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Sinceră să fiu, am început să căutăm… un cu totul alt fel de mobil.

— Ceva mai… personal, a adăugat Gilpin.

S-a uitat cu îndoială la clătitele din faţa lui, cu topping de zmeură și frișcă. A început să le mişte cu furculiţa către marginea farfuriei.

— Mai personal, am zis. Deci asta înseamnă că o să vorbiţi până la urmă cu Desi Collings sau cu Hilary Handy? Sau trebuie s-o fac eu?

Îi promisesem lui Marybeth, de fapt, că mă duc azi.

— Sigur, o să vorbim, a zis Boney, cu tonul exasperat cu care o fată îi promite mamei că o să se hrănească mai bine. Ne îndoim că e o pistă, dar o să

vorbim cu ei.

— Păi, bine, fantastic, mersi că vă faceţi treaba, cumva, am spus. Şi cu Noelle Hawthorne? Dacă e să fie cineva apropiat de casă, locuieşte chiar aici şi pare un pic obsedată de Amy.

— Ştiu, ne-a sunat, e pe lista noastră, a încuviinţat Gilpin. Azi.

— Bun. Ce altceva mai faceţi?

— Nick, de fapt, am vrea să-ţi faci nişte timp pentru noi, să te mai iscodim un pic, a zis Boney. Soţii ştiu, adesea, mai mult decât îşi dau seama. Am vrea să te gândeşti mai mult la discuţia voastră — la gălăgia din noaptea de dinainte să dispară Amy, pe care a auzit-o vecina ta, doamna… ăă… Teverer.

Capul lui Rand a zvâcnit înspre mine.

Jan Teverer, femeia creştină cu caserola, care nu se mai uita în ochii mei.

— Se poate, adică, să fi fost — ştiu că vă vine greu să auziţi asta, domnule Elliott — fiindcă Amy era pe vreo substanţă, ceva? a întrebat Boney, cu o privire nevinovată. Poate, cine ştie, chiar *a avut* contact cu unele elemente mai neplăcute din oraş. Mai sunt o groază de vânzători de droguri. Poate a ajuns să fie prea implicată în povestea asta şi de aceea voia o armă. Trebuie să fie un motiv pentru care vrea o armă pentru apărare şi nu-i spune soţului. Şi, Nick, am vrea să te gândeşti mai bine unde ai fost atunci — între ora certei, cam pe la 11 seara, când cineva i-a auzit ultima oară vocea lui Amy…

— În afară de mine.

— În afară de tine — şi până la prânz, când ai ajuns la barul tău. Dacă ai străbătut oraşul până la plajă, dacă ai stat pe la docuri, cineva trebuie să te fi văzut. Chiar şi cineva, ştiu eu, care şi-a scos la plimbare câinele. Dacă ne-ai putea ajuta, cred că asta ar fi chiar…

— De ajutor, a sfârşit Gilpin şi a înfipt furculiţa într-o zmeură.

Mă priveau amândoi atent, binevoitor.

— Ar fi de super-ajutor, Nick, a repetat Gilpin.

Auzeam pentru prima dată despre ceartă — că ştiau de ea — şi alegeau să-mi spună asta în faţa lui Rand — încercând să mascheze că era un „te-am prins!“

— Sigur că da, am zis.

— Ai vrea să ne spui ce motiv avea? a întrebat Boney. Disputa voastră?

— Ce motiv v-a spus doamna Teverer că avea?

— N-aş vrea s-o cred pe ea când te am aici pe tine, a zis şi şi-a turnat nişte frişcă în cafea.

— A fost o ceartă de doi bani, am început eu. De aceea nici n-am zis nimic. Ne-am scărmănat un pic, cum mai fac cuplurile câteodată.

Rand m-a privit de parcă n-avea nicio idee despre ce vorbeam: *Scărmănat? Despre ce* scărmănat *vorbeşti?*

— Era… legată de cină, am minţit. Despre ce să facem la cina noastră aniversară. Ştiţi, Amy e o tradiţionalistă în chestiile astea…

— Homarul! m-a întrerupt Rand, întorcându-se spre detectivi. Amy gătea homar pentru Nick, în fiecare an.

— Aşa-i. Dar în oraşul ăsta n-ai de unde să faci rost de homari, nu din cei

vii, așa că era frustrată. Aveam rezervarea la Houston's…

— Dar ai spus că *n-aveai*, s-a încruntat Rand.

— Da, așa e, scuze, sunt cam confuz. Aveam de gând să fac o rezervare. Dar ar fi trebuit să aranjez cumva să avem și un homar în meniu.

Poliţaii, amândoi, au ridicat câte-o sprânceană. *Cât de fiţos!*

— Nu-i așa de scump. Oricum, ne-am încăpăţânat de mama focului și am ajuns la o ceartă din aia care a devenit mai mare decât ar fi trebuit.

Am mușcat din clătită. Simţeam cum de sub guler mi se ridică fierbinţeala.

— Într-o oră râdeam deja de toată povestea.

— Îhâm, a mârâit Boney.

— Şi cum stai cu vânătoarea de comori? a întrebat Gilpin.

M-am ridicat și am lăsat nișe bani pe masă, gata de plecare. Nu eu trebuia să mă apăr aici.

— N-am ajuns nicăieri încă… e greu să gândești cu atâtea câte s-au întâmplat.

— OK, a zis Gilpin. E puţin probabil ca vânătoarea de comori să fie o pistă, știind acum că se simţea deja amenințată cu câteva luni înainte. Dar ţine-mă oricum la curent, da?

Ne-am strecurat cu toţii afară, în arșiţă. Tocmai intram în mașină cu Rand, când Boney a strigat:

— Hei, Amy are tot doi?

M-am încruntat la ea.

— Măsura doi? a repetat.

— Da, așa cred, am zis. Da, tot doi.

Boney a făcut o faţă pe care se citea un *hmmm*, și s-a urcat în mașină.

— La ce crezi că se referea asta? a întrebat Rand.

— Cu ăștia, cine mai știe?

Am rămas tăcuţi în cea mai mare parte a drumului spre hotel; Rand s-a uitat pe geam la șirurile de restaurante fast-food care clipeau pe margine, eu m-am gândit la minciuna… la minciunile mele. A trebuit să dăm o tură împrejur ca să găsim un loc la Days Inn; întrunirea angajaţilor în vânzări avea, se pare, un public numeros.

— E ciudat, știi, cât de provincial sunt, după ce am locuit jumătate de viaţă la New York, a zis Rand, cu degetele pe mânerul de la portieră. Când ne-a zis Amy despre mutatul aici, pe *Bătrânu'* Mississippi, cu tine, mi-am închipuit… verdeaţă, ferme, livezi de meri și hambarele alea vechi, mari și roșii. Trebuie să-ţi spun că e destul de urât pe-aici, a râs el. Nu-mi vine în minte nici măcar un singur lucru frumos în tot orașul. În afară de fiica mea.

A ieșit și s-a îndreptat cu pași mari spre hotel; n-am încercat să ţin pasul. Am intrat în centru la câteva minute după el și m-am așezat la o masă izolată, mai spre fundul încăperii. Trebuia să sfârșesc vânătoarea de comori până nu dispăreau indiciile, să-mi dau seama încotro mă ducea Amy. Voiam să mai stau pe-aici preţ de câteva ore și apoi să mă ocup de al treilea indiciu. Între timp, am format un număr de telefon.

— Da, a rostit o voce nerăbdătoare.

În fundal se auzea plânsul unui sugar. Am auzit-o pe femeie suflându-și părul de pe față.

— Bună...ăă… vorbesc cu Hilary Handy?

A închis. Am sunat iar.

— Alo?

— Bună, cred că s-a întrerupt.

— Ce-ar fi să pui numărul ăsta pe lista cu *nu sunaţi?*

— Hilary, nu vând nimic, sun în legătură cu Amy Dunne — Amy Elliott.

Tăcere. Copilul a schelălăit iarăși, un soi de mieunat care pendula periculos între râs și proastă dispoziţie.

— Ce-i cu ea?

— Nu știu dacă ai văzut la televizor, dar a dispărut. A dispărut pe cinci iulie, în circumstanţe potenţial violente.

— O, îmi pare rău.

— Sunt Nick Dunne, soţul. Am început să sun prieteni vechi de-ai ei.

— A, da?

— Mă întrebam dacă ai luat legătura cu ea. În ultima vreme.

A răsuflat în telefon, adânc, de trei ori.

— E din cauza chestiei, din cauza rahatului de atunci, din școală?

În fundal, și mai departe, o voce smiorcăită de copil s-a auzit ţipând:

— Maa-mii, am nevoie de tii-nee!

— Imediat, Jack, a strigat către neantul din spatele ei, apoi a revenit la mine, cu o voce furioasă: Așa deci? De asta mă suni? Păi, a fost cu douăzeci de ani în urmă, la naiba. Mai mult de douăzeci.

— Ştiu, știu. Uite, trebuie să întreb. Aș fi un ticălos dacă n-aș întreba.

— Isuse, băga-mi-aș picioarele. Am *trei copii* acum. N-am mai vorbit din liceu cu Amy. Mi-am învăţat lecţia. Dacă aș vedea-o pe stradă, aș trece pe cealaltă parte.

Copilul a urlat.

— Tre’ să plec.

— Încă ceva, repede, Hilary…

A închis și, imediat, mi-a sunat telefonul preplătit. L-am ignorat. Îmi trebuia un loc unde să depozitez drăcia.

Simţeam lângă mine prezenţa cuiva, a unei femei, dar n-am ridicat privirea, sperând să plece.

Shawna Kelly. Avea părul ridicat mult la spate, în coc. A ţuguiat spre mine buzele rujate, a înţelegere.

— Eşti gata pentru plăcinta mea Frito?

Ducea o tăviţă, ţinând-o chiar sub sâni, iar plasticul învelișului avea picături de sudoare. Zisese vorbele ca și cum ar fi fost vedeta vreunui videoclip din anii ’80: „Vrei *plăcinţica* mea?“

— Mâncat bine de dimineaţă. Dar mersi. E foarte drăguţ din partea ta.

În loc să se ducă, a luat loc. Sub fusta de tenis turcoaz, picioarele, date bine cu loţiune, reflectau lumina. M-a împuns cu vârful imaculat al unui mocasin.

— Poţi dormi, dragă?

— Rezist.

— Trebuie să dormi, Nick. Nu eşti bun de nimic dacă te extenuezi.

— Cred că o să plec, să văd dacă pot să mă întind câteva ore.

— Cred că ar trebui, chiar cred.

Am simţit deodată un val de recunoştinţă. Era atitudinea mea de băiatul-mamei, care ieşea la suprafaţă. Periculos. *Strivește-o, Nick.*

Am aşteptat-o să plece. Trebuia să plece — începea să se uite lumea la noi.

— Dacă vrei, te duc cu maşina acasă chiar acum, a zis. Un pui de somn s-ar putea să fie exact ce-ţi trebuie.

A întins mâna şi m-a atins pe genunchi; am simţit o explozie de furie: nu pricepea că trebuie să plece. *Lasă caserola, curviștină insistentă ce ești, și du-te.* Atitudinea de băiatul-tatii, care ieşea la suprafaţă. La fel de rău.

— Ce-ar fi să vezi ce mai zice Marybeth? am rostit brusc, arătând spre soacră-mea, care scotea la copiator nesfârşite exemplare ale pozei lui Amy.

— OK.

Zăbovea, aşa că am început s-o ignor pe faţă.

— Păi, te las, atunci. Sper să-ţi placă plăcinta.

Felul în care o concediasem o deranjase, fiindcă nu m-a mai privit când a plecat, doar mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat alene. M-am simţit prost, am început să mă gândesc la scuze, să vreau să mă port frumos. *Nu te duce după femeia aia*, mi-am poruncit.

— Ceva nou?

Era Noelle Hawthorne, pătrunzând în acelaşi spaţiu pe care Shawna tocmai îl lăsase liber. Era mai tânără decât Shawna, dar părea mai bătrână — avea corpul rotofei şi două moviliţe neprietenoase, cu spaţiu larg între ele, pe post de sâni. Şi figura încruntată.

— Până acum, nu.

— Pari să te descurci bine, văd.

Am întors capul spre ea, neştiind ce să zic.

— Ştii măcar cine sunt? a întrebat.

— Sigur. Eşti Noelle Hawthorne.

— Sunt *cea mai bună prietenă* de-aici a lui Amy.

Trebuia să le amintesc celor de la poliţie: cu Noelle erau doar două variante. Ori o mincinoasă nenorocită, avidă de publicitate — îi plăcea să fie amică cu femeia dispărută —, ori nebună. O urmăritoare decisă să se împrietenească cu Amy, iar când Amy îi făcuse vânt…

— Ştii ceva despre Amy, Noelle? am întrebat.

— Sigur că ştiu, *Nick*. Era *cea mai bună prietenă* a mea.

Ne-am înfruntat din priviri preţ de câteva secunde.

— Ai de gând să ne spui şi nouă? am întrebat.

— Poliţia ştie unde să mă găsească. Dacă mai ajung s-o facă.

— Asta-i de mare ajutor, Noelle. O să mă asigur că vorbesc cu tine.

Obrajii i s-au făcut de un roşu-aprins, ca două pete de culoare pe pânza unui expresionist.

Şi a plecat. Am gândit gândul cel rău, unul dintre cele care mi se

învârtejeau prin cap fără să le pot controla. Mi-am zis: *Femeile astea-s nebune de-a binelea.* Nimic specific: nu *unele* femei, nu *multe femei*. Femeile sunt nebune.

După ce noaptea s-a lăsat de-a binelea, am mers cu maşina până la casa goală a tatei, cu indiciul lui Amy pe bancheta de alături.

Poate îţi pare-acum rău că m-ai adus aici
La început n-a fost aşa grozav, ce poţi să zici
Dar nu aveam locuri prea multe, pe-ales
Şi-am zis atunci: să trecem pe-aicea mai des
Să ne iubim, şi-n căsuţa cea cafenie
S-o facem cu drag şi avânt, soţ şi soţie.

Era mai criptic decât celelalte, dar eram sigur că înţelesesem bine. Amy accepta Carthage, mă ierta, în fine, că ne mutaserăm aici. *Poate îţi pare-acum rău că m-ai adus aici…* (dar) *să trecem pe-aicea mai des*. Căsuţa cea cafenie era casa lui tăică-meu, şi era albastră de fapt, însă Amy făcea încă o glumă pe care-o înţelegeam doar noi. Glumele cu circuit închis dintre noi îmi plăcuseră întotdeauna — mă făceau să mă simt mai legat de Amy decât orice mărturisire a vreunui adevăr ori amor pasional sau stat-de-vorbă-până-în-zori. Povestea „căsuţei cafenii“ avea de-a face cu tata, iar Amy este singura persoană căreia i-am spus-o: după divorţul alor mei îl văzusem atât de rar încât hotărâsem să mă gândesc la el ca la un personaj de poveste. Nu era de fapt tatăl meu — care m-ar fi iubit şi ar fi petrecut timp cu mine —, ci o figură binevoitoare şi cumva importantă, pe nume domnul Brown[9], care era foarte ocupat să facă lucruri foarte importante pentru Statele Unite şi care, din când în când, mă folosea ca acoperire ca să se deplaseze mai uşor prin oraş. Când i-am povestit asta, lui Amy i-au dat lacrimile, fără ca eu să fi intenţionat un asemenea efect; o relatasem ca pe o poveste de genul *copiii spun lucruri trăsnite*. Mi-a zis că acum ea este familia mea, că mă iubeşte destul cât să compenseze zece taţi de rahat şi că *noi* eram acum familia Dunne, noi doi. După care mi-a şoptit la ureche: „Şi am o însărcinare pentru care cred că ai fi bun…“

Cât despre *s-o facem cu drag*, era vorba despre o altă acţiune de conciliere. După ce tatăl meu căzuse complet pradă bolii, am hotărât să vindem locuinţa, aşa că m-am dus acolo cu Amy, să pregătim cutii pentru donaţii caritabile. Amy, evident, era un derviş rotitor al făcutului de chestii — împachetat, depozitat, aruncat — în vreme ce eu căutam cu răceală printre lucrurile tatei. Totul, pentru mine, era un indiciu. O cană cu pete de cafea mai pronunţate decât celelalte trebuie să fi fost preferata lui. Era oare primită în dar? Cine i-o dăduse? O cumpărase, poate, singur? Îmi imaginasem că tata considera castrator actul însuşi al cumpăratului. Şi totuşi, o inspecţie în dulapul lui scosese la iveală cinci perechi de pantofi, noi-nouţi, încă în cutiile lor. Îi cumpărase oare singur, imaginându-şi un alt fel de Bill Dunne, mai sociabil decât cel care se degrada lent, în singurătate? Se dusese la Shoe-Be-Doo-Be, o pusese pe mama să-l ajute, să-i dea încă o dovadă de bunăvoinţă din lungul şir al bunăvoinţelor sale? Nu împărtăşisem, desigur, niciuna dintre aceste reflecţii cu Amy, aşa că părusem, sunt sigur, la fel de puţin impresionat ca de obicei.

— Uite. O cutie. Pentru donaţii, zisese, surprinzându-mă pe duşumea, sprijinit de perete şi holbându-mă la un pantof. Pune pantofii în cutie, OK?

M-am simţit stânjenit, m-am stropşit la ea, ea s-a răstit la mine şi… totul ca de obicei. Ar trebui să adaug, în apărarea lui Amy, că mă întrebase de două ori dacă voiam să discutăm, dacă eram sigur că vreau să facem asta. Uneori las deoparte detalii din astea. E mai convenabil pentru mine. Vreau, de fapt, să-mi citească mintea, ca să nu trebuiască să mă cobor la arta femeiască a articulării gândurilor. Eram, uneori, la fel de vinovat ca şi Amy de a fi pus placa aia cu „înţelege-mă-din-priviri“. Şi crâmpeiul ăsta de informaţie l-am lăsat deoparte.

Sunt un adept înfocat al minţitului prin omisiune.

Am ajuns în faţa casei lui tata pe la vreo zece şi ceva. Casa era primitoare, o locuinţă bună cu care să începi (sau să sfârşeşti) o familie. Două dormitoare, două băi, sufragerie, o bucătărie cam depăşită dar decentă. Un panou cu „de vânzare“ ruginea în curtea din faţă. Trecuse un an, şi niciun client nu muşcase momeala.

Am intrat în casa neaerisită, simţind deasupra mea vârtejuri de căldură. Sistemul de alarmă nepretenţios pe care-l instalasem după ce casa fusese spartă pentru a treia oară a început să bipăie, ca numărătoarea inversă a unei bombe. Am bătut codul, cel care o scotea din minţi pe Amy fiindcă încălca toate regulile codurilor. Era data mea de naştere: 81577.

Cod respins. Am încercat din nou. *Cod respins*. O broboană de sudoare mi s-a prelins pe spinare. Amy ameninţase de mult că o să schimbe codul. A zis că nu are rost să păstrăm unul atât de uşor de ghicit, dar ştiam motivul real. Nu-i plăcea că e ziua mea de naştere şi nu aniversarea noastră. Mă alesesem încă o dată pe *mine* şi nu pe *noi*. Nostalgia dulceagă după Amy s-a evaporat. Am împuns iarăşi tastele cu degetul, devenind din ce în ce mai panicat pe măsură ce alarma bipăia, bipăia şi iar bipăia numărătoarea inversă — până ce a început să urle de-a dreptul, ca pentru un intrus.

Iiiu-iiiiuu-iiiuuu!

Ar fi trebuit să-mi sune telefonul, ca să limpezesc apele: *sunt eu, idiotul, nimeni altul.* Dar n-a sunat. Am aşteptat un minut întreg, cu sunetul alarmei amintindu-mi de un film cu submarine torpilate. Căldura îmbâcsită a unei case închise, în iulie, mă apăsa. Spatele cămăşii mi-era deja ud leoarcă. *La naiba, Amy*. Am căutat numărul companiei pe alarmă şi n-am descoperit nimic. Mi-am luat un scaun şi m-am apucat să trag de ea; tocmai o scoteam din perete, atârnând de fire, când, într-un târziu, telefonul a sunat. O voce enervantă mi-a cerut, de la celălalt capăt al firului, numele primului animal de casă al lui Amy.

Iiiiuuu-iiiuuu-iiuuuu!

Era exact tonul nepotrivit — ţâfnos, dispreţuitor, absolut deloc preocupat — şi exact întrebarea nepotrivită, fiindcă nu ştiam răspunsul, iar asta m-a înfuriat. Indiferent câte indicii rezolvam, tot eram pus în faţa unor informaţii despre Amy menite să mă umilească.

— Uitaţi ce e, sunt Nick Dunne, asta e casa tatălui meu, contul ăsta a fost iniţiat de mine! am izbucnit. Aşa că, futu-i, nu prea contează cum se numea primul animal de casă al nevesti-mii.

Iiiuuu-iiiuuu-iiuuuu!

— Vă rog să nu-mi vorbiţi pe tonul ăsta, domnule.

— Auziţi, am venit doar să iau ceva din casă de la tata şi acum plec, bine?

— Trebuie să anunţ imediat poliţia.

— N-aţi putea închide nenorocita asta de alarmă, ca să pot gândi?

Iiiuuu-iiiiiuuu-iiuuuu!

— Alarma e dezactivată.

— Ba nu-i dezactivată.

— Domnule, v-am prevenit, nu-mi vorbiţi pe tonul ăsta.

— Ştii ce? Să-mi bag pula, pula, *pula.*

Am închis exact când mi-am amintit cum îl chema pe primul motan al lui Amy, pe cel dintâi dintre toţi: Stuart.

Am sunat iar, am dat peste altă centralistă, una rezonabilă, care a dezactivat alarma şi, Dumnezeu să-i ajute, a anunţat poliţia să nu mai vină. Chiar n-aş fi avut chef să stau la explicaţii.

M-am aşezat pe covorul ieftin, subţire, şi am încercat să respir adânc; îmi bubuia inima. După un minut, după ce mi s-au detensionat umerii, mi s-au descleştat fălcile, pumnii mi s-au desfăcut şi inima a revenit la ritmul normal, m-a ridicat şi m-am gândit, preţ de o clipă, să plec pur şi simplu, de parcă asta ar fi învăţat-o minte pe Amy. Dar, când m-am ridicat, am văzut un plic albastru pe blatul de la bucătărie, pus la vedere ca un bileţel de despărţire.

Am răsuflat adânc, am dat aerul afară — atitudine nouă — şi am deschis plicul, scoţând scrisoarea însemnată cu o inimă.

> Bună, dragule,
>
> Avem amândoi lucruri la care vrem să lucrăm. La mine ar fi perfecţionismul și, uneori (sau așa mi se pare doar?) senzaţia că am întotdeauna dreptate. Tu? Ştiu că-ţi faci griji că ești prea distant câteodată, prea detașat, incapabil să fii drăgăstos sau săritor. Ei bine, vreau să-ţi spun — aici, în casa tatălui tău — că nu-i adevărat. Nu ești tatăl tău. Trebuie să știi că ești un om bun, un om drag, un om cald. Te-am pedepsit pentru că uneori n-ai reușit să-mi citești gândurile, pentru că n-ai putut să te comporţi exact în felul în care voiam în exact momentul în care voiam. Te-am pedepsit pentru că ești un adevărat bărbat, în carne și oase. Am bătut din picior în loc să am încredere că o să te descurci. Nu ţi-am oferit beneficiul nevinovăţiei până la proba contrarie: că oricât am da-o în bară noi doi, tu mă iubești necontenit și vrei să fiu fericită. Şi asta, pentru o fată, ar trebui să fie destul, așa-i? Îmi fac griji că am spus despre tine lucruri care nu-s adevărate, de fapt, și că ai ajuns să le crezi. Deci o să-ţi spun acum: ești CALD. Ești soarele meu.

Dacă Amy ar fi fost cu mine, cum plănuia, s-ar fi lipit de mine în felul acela al ei, cu faţa vârâtă în adâncitura gâtului meu, m-ar fi pupat, ar fi zâmbit şi ar fi zis: *Ești, știi doar. Soarele meu.* Cu un nod în gât, am aruncat o ultimă privire asupra casei tatălui meu şi am plecat, închizând uşa şi împiedicând căldura să intre. Ajuns în maşină, am deschis cu degete nerăbdătoare plicul însemnat cu AL PATRULEA INDICIU. Ne apropiam de sfârşit.

Închipuie-ţi: eu sunt o fată rea
Şi-mi trebuie pedeapsa, oh, ştiu că mi-o vei da.
E unde ţii tu cele bune, pentru aniversare
Iartă-mă dacă asta te încurcă tare!
Au fost vremuri bune acolo, la mijloc de vară
Râs şi voioşie, până în fapt de seară,
Aşa că fugi îndată, o clipă nu mai sta,
Deschide uşa şi vei găsi surpriza ta.

Stomacul mi s-a strâns. Nu ştiam ce înseamnă. Am citit iarăşi. Nu reuşeam nici măcar să-mi dau cu părerea. Amy încetase să mă ia uşor. N-aveam, până la urmă, să termin vânătoarea de comori.

Am simţit o împunsătură de angoasă. Ce zi de căcat! Boney era pe urmele mele, Noelle era nebună, pe Shawna o călcasem pe nervi, Hilary era resentimentară, femeia de la compania de securitate era o nenorocită, iar soţia mea izbutise, în cele din urmă, să mă bage în ceaţă. Era vremea să termin ziua asta afurisită. Exista o singură femeie pe care aş fi putut-o suporta lângă mine acum.

***

Go mi-a aruncat o uitătură — eram iritat, cu buzele strânse şi toropit de căldură — şi m-a îndrumat spre canapea, anunţând că o să facă ceva de mâncare. La cinci minute după aceea venea atentă spre mine, ducându-mi cina pe o veche măsuţă rabatabilă. O veche trataţie Dunne: brânză gratinată şi chipsuri, un pahar de plastic cu…

— Nu-i suc, a zis Go. E bere. Sucul părea cam nepotrivit.

— E foarte liniştitor şi ciudat din partea ta, Go.

— Faci tu mâine de mâncare.

— Sper că-ţi place supa la cutie.

S-a aşezat lângă mine pe canapea, mi-a luat un chips din farfurie şi a întrebat, prea ca din întâmplare:

— Ai habar de ce m-au întrebat poliţaii pe *mine* dacă Amy încă poartă măsura doi?

— Isuse, nu vor s-o lase naibii cu chestia asta, am zis.

— Nu te bagă-n sperieţi? Adică i-au găsit hainele sau ceva?

— Mi-ar fi cerut să le identific, corect?

S-a gândit la asta o secundă, cu figura încordată.

— Are sens, a zis.

Faţa i-a rămas încremenită până ce a observat că mă uit la ea şi a zâmbit.

— Am înregistrat meciul, vrei să-l vezi? Te simţi bine?

— Sunt în regulă.

Mă simţeam groaznic, parcă aveam ulei în stomac, iar psihicul mi-era la pământ. Poate din cauza indiciului pe care nu-l puteam desluşi, dar mi s-a părut, subit, că trecusem ceva cu vederea. Făcusem o greşeală imensă, care avea să se dovedească dezastruoasă. Era poate conştiinţa, zgâriind să iasă afară din temniţa ei secretă.

Go a dat drumul la meci şi, pentru următoarele zece minute, a deschis gura

doar cu privire la joc, şi doar printre sorbituri de bere. Lui Go nu-i plăcea brânza gratinată; ungea cu unt de arahide nişte biscuiţi săraţi. Când a început pauza de reclame, a pus meciul pe stop şi a zis:

— Dacă aş avea ştromeleag, aş fute untul ăsta de arahide.

Şi a azvârlit cu firimituri de biscuit spre mine.

— Cred că dacă ai avea ştromeleag, ţi s-ar întâmpla tot soiul de lucruri naşpa.

A dat pe repede înainte prin următoarea repriză; Cards erau cu cinci puncte în urmă. Când a venit vremea pentru următoarea pauză de reclamă, Go a oprit şi a zis:

— Aşa, am sunat să-mi schimb abonamentul de mobil azi, şi cântecul pe care aştepţi, din centrală, era Lionel Ritchie — ai ascultat vreodată Lionel Ritchie? Îmi place „Penny Lover“, dar cântecul nu era „Penny Lover“; oricum, după aceea a intrat pe linie o femeie, şi a zis că operatorii pentru relaţii cu publicul sunt toţi în Baton Rouge, ceea ce era ciudat, fiindcă nu avea accent, dar a zis că a crescut în New Orleans şi, nu se prea ştie, dar e adevărat — cum îi spui cuiva din New Orleans, neworleansian? — în fine, că nu prea au cine ştie ce accent. Şi a zis că pentru pachetul meu, pachetul A…

Go şi cu mine aveam un joc inspirat de mama, care avea obiceiul să relateze asemenea poveşti nesfârşite şi înfiorător de banale, iar Go era sigură că, în secret, îşi bătea joc de noi. Cam de vreo zece ani, ori de câte ori intram cu Go într-un blocaj conversaţional, cineva băga la înaintare o poveste despre completări de cupoane sau reparaţii de electrocasnice. Go reuşea cu mai multă energie decât mine, totuşi. Poveştile ei puteau să tărăgăneze, se părea, la nesfârşit — durau aşa de mult, că deveneau cu adevărat enervante, apoi redeveneau iarăşi amuzante.

Go îi dădea înainte cu povestea ei despre lumina de la frigider, fără să arate nicio ezitare. Brusc m-am simţit invadat de o grea recunoştinţă, m-am aplecat spre ea şi am pupat-o pe obraz.

— Asta pentru ce-i?

— Mersi, atât.

Simţeam că ochii mi se umplu de lacrimi. Mi-am ferit privirea o clipă, să le alung clipind, şi Go a zis:

— Deci am nevoie de o baterie AAA, care, se pare, e altceva decât un *acumulator*, aşa că trebuie să găsesc chitanţa ca să pot înapoia acumulatorul…

Am terminat de urmărit meciul, apoi Go a tăiat sonorul.

— Vrei să vorbim, sau alte distracţii? Ce ai chef.

— Bagă-te în pat, Go. Eu mai butonez telecomanda. Poate o să dorm. Am nevoie de somn.

— Vrei un Ambien?

Sora mea credea cu tărie în calea cea mai uşoară. Fără înregistrări cu sunete relaxante ori zgomote scoase de balene; bagă pastila, cazi în inconştienţă.

— Nţ.

— Sunt în dulăpiorul cu medicamente, dacă te răzgândeşti. Acum ar cam fi momentul să-ţi ajuţi un pic somnul…

S-a mai învârtit pe lângă mine vreo câteva secunde apoi, în stilul ei, a ieşit pe hol, evident fără să-i fie somn, şi a închis uşa de la ea, ştiind că lucrul cel mai alinător pe care-l putea face era să mă lase într-ale mele.

Multora le lipseşte darul ăsta: să-şi dea seama când e cazul s-o şteargă. Lumea se dă în vânt după discuţii, dar n-am fost niciodată un mare adept al conversaţiei. Zic eu un monolog interior, dar cuvintele, adesea, nu-mi ajung pe buze. *Arată bine azi*, gândesc, dar nu-mi trece prin cap să spun asta cu voce tare. Mama vorbea, soră-mea vorbea. Am fost crescut să ascult. Aşa că, singur pe canapea, fără discuţii, părea decadent de-a dreptul. Am răsfoit una dintre revistele lui Go, am schimbat canalele tv, şi am rămas în cele din urmă la un serial alb-negru unde oameni cu pălării cu boruri late îşi luau notiţe pe carneţele, în vreme ce o gospodină drăguţă îi lămurea că soţul ei e în Fresno, lucru care îi făcea pe cei doi poliţai să se uite grăitor unul la celălalt şi să dea din cap. Mi-au venit în minte Gilpin şi Boney, iar stomacul mi s-a crispat.

În buzunar, telefonul preplătit a scos un sunet ca atunci când câştigi la păcănele, ceea ce însemna că am un mesaj:

sunt afară deschide uşa

9 „Brown“ înseamnă în engleză maro, cafeniu.

Amy Elliott Dunne

28 aprilie 2011

Jurnal

Trebuie doar să continui să continui, asta zice Mama Mo, iar când o zice — cu siguranţa aceea, cu fiecare cuvânt accentuat de parcă ar fi cu adevărat o strategie de viaţă viabilă — clişeul încetează să mai fie o adunătură de vorbe şi se transformă în ceva real. Valoros. *Continuă să continui, exact!* cuget atunci.

Îmi place asta la oamenii din Vestul Mijlociu; aceştia nu fac mare caz de mai nimic. Nici măcar de moarte. Mama Mo o să continue să continue până ce o opreşte cancerul, şi atunci o să moară.

Aşa că-mi *ţin capul la cutie* şi încerc să mă gândesc că *tot rău-i spre bine*, şi asta, vreau să zic, în sensul profund, literal al Mamei Mo. Ţin capul la cutie şi-mi fac treaba: o duc pe Mo la consultaţii şi la chimioterapie. Schimb apa murdară din vaza aflată în camera tatălui lui Nick şi las prăjiturele personalului ca să aibă mai multă grijă de el.

Încerc să văd binele din rău, însă situaţia e cel mai adesea rea, fiindcă soţul meu, care m-a adus aici, care m-a dezrădăcinat ca să fim mai aproape de părinţii săi suferinzi, pare să-şi fi pierdut interesul şi în privinţa mea, şi în a părinţilor sus-menţionaţi.

Nick l-a şters cu totul din catastif pe taică-său: nu-i mai rosteşte nici măcar numele. Ştiu că, de fiecare dată când primim câte un telefon de la Comfort Hill, Nick speră să fie anunţat că tatăl lui a murit. Cât despre Mo, Nick a fost cu ea la o singură şedinţă de chimioterapie şi a declarat-o de nesuportat. A zis că urăşte spitalele, că nu-i suportă pe bolnavi, că nu suportă timpul care trece aşa de încet, şi nici pungile de perfuzie ce picură încetişor. N-a putut s-o facă şi gata. Şi când am încercat să-l conving să continue, când am încercat să-i îndrept spinarea cu nişte *tre' să faci ce tre' să faci*, mi-a zis s-o fac eu. Zis şi făcut. Mama Mo, desigur, poartă povara vinovăţiei lui. Am stat într-o zi, urmărind o comedie romantică la computerul meu, dar mai mult de vorbă, în timp ce perfuzia picura… atât… de… încet şi, în timp ce în film eroina cea caraghioasă se împiedica de o canapea, Mo s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Nu fi aşa de severă cu Nick. Fiindcă nu vrea să facă genul ăsta de lucruri. Mereu l-am răsfăţat, l-am răzgâiat — cum să *n-o* faci? Cu *figura* aia. Aşa că are probleme când e vorba de făcut lucruri dificile. Dar chiar nu mă supăr, Amy. Chiar nu.

— Ar trebui, am zis.

— Nick nu trebuie să-mi dovedească iubirea lui, a zis, bătându-mă uşurel pe mână. Ştiu că mă iubeşte.

Admir iubirea necondiţionată a lui Mo, serios. Aşa că nu-i spun ce am găsit pe calculatorul lui Nick, propunerea lui pentru o carte autobiografică despre un publicist din Manhattan care se întoarce în Missouriul natal ca să aibă grijă de amândoi părinţii săi, bolnavi. Nick are tot soiul de chestii bizare pe calculator, şi uneori nu rezist să nu-mi bag nasul un pic — îmi dă indicii despre ce gândeşte soţul meu. Lista lui de căutări mi l-a oferit pe ultimul: drame poliţiste, site-ul

fostei sale reviste şi un studiu despre râul Mississippi, despre posibilitatea de a merge cu pluta pe apă de aici până în Golf. Ştiu ce-i în mintea lui: vrea să plutească la vale, ca Huck Finn, şi să scrie un articol despre asta. Nick îşi caută mereu subiecte.

Şi îmi băgam nasul în toate astea când am dat peste propunerea de carte.

Vieţi Duble: Amintiri despre sfârşituri şi începuturi se adresează în special bărbaţilor din generaţia X, adevăraţii bărbaţi-copii, care abia încep să aibă parte de stresul şi presiunea cu care te confrunţi când începi să le porţi de grijă părinţilor tăi îmbătrâniţi. În *Vieţi Duble,* voi trata amănunţit:

— felul în care am ajuns să-mi înţeleg tatăl, o persoană tulburată, distantă

— transformarea mea dureroasă dintr-un tânăr lipsit de griji într-un cap de familie, în timp ce mă confrunt cu moartea iminentă a unei mame multiubite

— resentimentele soţiei mele din Manhattan în privinţa acestui pas înapoi de la viaţa ei altădată încântătoare. Soţia mea, ar trebui să menţionez, este Amy Elliott Dunne, sursa de inspiraţie pentru bine-cunoscuta serie *Uimitoarea Amy*.

Propunerea nu fusese finalizată, fiindcă, presupun, Nick nu avea să-şi înţeleagă niciodată tatăl distant şi fiindcă şoma de la sarcinile de „cap al familiei“; iar eu nu exprimam niciun resentiment în privinţa noii mele existenţe. Un pic frustrată eram, da, dar nu mânioasă cât să merit o carte. Ani şi ani, soţul meu ridicase în slăvi soliditatea emoţională a oamenilor din centrul ţării: stoici, umili, lipsiţi de afectare! Dar genul ăsta de oameni nu prea furnizează material pentru o carte de memorii. Imaginează-ţi supracoperta: *Oamenii se purtau bine în general, apoi mureau.*

Dar mă cam împunge un pic, totuşi, partea cu „resentimentele soţiei mele din Manhattan“. Poate sunt cumva… încăpăţânată. Mă gândesc la cât de constantă în afecţiunea ei este Maureen şi mă îngrijorează că eu şi cu Nick n-am fost sortiţi să ne potrivim. Că ar fi mai fericit cu o femeie pe care-o încântă să aibă grijă de soţul şi de casa ei, şi nu privesc de sus asemenea calităţi: mi-aş dori să le am şi eu. Aş vrea să-mi pese mai mult dacă Nick are pasta lui de dinţi favorită, aş vrea să-i ştiu pe de rost măsura la cămaşă, să fiu o femeie care iubește necondiţionat şi a cărei bucurie de căpătâi e să-şi facă fericit bărbatul.

Am fost aşa un timp, cu Nick. Dar n-am izbutit să fac asta să dureze. Nu sunt îndeajuns de altruistă. Singură la părinţi, cum zice Nick deseori.

Însă încerc. Continui să continui, iar Nick zburdă prin oraş, din nou, ca un puşti. Se bucură că s-a întors pe domeniul său de drept, de rege al balului de absolvire — a slăbit vreo cinci kilograme, şi-a schimbat tunsoarea, şi-a luat blugi noi, arată al naibii de bine. Dar nu ştiu asta decât din rarele dăţi când îl văd venind acasă sau ieşind din nou, mereu cu grabă prefăcută. *Nu ţi-ar plăcea ţie,* e replica lui standard de fiecare dată când îi cer să mă ia şi pe mine, pe oriunde s-o duce. Aşa cum şi-a lăsat baltă părinţii când nu i-au mai fost de folos, mă leapădă şi pe mine fiindcă nu mă mai potrivesc în noua lui viaţă. Ar trebui să se străduiască să mă facă să mă simt confortabil aici, şi nu vrea să facă aşa ceva. Vrea să se distreze.

Opreşte, opreşte-te. Trebuie *să văd partea luminoasă*. Literalmente. Trebuie să-mi scot soţul din gândurile maliţioase şi întunecate şi să eman pentru

el o lumină veselă, aurie. Trebuie să-l ador iarăşi, ca pe vremuri. Nick e sensibil la adoraţie. Aş vrea doar să fie împărtăşită. Creierul meu e tot timpul ocupat să se gândească la Nick, e ca un roi de albine în ţeasta mea: *Nicknicknicknicknick!* Şi, când îmi imaginez mintea lui, îmi aud numele ca pe un clopoţel de cristal, ca pe o vibraţie care răsună o dată, poate de două ori pe zi, şi se stinge îndată. Aş vrea să se gândească la mine la fel de mult cât mă gândesc şi eu la el.

E aşa de greşit? Nici nu mai ştiu.

Nick Dunne

A patra zi de la dispariţie

Stătea acolo în licărul portocaliu al luminilor stradale, într-o rochiţă subţirică de vară, cu părul ondulat de la umezeală. Andie. S-a năpustit spre intrare, cu braţele desfăcute larg pentru îmbrăţişare, eu am sâsâit un „Stai, aşteaptă!“ şi am închis uşa chiar înainte să se lipească de mine cu totul. Şi-a pus obrazul pe pieptul meu, eu mi-am lăsat o mână pe spatele ei gol şi am închis ochii. Simţeam o combinaţie stânjenitoare de uşurare şi groază: ca atunci când nu te mai mănâncă pielea şi-ţi dai seama că e fiindcă ţi-ai făcut o gaură în ea scărpinându-te.

Am o amantă. Acum vine partea în care trebuie să-ţi spun că am o amantă şi nu-ţi mai place de mine. Asta, dacă m-ai plăcut, cumva, de la început. Am o amantă drăguţă, tânără, o amantă foarte tânără pe nume Andie.

Ştiu. E de rău.

— Iubiţel, de ce *pizda mă-sii* nu m-ai sunat? rostește cu faţa apăsată în continuare de mine.

— Ştiu, scumpo, știu. Nici nu-ţi imaginezi, a fost un coșmar. Cum ai dat de mine?

S-a lăsat în braţele mele.

— La tine acasă nu era lumină, aşa că m-am gândit să-ncerc la Go.

Andie îmi ştie obiceiurile, habitatele. Suntem împreună de ceva timp. Am o amantă drăguţă, foarte tânără şi suntem împreună de ceva timp.

— Mi-am făcut griji în privinţa ta, Nick. *Ca pe ace* am stat. Eram la Madi acasă, televizorul era deschis, şi dintr-odată văd un *tip* care seamănă cu tine că vorbește despre nevastă-sa dispărută. Şi am realizat că *ești* tu. Îţi dai seama ce m-am speriat? Şi nici măcar n-ai încercat să vorbești cu mine?

— Te-am sunat.

— *Nu spune nimic, stai deoparte, nu vorbi cu nimeni până nu vorbim noi.* Ăsta-i un ordin, nu încercai să *vorbești* cu mine.

— N-am prea fost singur, am avut tot timpul lume în jur. Părinţii lui Amy, Go, poliţia.

I-am suflat în păr.

— Amy a dispărut pur și simplu? a întrebat.

— Pur și simplu.

M-am desprins de ea şi m-am aşezat pe canapea, ea s-a aşezat alături, cu piciorul lipit de al meu, cu braţul atingându-l pe al meu.

— A răpit-o cineva.

— Nick, te simţi bine?

Părul ca de ciocolată îi curgea în valuri peste obraz, umeri şi sâni; i-am privit o şuviţă, pe care răsuflarea i-o mișca uşurel.

— Nu, nu chiar.

I-am făcut semn să tacă şi am arătat către hol.

— Soră-mea.

Am stat unul lângă altul, tăcuţi, iar la televizor pâlpâiau cadrele vechiului

film poliţist, în care bărbaţii cu pălării arestau pe cineva. I-am simţit palma strecurându-i-se într-a mea. S-a aplecat către mine de parcă ne-ar fi aşteptat o seară la film, ca pe un cuplu leneş şi fără griji, apoi mi-a tras faţa spre ea şi m-a sărutat.

— Andie, nu, am şoptit.

— Da, am nevoie de tine.

M-a sărutat iar, s-a suit peste mine, cu picioarele desfăcute, cu rochia de bumbac ridicată peste genunchi; unul dintre şlapi îi cădea din picior.

— Nick, mi-am făcut atâtea griji din cauza ta. Vreau să-ţi simt mâinile pe mine, numai la asta m-am gândit. Mi-e frică.

Andie era genul de fată căreia îi plăcea contactul, şi ăsta nu-i un cod pentru *totul nu-i decât sex*. Îi plăcea să îmbrăţişeze, să atingă, una–două îşi trecea degetele prin părul meu ori mă zgâria prietenos pe spinare. Atingerile o linişteau şi o relaxau. Şi da, bine, îi plăcea şi sexul.

Cu o smucitură scurtă şi-a făcut să cadă partea de sus a rochiei şi mi-a pus mâinile pe sâni. Dorinţa, câine credincios, şi-a făcut apariţia ca la comandă.

Vreau să te fut, aproape că am zis cu voce tare. *Eşti CALD*, mi-a şoptit în ureche soţia mea. M-am tras deoparte. Eram tare obosit, obiectele din cameră se vălureau.

— Nick?

Buza ei de sus era udă de saliva mea.

— Ce? Nu suntem OK nici *noi*? E din cauza lui Amy?

Mereu mi se păruse tânără Andie — la douăzeci şi trei de ani, cum să mi se pară altfel? — dar acolo, pe loc, mi-am dat seama cât de grotesc de tânără era, cât de iresponsabil, dezastruos de tânără. Ruinător de tânără. Mă punea mereu pe jar să aud de pe buzele ei numele soţiei mele. Şi îl rostea din plin. Îi plăcea să dezbată subiectul *Amy*, de parcă ar fi fost eroina unei telenovele de la ore târzii. Andie n-o vedea niciodată pe Amy ca fiind inamicul; o vedea ca pe un personaj. Întreba mereu, tot timpul, despre viaţa noastră de cuplu, despre Amy: *Şi ce făceaţi prin New York, ce făceaţi, spre exemplu, la sfârşit de săptămână?* Am lăsat-o odată cu gura căscată pe Andie, când i-am spus că ne duceam, uneori, la operă. *Vă duceaţi la operă? Cu ce se îmbrăca? Rochie de seară? Eşarfă sau blană? Ce bijuterii purta, cum îşi făcea părul?* Şi mai departe: Cum erau prietenii lui Amy? Despre ce vorbeam? Cum era Amy, cum era *pe bune?* Era ca fata din cărţi, perfectă? Era basmul preferat al lui Andie: Amy.

— Soră-mea e în camera de alături, scumpel. N-ar fi trebuit să vii aici. Doamne, vreau să fii aici, dar n-ar fi trebuit să vii, puişor. Până ce nu ştim cu ce avem de-a face.

EŞTI EXTRAORDINAR EŞTI AMUZANT EŞTI CALD. *Acum sărută-mă!*

Andie tot călare pe mine rămăsese, cu sânii scoşi şi sfârcurile întărite de la aerul condiţionat.

— Iubiţel, ce se-ntâmplă acum e că simt nevoia să m-asigur că e în regulă. Atâta tot, a zis şi s-a împins în mine, caldă şi aţâţătoare. Atâta vreau. Te rog, sunt tare speriată. Te ştiu eu, ştiu că nu vrei să vorbim chiar acum, şi nu-i nicio

problemă. Dar vreau… să fii cu mine.

Şi eu voiam s-o sărut, ca atunci, prima oară: cu dinţii ciocnindu-ni-se, cu faţa ei ridicată spre a mea, cu părul ei gâdilându-mi braţele, un sărut pasional, cu limba, şi să nu mă gândesc decât la sărut, fiindcă ar fi fost periculos să mă gândesc şi la altceva decât ce bine mă simt. Singurul lucru care mă oprea s-o trag în dormitor acum nu era conştiinţa faptului că greșeam — greșisem din plin, în toate felurile, şi înainte — ci că, de data asta, putea fi cu adevărat periculos.

Şi fiindcă mai era şi Amy. Era, în sfârşit, şi Amy, vocea aceea care-şi făcuse culcuş în urechea mea în ultimii cinci ani, vocea nevesti-mii, doar că acum nu era mustrătoare, ci dulce din nou. Mă enerva crunt că cele trei bileţele de la soţia mea mă puteau face să mă simt aşa, molatic şi sentimental.

N-aveam absolut niciun drept să fiu sentimental.

Andi se împingea în mine şi m-am întrebat dacă poliţia ţinea sub supraveghere casa lui Go, dacă ar fi trebuit să mă aştept la un ciocănit în uşă. Am o amantă foarte tânără şi foarte frumuşică.

Mama le-a zis copiilor ei întotdeauna: dacă vrei să faci ceva şi vrei să ştii dacă-i o idee proastă, imaginează-ţi că o vezi tipărită în ziar, ca să afle toată lumea.

Nick Dunne, fost publicist de revistă şi încă rănit în orgoliu de la concedierea din 2011, a acceptat să predea un curs de jurnalism la Colegiul Postliceal North Carthage Junior. Bărbatul, căsătorit, s-a folosit imediat de poziţia sa pentru a iniţia o încinsă afacere amoroasă cu una dintre studentele sale, tânără şi impresionabilă.

Eram întruchiparea temerii celei mai mari a unui scriitor: eram un clişeu.

Să-ţi mai aduc în atenţie şi alte clişee, ca să te amuzi: s-a întâmplat treptat. N-am vrut să fac rău nimănui. M-am implicat mai mult decât aş fi crezut. Dar a fost mai mult decât un foc de paie. Mai mult decât o săltare a stimei de sine. Chiar o iubesc pe Andie. Cu adevărat.

Cursul pe care-l predam — „Cum să începi o carieră la revistă“ — era frecventat de paisprezece studenţi, cu grade variate de capacitate. Aveam studenţi numai fete. Aş zice femei, dar *fete sună* corect factual. Toate voiau să lucreze la reviste. Nu erau fete care să-şi păteze mânuţele cu cerneala cotidienelor, ci fete care iubeau coperţile lucioase. Văzuseră în filme: se închipuiau dând buzna prin Manhattan, cu cafeluţa cu lapte într-o mână, mobilul în cealaltă, rupându-şi în mod adorabil un toc de pantof scump în încercarea de a opri un taxi, şi căzând în braţele unui fermecător şi înduioşător suflet pereche, cu un păr rebel, de milioane. Habar n-aveau cât de neghioabă, cât de lipsită de sens era alegerea educaţională pe care-o făcuseră. Plănuisem să le spun asta, măcar, folosindu-mi concedierea ca pe o fabulă plină de învăţăminte. Deşi nu prea aveam chef să apar ca o figură tragică. Îmi imaginam că spun povestea nonşalant, glumeţ — nu-i mare lucru. Am mai mult timp să lucrez la romanul meu.

Apoi prima oră de curs mi-am petrecut-o răspunzând unui puhoi de întrebări uimite şi respectuoase, care m-au făcut să pocnesc de mândrie

prostească, aşa că eram incapabil să le spun povestea adevărată: convocarea la biroul directorului editorial la a doua serie de concedieri, drumul pe cărăruia aceea blestemată, în lungul şirului nesfârşit de cămăruţe-birou, cu toţi ochii întorşi spre mine, ultimul drum, eu sperând, şi atunci, că aveau să-mi spună altceva — că revista are nevoie de mine *acum mai mult ca niciodată* — da!, că o să capăt un discurs de încurajare, de motivare spre sporite realizări! Dar nu, şeful doar a zis: *cred că ştii, din păcate, de ce te-am chemat aici*, frecându-şi ochii pe sub ochelari ca să arate cât de sătul şi dezgustat era de toată porcăria.

Voiam să mă simt ca un scriitor degajat şi mişto, aşa că nu le-am povestit studentelor despre punerea mea pe liber. Le-am spus că aveam oameni bolnavi în familie care necesitau atenţia mea aici, lucru adevărat, adevărat în întregime, mi-am spus, şi de-a dreptul eroic. Iar drăguţa şi pistruiata de Andie stătea la nici un metru de mine, cu ochii ei mari, albaştri, încadraţi de valurile de păr ca de ciocolată, cu buzele cărnoase un pic desfăcute, sâni adevăraţi, ridicol de mari, şi membre lungi şi subţiri — o păpuşă extraterestră pentru sex, cât se poate de diferită, trebuie spus, de soţia mea elegantă, patriciană — şi emana căldură trupească şi miros de lavandă în timp ce-şi nota pe laptop şi punea, cu voce joasă, întrebări de genul: „Cum faci să aibă încredere în tine o sursă, să ţi se confeseze?“ Şi chiar atunci, în clipa aceea, gândeam: *De unde naiba a mai apărut şi fata asta? E o glumă?*

Poate că te întrebi *de ce?* Îi fusesem mereu credincios lui Amy. Eram ăla care pleacă devreme din bar dacă vreo femeie flirtează cu el prea făţiş, dacă atingerea ei e prea plăcută. Nu eram un fustangiu. Nu-mi plăceau (nu-mi plac?) cei care înşală: lipsiţi de onestitate, fără respect, meschini, răzgâiaţi. Nu căzusem niciodată în ispită. Dar asta a fost mai demult, atunci când eram fericit. Nu suport să mă gândesc că răspunsul e aşa de la îndemână, dar toată viaţa mea fusesem fericit şi acum nu mai eram şi Andie era acolo, zăbovind după ore, întrebându-mă lucruri despre mine, ceea ce Amy renunţase de mult. Mă făcea să mă simt ca un bărbat vrednic, nu ca un idiot care-şi pierduse slujba, neisprăvitul care uita să lase colacul pe vasul de toaletă, prostănacul care nu pricepea niciodată cum trebuie, indiferent ce-ar fi fost.

Într-o zi, Andie mi-a adus un măr. Din soiul Roşu Delicios (ăsta ar fi titlul unei cărţi despre povestea noastră de amor, dacă aş scrie vreo carte pe subiect). M-a rugat să arunc o privire preliminară pe materialul ei. Era profilul unei striperiţe de la un club din St. Louis şi aducea cu o bucată bună pentru *Penthouse*, iar Andie a început să-mi ronţăie mărul cât citeam, aplecată peste umărul meu, cu sucul stăruindu-i ridicol de sexy pe buză, şi m-am gândit atunci, *Să-mi trag palme, fata asta încearcă să mă seducă*, şocat prosteşte, ca un Benjamin Braddock[10] îmbătrânit.

A funcţionat. Am început să mă gândesc la Andie ca la o cale de evadare, ca la o oportunitate. O opţiune. Când ajungeam acasă o găseam pe Amy ghemuită pe sofa, holbându-se la perete, tăcută, fără să fie vreodată prima care să vorbească, aşteptând mereu, un joc continuu de spargere a gheţii, o provocare mentală constantă — ce ar face-o fericită astăzi pe Amy? Am ajuns să gândesc: *Andie n-ar face aşa*. De parcă aş fi cunoscut-o pe Andie. *Andie ar râde la*

gluma asta, lui Andie i-ar plăcea povestirea asta. Andie era o fată irlandeză simpatică, drăguță și țâțoasă din orașul meu de baștină, nepretențioasă și veselă. Andie stătea în primul rând de pupitre din clasă, părea dulce și interesată.

Când mă gândeam la Andie, nu mă înțepa stomacul cum se întâmpla cu soția mea — groaza perpetuă de a trebui să mă întorc acasă, unde nu eram binevenit.

Am început să-mi imaginez scenarii. Am început să tânjesc după atingerea ei — da, chiar așa era, ca un vers dintr-o piesă proastă de anii ’80 — tânjeam după atingerea ei, tânjeam în general după atingere, fiindcă nevastă-mea o evita: acasă se strecura pe lângă mine alunecoasă ca un pește, postându-se la o distanță sigură prin bucătărie ori pe scări. Ne uitam în tăcere la televizor pe două pernuțe de sofa, la fel de separate ca niște colaci de salvare. În pat se întorcea cu spatele, înghesuia pături și cuverturi între noi. M-am trezit odată în toiul nopții și, știind că e adormită, i-am tras deoparte bariera de cearșafuri și mi-am lipit obrazul și palma de spatele ei gol. În noaptea aceea n-am mai putut să adorm, atât de dezgustat eram de mine însumi. M-am dat jos din pat și m-am masturbat la duș imaginându-mi-o pe Amy, felul lasciv în care mă privea pe vremea când se mai uita la mine, cu ochii aceia cu pleoape grele, dilatați ca niște luni pline, absorbindu-mă, făcându-mă să mă simt văzut. Când am terminat, m-am așezat în cadă și m-am holbat la vana de evacuare, lăsând dușul să curgă. Penisul îmi atârna jalnic pe coapsa stângă, ca un animăluț adus de ape pe țărm. Am stat în cadă, umilit, încercând să nu plâng.

Și s-a întâmplat. Când cu un viscol ciudat, brusc, în aprilie. Nu anul ăsta, aprilie *celălalt*. Lucram singur la bar, fiindcă Go avea o Noapte cu Mama; ne luam liber cu rândul ca să stăm cu ea și să urmărim emisiuni proaste la televizor. Mama se stingea repede, n-avea cum să reziste până la sfârșitul anului, nici pe departe.

În momentul acela, de fapt, mă simțeam destul de bine — Go și mama erau acasă urmărind un film cu Annette Funicello, iar Barul se bucurase de o noapte vioaie, cu mulți clienți, una dintre nopțile acelea când pare că toți au avut o zi bună în spate. Fete frumușele se purtau drăguț cu tipi urâței. Lumea cumpăra de băut pentru necunoscuți, pur și simplu. Era ceva festiv. Și apoi s-a terminat seara, era vremea închiderii, toți plecaseră. Eram pe cale să închid ușa, când Andie a deschis-o larg și a pășit înăuntru, mai să dea peste mine, și i-am simțit în răsuflare izul de bere slab alcoolizată și, în plete, mirosul de lemne puse pe foc. Am încremenit, era un moment de confuzie, ca atunci când ai văzut pe cineva într-un singur ambient și trebuie să-l pui într-un nou context. Andie și Barul. A hohotit ca o țiitoare de pirați și m-a împins înapoi înăuntru.

— Tocmai am avut cea mai fantastic de îngrozitoare întâlnire, trebuie să bei ceva cu mine.

Fulgii de zăpadă se strânseseră în părul ei întunecat și unduios, pistruii îi licăreau dulci, obrajii îi erau de un roz-aprins, de parcă cineva i-ar fi dat un rând de palme. Are și o voce grozavă, voalată și răgușită, care începe ridicol de drăgălaș și sfârșește sexy de-a binelea.

— Te rog, Nick, trebuie să-mi clătesc gura de gustul prost al întâlnirii

ăsteia.

Ţin minte că am râs amândoi, şi m-am gândit că era o uşurare să fii cu o femeie şi s-o auzi râzând. Purta blugi şi un pulover cu decolteul în V; e una dintre acele fete care arată mai bine în blugi decât în rochie. Figura ei, corpul, au ceva lipsit de formalism, în sensul bun. Mi-am ocupat poziţia în spatele barului şi m-am cocoţat pe un scaun înalt, în vreme ce ochii ei treceau în revistă sticlele cu băuturi din spatele meu.

— Ce-ţi poftește inima, domniţă?

— Surprinde-mă, a zis.

— Buu, am făcut, cu buzele ţuguiate ca pentru un pupic.

— Acum surprinde-mă cu o băutură.

S-a aplecat în faţă, cu decolteul sprijinit de bar, cu sânii împinşi înainte. Purta un pandantiv pe un lanţ subţire de aur; pandantivul i-a alunecat între sâni, sub pulover. *Nu fi tu acela*, mi-am zis. *Acela care-și bagă faţa acolo, la capătul pandantivului.*

— Cam ce aromă ai vrea? am întrebat.

— Orice-mi dai o să-mi placă.

Replica asta m-a prins, simplitatea ei. Ideea că aş putea să fac ceva ca să mulţumesc o femeie, şi că ar putea să fie uşor. *Orice-mi dai o să-mi placă.* Am simţit un val copleşitor de uşurare. Şi am ştiut, atunci, că n-o mai iubesc pe Amy.

Nu-mi mai iubesc soţia, am cugetat, întorcându-mă să iau două păhărele. *Nici măcar un pic, sunt curăţat complet de iubire, sunt nepătat.* Am pregătit băutura mea preferată: Dimineaţă de Crăciun, cu cafea fierbinte şi şnaps rece, mentolat. Am băut şi eu unul cu ea, şi când a râs, cutremurată de fiori — râsul acela sănătos — am mai turnat un rând. Am stat să bem încă o oră după program şi am menţionat de trei ori cuvântul *soţie*, fiindcă mă uitam la Andie şi-mi imaginam cum ar fi să se dezbrace înaintea mea. Era un avertisment pentru ea, lucrul cel mai mic pe care puteam să-l fac: *Am o soţie. Fă ce poftești cu asta.*

S-a aşezat la bar în faţa mea, cu bărbia în palmă, zâmbindu-mi.

— Mă conduci acasă? a zis.

Adusese şi înainte vorba de cât de aproape stă, cum uneori, în câte o noapte, îi venea să treacă pe la Bar şi să mă salute. Mental, eram gata: de multe ori, în gând, parcursesem cele câteva cvartale până la clădirea anostă de cărămidă unde locuia. Aşa că, în momentul în care am ajuns să ies pe uşă şi s-o apucăm spre casa ei, lucrul nu mi s-a părut deloc neobişnuit — n-a existat niciun semnal de alarmă care să-mi transmită: *E nefiresc, nu asta facem noi*.

Am condus-o acasă, în bătaia vântului, cu fulgi zburând peste tot, am ajutat-o să-şi înfăşoare, de vreo două ori, fularul roşu, împletit şi, a treia oară, feţele ni s-au apropiat, iar obrajii ei erau de un roz voios şi sărbătoresc, şi era genul de chestie care nu s-ar fi putut întâmpla în alte o sută de nopţi, dar era, în noaptea aceea, posibil. Conversaţia, băutul, furtuna, fularul.

Ne-am aruncat unul spre celălalt în acelaşi moment, eu lipind-o cu spatele de un copac pentru echilibru, cu ramurile subţiratice lepădându-şi zăpada pe

noi, un moment uluitor, comic, care m-a făcut doar mai insistent în a o atinge, în a-i atinge deodată totul, cu o mână pe sub pulover şi cu cealaltă între picioarele ei. Şi ea lăsându-mă.

S-a tras de lângă mine, cu dinţii clănţănind.

— Vino sus cu mine.

Am ezitat.

— Vino sus cu mine, a spus iarăşi. Vreau să fiu cu tine.

Sexul n-a fost chiar aşa de grozav, cel puţin nu de la început. Eram două trupuri obişnuite cu ritmuri diferite, nu ne sincronizam mai deloc, şi trecuse atâta vreme de când intrasem într-o femeie că am terminat primul, rapid, şi am continuat să mă mişc apoi, treizeci de secunde de o importanţă crucială în care am început să mă înmoi înăuntrul ei, suficient totuşi cât să termine şi ea înainte să mă blegesc cu totul.

A fost deci simpatic, dar dezamăgitor, deloc spectaculos, cam cum se simt, probabil, fetele când sunt dezvirginate. *De ce m-oi fi agitat atâta?* Dar mi-a plăcut cum s-a lipit de mine şi m-a cuprins, şi mi-a plăcut că era moale, cum îmi imaginasem. O piele nouă. *Tânără*, am gândit nemilos, închipuindu-mi-o pe Amy şi neîncetatele ei fricţiuni cu creme, statul în pat şi frecuşul necurmat şi furios al pielii.

M-am dus la baie, m-am pişat, m-am uitat în oglindă şi m-am străduit să rostesc: *Eşti un fustangiu. Ai eşuat la unul dintre testele masculine cele mai elementare. Nu eşti un om bun*. Şi, văzând că nu mă deranjează, am gândit: *Chiar* nu eşti *un om bun.*

Lucrul înspăimântător era că, dacă sexul ar fi fost excepţional, ieşit din comun, ar fi însemnat, poate, prima şi ultima mea imprudenţă. Dar, fiind decent, şi cum îmi înşelasem deja consoarta, nu-mi puteam distruge recordul de fidelitate pe ceva doar mediu. Ştiam deci că avea să existe o continuare. Nu mi-am promis că n-o s-o mai fac. Şi următoarea partidă a fost foarte, foarte bună, iar cea de după ea, extraordinară. Curând, Andie a devenit un contrapunct fizic la tot ce însemna Amy. Râdea cu mine şi mă făcea să râd, nu mă contrazicea cât ai clipi şi nici nu-mi arunca reproşuri ulterioare. Nu mă trata niciodată cu posomoreală. Era relaxată. Totul era aşa de-al naibii de relaxat. Şi mă gândeam: *Iubirea te face să vrei să fii mai bun — corect, corect. Dar poate că iubirea, cea adevărată, îţi dă şi permisiunea să fii, pur şi simplu, omul care eşti.*

Am avut de gând să-i spun lui Amy, ştiam că trebuia. Am continuat să nu-i spun lui Amy, vreme de luni întregi. În cea mai mare parte, din laşitate. Nu mai suportam atâtea discuţii, să trebuiască să mă *explic*. Nu-mi imaginam nici cum ar fi fost să stau de vorbă despre divorţ cu Rand şi Marybeth, care aveau să se bage şi ei, cu siguranţă, în ciorbă. Dar cel mai mult, de fapt, era vorba despre puternicul meu pragmatism — era aproape grotesc cât de practic (şi în favoarea mea?) puteam să fiu. În parte, nu cerusem divorţul de Amy, fiindcă banii ei cumpăraseră Barul. Propriu-zis îl deţinea, cu siguranţă că avea să-l ia înapoi. Şi n-aş fi suportat s-o văd pe sora mea geamănă cum încearcă să fie curajoasă şi să-şi piardă iarăşi vreo doi ani din viaţă. M-am complăcut deci în situaţia asta de toată jena, presupunând că, la un moment dat, Amy avea să preia

conducerea, avea să ceară divorţul, iar eu aveam să ies bine din toată povestea.

Dorinţa asta — să scap fără să fiu învinovăţit — era dezgustătoare. Cu cât deveneam mai dezgustător, cu atât mai mult tânjeam după Andie, care ştia că n-aş fi fost chiar aşa de rău cum păream, dacă povestea mea ar fi apărut în ziar ca s-o citească străinii. *Amy o să divorţeze*, mi-am tot spus. *Nu mai poate să treneze aşa.* Dar primăvara s-a sfârşit, iar locul ei a fost luat de vară, apoi de toamnă şi de iarnă, şi am devenit un adulterin al tuturor anotimpurilor — un trădător cu o amantă minunat de nerăbdătoare — şi era din ce în ce mai limpede că trebuia făcut ceva.

— Te iubesc, Nick, zicea Andie acum, aici, suprarealist, pe canapeaua sorămii. Orice s-ar întâmpla. Chiar nu ştiu ce să mai zic, mă simt cam… proastă, a zis şi şi-a aruncat braţele în sus.

— Să nu te simţi proastă, am replicat. Nici eu nu ştiu ce să zic. Nu-i nimic de zis.

— Poţi să zici că mă iubeşti, indiferent ce s-ar întâmpla.

Prin cap mi-a trecut: *Nu pot să mai zic asta cu voce tare*. O rostisem o dată sau de două ori, un murmur umed lângă gâtul ei, dorindu-mi cu ardoare un loc al meu. Dar slobozisem vorbele, şi mai erau şi altele la mijloc. Mi-au venit în minte apoi urmele pe care le lăsaserăm, povestea noastră de dragoste semiascunsă, pentru care nu-mi făcusem suficiente griji. Dacă imobilul ei avea o cameră ascunsă, eram pe înregistrare. Cumpărasem un telefon preplătit doar pentru apelurile ei, dar mesajele vocale şi text se duceau pe telefonul ei permanent. Îi scrisesem o felicitare de Ziua Îndrăgostiţilor, plină de obscenităţi, pe care o şi vedeam lăbărţată la ştiri acum, în care *obsedat* rima cu *regulat*. Şi, în plus, Andie avea douăzeci şi trei de ani. Presupun că diferite mesaje de-ale mele, ori chiar fotografii, fuseseră înregistrate de mijloace electronice. Îi răsfoisem pozele de pe telefon într-o noapte, gelos, posesiv, curios, văzusem o mulţime de cadre cu un fost iubit, sau doi, zâmbind mândri în patul ei şi presupuneam că, la un moment dat, o să mă alătur lor — *voiam* cumva să mă alătur lor — şi, nu ştiu de ce, nu mă îngrijoraseră, deşi se puteau descărca şi trimite unui milion de oameni în doar o secundă de răzbunare.

— E o situaţie teribil de bizară, Andie. Vreau să ai răbdare, atâta tot.

S-a retras.

— Nu poţi să spui că mă iubeşti, indiferent ce s-ar întâmpla?

— Te iubesc, Andie, serios.

I-am susţinut privirea. Era periculos să spun *te iubesc* acum, dar şi să n-o spun era la fel.

— Fute-mă atunci, a şoptit şi a început să-mi deschidă cureaua.

— Trebuie să avem foarte multă grijă în perioada asta. Eu… ăăă… o să fie vai de capul meu dacă află poliţia despre noi. E mai rău decât rău.

— De asta îţi faci griji?

— Sunt un bărbat cu o soţie dispărută şi o iubită… secretă. Da, e rău. Seamănă a infracţiune.

— Sună cam sordid.

Sânii îi erau tot pe-afară.

— Oamenii nu ne știu, Andie. Ei *chiar* or să creadă că-i sordid.

— Doamne, e ca într-o dramă poliţistă proastă.

Am zâmbit. O iniţiasem pe Andie în filmele de gen — Bogart, *The Big Sleep, Double Indemnity,* clasicii. Unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult în privinţa noastră era că îi puteam arăta diferite chestii.

— Ce-ar fi să spunem, pur și simplu, la poliţie? a zis. N-ar fi mai bine dacă…

— Nu, Andie, nici să nu te gândești. Nu.

— Or să afle, și…

— De ce? De ce-ar afla? Ai spus despre noi cuiva, scumpel?

Mi-a aruncat o privire neliniștită. M-am simţit prost: nu așa crezuse ea că avea să se desfășoare noaptea asta. Se bucurase să mă vadă, își imaginase o regăsire plină de pasiune, o alinare fizică, iar eu eram ocupat să-mi apăr curul.

— Scumpel, îmi pare rău, dar trebuie să știu, am insistat.

— N-am zis nume.

— Cum adică, n-ai zis nume?

— Păi, a spus trăgându-și în cele din urmă rochia pe ea, prietenii, mami, știu că mă văd cu cineva, dar nu știu numele.

— Şi nici după vreo descriere, da? am zis pe un ton mai precipitat decât aș fi vrut, simţindu-mă de parcă aș fi susţinut un tavan care se prăbușește. Doi oameni știu despre asta, Andie. Tu și cu mine. Dacă mă ajuţi, dacă mă iubești, o să fim doar noi cei care știu și poliţia n-o să afle în veci.

Şi-a trecut un deget peste mandibula mea.

— Şi dacă… dacă n-o găsesc niciodată pe Amy?

— Tu și cu mine, Andie, o să fim împreună indiferent ce s-ar întâmpla. Dar *numai* dacă suntem atenţi. Dacă nu suntem, e posibil… n-ar fi exclus să ajung la pușcărie.

— Poate o fi fugit cu cineva, a zis ea, lipindu-și obrazul de umărul meu. Poate…

Îi simţeam creierul de fată cum zumzăie, cum transformă dispariţia lui Amy într-o poveste turbulentă și scandaloasă de dragoste, ignorând orice realitate care nu se potrivea cu intriga.

— N-a fugit. E mult mai grav de-atât.

I-am pus un deget sub bărbie, ca să se uite la mine.

— Andie? Trebuie să iei asta foarte în serios, da?

— Sigur că o iau în serios. Dar am nevoie să stau de vorbă cu tine mai des. Să te văd. Sunt speriată de moarte, Nick.

— Trebuie să ne ţinem tari în perioada asta, am spus și am apucat-o de amândoi umerii, obligând-o să ridice privirea. Nevastă-mea a dispărut, Andie.

— Dar tu nici măcar…

Ştiam ce urmează să zică — *nici măcar n-o iubești* —, dar a fost îndeajuns de isteaţă să se oprească.

Şi-a petrecut braţele în jurul meu.

— Uite, nu vreau să mă cert. Ştiu că ţii la Amy, știu că ești foarte îngrijorat. Ştiu că ești sub… nici nu-mi imaginez ce presiune. Așa că-i în regulă să stau și

mai la fund decât până acum, dacă se poate. Dar ţine minte că mă afectează şi pe mine. Vreau să ştiu ce mai faci. O dată pe zi. Sună-mă când poţi, chiar şi câteva secunde dacă e, ca să-ţi aud vocea. O dată pe zi, Nick. În fiecare zi. Altfel o să înnebunesc. O să înnebunesc.

A zâmbit şi mi-a şoptit:

— Acum sărută-mă.

Am sărutat-o uşor.

— Te iubesc, a zis, iar eu am pupat-o pe gât şi am mormăit ceva.

Am rămas tăcuţi, cu televizorul pâlpâind.

Am închis ochii. *Acum sărută-mă*, cine a zis asta?

M-am trezit brusc, un pic după ora cinci dimineaţa. Go se ridicase din pat, o auzeam pe hol, auzeam apa de la robinetul din baie. Am zgâlţâit-o pe Andie — *e cinci, e ora cinci* — şi, cu promisiuni de iubire şi de apeluri telefonice, am împins-o spre uşă, ruşinat, ca după o partidă de-o noapte.

— Ţine minte, să mă suni în fiecare zi, a şoptit Andie.

Am auzit uşa de la baie deschizându-se.

— În fiecare zi, am zis şi m-am furişat după uşă deschizând-o şi lăsând-o pe Andie să plece.

Când m-am întors, am văzut-o pe Go în camera de zi. Rămăsese încremenită, cu gura căscată, însă restul corpului era în plină criză de furie: mâinile în şolduri, sprâncenele ridicate.

— Nick, idiotul dracului!

10 Personaj din filmul „Absolventul“ (1967), regizat de Mike Nichols; protagonistul întruchipat de Dustin Hoffman are aici o relaţie complicată cu o femeie mai în vârstă decât el, dar şi cu fiica ei mai tânără.

Amy Elliott Dunne

21 iulie 2011

Jurnal

Sunt aşa de idioată! Mă uit la mine şi mă gândesc: *nu-i de mirare că Nick mă consideră ridicolă, frivolă, răsfăţată, când mă compară cu mama lui*. Maureen e pe moarte. Îşi ascunde boala sub zâmbete largi şi cămeşoaie largi, brodate, răspunzând la orice întrebare despre sănătatea ei cu: „A, sunt bine, dar ce faci *tu*, drăguţă?“ E pe moarte, dar n-are de gând să admită asta, nu încă. Ieri m-a sunat de dimineaţă şi m-a întrebat dacă nu vreau să fac o excursie cu ea şi prietenele ei — una din zilele mai bune, în care vrea să iasă din casă cât mai mult cu putinţă — şi am fost imediat de acord, deşi ştiam că n-or să facă nimic din ce m-ar interesa pe mine: pinacle, bridge şi ceva activităţi pe la biserică, de obicei sortatul unor lucruri.

— Ajungem în cincisprezece minute, zice. Îmbracă-te la mânecă scurtă.

De făcut curat, sigur era ceva legat de curăţenie. Ceva unde-ţi bagi mâinile până la coate. Pun deci pe mine o cămaşă cu mânecă scurtă şi, în exact cincisprezece minute, îi deschid uşa lui Maureen, cheală sub căciuliţa împletită, chicotind cu cele două prietene ale ei. Poartă toate tricouri cu imprimeu, o groază de clopoţei şi funde, şi cuvintele *PlasMămicile* desenate cu spray.

Mă gândesc, un moment, că au pornit o trupă *a cappella*. Apoi însă ne urcăm în Chryslerul cel vechi al lui Rose — dar chiar *vechi*, din cele în care scaunul din faţă se întinde complet, o maşină de bunică ce miroase a ţigări pentru femei — şi-o pornim voinicește la *centrul de donaţii plasmă*.

— Noi suntem la rând în zilele de luni şi de joi, îmi explică Rose, privindu-mă în oglinda retrovizoare.

— Oo! fac eu.

Cum să răspunzi la asta? *Ah, ce zile minunate pentru plasmă!*

— Ţi se permite să donezi de două ori pe săptămână, spune Maureen, cu clopoţeii de la cămaşă zdrăngănind. Prima dată iei douăzeci de dolari, a doua oară iei treizeci. De asta-i toată lumea aşa de binedispusă azi.

— O să-ţi placă mult, zice Vicky. Lumea nu face decât să stea şi să discute, ca la salonul de cosmetică.

Maureen mă strânge de braţ şi zice cu voce domoală:

— Eu nu pot să mai dau, dar mă gândeam că ai putea tu, în locul meu. Ar fi un mod bun să mai faci şi tu un bănuţ — e bine ca o fată să aibă ceva mărunţiș pentru ea.

Mi-am stăvilit un impuls furios: *Aveam eu mai mult decât ceva mărunţiș, dar i-am dat lui fiu-tu.*

Un bărbat slăbănog, îmbrăcat cu o jachetă de blugi prea mare, se învârte prin parcare ca un câine vagabond. Înăuntru, totuşi, e curat. Bine luminat, mirosind a pin, cu postere creştine pe pereţi, numai ceaţă şi porumbei. Dar ştiu că nu pot s-o fac. Ace. Sânge. Nici una, nici alta. Alte fobii nu am, dar astea două sunt serioase — sunt genul care leşină când se taie la un deget. E ceva ce are de-a face cu despicatul pielii: cojit, tăiat, înţepat. La tratamentele lui

Maureen nu m-am uitat niciodată când îi bagă acul.

— Bună, Cayleese! strigă Maureen de cum intrăm, și o negresă masivă, într-un fel de uniformă medicală, răspunde:

— Salutare, Maureen! Cum te simţi?

— A, bine, foarte bine, dar *tu?*

— De când faceţi asta? întreb.

— De ceva timp, zice Maureen. Cayleese e preferata tuturor, are mâna ușoară. Şi mie mi-a prins întotdeauna bine asta, fiindcă am venele elastice.

Ridică antebraţul, cu vene albastre ca niște funii. Când am cunoscut-o pe Mo era grasă, dar nu mai este. Ciudat e că, de fapt, îi stă mai bine grasă.

— Uite, încearcă să pui degetul pe asta.

Mă uit în jur, sperând că asistenta o să ne conducă înăuntru.

— Haide, încearcă.

Ating vena cu un deget și o simt cum saltă. Mă copleșește un val de căldură.

— Deci ea e recrutul cel nou? zice Cayleese, apărând brusc lângă mine. Maureen se laudă mereu cu tine. Bun, mai întâi avem niște formulare de completat…

— Îmi pare rău, nu pot. Nu mă descurc cu acele și cu sângele. Am o fobie gravă. *Literalmente* nu pot.

Îmi dau seama că azi n-am mâncat, și mă izbește un val de greaţă. Îmi simt gâtul cum se înmoaie.

— Totul e foarte igienic aici, eşti pe mâini bune, zice Cayleese.

— Nu, nu e asta, serios. Nu mi s-a luat niciodată sânge. Doctorul meu se supără pe mine fiindcă nu pot să suport nici măcar un test anual pentru chestii gen colesterol.

În schimb, avem de aşteptat. Durează două ore; Vicky și Rose sunt legate la niște mașinării care plescăie. Ca și cum ar fi recoltate. Au și fost marcate pe degete, ca să nu doneze mai mult de două ori pe săptămână.Oriunde, semnul se vede sub lumină ultravioletă.

— Asta-i partea cu James Bond, zice Vicky și chicotesc toate.

Maureen fredonează cântecul din *James Bond* (cred), iar Rose mimează un pistol cu degetele.

— Nu puteţi și voi, cloști ce sunteţi, s-o lăsaţi măcar o dată mai moale cu cloncănitul? le apostrofează o femeie cu păr alb, aflată la patru scaune distanţă.

Se apleacă înspre ele, peste trei bărbaţi unsuroși ce stau ghemuiţi în scaune — cu tatuaje verzui pe braţe și neraşi, cum mi-am închipuit întotdeauna că sunt bărbaţii care donează plasmă — și agită un deget mustrător.

— Mary! Credeam că vii mâine!

— Așa trebuia, dar nu-mi primesc șomajul decât peste o săptămână și am rămas doar cu o cutie cu fulgi de cereale și o conservă de piure de porumb!

Râd toate, de parcă foametea ar fi ceva de luat în râs — orașul ăsta e prea de tot uneori, așa de disperat și plin de negare. Simt că mi se face rău, plescăitul sângelui, tuburile lungi de plastic cu sânge prelins de la corpuri către mașinării, oamenii ăștia care sunt, da, sunt o *cultură agricolă*. Sânge oriunde mă uit, chiar

şi la loc deschis, unde n-ar trebui să fie. Adânc şi întunecat, aproape vineţiu.

Mă ridic să merg până la baie, să-mi dau cu apă rece pe faţă. Fac doi paşi şi urechile mi se înfundă, vederea mi se înceţoşează, îmi simt bătăile inimii, propriul sânge şi, în timp ce cad, apuc să zic: „O, scuze!“

Abia dacă-mi mai amintesc drumul de întoarcere. Maureen mă bagă în pat, îmi aduce un pahar cu suc de mere şi un bol cu supă la căpătâi. Încercăm să-l sunăm pe Nick. Go zice că nu-i la Bar, iar la mobil nu răspunde.

Omul ăsta are obiceiul să dispară.

— Aşa era şi în copilărie, îi place să hălăduiască, zice Maureen. Cel mai rău lucru era să-l obligi să stea la el în cameră.

Îmi aşază o cârpă udă pe frunte; răsuflarea ei miroase acru, a aspirină.

— Treaba ta e să te odihneşti, bine? Eu o să sun până ce-l fac să vină acasă.

Când ajunge Nick, sunt adormită. Mă trezesc şi-l aud cum face duş, mă uit la ceas: 11:04 noaptea. Cred că o fi trecut pe la Bar — îi place să facă duş după ce iese din tură, să-şi scoată din piele mirosul de bere şi de floricele de porumb. (Zice el.)

Se strecoară în pat şi, când mă întorc spre el cu ochii deschişi, pare neplăcut surprins că sunt trează.

— Am încercat ore întregi să dăm de tine, spun.

— Nu mai aveam baterie la telefon. Ai leşinat?

— Credeam că telefonul tău nu mai avea baterie, n-ai zis aşa?

Şovăie şi ştiu că o să mă mintă. Cel mai neplăcut sentiment e când trebuie să aştepţi, să te pregăteşti pentru minciună. Nick e de modă veche, are nevoie de libertate, nu-i place să se explice. Ştie cu o săptămână înainte că are planuri cu băieţii lui, dar tot aşteaptă până se apropie partida de pocher ca să-mi spună, nonşalant: „Hei, mă gândeam să mă duc cu băieţii la un pocheraş în seara asta, dacă n-ai nimic împotrivă“, şi să mă lase să fiu eu aia nasoală, dacă am făcut alte planuri. N-ai vrea să fii nevasta care nu-şi lasă bărbatul să joace pocher — nu vrei să fii scorpia cu bigudiuri şi făcăleţ. Aşa că-ţi înghiţi dezamăgirea şi zici „bine“. Nu cred că vrea să fie rău când face asta, cred că aşa a fost crescut. Taică-său şi-a văzut mereu de-ale lui, iar maică-sa l-a suportat. Până ce-a divorţat.

Începe să mintă. Nici măcar nu-l ascult.

Nick Dunne

Cinci zile de la dispariţie

M-am sprijinit cu spatele de uşă şi am început să mă holbez la soră-mea. Încă simţeam mirosul lui Andie şi voiam momentul acela, o clipă doar, numai pentru mine, fiindcă acum, că plecase, mă puteam bucura de ideea de ea. Avea mereu gust de caramel şi miros de lavandă. Şampon de lavandă, cremă de lavandă. *Lavanda poartă noroc*, mi-a explicat cândva. Aveam nevoie de noroc.

— Câţi ani are? întreba Go, cu mâinile în şolduri.

— De aici vrei să începem?

— Câţi *ani* are, Nick?

— Douăzeci şi trei.

— Douăzeci şi trei. Nemaipomenit.

— Go, să nu…

— Nick, tu îţi dai seama cât de *dus* eşti? a zis Go. Dus şi *gogoman*.

A făcut ca *gogoman* — cuvânt de copii — să mă lovească la fel de tare ca şi cum aş fi avut iarăşi zece ani.

— Nu-i chiar situaţia ideală, am acceptat, cu voce pierită.

— Situaţia ideală! Eşti… *ai înşelat-o*, Nick. Ce-ai păţit? Ai fost mereu unul dintre băieţii buni. Ori am fost eu idioată în tot timpul ăsta?

— Nu.

Mi-am pironit privirea în duşumea, la fel ca atunci când, copil fiind, mă punea mama să stau pe canapea şi-mi spunea că eram mai bun decât trăsnaia pe care o făcusem.

— Şi? Eşti *un bărbat care şi-a înşelat soţia*, nu mai ai ce face în veci în privinţa asta, a zis Go. Doamne, nici măcat *tata* nu înşela. Eşti aşa de… păi, bine, soţia ta a dispărut, cine ştie pe unde-i Amy acum, şi tu te destrăbălezi cu o piţi…

— Go, îmi place istoria asta revizionistă în care tu eşti apărătoarea onoarei lui Amy. Doar nu ţi-a plăcut de Amy niciodată, nici la început, şi de când s-a întâmplat asta, e ca şi cum…

— O compătimesc pe soţia ta dispărută, da, Nick. Îmi fac griji. Chiar aşa. Mai ţii minte când ţi-am zis că eşti ciudat? Eşti… nebun, după cum te porţi.

A început să se învârtă prin cameră, rozându-şi degetul mare.

— O să afle poliţia despre asta, şi eu… care nici nu ştiam, a zis. Sunt al dracului de *speriată*, Nick. Pentru prima dată mă tem cu adevărat pentru tine. Nu pot să cred că n-au aflat încă. Cred că ţi-au văzut lista cu telefoanele date.

— Am avut un telefon de rezervă.

Când a auzit asta, a rămas mută o clipă.

— E şi mai rău. E… e cu premeditare.

— Adulter cu premeditare, Go. Da, de asta sunt vinovat.

S-a prăvălit pe sofa, copleşită de noua realitate. Eram, de fapt, uşurat că Go ştie.

— De când? a întrebat.

— Un pic mai mult de un an.

Am izbutit să-mi ridic privirea din podea şi să mă uit direct la ea.

— Mai mult de un *an*? Şi nu mi-ai spus nimic.

— Mă temeam că o să-mi zici să mă opresc. Mă temeam că o să gândeşti urât despre mine şi o să trebuiască să pun capăt. Şi nu voiam. Cu Amy, lucrurile…

— Mai mult de un an, a repetat Go, şi n-am fost în stare să ghicesc. Opt mii de conversaţii la beţie, şi tot n-ai avut destulă încredere ca să-mi spui. Nu ştiam că poţi face asta, să ascunzi cu totul ceva de mine.

— E singura chestie.

Go a strâns din umeri: *Cum să te mai cred acum?*

— O iubeşti? a zis şi a făcut un gest de lehamite, ca să arate cât de puţin probabil era.

— Da. Cred că da, pe bune. Am iubit-o. O iubesc.

— Îţi dai seama că dacă te-ai vedea cu ea serios, regulat, dacă ai *locui* cu ea, ţi-ar găsi imediat vreun defect, da? Ar descoperi despre tine nişte chestii care ar scoate-o din minţi. Ţi-ar cere lucruri care nu ţi-ar plăcea. Îţi dai seama că s-ar înfuria pe tine?

— N-am zece ani, Go, ştiu cum funcţionează o relaţie.

A ridicat iar din umeri: *Ştii?*

— Ne trebuie un avocat, a zis. Un avocat bun, care să se priceapă la relaţii cu publicul, fiindcă reţelele, televiziunile prin cablu au început să adulmece. Trebuie să ne asigurăm că presa nu te transformă în soţul cel rău şi fustangiu, fiindcă, dacă se întâmplă asta, eu cred că s-a terminat.

— Go, eşti cam drastică.

De fapt, eram de acord cu ea, dar nu suportam să aud cuvintele astea rostite cu voce tare, venind de la Go. Trebuia să le discreditez.

— Nick, situaţia e un pic drastică. O să dau nişte telefoane.

— Fă ce vrei, dacă te simţi mai bine aşa.

Go m-a împuns în stern, tare, cu două degete.

— Mie să nu-mi vii cu din astea, *Lance*! „O, fetele se înfierbântă aşa de repede!“ Situaţia e împuţită. Nu stai deloc, dar deloc bine, prietene. Scoate-ţi capul din cur şi începe să mă ajuţi să rezolv asta.

Pe sub cămaşă, locul împuns începea să se învineţească, simţeam asta. Go mi-a întors spatele şi, slavă Cerului, s-a dus la ea în cameră. Am rămas pe canapea, năucit. Apoi m-am întins, chiar când îmi promiteam că o să mă ridic.

Am visat-o pe Amy: se târa prin bucătăria noastră, în patru labe, încercând să ajungă la uşa din dos, dar era orbită de sânge şi se mişca lent, prea lent. Capul ei drăgălaş avea o formă ciudată, cu o adâncitură într-o parte. Dintr-o şuviţă lungă de păr picura sânge, şi-mi rostea gemând numele.

M-am trezit şi am ştiut că se făcuse timpul să mă duc acasă. Trebuia să văd locul — locul faptei — trebuia să-l înfrunt.

În arşiţa de afară nu era nimeni. Cartierul nostru era la fel de golaş şi de singuratic ca în ziua dispariţiei lui Amy. Am intrat pe uşa din faţă a casei mele şi am tras adânc aer în piept. Era bizar cum putea să pară bântuită o casă atât de nouă, şi nu în felul acela romantic de roman victorian; părea doar oribil,

mizerabil de distrusă. O casă cu istorie, şi n-avea decât trei ani vechime. Tehnicienii de la laborator umblaseră peste tot; suprafeţele erau mânjite, lipicioase şi pătate. M-am aşezat pe canapea şi mirosea a cineva, o persoană cu un parfum străin, înţepător, de apă de colonie. În ciuda arşiţei am deschis geamurile, ca să intre puţin aer. Bleecker a coborât în fugă scările, l-am luat în braţe şi l-am mângâiat, făcându-l să toarcă. Cineva, vreunul dintre poliţişti, îi umpluse cu vârf castronaşul. Drăguţ gest, după ce-mi făcuseră casa zob. L-am lăsat, cu grijă, pe treapta cea mai de jos, apoi am urcat în dormitor şi mi-am descheiat cămaşa. M-am lungit de-a curmezişul patului şi mi-am îngropat faţa în pernă, aceeaşi faţă de pernă bleumarin în care mă holbasem în dimineaţa aniversării noastre, Dimineaţa Dispariţiei.

Mi-a sunat telefonul. Go. Am răspuns.

— *Ellen Abbott* face o emisiune specială de prânz, despre Amy. Şi tine. Ăă… nu arată prea roz. Vrei să trec pe-acolo?

— Nu, mă uit şi singur, mersi.

Dar nu ne hotăram să închidem. Aşteptam fiecare scuzele celuilalt.

— OK, vorbim mai încolo, a zis Go.

Ellen Abbott Live era o emisiune TV specializată în femei dispărute şi ucise, având-o ca protagonistă pe Ellen Abbott cea mereu furioasă, fost procuror şi apărătoare a drepturilor victimelor. Emisiunea a început cu Ellen, cu gel în păr şi buze lucioase, uitându-se rău prevestitor în camera de filmat. „O poveste şocantă azi: o femeie tânără şi frumoasă, care a fost sursa de inspiraţie pentru seria de cărţi *Uimitoarea Amy*. *Dispărută*. Casa *răscolită*. Soţul e Lance Nicholas Dunne, *publicist şomer*, care deţine acum un *bar* cumpărat cu *banii* soţiei. Vreţi să ştiţi cât de îngrijorat este? Acestea sunt fotografii făcute după ce soţia sa, Amy Elliott Dunne, a dispărut pe cinci iulie — chiar la *aniversarea lor de cinci ani*.“

Prim-plan pe poza cu mine de la conferinţa de presă, cu rânjetul de nemernic. Încă una cu mine făcând din mână şi zâmbind ca o vedetă pe covorul roşu, în timp ce mă dau jos din maşină (îi *răspundeam* la salut lui Marybeth, şi zâmbeam fiindcă aşa zâmbesc eu când fac din mână).

Apoi a apărut pe ecran fotografia făcută cu mobilul, cu Shawna Kelly, meştera plăcintelor Frito, şi cu mine. Obraz lângă obraz, zâmbind orbitor de alb. După care Shawna cea reală a apărut pe ecran, bronzată, cu trupul sculptat şi cu faţă gravă, iar Ellen a prezentat-o Americii. Am simţit broboane de sudoare, brusc, pe tot corpul.

ELLEN: Aşadar, Lance Nicholas Dunne — îi poţi descrie comportamentul pentru telespectatorii noştri, Shawna? L-ai întâlnit în timp ce toată lumea era ocupată cu căutarea soţiei sale dispărute, iar Lance Nicholas Dunne era… cum?

SHAWNA: Foarte calm, foarte prietenos.

ELLEN: Pardon, *pardon*. Era *prietenos* şi *calm?* Soţia lui a *dispărut*, Shawna. Ce fel de om este *prietenos* şi *calm*?

Fotografia grotescă a apărut iarăşi. Arătam, cumva, şi mai voioşi.

SHAWNA: Ba chiar şi flirta puţintel…

Ar fi trebuit să fii drăguţ cu ea, Nick. Ar fi trebuit să mănânci rahatul ăla

de plăcintă.

ELLEN: *Flirta*? În timp ce soţia îi e pe Dumnezeu ştie *unde*, Lance Dunne e… scuză-mă, Shawna, dar poza asta e… nu-mi vine un cuvânt mai potrivit decât *dezgustătoare*. Nu aşa arată un om *nevinovat.*

Restul emisiunii consta, în principiu, din Ellen Abbott, instigatoare la ură de profesie, aplecându-se obsesiv asupra lipsei alibiului meu: „*De ce* nu are *Lance Nicholas Dunne* un alibi până la *prânz?* Unde a fost în *dimineaţa* aceea?“ făcea cu accentul ei tărăgănat de şerif texan. Restul invitaţilor din studio se arătau de acord că da, nu părea deloc în regulă.

Am sunat-o pe Go şi mi-a zis:

— Ei, ai reuşit să nu se ia de tine aproape o săptămână.

Apoi ne-am pus pe înjurat. *Cretina de Shawna, curvă nebună şi proastă, pizdă nenorocită.*

— Fă ceva foarte, foarte folositor azi, ceva activ, m-a sfătuit Go. Oamenii or să te urmărească de-acum.

— N-aş putea sta locului nici să vreau.

Am condus până la St. Louis aproape intoxicat de furie, rememorând emisiunea TV, răspunzând la toate întrebările lui Ellen, închizându-i gura. *Astăzi, Ellen Abbott, pizdă tâmpită, l-am descoperit pe unul dintre cei care o pândeau pe Amy. Desi Collings. I-am dat de urmă ca să aflu adevărul.* Eu, soţul eroic. Să fi avut o coloană sonoră emoţionantă, l-aş fi jucat. Eu, proletarul de treabă, să-l dau în vileag pe puştanul înstărit şi răsfăţat. Presa trebuia să muşte: urmăritorii obsedaţi sunt mai interesanţi decât ucigaşii de neveste, care-s pe toate drumurile. Soţii Elliott, cel puţin, aveau să aprecieze. Am sunat-o pe Marybeth, dar mi-a intrat mesageria vocală. Tot înainte.

Ajungând în cartierul lui, a trebuit să-mi schimb părerea despre Desi: nu era doar înstărit, ci extrem, greţos de bogat. Individul locuia într-un conac din Ladue ce costa pe puţin cinci milioane de dolari. Cărămidă alburie, jaluzele lăcuite în negru, felinare cu gaz şi iederă. Mă îmbrăcasem pentru întâlnire cu un costum decent şi cravată, dar mi-am dat seama, în timp ce sunam, că un costum de patru sute de dolari, în zona asta, era mai bătător la ochi decât dacă m-aş fi îmbrăcat în blugi. Am auzit ţăcănit de pantofi venind din fundul casei spre intrare, iar uşa s-a deschis cu un zgomot de ceva dezumflat, ca uşa de la frigider. Am simţit pe mine o pală de aer rece.

Desi arăta aşa cum îmi dorisem întotdeauna să arate: un tip bine, de treabă. Dar cu ceva în privire sau în forma feţei. Avea ochi de culoarea migdalelor, înfundaţi în orbite, ochi de ursuleţ de pluş şi gropiţe în amândoi obrajii. Dacă ne vedeai pe amândoi împreună, puteai presupune că el era personajul pozitiv.

— O, a zis Desi studiindu-mi figura, eşti Nick, Nick Dunne. Dumnezeule, îmi pare rău pentru Amy. Haide, intră.

M-a condus într-o sufragerie sobră, concepută de designer să arate bărbătească. Multă pielărie neagră, neliniştitoare. Mi-a indicat un fotoliu cu o spetează deosebit de rigidă; am încercat să mă fac comod, cum fusesem îndemnat, însă fotoliul nu permitea decât postura unui elev ţinut din scurt: *fii atent şi stai cu spatele drept*.

Desi nu m-a întrebat ce căutam în sufrageria lui. Şi nici n-a explicat cum de mă recunoscuse pe loc. Cu toate că privirile ce arătau recunoaştere şi şoaptele înfundate deveneau tot mai frecvente în ultima vreme.

— Aş putea să-ţi ofer ceva de băut? a întrebat Desi, lipindu-şi palmele: mai întâi afacerile.

— Nu, e în regulă.

S-a aşezat de cealaltă parte. Purta haine impecabile, în nuanţe de albastru şi crem; până şi şireturile stăteau bine întinse. Însă asta îl avantaja. Nu era, până la urmă, genul spilcuit şi demn de batjocură, cum sperasem. Desi părea definiţia unui gentleman: un tip care putea cita dintr-un mare poet, care putea comanda un scotch rar şi care-i putea cumpăra unei femei o bijuterie potrivită, cu patina vremii. Părea, de fapt, un tip care ştia implicit şi ce femei vrea — am simţit, lângă el, că hainele mele se ponosesc brusc, că manierele îmi devin stângace. Simţeam un impuls tot mai violent să vorbesc despre fotbal şi băşini. Genul ăsta de tipi reuşeau mereu să mă impresioneze.

— Amy. Ceva noutăţi? a întrebat Desi.

Aducea cu cineva familiar, un actor poate.

— Nimic bun.

— A fost luată… din casă. Aşa este?

— Din casa noastră, da.

Atunci am ştiut cine era: gagiul care apăruse în prima zi de căutări, tipul care tot arunca priviri furişe spre fotografia lui Amy.

— Ai fost la centrul de voluntari, aşa e? În prima zi.

— Am fost, a recunoscut Desi. Tocmai voiam să-ţi spun. Aş fi vrut să fiu capabil să facem cunoştinţă în ziua aceea, să-mi prezint condoleanţele.

— Ai făcut ceva drum.

— Aş putea spune la fel şi despre tine, a zâmbit el. Uite, sunt foarte ataşat de Amy. Când am auzit ce s-a întâmplat, ei bine, a trebuit să fac ceva. Doar că… e înfiorător să spun asta, Nick, dar când am văzut la ştiri, mi-a trecut prin cap: *desigur*.

— Desigur?

— Desigur că cineva ar… dori-o, a zis el.

Avea o voce gravă, o voce de foc de tabără.

— Ştii, a avut întotdeauna capacitatea asta. Să facă lumea să o dorească. Întotdeauna. Ştii clişeul ăla vechi: bărbaţii o vor pe ea, iar femeile să fie ea. Cu Amy, asta era adevărat.

Desi şi-a desfăcut palmele mari şi le-a pus pe nădragi. Nu pe pantaloni, pe nădragi. Nu-mi dădeam seama dacă mă ia în balon sau nu. M-am decis să am răbdare. E regula oricărui potenţial interviu cu cântec: nu trece la ofensivă decât când nu ai încotro, mai întâi vezi dacă nu se priponeşte singur cumva.

— Ai avut cu Amy o relaţie foarte intensă, aşa-i? am întrebat.

— Nu doar fiindcă arăta aşa, a spus Desi.

A pus cotul pe un genunchi, uitându-se în depărtări.

— M-am gândit mult la asta, evident. Prima iubire. Chiar m-am gândit. Eu, visătorul. Prea multă filosofie.

A zâmbit autoironic, scoţând la iveală gropiţele.

— Vezi, când Amy te place, când e interesată de tine, atenţia ei e aşa de caldă şi de odihnitoare, te cuprinde cu totul. Ca o baie caldă.

Am ridicat din sprâncene.

— Trebuie să-mi dai dreptate, a zis. Te simţi bine cu tine însuţi. Pe deplin, poate pentru prima oară. Apoi îţi vede lipsurile, îşi dă seama că eşti şi tu o persoană oarecare cu care trebuie să aibă de-a face — eşti, de fapt, Andy cel Abil, iar în viaţa de toate zilele Andy cel Abil n-ar ajunge niciodată împreună cu Uimitoarea Amy. Aşa că interesul îi scade şi nu te mai simţi bine, simţi din nou vechea răceală, ca şi cum ai sta gol pe gresia din baie şi n-ai vrea decât să te întorci înapoi în cadă.

Ştiam senzaţia — zăcusem vreo trei ani pe gresia băii — şi am simţit că mă copleşeşte dezgustul fiindcă împărtăşeam emoţia asta cu un alt bărbat.

— Sunt sigur că înţelegi ce zic, a spus Desi şi mi-a zâmbit, făcându-mi cu ochiul.

Ce tip ciudăţel, mi-am spus. *Cine compară soţia altuia cu o cadă în care vrea să se cufunde? Soţia* dispărută *a altuia?*

În spatele lui Desi era o servantă lungă, pe tăblia căreia se vedeau câteva fotografii cu rame argintii. În mijloc era una cu Desi şi Amy la liceu, în costume albe de tenis, supradimensionată — arătau amândoi scandalos de eleganţi, cu lustrul acela de bani care i-ar fi făcut să se potrivească într-un film de Hitchcock. Mi l-am imaginat pe Desi, adolescent, furişându-se în camera de internat a lui Amy, lepădându-şi pe jos hainele şi lungindu-se peste cearşafurile reci, înghiţind capsule scoase din învelişul lor de plastic. Vrând să fie descoperit. Era o formă de pedeapsă, de furie, dar nu de felul celei care se petrecuse la mine în casă. Acum înţelegeam de ce poliţaii nu erau aşa de interesaţi. Desi mi-a observat privirea.

— Eh, doar nu mă învinovăţeşti pentru asta, nu? a zâmbit. *Tu* ai arunca o fotografie atât de perfectă?

— A unei fete despre care nu mai ştiu nimic de douăzeci de ani? am zis înainte să apuc să-mi ţin gura.

Mi-am dat seama că vocea mea sunase mai agresiv decât ar fi fost prudent.

— O ştiu pe Amy, a pufnit Desi, şi a tras o gură de aer. O ştiam. O cunoşteam foarte bine. Nu sunt indicii? Trebuie să întreb… tatăl ei… e pe-acolo?

— Sigur că e.

— Presupun că nu… Era sigur în New York când s-a întâmplat totul?

— Era în New York. De ce?

Desi a ridicat din umeri: *Eram doar curios, nimic deosebit*. Am stat în tăcere vreo jumătate de minut, înfruntându-ne din priviri. Niciunul dintre noi n-a clipit.

— Desi, de fapt am venit să aflu dacă-mi poţi spune tu ceva.

Am încercat iarăşi să mi-l imaginez pe Desi giugiulindu-se cu Amy. Avea pe undeva vreo casă lângă lac? Gagiii de genul ăsta au. Ar fi plauzibil ca bărbatul ăsta rafinat, sofisticat să o ţină undeva, în vreo pivniţă, pe Amy, unde

Amy să măsoare încăperea de la un capăt la altul și să doarmă pe vreo canapea prăfuită, veche și țipătoare, de un galben-lămâie sau de culoarea coralului? Mi-am dorit ca Boney și Gilpin să fie cu mine, să fie martori la tonul de proprietar al lui Desi: *o știu pe Amy.*

— Eu? a râs Desi.

A râs cu poftă. Sintagma perfectă ca să descrii sunetul.

— N-am ce să-ți spun. Cum spuneai, n-o cunosc.

— Dar tocmai ai zis că da.

— Sigur că n-o cunosc cum o cunoști tu.

— Te ținei după ea în liceu.

— Mă *țineam*? Nick, era prietena mea.

— Până ce n-a mai fost, am zis. Și nu voiai să te dai deoparte.

— A, cred că i-am dus un pic dorul. Dar nimic neobișnuit.

— Spui că a încerca să te sinucizi în camera ei de cămin nu e neobișnuit?

A zvâcnit din cap și a mijit ochii. A deschis gura să vorbească, apoi și-a privit lung mâinile.

— Nu sunt prea sigur că înțeleg despre ce vorbești, Nick, a spus într-un târziu.

— Vorbesc despre cum te țineai după nevastă-mea în liceu. Și acum.

— Despre *asta* e vorba, serios? a râs el din nou. Dumnezeule, credeam că strângi bani pentru o recompensă sau ceva. Pe care i-aș da din toată inima, apropo. Cum ziceam, n-am încetat niciodată să-i doresc lui Amy tot binele. Dacă o iubesc? Nu. N-o mai cunosc prea bine, de fapt. Mai schimbăm câte o scrisoare când și când. Dar e interesant că vii tocmai tu aici. Încurci borcanele. Fiindcă trebuie să-ți spun, Nick, că la televizor, ce, la naiba, *aici*, acum, nu prea aduci a soț îngrijorat, trist. Pari… plin de tine. Poliția, apropo, a vorbit deja cu mine, mulțumită, presupun, ție. Sau părinților lui Amy. Ciudat că n-ai știut — ai crede că soțului i s-ar spune tot dacă n-ar exista nicio suspiciune.

Stomacul mi s-a strâns.

— Sunt aici fiindcă voiam să-ți văd cu ochii mei expresia feței când vorbești despre Amy, am zis. Și trebuie să spun că mă îngrijorează. Devii cam… lunatic.

— Unul dintre noi trebuie, a zis Desi, din nou rezonabil.

— Dragă?

O voce s-a auzit din fundul casei și încă o pereche de pantofi scumpi au pornit să țăcăne spre sufragerie.

— Cum se chema *cartea* aceea…?

Femeia era ca o versiune încețoșată a lui Amy, Amy văzută într-o oglindă aburită — același ten, trăsături extrem de asemănătoare, dar cu un sfert de secol mai bătrână, carnea, trăsăturile, toate un pic uzate, precum o țesătură fină. Încă răpitoare, o femeie care alesese să îmbătrânească cu grație. Era construită ca un soi de origami: cu coatele extrem de ascuțite și clavicula ca un umeraș. Purta o rochie mulată de un albastru-verzui lucios și emana aceeași atracție ca și Amy: când era într-o încăpere îți venea mereu să întorci capul după ea. Mi-a aruncat un zâmbet ca al unui animal de pradă.

— Bună, sunt Jacqueline Collings.

— Mamă, el este soţul lui Amy, Nick, a zis Desi.

— Amy, a spus femeia, zâmbind din nou.

Avea o voce adâncă, profundă şi straniu de răsunătoare.

— Ne-a interesat destul de mult povestea asta, a zis şi s-a întors cu răceală spre fiul său: nu ne prea putem opri să nu ne gândim la superba Amy Elliott, nu-i aşa?

— Acum e Anne Dunne, am spus.

— Sigur, s-a arătat Jacqueline de acord. Îmi pare foarte rău, Nick, că trebuie să treci prin toate acestea.

S-a uitat la mine fix, preţ de o clipă.

— Cred că… nu mi-am imaginat vreodată ca Amy să ajungă cu un asemenea… *băiat american*.

Părea să nu vorbească nici cu mine şi nici cu Desi.

— Doamne-Dumnezeule, are până şi bărbia despicată.

— Am trecut pe aici ca să văd dacă fiul dumneavoastră are vreo informaţie, am zis. Ştiu că i-a scris soţiei mele o mulţime de scrisori de-a lungul anilor.

— A, *scrisorile!* a zâmbit enervată Jacqueline. O ocupaţie tare interesantă cu care să-ţi treci vremea, nu consideri?

— Amy ţi le-a arătat? a întrebat Desi. Mă surprinde.

— Nu, am zis, întorcându-mă spre el. Le arunca nedeschise, mereu.

— Toate? Mereu? Ştii tu asta? a întrebat el, zâmbind încă.

— Am luat odată una de la gunoi şi-am citit-o, am zis şi m-am întors cu faţa spre Jacqueline. Ca să văd ce se petrece, mai exact.

— Foarte bine, a zis Jacqueline, torcând spre mine. Asta m-aş aştepta şi eu de la bărbatul meu.

— Amy şi cu mine ne-am scris mereu scrisori, a vorbit Desi.

Avea cadenţa mamei sale, felul acela de a rosti cuvintele care arăta că tot ce zice e demn de a fi auzit.

— Era chestia noastră. E-mailurile mi se par aşa de… ieftine. Şi nimeni nu le salvează. Nimeni nu salvează un e-mail, fiindcă e aşa de implicit impersonal. Eu îmi fac griji în privinţa posterităţii. Toate marile scrisori de dragoste — Simone de Beauvoir către Sartre, Samuel Clemens către consoarta lui, Olivia — nu ştiu, mă gândesc mereu la ce s-ar pierde…

— Tu ai păstrat toate scrisorile de la mine? a întrebat Jacqueline.

Stătea în picioare lângă şemineu, dominându-ne cu privirea, cu un braţ lung şi puternic întins peste poliţa de deasupra căminului.

S-a întorspre mine cu o ridicare elegantă din umeri.

— Eram doar curioasă.

M-au trecut fiorii şi am fost pe punctul să mă apropii de căldura şemineului, dar mi-am amintit că era iulie.

— Mi se pare cam ciudat devotamentul ăsta, s-o ţii aşa atâţia ani. Mai ales dacă nu ţi-a răspuns, am zis.

Ochii lui Desi au scăpărat, şi a scos un „oo“, ca şi cum ar fi zărit deodată un foc de artificii surpriză.

— Mi se pare nefiresc, Nick, că ai venit să-i pui lui Desi întrebări despre relaţia lui — sau lipsa acesteia — cu soţia ta, a zis Jacqueline Collings. Voi, tu şi Amy, nu sunteţi apropiaţi? Îţi garantez: Desi nu a mai luat legătura cu Amy de zeci de ani. De zeci de ani.

— Verificam şi eu, atât. Uneori trebuie să vezi cu ochii tăi.

Jacqueline a pornit spre uşă; s-a întors spre mine şi mi-a făcut un semn cu capul, doar o dată, pentru a-mi transmite că se făcuse vremea plecării.

— Ce *iniţiativă* din partea ta, Nick. Foarte descurcă-te-singur. Îţi construieşti şi *docurile* singur?

A râs rostind cuvântul şi mi-a deschis uşa. M-am uitat ţintă în adâncitura din josul gâtului ei, întrebându-mă de ce nu purta un şirag de perle. Femeile ca ea au mereu şiruri groase de perle care zuruie. I-am simţit mirosul totuşi, un iz de femelă, vaginal şi ciudat de obscen.

— A fost interesant să te cunosc, Nick. Să sperăm că Amy se va întoarce acasă cu bine. Până atunci, următoarea dată când mai vrei să stai de vorbă cu Desi…

Mi-a apăsat în palmă un cartonaş gros, de culoarea smântânii.

— … Sună-l pe avocatul nostru, te rog.

Amy Elliott Dunne

17 august 2011

Jurnal

Ştiu că sună a chestie de adolescentă prostuţă, dar i-am urmărit dispoziţiile lui Nick. În ce mă privește. Ca să fiu sigură că n-am înnebunit. Am un calendar, și am pus inimioare pe toate zilele în care Nick pare să mă iubească din nou, și pătrate negre pe zilele în care nu mă iubește. Anul trecut au fost, în general, pătrăţele negre.

Dar acum? Nouă zile de inimioare. La rând. Poate nu trebuia decât să știe cât de mult îl iubesc și cât de nefericită am ajuns. Poate *i s-a întors inima* către mine. Niciodată nu mi-a plăcut mai mult o expresie.

Test: După mai bine de un an de răceală, soţul tău pare să te iubească din nou. Tu:

a) vorbești necontenit despre cât de mult te-a făcut să suferi, ca să-și ceară iarăși iertare.

b) îl ţii încă un timp la distanţă — să se înveţe minte!

c) nu-l baţi la cap cu noua lui atitudine — știi că o să-ţi mărturisească la vremea potrivită — și, între timp, scaldă-l în afecţiune ca să se simtă iubit și în siguranţă, fiindcă așa merg lucrurile într-o căsnicie.

d) întreabă-l ce n-a fost cum trebuie; fă-l să vorbească și vorbește despre asta și tu, ca să-ţi calmezi propria nevroză.

Răspuns: c.

E august, o lună atât de luxuriantă că n-aș mai putea îndura alte pătrate negre, dar nu, nu-s decât inimioare, iar Nick se poartă ca un soţ, e dulce, iubitor și haios. Mi-a comandat bomboane de ciocolată de la magazinul meu preferat din New York și, împreună cu ele, mi-a scris o poezioară caraghioasă. E, de fapt, un limerick[11]:

Odată, o fată ce din Manhattan era
Şi numai pe așternut de satin se culca
Şi-a primit soţu-n pat, și el, pe satin
Cu trupul lipit de-al ei pe deplin
A rămas toată noaptea în ea.

Ce simpatic ar fi dacă viaţa noastră sexuală ar fi așa de lipsită de griji pe cât sugerează poezioara. Dar săptămâna trecută ne-am… *tras-o? Am făcut-o?* Ceva un pic mai romantic decât *am avut parte de sex*, dar mai puţin dulceag decât *am făcut dragoste*. A venit acasă de la lucru, m-a sărutat drept pe buze și m-a atins ca și cum aș fi fost cu adevărat acolo. Aproape că mi-a venit să plâng, așa de singură mă simţisem. Să fii sărutată pe buze de soţul tău e unul dintre cele mai decadente lucruri.

Ce altceva? M-a luat să înotăm în aceeași baltă la care mergea în copilărie. Mi-l imaginez pe Nick cel mic dând maniacal din braţe, cu faţa și umerii arse de soare fiindcă (exact ca acum) refuza să se dea cu cremă de protecţie, obligând-o pe Mami Mo să-l alerge cu tubul și să-l ungă ori de câte ori punea mâna pe el.

M-a dus într-un tur complet al ascunzișurilor sale din copilărie, cum l-am rugat de mult. Am mers până pe malul râului și m-a sărutat, în timp ce vântul îmi răvășea părul („Cele două lucruri preferate ale mele din lumea întreagă“, mi-a șoptit la ureche). M-a sărutat și într-un loc de joacă mic și ciudăţel pe care-l considera cândva domeniul lui („Mereu am vrut să aduc o fată aici, o fată perfectă, și uită-te la mine acum“, mi-a șoptit la ureche). Cu două zile înainte ca mallul să se închidă definitiv ne-am pus pe călărit iepurași de carusel, unul lângă altul, și râsul nostru răsuna în hala goală, lungă de kilometri.

M-a scos la un profiterol la prăvălia lui preferată de îngheţată, și am fost numai noi acolo de dimineaţă, iar aerul era lipicios de la atâta dulce. M-a sărutat și mi-a zis că în locul ăla s-a bâlbâit și a suferit pe la atâtea întâlniri, și că-și dorește să-i poată spune sinelui său din liceu că, într-o bună zi, o să se întoarcă aici cu fata visurilor sale. Am mâncat la îngheţată de-a trebuit să ne rostogolim până acasă după aceea, și să ne băgăm sub pături. Am aţipit așa, cu mâna lui pe pântecele meu, ca din întâmplare.

Nevrotica din mine, evident, întreabă: care-i șpilul? Schimbarea la faţă a lui Nick e atât de grandioasă și de bruscă, încât lasă impresia… lasă impresia că ar vrea ceva. Ori a făcut deja ceva și se poartă drăguţ în mod preventiv, pentru când o să aflu. Îmi fac griji. L-am surprins, săptămâna trecută, umblând prin cutia mea voluminoasă cu dosare, însemnată cu FAMILIA DUNNE! (scrisă cu litere cursive îngrijite, în vremuri mai fericite). Mă tem să nu mă-ntrebe dacă n-aș fi de acord cu încă o ipotecă pe Bar, sau să fac credit pe asigurarea noastră de sănătate, ori să vindem nu știu ce acţiuni care-nu-trebuie-atinse-în-următorii-treizeci-de-ani. A zis că voia doar să se asigure că totul e-n ordine, dar s-a cam fâstâcit. Mi s-ar frânge inima, mi s-ar rupe cu adevărat dacă, așa, la o îngheţată, s-ar întoarce spre mine și ar spune *Ştii, chestia interesantă cu o a doua ipotecă e că…*

A trebuit să scriu asta, să o scot din mine. Şi acum, când văd ce am scris, îmi dau seama că-i o nebunie. Sunt nevrotică, nesigură și neîncrezătoare.

N-o să-mi las cea mai rea parte din mine să-mi distrugă căsnicia. Soţul meu mă iubește. Mă iubește, s-a întors la mine și de aceea se poartă atât de frumos. E singurul motiv.

Uite-așa: *Aici mi-e viaţa. S-a întors, în fine.*

11 Poezie cu formă fixă, cel mai adesea din cinci versuri, de obicei cu subiect absurd şi jocuri de cuvinte menite să amuze.

Nick Dunne

Cinci zile de la dispariţie

M-am urcat în căldura tot mai năucitoare din maşina mea, lângă casa lui Desi, cu geamurile coborâte, şi mi-am verificat telefonul. Un mesaj de la Gilpin: „Hei, Nick, avem de vorbit azi, să te pun la curent cu câteva chestii, să mai trecem prin nişte întrebări. Ne vedem la patru la tine acasă, OK? Şi… mersi.“

Pentru prima dată mi se ordona. Fără *s-ar putea să, ne-ar plăcea dacă, sper că nu te deranjează că*. În schimb cu *avem de vorbit. Ne vedem...*

Spectacolul aviatic de vară — o paradă de avioane cu reacţie şi planoare dându-se huţa în sus şi-n jos pe Mississippi, huruind peste vasele cu abur turistice, făcând dinţii să clănţăne — începea în trei zile, iar repetiţiile erau în toi când au apărut Gilpin şi Rhonda. Reveneam cu toţii înapoi în camera mea de zi, pentru prima oară de la Ziua Dispariţiei.

Casa mea era exact pe o rută de zbor; zgomotul era ceva între pickhammer şi avalanşă. Am încercat, cu amicii poliţai, să încropim o conversaţie printre zgomotele bubuitoare. Rhonda arăta şi mai păsărește decât de obicei — se muta de pe un picior pe altul, capul i se învârtea în toate direcţiile, iar privirea i se oprea pe diverse obiecte, din diferite unghiuri — ca o coţofană căutând materiale pentru cuib. Gilpin, lângă ea, îşi mușca buzele şi bătea uşurel din picior. Până şi încăperea lăsa impresia unei anume agitaţii: soarele de după-amiază scotea în evidenţă, în aer, o învălmăşeală minusculă de particule. Pe deasupra a trecut un avion, cu sunetul acela înfiorător, de parcă s-ar fi sfâşiat cerul.

— OK, avem nişte chestii aici, a zis Rhonda după ce s-a făcut din nou liniște.

S-au aşezat, şi ea şi Gilpin, de parcă ar fi decis amândoi, brusc, că or să mai zăbovească un timp.

— Nişte lucruri de clarificat, nişte lucruri să-ţi spunem. Numai chestii de rutină. Şi, ca întotdeauna, dacă vrei un avocat…

Dar ştiam de la televizor, din filme, că doar gagiii vinovaţi se blindau cu avocăţime. Adevăraţii soţi îngrijoraţi, suferinzi şi nevinovaţi n-o făceau.

— Nu, mersi, am zis. De fapt, am nişte informaţii pentru voi. Despre un fost urmăritor al lui Amy, tipul cu care se vedea în liceu.

— Desi… ăă… Collins, a început Gilpin.

— Collings. Ştiu că aţi vorbit cu el, ştiu că, dintr-un motiv oarecare, nu sunteţi interesaţi de el, aşa că am fost astăzi să-i fac o vizită. Ca să mă asigur că e… în regulă. Şi nu cred că-i în regulă. Cred că e cineva care ar trebui anchetat. Anchetat pe bune. Păi cum, se mută la St. Louis…

— S-a mutat acolo cu trei ani înainte să vă întoarceţi voi, a zis Gilpin.

— Bun, dar e în St. Louis. Uşor de ajuns cu maşina. Amy a cumpărat o armă fiindcă se temea…

— Desi e OK, Nick. E băiat de treabă, a spus Rhonda. Nu crezi? Seamănă cu tine, de fapt. Răsfăţat, mezinul familiei.

— Sunt geamăn. Nu mezin. Sunt, de fapt, cu trei minute mai mare.

Rhonda încerca, evident, să mă întărâte, să vadă dacă scoate vreo reacţie, dar chiar şi ştiind asta, stomacul tot mi se contracta de furie de fiecare dată când mă acuza că-s bebeluş.

— În fine, a intervenit Gilpin. Şi el şi maică-sa neagă că ar fi urmărit-o pe Amy sau că ar fi intrat în legătură cu ea în aceşti ani, cu excepţia câte unui bileţel, când şi când.

— Soţia mea v-ar putea spune altceva. I-a scris lui Amy ani întregi — *ani* — şi apoi a apărut şi aici, la căutări, Rhonda. Ştiai asta? A apărut în prima zi. Ziceai că eşti cu ochii pe tipii care încearcă să se bage în investigaţie…

— Desi Collings nu e suspect, m-a întrerupt ea, ridicând o mână.

— Dar…

— Desi Collings nu e suspect.

Mă deranja să aflu asta. Îmi venea s-o acuz că *Ellen Abbott* îi schimbase părerea, dar era mai bine, probabil, să nu suflu o vorbuliţă despre *Ellen Abbott*.

— Bun, atunci ce ziceţi de ăştia, de *indivizii* care ne-au potopit cu telefoane?

M-am dus şi am luat o foaie cu nume şi numere, pe care o azvârlisem nepăsător pe masă. Am început să citesc.

— S-au băgat în investigaţie: David Samson, Murphy Clark — ăştia sunt foşti iubiţi — Tommy O'Hara, Tommy O'Hara, Tommy O'Hara, ăsta a sunat de trei ori, Tito Puente — ăsta-i o glumă proastă.

— Le-ai răspuns la apeluri? a întrebat Boney.

— Nu. Nu-i treaba voastră? Nu ştiu care merită luaţi în seamă şi care-s nebuni. N-am timp să sun nenorociţi care susţin că-s Tito Puente.

— Eu n-aş pune prea mult accent pe pista cu telefoanele, Nick, a zis Rhonda. Situaţia-i cam bizară. Am primit mai multe telefoane de la foste *iubite* de-ale tale. Voiau doar să zică bună. Să vadă cum te simţi. Oamenii sunt ciudaţi.

— Poate ar trebui să începem cu întrebările, a dat Gilpin semnalul.

— Aşa. Păi, bun, cred că ar trebui să începem cu unde ai fost în dimineaţa în care a dispărut soţia ta, a zis Boney pe un ton ce părea deodată respectuos, de parcă şi-ar fi cerut scuze.

O făcea pe poliţistul bun şi amândoi ştiam c-o face pe poliţistul bun. Asta dacă nu era cu adevărat de partea mea. Părea posibil ca, uneori, un gabor să mai fie şi de partea ta. Nu?

— Când am fost *pe plajă*.

— Şi tot nu-ţi aminteşti să te fi văzut cineva pe-acolo? a întrebat Boney. Ne-ar ajuta mult să tăiem de pe listă lucruşorul ăsta.

Şi-a îngăduit o tăcere plină de compasiune. Rhonda putea nu doar să tacă, ci reuşea să inducă într-o încăpere o atmosferă la alegere, ca o caracatiţă care împroaşcă cerneală.

— Crede-mă, mi-ar plăcea şi mie. Dar nu, nu-mi amintesc de nimeni.

Boney a zâmbit a îngrijorare.

— E bizar, am adus vorba — în treacăt doar — de mersul tău la plajă, le-am zis câtorva, şi toţi au spus… au fost surprinşi toţi, ca să zicem aşa. Au zis că

nu prea ţi se potriveşte. Nu eşti genul să stai la plajă.

Am ridicat din umeri.

— Păi, mă duc la plajă să zac toată ziua? Nu. Dar să-mi beau cafeaua de dimineaţă? Sigur.

— A, asta ar putea să ajute, a zis vioaie Boney. De unde ţi-ai cumpărat cafeaua, în dimineaţa aceea?

S-a întors spre Gilpin, ca și cum i-ar fi cerut aprobarea.

— Am putea să îngustăm un pic intervalul, aşa-i?

— Am făcut-o aici, am zis.

— O, s-a încruntat ea, cam aiurea, fiindcă nu ai deloc cafea pe-aici. Nicăieri în casă. Ţin minte că mi s-a părut neobişnuit. O dependentă de cafeină observă lucruri din astea.

Cum să nu, s-a întâmplat să observi, mi-am zis. *O știu din vecini pe poliţista Bony Sfrijita… vrea să te prindă cu mâţa în sac și se prinde pe ea, aiurita…*

— Aveam un pic rămasă în frigider și am încălzit-o.

Iarăși ridicat din umeri: *Nu-i mare chestie.*

— Hm, cred că o aveai de mult acolo, am observat că nu era niciun pachet de cafea în gunoi.

— Câteva zile. Încă-i bună la gust.

Am schimbat zâmbete: *Eu știu și tu știi*. *Care pe care*. Chiar am gândit vorbele astea idioate: *Care pe care*. Dar eram, într-un fel, mulţumit. Urma partea a doua.

Boney s-a întors spre Gilpin, cu palmele pe genunchi, și a înclinat ușor din cap. Gilpin și-a mai mestecat un pic buza, apoi a arătat, într-un târziu, cu degetul: spre divan, spre masa de la perete, spre camera de zi acum pusă în ordine.

— Vezi, asta-i problema noastră, Nick, a început. Am văzut zeci de atacuri la domiciliu…

— Zeci și zeci și zeci, l-a întrerupt Boney.

— Multe atacuri la domiciliu. Asta — toată zona asta de-aici, din living — mai ţii minte? Divanul dat peste cap, masa răsturnată, vaza pe jos — mi-a azvârlit în faţă o fotografie cu locul — întreaga zonă ar fi trebuit să arate învălmășită, ca la o luptă, da?

Am întins gâtul, apoi mi-am tras capul la loc, cu un pocnet. *Stai calm*.

— Ar fi trebuit?

— Nu-i cum trebuie, a continuat Gilpin. De când am pus ochii pe ea. Sincer, toată chestia părea aranjată. Mai întâi, faptul că totul era concentrat aici, în punctul ăsta. De ce nu mai erau chestii alandala și *în altă parte* decât în camera asta? Tare nu pricep.

Mi-a mai pus înainte o imagine, luată de aproape.

— Şi uite-aici, la teancul ăsta de cărţi. Ar trebui să fie pe măsuţă — acolo erau puse, nu?

Am dat din cap că da.

— Deci, când măsuţa a fost răsturnată, cărţile ar fi trebuit să cadă mai mult

în faţa ei, urmând traiectoria măsuţei. Dar în loc de asta sunt în spate — pe măsuţă erau puse, nu?

M-am uitat prostește la poză.

— Şi fii atent la asta. Mi se pare tare curios, a continuat Gilpin.

A arătat spre cele trei poze înrămate, vechi, de deasupra șemineului. A bătut tare cu piciorul în dușumea și au căzut toate, pe loc, cu faţa în jos.

— Dar au reușit cumva să rămână în picioare, prin toată harababura.

Mi-a arătat o fotografie în care tablouașele stăteau drepte. Sperasem — chiar și după ce mă prinseseră cu minciuna când cu rezervarea la restaurant — că erau poliţai încuiaţi, poliţai din filme, ţărănoi dornici să placă, încrezători în oamenii locului: *Cum zici tu, frăţie.* Dar nu avusesem parte de poliţai încuiaţi.

— Nu știu ce-aţi vrea să zic, am mormăit. E absolut… nu știu ce să cred despre asta. Vreau doar să-mi găsesc soţia.

— Şi noi la fel, Nick, și noi la fel, a zis Rhonda. Dar uite, încă ceva. Divanul — mai ştii cum era răsturnat?

A bătut cu palma divanul pătrăţos, arătând spre picioruşele lui, fiecare înalt de doar câţiva centimetri.

— Vezi, chestia asta are fundul greu din cauza picioruşelor. Perna stă, practic, pe podea. Încearcă să-l împingi ca să se răstoarne.

Am ezitat.

— Haide, încearcă, m-a îndemnat Boney.

L-am împins, dar a alunecat peste covor în loc să se dea peste cap. Am înclinat din cap a încuviinţare. Toată greutatea se lăsa la fund.

— Serios, împinge-te tare în el și răstoarnă-l, a ordonat Boney.

M-am pus în genunchi, am încercat să-l împing din unghiuri tot mai joase, am băgat în sfârșit o mână sub el și l-am tras. Dar și după ce l-am ridicat pe-o parte, a căzut la loc, în picioare. A trebuit să-l apuc și să-l întorc cu amândouă mâinile.

— Ciudat, nu? a zis Boney, care nu părea chiar atât de uluită.

— Nick, ai făcut cumva curat în ziua în care ţi-a dispărut soţia? a întrebat Gilpin.

— Nu.

— OK, fiindcă tehnicianul a făcut un test cu Luminol și, cu regret îţi spun, podeaua bucătăriei a ieșit pozitivă. S-a vărsat o cantitate bună de sânge acolo.

— Grupa lui Amy, B pozitiv, a întrerupt Boney. Şi nu vorbesc doar de o tăietură mică, vorbesc de *sânge* serios.

— Doamne-Dumnezeule, am zis, simţind un ghem de fierbinţeală în coșul pieptului. Dar cum…?

— Da, deci soţia ta a reușit să iasă de-aici, a spus Gilpin. Cumva, teoretic, a ajuns în bucătărie — fără să deranjeze de la locul lor zdrăngănelele de pe masa aceea, chiar din faţa bucătăriei — și s-a prăbușit apoi în bucătărie, unde a pierdut o groază de sânge.

— După care cineva a șters bine totul, a făcut Rhonda, ţintuindu-mă cu privirea.

— Stai. Stai. De ce să încerce cineva să ascundă sângele, în timp ce

dezordinea din sufragerie…?

— O să ne dăm noi seama, Nick, nicio grijă, a zis Rhonda cu voce calmă.

— Nu pricep, pur și simplu nu…

— Să luăm loc, a rostit Boney, indicându-mi un scaun. Ai mâncat ceva? Vrei un sendviș, ceva?

Am scuturat din cap. Boney interpreta pe rând diferite personaje feminine: femeie puternică, mămică grijulie, încercând să-și dea seama cu care obţine rezultatele cele mai bune.

— Cum e căsnicia ta, Nick? a întrebat Rhonda. Cinci ani, asta înseamnă că nu mai ai mult până la criza de șapte ani.

— Căsnicia a fost în regulă, am repetat. E în regulă, nu-i perfectă, dar e bine, e bine.

A strâmbat din nas: *Minţi*.

— Credeţi că e posibil să mă fi părăsit? am întrebat, prea plin de speranţă. A făcut locul să arate ca un loc al crimei și a șters-o? O chestie din aia de soţie fugită?

Boney a început să înșire contraargumentele:

— Nu și-a folosit telefonul, nici cărţile de credit, nici la bancomat nu s-a dus. N-a făcut nicio retragere monetară majoră în ultimele săptămâni.

— Şi mai e și sângele, a adăugat Gilpin. Iarăși, nu vreau să sune aspru, dar atâta sânge? Ar fi nevoie de ceva foarte… eu, adică, n-aș fi reușit să-mi fac asta singur. Rănile alea-s serioase, nu glumă. Soţia ta avea nervi de oţel?

— Da, are.

Dar mai avea și o fobie puternică de sânge; i-am lăsat pe strălucitii detectivi să descopere asta singuri.

— Pare extrem de puţin probabil, a zis Gilpin. Dacă era să-și facă tăieturi așa de grave, atunci de ce a mai făcut curat după?

— Așa că, pe bune, hai să fim cinstiţi, Nick, a zis Boney, lăsându-se în genunchi ca să mă privească în ochi, fiindcă mă holbam la duşumea. Cum a fost căsnicia ta în ultima vreme? Suntem de partea ta, dar avem nevoie de adevăr. Singurul lucru care te face să dai prost e că ne ascunzi lucruri.

— Am avut și ciondăneli.

Am văzut-o în faţa ochilor pe Amy în acea seară, cu faţa plină de petele roșiatice pe care le căpăta când se înfuria. Scuipa cuvinte — cuvinte urâte, dezlănţuite — și eu o ascultam, încercând să accept cuvintele fiindcă erau adevărate, tehnic vorbind erau adevărate, tot ce spunea.

— Descrie-ne ciondănelile, a zis Boney.

— Nimic anume, doar neînţelegeri. Pe Amy o mai apucă dracii. Adună un pic în ea și bum!, dar după aceea se termină. Nu ne-am dus niciodată supăraţi la culcare.

— Nici miercuri seară? a întrebat Boney.

— Niciodată, am minţit.

— Vă certaţi mai ales din cauza banilor?

— Nici nu mai știu de ce ne certam. Tot soiul de chestii.

— Ce chestii au fost în noaptea de dinainte să dispară? a zis Gilpin cu un

soi de rânjet evaziv, ca un *te-am prins* dintre cele mai de necrezut.

— V-am spus, a fost povestea cu homarii.

— Şi mai ce? Sunt sigur că n-aţi urlat o oră întreagă din cauza homarilor.

În momentul acela Bleecker s-a năpustit pe scări în jos şi s-a oprit să ne pândească prin grijajul balustradei.

— Alte chestii ce ţin de gospodărie. Chestii de oameni căsătoriţi. Litiera pisicii, am zis. Cine curăţă litiera pisicii.

— Ţipaţi din cauza litierei pisicii, a zis Boney.

— Ştii, principiul lucrului ăstuia. Eu muncesc mult, Amy nu, şi cred că i-ar prinde bine să mai deretice un pic prin casă. Doar aşa, să menţină cât de cât.

Gilpin a tresărit ca un invalid trezit dintr-o moţăială de după-amiază.

— Eşti de modă veche, aşa-i? Eu la fel. Mereu îi zic nevesti-mii: „Nu ştiu să calc, nu ştiu să spăl vasele, nu ştiu să gătesc. Deci, dragă, eu îi prind pe băieţii răi, asta pot face, iar tu mai arunci câte o haină în maşina de spălat, când şi când.“ Rhonda, tu ai fost măritată, făceai chestii de gospodărie?

Boney a părut agasată cu adevărat.

— Şi eu prind băieţi răi, idiotule.

Gilpin a dat ochii peste cap, întors spre mine. Mai că mă aşteptam să facă o poantă — *cred că* cineva *e înainte de ciclu* — exagera cât cuprinde. Apoi şi-a frecat maxilarul ce aducea cu al unei vulpi.

— Tu voiai o gospodină, mi-a zis, făcând propoziţia să sune rezonabil.

— Voiam… voiam ce voia şi Amy. Nu prea îmi păsa.

Apelam la Boney acum, la detectiva Rhonda Boney, cu aerul ei compătimitor ce părea, măcar parţial, autentic. (*Dar nu e*, mi-am întărit în minte.)

— Amy nu se putea decide ce să facă. Nu-şi găsea de muncă, Barul n-o interesa. Şi e în regulă, dacă vrei să stai acasă e în regulă, am zis. Dar nici când stătea acasă nu era fericită. Şi se aştepta ca eu să rezolv asta. Ca şi cum eram însărcinat cu fericirea ei.

Boney nu zicea nimic, cu figura inexpresivă ca apa dintr-un pahar.

— Şi da, e mişto să fii erou o vreme, să fii cavalerul ei alb, dar nu funcţionează mult timp. N-o puteam *face* fericită. Nu voia să fie fericită. Aşa că m-am gândit că dacă s-ar ocupa de unele lucruri practice…

— Cum ar fi cutia pisicii, a zis Boney.

— Da, să curăţe la pisică, să mai ia de mâncare de la băcănie, să cheme un instalator ca să repare scurgerea aia care o scotea din sărite.

— Uau, sună ca ditamai planul de fericire. O mulţime de chestii nasoale.

— Ideea mea era *să facă ceva*. Orice ar fi, numai să facă ceva. Să rezolve probleme. Nu să stea şi să aştepte să le rezolv eu pe toate.

Vorbeam tare, mi-am dat seama, şi sunam aproape furios, cu siguranţă îndreptăţit, dar ce uşurare! Începusem cu o minciună — litiera pisicii — care se transformase într-o izbucnire de adevăr pur, şi mi-am dat seama de ce vorbesc atât de mult infractorii, fiindcă e aşa de bine să-ţi spui povestea unui străin, cuiva care n-o să spună că-s prostii, cuiva silit să-ţi asculte versiunea (care se *preface* că-ţi ascultă versiunea, m-am corectat).

— Şi mutatul înapoi în Missouri? a zis Boney. Ai adus-o pe Amy împotriva voinţei ei?

— *Împotriva voinţei?* Nu. Am făcut ce trebuia. N-aveam slujbă, nici Amy, mama era bolnavă. Aş fi făcut la fel pentru ea.

— E drăguţ c-o *spui*, a bolborosit Boney.

Şi, dintr-odată, mi-a amintit întocmai de Amy: afurisitele de replici mustrătoare rostite cu voce joasă, la un nivel sonor perfect, ca să fiu destul de sigur că le-am auzit, dar să nu fiu sută la sută sigur. Şi dacă întrebam ce trebuia să întreb, *Ce-ai zis?*, spunea mereu la fel, *Nimic*. M-am uitat lung la Boney, cu gura strânsă, şi mi-am gândit aşa: *Poate face parte din plan, vrea să vadă cum te comporţi cu femei furioase, dezamăgite*. Am încercat să schiţez un zâmbet, dar asta n-a părut decât să-i stârnească şi mai multă repulsie.

— Şi poţi să te descurci aşa, cu Amy lucrând sau nu, în fine, o scoteai la capăt financiar? a vrut să ştie Gilpin.

— Am avut unele probleme în ultima vreme, am zis. La început, când ne-am căsătorit, Amy era bogată, foarte bogată.

— Da, a zis Boney, cărţile alea, *Uimitoarea Amy*.

— Îhâm, au făcut o căruţă de bani în anii optzeci şi nouăzeci. Dar editorul i-a lăsat baltă. A zis că *Amy* îşi trăise traiul. Şi totul s-a dus de râpă. Părinţii lui Amy au trebuit să împrumute bani de la noi ca să se menţină pe linia de plutire.

— De la nevastă-ta, adică?

— Da. Şi după aceea am folosit mare parte din fondul bancar al lui Amy ca să cumpărăm barul, şi de atunci lucrez acolo.

— Când te-ai însurat cu Amy era bogată, deci, a zis Gilpin.

Am încuviinţat din cap. Mă gândeam la poziţia eroului în naraţiune: soţul care rămâne alături de soţie pe parcursul oribilei decăderi în situaţia familiei.

— Ai dus deci o viaţă bună.

— Da, a fost nemaipomenit, fantastic.

— Şi acum e aproape falită, iar tu ai de-a face cu un stil de viaţă diferit de cel de la începutul căsătoriei. Lucrul pentru care ai semnat.

Mi-am dat seama că versiunea mea narativă era complet eronată.

— Fiindcă, OK, am aruncat un ochi pe situaţia ta financiară, Nick, şi bang, n-arată bine, a început Gilpin, aproape izbutind să transforme acuzaţia în grijă, în preocupare.

— Barul merge acceptabil, am zis. De obicei o afacere nouă are nevoie de trei–patru ani ca să meargă pe profit.

— Cardurile alea de credit mi-au atras atenţia, a spus Boney. Două sute douăsprezece mii de dolari, luaţi pe credit. Mi-a tăiat, vreau să zic, răsuflarea.

Mi-a fluturat pe dinainte nişte extracte de cont, scrise cu roşu.

Părinţii mei erau fanatici în privinţa cărţilor de credit — erau folosite numai pentru situaţii speciale şi datoriile se achitau lunar. *Nu cumpărăm ce nu putem plăti*. Era motto-ul familiei Dunne.

— Noi nu… eu, cel puţin, dar ştiu că nici Amy… pot să mă uit un pic?

Începeam să mă bâlbâi, şi chiar atunci un muscoi s-a izbit în geam. O plantă de pe policioară a lepădat promptă cinci frunzuliţe drăguţe, vineţii.

Obligaţi să tăcem vreo zece secunde zguduitoare, am privit cu toţii cum se răspândesc pe dușumea frunzele.

— Şi toată hărmălaia, ar trebui să credem noi, s-a întâmplat aici, dar n-am găsit pe jos nicio petală, a mormăit dezgustat Gilpin.

Am luat hârtiile de la Boney şi mi-am văzut numele, doar numele meu, în mai multe variante — Nick Dunne, Lance Dunne, Lance N. Dunne, Lance Nicholas Dunne, pe o duzină de carduri de credit, cu solduri negative ce mergeau de la 62,78 la 45 602,33 dolari, toate în diferite stadii de întârziere, cu ameninţări concise tipărite cu litere rău-prevestitoare în susul paginilor: DE PLĂTIT IMEDIAT.

— Să-mi bag picioarele! Păi, asta-i furt de identitate, sau cum? am zis. Nu-s ale mele. Uitaţi-vă, numai, la ce chestii sunt pe aici: nici măcar nu joc golf.

Cineva plătise mai bine de şapte mii de dolari pentru un set de crose.

— Vă poate spune oricine: *chiar* nu joc golf.

Am încercat să o fac să sune umil — *încă un lucru la care nu-s bun* —, dar detectivii n-au muşcat.

— O ştii pe Noelle Hawthorne? a întrebat Boney. Prietena lui Amy pe care ne-ai spus să o verificăm?

— Staţi, vreau să vorbesc despre chitanţe, fiindcă nu-s ale mele, am zis. Adică, vă rog, serios, trebuie să dăm de capătul poveştii ăsteia.

— O să-i dăm de capăt, nicio problemă, a spus Boney, cu chipul încremenit. Noelle Hawthorne?

— Da. V-am zis să o verificaţi fiindcă a umblat prin tot oraşul jelind-o pe Amy.

Boney a ridicat o sprânceană.

— Pare să te enerveze asta.

— Nu, v-am zis, e prea stridentă, are ceva fals. Ostentativ. Caută atenţie. E un pic obsedată.

— Am stat de vorbă cu Noelle, a spus Boney. Zice că soţia ta era foarte tulburată de mariajul vostru, supărată în legătură cu banii, că îşi făcea griji că te-ai căsătorit cu ea pentru bani. A mai zis că soţia ta era îngrijorată de dispoziţiile tale.

— Nu ştiu de ce v-ar zice Noelle aşa ceva; nici nu cred că ea şi cu Amy au schimbat vreodată mai mult de cinci vorbe.

— Cam ciudat, fiindcă sufrageria familiei Hawthorne e plină cu poze cu Noelle şi soţia ta, s-a încruntat Boney.

M-am încruntat şi eu: fotografii pe bune, adevărate, cu ea şi cu Amy?

Boney a continuat:

— Octombrie trecut, la o grădină zoologică din St. Louis, la un picnic cu tripleţii, la o croazieră cu pluta pe râu, în iunie trecut. Adică *luna trecută.*

— Amy n-a pronunţat numele lui Noelle niciodată, de când stăm aici. Vorbesc serios.

Mi-am cercetat amintirile despre luna iunie şi am ajuns la un weekend pe care-l petrecusem cu Andie, după ce-i spusesem lui Amy că mă duc cu băieţii la St. Louis. Revenisem şi o găsisem roşie în obraji şi furioasă, supărată că

sfârșitul de săptămână îi fusese alcătuit din emisiuni proaste la televizor și citit plicticos pe malul râului. Şi să se fi dus ea cu pluta pe râu? Nu. Nu mă puteam gândi la ceva de care să-i pese mai puţin lui Amy decât de expediţia tipică pe râu din Vestul Mijlociu: sticle de bere zbânţuindu-se în răcitoare legate de canoe, muzică tare, studenţi beţi, loc de camping plin de băltoace de vomă.

— Sigur e nevastă-mea în pozele acelea?

Au schimbat o privire de genul *glumește?*

— Nick, a zis Boney, nu avem motive să credem că femeia din fotografii, care arată exact ca soţia ta şi despre care Noelle Hawthorne, mamă a trei copii şi cea mai bună prietenă a soţiei tale, spune că ar fi soţia ta, nu ar fi soţia ta de fapt.

— Soţia ta cu care — ar trebui să spun asta —, potrivit lui Noelle, te-ai însurat pentru bani, a adăugat Gilpin.

— Nu glumesc, am zis. Oricine, în zilele noastre, poate truca o poză pe un computer.

— Bun, deci cu un minut în urmă erai sigur că-i implicat Desi Collings, iar acum te-ai mutat la Noelle Hawthorne. Mie mi se pare că umbli după cineva pe care să dai vina, a zis Gilpin.

— În afară de mine? Da, caut. Uitaţi ce e, nu m-am căsătorit cu Amy pentru bani. Ar trebui să vorbiţi mai mult cu părinţii ei. Mă știu, îmi cunosc caracterul.

Nu știu ei chiar tot, m-am gândit și stomacul mi s-a strâns. Boney mă urmărea; lăsa impresia că-i părea cumva rău pentru mine. Gilpin nici nu părea să asculte.

— Ai urcat cuantumul asigurării de viaţă a soţiei tale la 1 virgulă 2 milioane, a zis Gilpin, prefăcându-se sătul de poveste.

Ba chiar și-a trecut o palmă peste maxilarul lung și îngust.

— Amy și-a făcut-o singură! am zis la repezeală.

Amândoi poliţaii s-au uitat la mine, aşteptând.

— Am completat formularul, da, numai că ideea a fost a lui Amy. Ea a insistat. Mă jur, mie nici că-mi păsa, dar Amy a zis… a zis că, dată fiind schimbarea din veniturile ei, asta o făcea să se simtă mai în siguranţă sau ceva de genul ăsta… ori că era o afacere deșteaptă. În mă-sa, nu mai știu, nu mai știu de ce-i trebuia. Nu eu i-am cerut să și-o facă.

— Acum două luni, cineva a dat o căutare pe laptopul tău, a continuat Boney. *Corp plutire râul Mississippi*. Poţi să explici asta?

Am tras aer în piept de două ori, nouă secunde câștigate ca să mă adun.

— Doamne sfinte, aia a fost o idee prostească de-a mea, pentru o carte, am zis. Mă gândeam să scriu o carte.

— Hmm, a făcut Boney.

— Uitaţi, asta cred eu că s-a întâmplat, am început să zic. Cred că o groază de lume se uită la programele astea de știri unde soţul e mereu tipul îngrozitor care-și omoară nevasta și mă văd prin prisma asta, iar nişte lucruri absolut normale și nevinovate sunt înţelese greșit. Toată treaba se transformă într-o vânătoare de vrăjitoare.

— Așa explici creditele acelea neacoperite? a întrebat Gilpin.

— V-am spus, nu pot să explic ce-i cu conturile alea fiindcă nu am nimic de-a face cu ele. E treaba voastră nenorocită să vă daţi seama de unde au apărut!

Au rămas tăcuţi, unul lângă altul, aşteptând.

— Ce se face în momentul ăsta ca să-mi fie găsită soţia? am cerut să știu. Ce piste exploraţi, în afară de mine?

Casa a început să se zgâlţâie, cerul s-a sfâșiat și, prin fereastra neagră, am văzut un avion cu reacţie trecând peste râu, zumzăind.

— F-10, a zis Rhonda.

— Nu, că-i prea mic, a făcut Gilpin. Tre’ să fie…

— E un F-10.

Boney s-a aplecat spre mine, cu mâinile încleștate una într-alta.

— E treaba noastră să ne asigurăm că lucrurile sunt sută la sută clare, Nick. Ştiu că și tu vrei asta. Aşa că, dacă ai vrea să ne ajuţi cu nişte mici împotmoleli… fiindcă asta sunt, ne ţin în loc.

— Poate e timpul să-mi iau un avocat.

Poliţaii au schimbat o altă privire, de parcă ar fi pus un rămășag.

Amy Elliott Dunne

21 octombrie 2011

Jurnal

A murit mama lui Nick. N-am mai putut scrie fiindcă mama lui Nick e moartă, iar fiul ei și-a pierdut busola. Maureen, atât de drăguţă şi rezistentă. A fost în picioare până cu câteva zile înainte să moară, refuzând să discute orice fel de încetinire a ritmului obișnuit. „Vreau numai să trăiesc până ce nu mai pot“, zicea. Se apucase de împletit căciuliţe pentru alţi pacienţi trataţi cu chimioterapie (ea, una, a zis *gata gata gata* după o serie, fără să mai fie interesată să-şi prelungească viaţa dacă asta însemna „și mai multe tuburi“), deci mi-o amintesc înconjurată de gheme de lână, în culori vii: roșii, galbene și verzi, iar degetele i se mișcă și andrelele se lovesc una de alta în timp ce ea vorbește pe tonul ei de pisică mulţumită, toată numai tors somnoros.

Apoi, într-o dimineaţă de septembrie, s-a trezit, dar nu s-a mai putut ridica, n-a mai devenit Maureen. Peste noapte, cât ai bate din palme, ajunsese o femeie cât o vrăbiuţă, o carcasă ridată, cu ochii umblându-i prin încăpere, fără să fie în stare să se mai fixeze pe nimic, inclusiv pe ea. A venit apoi vremea spitalului, un loc luminat blând, vesel, pe pereţi cu tablouri ce înfăţișau femei cu bonete și recompense paradiziace, cu automate ce ofereau pufuleţi și cafele mici. Spitalul n-avea să o vindece sau să o ajute, ci doar să-i asigure o moarte confortabilă, și asta s-a și întâmplat trei zile mai târziu. Fără prea multe ifose, cum și-ar fi dorit Maureen (deși sunt sigură că și-ar da ochii peste cap la formularea asta, *cum și-ar fi dorit Maureen).*

Priveghiul a fost modest, dar plăcut — sute de oameni, sora ei din Omaha care semăna cu ea și care a preluat îndată conducerea, turnând cafele, pahare cu cremă de whisky și împărţind prăjituri, în vreme ce povestea istorioare amuzante cu Mo. Am îngropat-o într-o dimineaţă caldă și vântoasă, cu Go și Nick sprijiniţi unul în altul în vreme ce eu, simţindu-mă o intrusă, stăteam pe lângă ei. În noaptea aceea, în pat, Nick m-a lăsat să-l cuprind în braţe, cu spatele la mine, dar după câteva minute s-a ridicat, a șoptit: „Mă duc să iau un pic de aer“ și a ieșit din casă.

Mama lui a fost mereu *mămoasă* — insista să treacă pe la noi o dată pe săptămână și călca rufele, apoi, când termina cu călcatul, zicea „ajut și eu un pic la dereticat“, iar după ce pleca, mă uitam în frigider și vedeam că-i curăţase greful lui Nick și că-i pusese bucăţile într-un recipient ce se închidea cu capac; deschideam apoi dulăpiorul de pâine și descopeream că toate cojile fuseseră tăiate și că fiecare felie fusese pusă la loc, pe jumătate dezgolită. Sunt măritată cu un bărbat de treizeci și patru de ani pe care încă-l deranjează coaja pâinii.

Dar am încercat să fac la fel în acele prime săptămâni de după ce s-a dus maică-sa. Am decupat coaja pâinii, am călcat tricouri, am făcut o plăcintă cu afine după reţeta lui Maureen. „Nu trebuie să mă tratezi ca pe un bebeluș, serios, Amy“, a zis uitându-se la feliile de pâine fără coajă. „Pe mama o lăsam fiindcă asta o făcea fericită, dar tu știi că nu-mi place genul ăsta de răsfăţ.“

Ne-am întors, așadar, la pătrăţelele negre. Nick cel dulce, iubitor și grijuliu

s-a dus. S-a întors Nick cel morocănos, arţăgos şi furios. S-ar zice că în vremuri de restriște trebuie să te poţi sprijini pe consoartă, numai că Nick s-a îndepărtat şi mai mult. E băiatul mamii şi mama a murit. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Mă foloseşte pentru sex ori de câte ori îi vine. Mă lipeşte de vreo masă sau de tăblia patului şi mi-o trage, tăcut până în ultimele momente, când scoate câteva gemete, apoi îmi dă drumul şi-şi lasă palma pe ceafa mea, singurul lui gest de intimitate, zicând ceva ce ar trebui să facă totul să pară un joc: „Aşa eşti de sexy, că uneori nu mă mai pot controla“. Dar vocea cu care o spune e moartă.

Test: Soţul tău, cu care ai avut cândva o viaţă sexuală nemaipomenită, a devenit distant și rece — vrea sex numai în felul lui, când vrea el. Tu:

a) te abţii de la sex — n-o să câștige jocul ăsta!

b) te vaiţi și bocești, cerând răspunsuri pe care nu-i gata să le dea, îndepărtându-l și mai mult.

c) ai credinţa că e doar un hop într-o căsnicie lungă — e într-un loc întunecat acum — așa că încerci să fii înţelegătoare și aștepţi să treacă.

Răspuns corect: c

Mă supără că mariajul meu se dezintegrează și nu știu ce să fac. Te-ai gândi că părinţii mei, amândoi psihologi, ar fi alegerea evidentă ca să stau de vorbă, dar sunt prea mândră. Nu se pricep la sfaturi conjugale: sunt suflete pereche, mai ţii minte? Nu sunt suișuri, nici coborâșuri, ci un singur şi infinit extaz marital. Nu le pot spune că o dau în bară cu ultimul lucru care mi-a mai rămas: căsnicia. Tare mi-e că or să scrie încă o carte, o versiune alternativă în care Uimitoarea Amy sărbătorește cea mai fantastică, împlinită şi lină căsnicie din lume… *fiindcă așa și-a pus ea în minte.*

Dar îmi fac griji. Tot timpul. Ştiu că sunt deja prea bătrână pentru gusturile soţului meu. Fiindcă eram, acum șase ani, idealul lui, am asistat la comentariile lui nemiloase despre femei ce se apropie de patruzeci de ani: cât de jalnice i se par, împopoţonate, bântuind prin baruri, fără să-şi dea seama că le lipsește atractivitatea. Se mai întorcea după câte o noapte de băut şi, când îl întrebam cum a fost la bar, care o fi fost, cel mai adesea zicea „inundat complet de Cauze Pierdute“, codul lui pentru femei de vârsta mea. La vremea aceea, având abia treizeci şi ceva de ani, rânjeam dispreţuitoare împreună cu el, de parcă asta n-ar fi avut cum să mi se întâmple şi mie. Acum sunt Cauza lui Pierdută, e blocat cu mine aici şi poate de aceea e așa de furios.

M-am dedat terapiei cu sugari. Mă duc în fiecare zi până la Noelle şi-i las pe tripleţii ei să mă atingă cu mânuţele. Degeţelele lor grăsulii prin păr, răsuflarea lor lipicioasă pe gât. Înţelegi de ce femeile ameninţă mereu să devoreze copilaşi: *Îţi vine s-o mănânci! Mânca-l-ar mama!* Deși să-i văd pe cei trei copilaşi mergând de-a buşilea spre ea, somnoroşi încă, frecându-şi ochii în timp ce-şi croiesc drum spre Mămica, cu mânuţele atingându-i genunchiul sau braţul de parcă ar fi ajuns la bază, de parcă ar şti că-s în siguranţă… uneori mă doare să văd toate astea.

Ieri am avut parte de o după-amiază solicitantă la Noelle, şi poate de aceea am făcut ceva prostesc.

Apare Nick şi mă găseşte în dormitor, abia ieşită de sub duş, şi una–două mă propteşte într-un perete, împingându-se înăuntrul meu. Când a terminat şi-mi dă drumul, observ urma umedă a buzelor mele pe zugrăveala albastră. Şi, cum stă aşa pe marginea patului, gâfâind, zice:

— Scuză-mă, pur şi simplu aveam nevoie de tine.

Mă apropii şi-l cuprind cu braţele, pretinzând că lucrul pe care abia l-am făcut a fost normal, un ritual marital plăcut, şi spun:

— M-am tot gândit.

— Mda, la ce?

— Păi, acum ar fi timpul potrivit. Să întemeiem o familie. Să încerc să rămân însărcinată.

Ştiu că-i o nebunie imediat ce o spun, dar nu mă pot abţine — am ajuns femeia nebună care vrea să rămână însărcintă fiindcă asta i-ar salva căsnicia.

E o lecţie de umilinţă să devii chiar lucrul pe care l-ai batjocorit.

Se smuceşte deoparte.

— Acum? Acum e cel mai prost moment să întemeiem o familie, Amy. Serviciu nu ai…

— Ştiu, dar oricum aş vrea să stau acasă cu copilul la început…

— Maică-mea tocmai a murit, Amy.

— Şi asta ar fi o viaţă nouă, un început nou.

Mă apucă de amândouă braţele şi, pentru prima oară într-o săptămână, se uită drept în ochii mei.

— Amy, am impresia că tu crezi că acum, că mama-i moartă, o să dăm imediat fuguţa la New York şi-o să turnăm nişte copii, şi o să-ţi reiei viaţa de altădată. Dar n-avem suficienţi *bani*. Abia ne ajung pentru noi doi, să trăim *aici*. Nu-ţi imaginezi câtă presiune simt, zi de zi, ca să rezolv situaţia asta infectă în care ne aflăm. Ca să *pun pe masă o pâine*, în pizda mă-sii. Nu mă pot descurca şi cu mine, şi cu tine şi cu încă vreo câţiva plozi. O să vrei să le oferi tot ce-ai avut şi tu când ai crescut, iar eu *nu pot*. N-or să fie şcoli particulare pentru prichindeii Dunne, nici tenis şi lecţii de vioară, nici case de vacanţă. N-ai suporta să fim aşa de săraci. N-ai suporta.

— Nu-s aşa de frivolă, Nick…

— Chiar crezi că ăsta-i un moment nemaipomenit ca să avem copii?

E maximumul la care am ajuns cu discuţia despre căsnicia noastră, şi văd că deja regretă că a deschis gura.

— Eşti foarte stresat, puiule, zic. Am avut nişte hopuri de trecut, şi ştiu că mai ales din vina mea. Doar că aici mă simt aşa, fără nicio direcţie…

— Deci o să fim unul dintre cuplurile alea care fac plozi ca să-şi rezolve căsnicia? Fiindcă asta funcţionează mereu, de minune.

— Am avea un copil fiindcă…

Ochii i se întunecă, precum ai unui câine, şi mă prinde iarăşi de mâini.

— Amy… nu. Nu în momentul ăsta. Nu mai suport încă un stres. O să cedez de la presiune. O să explodez.

Ştiu, măcar de data asta, că spune adevărul.

Nick Dunne

Şase zile de la dispariţie

Primele patruzeci şi opt de ore sunt de importanţă maximă în orice investigaţie. Amy lipseşte, deja, de aproape o săptămână. O candelă de veghe o să fie aprinsă în parcul „Tom Sawyer“, care, potrivit presei, era „un loc preferat de Amy Elliott Dunne“. (Nu ştiam ca Amy să fi pus piciorul în parcul acela; în ciuda numelui, n-are pic de farmec. Fără personalitate, lipsit de copaci, cu o groapă de nisip care-i mereu plină de dejecţii animale; cât se poate de departe de atmosfera din Mark Twain.) În ultimele douăzeci şi patru de ore povestea a căpătat proporţii naţionale — a ajuns, uite-aşa, peste tot.

Dumnezeu să-i ajute pe cei doi Elliott, pentru încrederea lor. Marybeth m-a sunat azi-noapte, când încercam să-mi revin după interogatoriul exploziv al poliţiei. Soacră-mea văzuse emisiunea *Ellen Abbott* şi-o declara pe realizatoare „o curvă ahtiată după rating“. Dar am petrecut totuşi mare parte din ziua de azi cu strategii menite să facă faţă presei.

Presa (fostul meu clan, poporul meu!) îşi modela povestea, iar presa iubea abordarea cu *Uimitoarea Amy* şi familia Elliott cea fericită în căsnicie. Fără comentarii acide despre decăderea seriei ori despre aproape-falimentul autorilor — totul era acum inimioare şi floricele pentru familia Elliott. Media îi iubea.

Pe mine mai puţin. Presa scotea deja la iveală *indicii demne de îngrijorare.* Nu doar chestiile ce răsuflaseră — lipsa alibiului meu, locul faptei posibil „aranjat“ —, dar şi trăsături de personalitate. Dăduseră pe post că, în liceu, nu mă văzusem cu nicio fată mai mult de câteva luni, drept care, clar, eram un afemeiat. Descoperiseră că tata era în Comfort Hill şi că-l vizitam arareori, şi făcuseră din mine un ingrat ce-şi abandonase tăticul. „E o problemă că nu te plac“, zice Go după fiecare calup de ştiri. „E-o problemă foarte, foarte mare, Lance.“ Media mi-a scos de la naftalină primul nume, pe care-l uram încă din gimnaziu şi încercam să-l anihilez la fiecare început de an şcolar, când profesorul striga catalogul: „E Nick, îmi spune Nick!“ În fiecare septembrie, acelaşi ritual de deschidere: „Nick-îmi-spune-Nick!“ Şi mereu câte vreun puşti, în pauze, mă lua în râs, imitând un filfizon cu voce afectată: „Salut, eu sunt Laaaance“. Apoi uitau iarăşi de mine până în anul următor.

Dar nu şi acum. Acum era peste tot la ştiri, pecetea-celor-trei-nume, rezervată criminalilor în serie şi asasinilor — Lance Nicholas Dunne — şi n-aveam pe cine să întrerup.

Rand şi Marybeth Elliott, Go şi cu mine am luat aceeaşi maşină spre locul veghei. Nu era clar câte informaţii primeau soţii Elliott, câte dezvăluiri acuzatoare în privinţa ginerelui. Ştiu că erau conştienţi de „aranjarea“ locului faptei: „O să-mi aduc eu aici nişte oameni de-ai mei şi-or să ne spună exact contrariul — că a fost *clar* scena unei lupte“, zisese Rand cu siguranţă în glas. „Adevărul e maleabil, trebuie doar să ai expertul potrivit.“

Despre celelalte chestii Rand nu ştia, cardurile de credit, asigurarea de viaţă, sângele şi Noelle, prietena cea mai bună a nevesti-mii, acritura, cu

afirmaţiile ei demonizante: abuz, lăcomie, frică. Era invitată la *Ellen Abbott* azi, după întâlnirea din parc. Noelle şi Ellen puteau fi amândouă dezgustate de mine pentru plăcerea telespectatorilor.

Dar nu toţi simt repulsie. În ultima săptămână afacerile au mers strună la Bar: sute de clienţi s-au înghesuit să bea beri şi să ronţăie floricele în localul deţinut de Lance Nicholas Dunne, posibilul criminal. Go a trebuit să angajeze patru puşti noi ca să ţină barul; de atunci a lăsat şi ea lucrul şi-a zis că nu se mai poate duce, nu mai suportă să vadă cât de plin e cu cocalari ahtiaţi de televizor, creiere albe, cum ne beau băutura şi spun poveşti despre mine. Era dezgustător. Totuşi, cugeta Go, banii aveau să fie de ajutor în caz că…

În caz că. Amy dispăruse de şase zile şi noi ne gândeam, toţi, la *în caz că*.

Am mers în tăcere spre parc, cu excepţia darabanei bătute continuu de Marybeth cu unghiile pe geam.

— Parc-ar fi o întâlnire dublă, a râs Rand, un râs ce se modula spre isterie: ascuţit şi chiţăitor. Rand Elliott, geniu al psihologiei, autor de succes, prieten al tuturor, ni se dezvăluia. Marybeth o luase pe automedicaţie: păhărele cu alcooluri incolore administrate cu precizie absolută, suficient cât să taie din tensiune, dar să te ţină în priză. Rand, pe de altă parte, îşi pierdea literalmente capul; mai că mă aşteptam să-i salte cu un arc de pe umeri, ca un muţunache din cutie — cucuuuuu! Felul pisălog de-a fi al lui Rand devenise maniacal: era de un prieteşug deznădăjduit cu orice om întâlnea, lua pe după umeri poliţişti, reporteri, voluntari. Era, mai ales, pe capul „legăturii“ noastre cu Days Inn, un puştan încuiat şi timid pe nume Donnie, pe care Rand îl lua la mişto şi-l informa apoi că face asta. „A, te-am luat la mişto, Donnie“, zicea, la care Donnie slobozea un rânjet voios.

„Nu poate şi puştanul ăla să-şi găsească în altă parte confirmări?“ m-am răţoit astă-noapte la Go. Mi-a zis că-s doar gelos că figura mea paternă place mai mult pe altcineva. Şi eram.

Marybeth l-a bătut cu palma pe spate pe Rand, în drum spre parc, iar eu m-am gândit la cât de mult aş fi vrut să-mi facă şi mie cineva asta, şi am scăpat brusc un soi de suspin-oftat, un geamăt scurt şi înlăcrimat. Voiam pe cineva, dar nu eram sigur dacă pe Andie sau pe Amy.

— Nick? a zis Go şi a înălţat o mână spre umărul meu, dar m-am scuturat.

— Scuze. Uau, scuze pentru asta, am zis. Reacţie bizară, foarte Dunne-neconformă.

— Nicio problemă. Ne cam neconformăm amândoi, a replicat Go şi a privit în altă parte.

De când a descoperit *situaţia* mea — pe care am început s-o numim infidelitatea — s-a detaşat un pic, are privirea distantă şi figura mereu gânditoare. Încerc din greu să nu mă las afectat.

Cum am intrat în parc, am văzut peste tot echipe de filmare, nu doar cele locale, ci şi reţelele mari. Alde Dunne şi Elliott au intrat în perimetrul mulţimii, Rand a început să zâmbească şi să dea din cap ca un demnitar venit în vizită. Boney şi Gilpin şi-au făcut aproape imediat apariţia şi ni s-au alăturat, lipiţi de noi ca nişte ogari prietenoşi; deveneau familiari, mobilier, şi asta era, clar, şi

ideea. Boney purta aceleaşi haine de ieşit la evenimente publice: o fustă practică, neagră, o bluză cu dungi cenuşii, părul subţire prins în clame, de amândouă părţile. *Ştiu o fată, Bony Sfrijita*… Noaptea era fierbinte şi umedă ca un cazan sub presiune; pe la subsuorile lui Boney se vedeau nişte emoticoane întunecate, de sudoare. Mi-a zâmbit larg, de parcă acuzaţiile de ieri — erau acuzaţii, nu? — nici n-ar fi existat.

Am urmat, familia Elliott şi cu mine, drumul până la un soi de podium şubred, improvizat. M-am uitat înapoi, la geamăna mea, care mi-a făcut semn din cap şi a mimat o răsuflare din toţi bojocii, amintindu-mi să respir. Sute de feţe erau întoarse spre noi; mai erau clicurile şi bliţurile aparatelor foto. *Nu zâmbi*, mi-am zis. *Să nu zâmbeşti*.

De pe zecile de tricouri cu *Găsiţi-o pe Amy*, soţia mea mă studia.

Go spusese că trebuia să ţin un discurs („ceva umanizant îţi trebuie, rapid“) aşa că am făcut-o, m-am dus la microfon. Era pus prea jos, îmi venea pe la stomac, aşa că m-am luptat câteva secunde cu el şi am reuşit să-l înalţ doar câţiva centimetri, genul de defecţiune care mă înfurie de obicei, dar nu mai puteam să mă arăt înfuriat în public, prin urmare am tras aer în piept, m-am aplecat şi am citit cuvintele pe care mi le scrisese soră-mea:

— Soţia mea, Amy Dunne, a dispărut de aproape o săptămână. Nu pot exprima în cuvinte neliniştea dureroasă pe care o simte familia noastră, locul atât de gol lăsat în viaţa noastră de dispariţia ei. Amy e dragostea vieţii mele, e inima familiei ei. Pentru cei care n-o ştiu încă, vă spun că e amuzantă, plăcută şi bună la suflet. E înţeleaptă şi caldă. E ajutorul meu şi partenera mea de zi cu zi.

M-am uitat prin mulţime şi, ca prin minune, am ochit-o pe Andie, cu o strâmbătură de dezgust pe figură, şi mi-am mutat iute ochii înapoi pe notiţe.

— Amy este femeia lângă care vreau să îmbătrânesc, şi ştiu că asta se va întâmpla.

PAUZĂ. RESPIRĂ. NU ZÂMBI. Go chiar mi-a scris cuvintele astea pe cartonaş. *Întâmpla întâmpla întâmpla.*Vocea îmi răsuna în boxe, rostogolindu-se către râu.

— Vă rugăm să ne contactaţi, dacă aveţi orice fel de informaţie. Aprindem lumânări, în seara asta, cu speranţa că se va întoarce acasă curând şi teafără. Te iubesc, Amy.

Mă uitam oriunde, numai înspre Andie nu. Parcul scânteia de la flăcăruile lumânărilor. Trebuia să se păstreze un moment de reculegere, dar bebeluşii plângeau şi un vagabond se tot împleticea şi întreba mereu, cât îl ţinea gura: „Hei, pentru ce-i asta? Ce-i aici?“, iar cineva şoptea numele lui Amy, la care individul, şi mai tare: „Ce? E pentru *ce?*“

Din mijlocul mulţimii, Noelle Hawthorne a început să avanseze, cu tripleţii agăţaţi de ea, unul la şold, ceilalţi doi prinşi de fustă, toţi părând ridicol de mititei unui bărbat ca mine, care nu avusese deloc de-a face cu copii. Noelle a obligat mulţimea să-i facă loc şi a înaintat până la marginea podiumului, unde a ridicat privirea spre mine. M-am holbat şi eu — femeia care mă demonizase — şi am observat atunci, pentru prima oară, burta ei umflată, semn că era iarăşi gravidă. Mi-a căzut, un moment, faţa — patru plozi sub patru ani, vai şi

amar! — mai târziu, privirea aceea urma să fie analizată şi discutată, cele mai multe păreri susţinând că era vorba despre impactul dublu al furiei şi fricii.

— Hei, *Nick.*

Vocea i-a fost prinsă de microfonul înălţat pe jumătate şi a bubuit peste mulţime.

Am început să sucesc microfonul, dar nu găseam butonul de deconectare.

— Voiam numai să te văd la faţă, a zis şi a izbucnit în lacrimi.

Un suspin adânc s-a întins peste gloata captivată de spectatori.

— Unde e? Ce-ai făcut cu Amy? Ce-ai făcut cu soţia ta?

Soţia ta, ta, ta, se auzea ecoul. Doi dintre copiii ei, speriaţi, au început să urle.

Timp de o clipă, Noelle n-a mai putut vorbi, aşa de tare bocea, era sălbatică, furioasă; a apucat microfonul şi l-a tras la nivelul ei. M-am gândit să i-l trag înapoi, dar *ştiam* că nu pot face nimic împotriva unei femei în rochie de gravidă, cu trei copilaşi după ea. M-am uitat prin mulţime după Mike Hawthorne — *controlează-ţi soţia* —, dar nu se vedea pe nicăieri. Noelle s-a întors spre mulţime.

— Sunt cea mai bună prietenă a lui Amy!

Prietenă prietenă prietenă. Vorbele răsunau prin tot parcul, laolaltă cu smiorcăielile copiilor.

— Cu toate eforturile mele, poliţia nu pare să mă ia în serios. Aşa că aduc cauza asta în faţa oraşului întreg, oraşul ăsta pe care Amy l-a iubit, şi care o iubeşte şi el! Omul ăsta, Nick Dunne, are de răspuns la nişte întrebări. Trebuie să ne spună ce-a făcut cu nevasta lui!

Boney a ţâşnit dintr-o parte a scenei, încercând să ajungă la ea, Noelle s-a răsucit şi privirile li s-au întâlnit. Boney a făcut un gest frenetic de tăiere, cu palma în dreptul gâtului: *Opreşte-te din vorbit!*

— Cu nevasta lui *însărcinată*!

Şi nimeni nu mai putea aprinde lumânări, fiindcă bliţurile o luaseră razna. Lângă mine, Rand a scos un sunet ca de balon care se dezumflă. În spatele meu, Boney şi-a aşezat degetele între sprâncene, încercând parcă să alunge o migrenă. Vedeam totul în lumina intermitentă şi înnebunitoare ca de stroboscop, ce se potrivea cu pulsul meu.

Am căutat-o cu privirea pe Andie, am văzut-o uitându-se la mine fix, cu faţa roz şi schimonosită, cu obrajii umezi şi, când privirile noastre s-au intersectat, a articulat din buze un „Dobitocule!“ şi s-a retras poticnindu-se prin mulţime.

— Am face bine să mergem.

Sora mea, ajunsă deodată lângă mine, şoptindu-mi în ureche, înşfăcându-mă de braţ. Aparatele de fotografiat inundându-mă cu bliţuri în vreme ce stăteam ca un monstru al lui Frankenstein acolo, temător şi agitat de făcliile sătenilor. *Poc, poc*. Am pornit-o de acolo, spărgând în două grupul: eu şi cu soră-mea retrăgându-ne spre maşina lui Go, soţii Elliott rămaşi cu gurile căscate pe platformă, lăsaţi în urmă, scapă cine poate. Reporterii au început să bâzâie din nou şi din nou, agasant, aceeaşi întrebare. *Nick, Amy era însărcinată? Nick,*

te deranja că Amy era însărcinată? Eu furişându-mă din parc, ferindu-mi capul de parcă m-ar fi prins grindina: *Însărcinată, însărcinată, însărcinată*. Cuvântul pulsa în aerul nopţii, odată cu ţârâitul greierilor.

Amy Elliott Dunne

15 februarie 2012

Jurnal

Ce perioadă ciudată. Trebuie să gândesc aşa, să o văd de la distanţă: ha-*ha*, ce perioadă bizară o să ni se pară când o să ne uităm în urmă la ea, n-o să mă distreze când voi avea optzeci de ani şi-o să mă îmbrac în rochii mov, cu o mutră înţeleaptă şi amuzată, dând pe gât martini după martini, n-o să fac din asta o *poveste?* O poveste stranie şi înfiorătoare despre un lucru căruia i-am supravieţuit.

Fiindcă ceva e oribil de greşit cu soţul meu, sunt sigură de asta acum. Da, ţine doliu după maică-sa, dar mai e şi altceva. Pare îndreptat spre mine acel ceva, nu-i vorba de tristeţe, ci mai degrabă… uneori îl simt că mă urmăreşte din ochi şi, când ridic privirea, îi văd faţa schimonosită de dezgust, ca şi cum m-ar fi surprins făcând ceva îngrozitor, şi nu mâncând cereale la micul dejun ori pieptănându-mi părul seara. E aşa de furios, instabil, că m-am întrebat dacă nu cumva stările lui au o cauză organică — vreo alergie din cele care-i fac pe unii să înnebunească, ori vreo colonie de ciuperci microscopice care i-a afectat creierul.

Ieri-noapte am coborât la parter şi l-am găsit la masa din sufragerie, cu capul în mâini, uitându-se la un teanc de extrase de cont. Mi-am văzut soţul, singurel, sub lumina candelabrului. Am vrut să mă duc la el, să stăm de vorbă şi să vedem ce-i de făcut, ca nişte parteneri. Dar n-am făcut-o, ştiam că o să-l calce pe nervi. Mă întreb uneori dacă nu asta stă la originea dezgustului lui în privinţa mea: m-a lăsat să-l văd în momente de slăbiciune şi acum mă urăşte pentru că i le ştiu.

M-a îmbrâncit. Tare. Acum două zile m-a îmbrâncit, şi am căzut şi am dat cu capul de tăblia blatului din bucătărie; trei secunde n-am mai văzut nimic în faţa ochilor. Chiar nu ştiu ce să zic despre asta. A fost mai mult şocant decât dureros. Îi spuneam că aş putea să-mi caut serviciu, ceva liber-profesionist, ca să putem întemeia o familie, să avem o viaţă adevărată…

— Şi asta cum se cheamă? a zis.

Purgatoriu, am gândit, dar am tăcut din gură.

— Cum se cheamă asta, Amy, ha? Cum se cheamă? Asta nu-i viaţă, potrivit Domnişoarei Uimitoare?

— Nu-i ideea *mea* de viaţă, am zis, el a făcut trei paşi mari spre mine, şi mi-a venit în minte: *Arată ca şi cum ar avea de gând să…* Apoi s-a împins în mine şi am căzut.

Am gâfâit amândoi, surprinşi. Şi-a luat pumnul în palma cealaltă, părea că e gata să plângă. Era dincolo de regret, era stupefiat. Dar uite ce vreau să lămuresc: ştiam ce fac, i-am forţat toate limitele. L-am urmărit cum se strânge în el tot mai mult şi mai mult — voiam să zică odată *ceva, să facă* ceva. Chiar şi rău, chiar şi cel mai rău lucru să fie, dar *fă ceva, Nick*. Nu mă lăsa aşa, ca pe-o fantomă.

Doar că nu mi-am dat seama că urma să facă *asta.*

Nu m-am gândit niciodată la ce-aș face dacă m-ar ataca soțul, fiindcă nu m-am socotit niciodată în rândul femeilor care o încasează. (Știu, știu, violența trece toate barierele socio-economice. Dar totuși, Nick?) Sună cam facil ce zic eu. Doar că e ridicol, incredibil de ridicol: sunt o femeie agresată. *Uimitoarea Amy și Abuzatorul Domestic.*

E drept, și-a cerut abundent scuze. (Oare se mai face și altceva *abundent* decât să-ți ceri scuze? Să transpiri, presupun.) A fost de acord să ia în calcul vizitele la un consilier, ceea ce nu m-aș fi gândit niciodată că s-ar putea întâmpla. Și e bine. E un om foarte bun în sufletul lui; sunt dispusă să trec cu vederea accesul, să cred că n-a fost, cu adevărat, decât o anomalie bolnăvicioasă, cauzată de încordarea la care suntem amândoi supuși. Uneori uit că și Nick suferă la fel ca și mine din cauza stresului: el poartă povara de a mă fi adus aici, se simte presat s-o mulțumească pe mofturoasa de mine, iar pentru cineva ca Nick — care crede cu tărie că fericirea ți-o faci singur — așa ceva poate fi enervant.

M-a îmbrâncit, și nu chestia în sine, care s-a terminat pe loc, m-a speriat. M-a speriat însă expresia lui când m-a văzut întinsă pe jos, clipind din ochi, cu capul vuind. Expresia din momentul în care s-a abținut să mă lovească iar. Felul în care i se citea pe figură că ar mai fi vrut să o facă. Și cât de greu i-a fost să se abțină. Și cum se uită de-atunci la mine: cu vinovăție și cu dezgust că se simte vinovat. Dezgust absolut.

Uite și partea cea mai întunecată. Am mers ieri cu mașina la mall, de unde cam jumătate de oraș cumpără droguri, ușor ca și cum ți-ai lua pastile pe rețetă. Știu fiindcă mi-a zis Noelle: bărbatu-său își mai cumpără când și când câte un joint. Eu, totuși, nu voiam țigări cu iarbă, ci o armă, pentru orice eventualitate. În caz că lucrurile se înrăutățesc cu Nick. Nu mi-am dat seama decât după ce am ajuns acolo că era Ziua Îndrăgostiților. Era Ziua Îndrăgostiților și eu aveam de gând să cumpăr o armă, apoi să-i fac de mâncare soțului. Și mi-am zis: *Tatăl lui Nick a avut dreptate în ce te privește. Ești o căţea proastă. Fiindcă ai impresia că soțul tău o să-ți facă rău,* pleci. *Dar nu-ți poți lăsa bărbatul, nu acum, când își plânge mama răposată. Nu poți. Ar trebui să fii o catastrofă de femeie ca să faci asta,* cu excepția cazului *când s-ar întâmpla ceva de-a dreptul periculos. Ar trebui să crezi cu adevărat că soțul tău chiar are de gând să-ți facă rău.*

Dar nu cred cu adevărat că Nick mi-ar face rău.

Doar că m-aș simți mai în siguranță cu o armă.

Nick Dunne

Şase zile de la dispariţie

Go m-a împins în maşină şi am tulit-o din parc. Am trecut iute pe lângă Noelle, care se îndrepta împreună cu Boney şi Gilpin spre maşina lor de poliţie, cu tripleţii, îmbrăcaţi cu grijă, bălăngănindu-se la spatele ei ca nişte cozi de zmeu din hârtie. Ne-am strecurat, scrâşnind din roţi, pe lângă hoarda adunată: sute de feţe, un tablou poantilist al furiei îndreptate împotriva mea. Pur şi simplu, am fugit. Tehnic vorbind.

— Uau, ambuscadă, a bombănit Go.

— Ambuscadă? am repetat ca trăsnit.

— Crezi că a fost un accident, Nick? Pizda cu Tripleţi deja şi-a dat declaraţia la poliţie. Nimic despre sarcină.

— Ori îşi aruncă bombele una câte una.

Boney şi Gilpin aflaseră deja despre sarcina nevesti-mii şi hotărâseră să o introducă în strategie. Era clar, credeau pe bune că am omorât-o.

— Noelle o să fie pe la toate televiziunile prin cablu în următoarea săptămână, şi-o să vorbească despre cum eşti tu criminal, iar ea e cea mai bună prietenă a lui Amy şi cum caută ea dreptatea. Curvă publicitară. *Curvă*, în pizda mă-sii!

Mi-am lipit faţa de geam şi m-am cufundat în scaun. Ne urmăreau mai multe dubiţe de la televiziuni. Am mers în tăcere, iar Go şi-a domolit respiraţia. Am privit râul, ca o creangă întinzându-se spre sud.

— Nick? a zis într-un târziu. E… ăăă… Tu cumva…?

— Nu ştiu, Go. Amy nu mi-a zis nimic. Dacă era însărcinată, de ce să-i fi spus lui Noelle şi nu mie?

— De ce ar încerca să facă rost de o armă fără să-ţi spună? Nimic din toate astea n-are sens.

***

Ne-am refugiat la Go — echipele de filmare probabil că foşgăiau prin jurul casei mele — şi nici bine n-am intrat pe uşă, că a şi sunat telefonul, cel adevărat. Erau soţii Elliott. Am tras un pic de aer în mine, m-am ascuns în fostul meu dormitor şi abia apoi am răspuns.

— Trebuie să te întreb asta, Nick.

Era Rand, şi în spatele lui se auzea bolboroseala televizorului.

— Trebuie să-mi zici. Ştiai că Amy era însărcinată?

M-am oprit, încercând să găsesc cea mai bună formulă ca să-i transmit cât de improbabilă era sarcina respectivă.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Vocea ridicată a lui Rand m-a băgat în viteză. Am vorbit cu glas moale, alinător, un glas cu mănuşi de protecţie.

— Nu încercam, Amy şi cu mine, să avem un copil. Ea nu voia să rămână însărcinată, Rand, nu ştiu dacă ar fi vrut vreodată. Nici măcar… nici măcar nu aveam relaţii aşa de des. Aş fi… foarte surprins să fie însărcinată.

— Noelle zice că Amy a fost la doctor ca să-i confirme sarcina. Poliţia a

cerut deja mandat pentru înregistrări. O să aflăm diseară.

Am găsit-o pe Go în camera de zi, stând, cu o ceaşcă de cafea rece, la masa de joc a mamei. S-a întors spre mine atât cât trebuia ca să-mi spună că era conştientă de prezenţa mea, dar nu m-a lăsat să-i văd faţa.

— De ce minţi continuu, Nick? a întrebat. Soţii Elliott nu-s duşmanii tăi. N-ar trebui să le spui măcar că tu eşti ăla care n-a vrut copii? De ce s-o faci pe Amy să pice prost?

Mi-am înghiţit iarăşi furia. O simţeam fierbinte, în stomac.

— Sunt extenuat, Go. La dracu'! Tre' să facem asta acum?

— Păi, când?

— Chiar voiam copii. Am încercat un timp, n-am avut noroc. Am început chiar să ne interesăm şi de tratamente pentru fertilitate. Dar apoi Amy a decis că nu vrea copii.

— Mi-ai zis că *tu* n-ai mai vrut.

— Încercam să mai înfrumuseţez situaţia.

— A, excelent, încă o minciună, a zis Go. Nu mi-am dat seama că eşti aşa un… Ce spui tu, Nick, n-are niciun sens. Eram acolo, la cină, când am sărbătorit cumpărarea Barului, când a înţeles mami greşit şi-a crezut că voiaţi să anunţaţi o sarcină, şi a făcut-o pe Amy să plângă.

— Păi, nu pot explica tot ce-a făcut Amy vreodată, Go. Habar n-am de ce, acum un an, a luat-o naibii plânsul. OK?

Go stătea la masă fără să se mişte, cu portocaliul de la luminile din stradă închipuind în jurul ei o aură ca de star rock.

— O să fie un test adevărat pentru tine, Nick, a murmurat fără să mă privească. Ai avut mereu probleme cu adevărul… mereu câte-o întorsătură, dacă ai impresia că aşa o să poţi evita o discuţie serioasă. Mereu ai ales calea uşoară. Îi ziceai lui mami că te duceai la antrenament la baseball, când de fapt părăsiseşi echipa; îi ziceai că ai fost la biserică, dar veneai de fapt de la film. Un impuls tare ciudat ai.

— Asta-i cu totul altceva decât baseballul, Go.

— E foarte diferit. Dar încă o dai la întors ca un băieţel. Încă vrei cu disperare ca toată lumea să te creadă perfect. Nu vrei niciodată să fii tipul cel rău. Aşa că le zici părinţilor lui Amy că ea nu voia copii. *Nu-mi spui* mie că-ţi înşeli nevasta. Te juri că toate creditele alea de la bănci nu-s ale tale, juri că stăteai la plajă când tu de fapt urăşti plaja, juri că ai o căsnicie fericită. Nici nu mai ştiu ce să cred.

— Glumeşti, da?

— De când a dispărut Amy n-ai făcut decât să minţi. Îmi fac griji din cauza asta. Din cauza a ce se întâmplă.

Un moment de tăcere deplină.

— Go, tu zici ce cred eu că zici? Fiindcă dacă e aşa îmi bag picioarele, înseamnă că între noi a murit ceva.

— Mai ţii minte jocul pe care-l jucai mereu cu mami când eram mici: *M-ai mai iubi dacă? M-ai mai iubi dacă* aş lovi-o pe Go? *M-ai mai iubi dacă* aş jefui o bancă*? M-ai mai iubi dacă* aş omorî pe cineva?

N-am zis niciun cuvânt. Respiraţia îmi era prea precipitată.

— Te-aş mai iubi, a spus Go.

— Go, chiar vrei s-o zic?

A rămas tăcută, aşteptând.

— N-am omorât-o pe Amy.

Tot tăcută.

— Mă crezi? am zis.

— Te iubesc.

Mi-a pus palma pe umăr, apoi s-a dus la ea în dormitor şi a închis uşa. Am aşteptat să văd lumină, dar camera a rămas întunecată.

Două secunde mai târziu mi-a sunat telefonul. Era, de data asta, cel preplătit, cel de care trebuia să scap dar nu puteam, fiindcă trebuia mereu, dar mereu, să-i răspund lui Andie. *O dată pe zi, Nick. Trebuie să vorbim o dată pe zi.*

Mi-am dat seama că scrâşneam din dinţi.

Am tras aer în piept.

Dincolo de marginea oraşului se aflau ruinele unui fort din vremea cuceririi Vestului, ajuns acum încă un parc pe care nu-l vizita nimeni. Nu mai rămăsese decât turnul de veghe din lemn, cu două niveluri, înconjurat de leagăne şi de balansoare ruginite. M-am întâlnit odată acolo cu Andie, şi ne-am pipăit la umbra construcţiei de lemn.

Am dat trei ture lungi în jurul oraşului, în fosta maşină a mamei, ca să mă asigur că nu-s urmărit. Era o nebunie ce făceam — nici ora zece nu era —, dar nu mai aveam un cuvânt de spus în privinţa întâlnirilor noastre. *Trebuie să te văd, Nick, la noapte, acum, sau, mă jur, o să-mi pierd cumpătul.* Când am tras maşina lângă fort, m-a izbit cât de izolat era şi ce însemna asta: Andie încă voia să ne vedem într-un loc singuratic, neluminat, voia să se vadă cu mine, ucigaşul nevestei gravide. Când am început să străbat iarba deasă şi aspră până la fort, i-am văzut silueta în ferestruica turnului de lemn.

O să te calmeze, Nick. Restul drumului l-am parcurs cu paşi iuţi.

Eram, după o oră, vârât în casa mea infestată, în aşteptare. Rand zisese că înainte de miezul nopţii o să se afle dacă soţia mea era însărcinată. Când a sunat telefonul, l-am înhăţat pe loc, dar era, al naibii, de la Comfort Hill. Tata o luase iar la picior. Poliţia fusese anunţată. Ca întotdeauna, m-au făcut să par un ticălos. *Dacă se mai întâmplă, vom fi siliţi să punem capăt şederii la noi a tatălui dumneavoastră.* M-a luat un fior de groază: tata să se mute cu mine — doi nenorociţi furioşi, vai de capul lor — asta ar fi însemnat cea mai proastă comedie cu locatari din lume. Sfârşitul ar fi fost o crimă cu sinucidere. Ram-pam-pam! Râsete pe bandă.

Tocmai lăsasem telefonul şi mă uitam pe geamul din spate la râu — *stai calm, Nick!* — când am văzut o siluetă gheboşată pe lângă magazie. Mi-am închipuit că e vreun reporter rătăcit, apoi însă am recunoscut pumnii încleştaţi şi umerii încordaţi. Comfort Hill era cam la treizeci de minute de mers pe jos, direct pe River Road. Îşi amintise casa noastră cumva, deşi nu-şi mai amintea de mine.

Am ieşit în întuneric şi l-am văzut bălăngănindu-şi un picior peste mal, cu privirea aţintită spre râu. Părea mai puţin murdar pe haine, deşi mirosea înţepător a sudoare.

— Tată? Ce faci aici? Lumea e îngrijorată din cauza ta.

M-a privit cu ochii aceia căprui-închis, pătrunzători, nu apoşi, cum se fac la unii oameni mai în vârstă. Dacă ar fi fost înceţoşaţi, ar fi părut mai puţin deconcertant totul.

— Ea mi-a zis să vin, s-a stropşit el. Ea mi-a zis să vin. E casa mea, pot să vin când vreau.

— Ai venit pe jos până aici?

— Pot să vin oricând. Tu poate mă urăşti, dar ea mă iubeşte.

Aproape că am izbucnit în râs. Până şi tatăl meu reinventa o relaţie cu Amy.

Câţiva fotografi, aflaţi pe peluza din faţa casei, au început să pozeze. Trebuia să-l duc pe tata înapoi la azil. Îmi şi imaginam articolul înjghebat pe lângă ilustraţia foto exclusivă: ce fel de tată a fost Bill Dunne, ce fel de om a crescut el? Sfinte Dumnezeule, dacă se lansa tata într-una din imprecaţiile lui interminabile împotriva *căţelelor*… Am sunat la Comfort Hill şi, după ce i-am linguşit ceva, au trimis un angajat să-l recupereze. L-am condus cu blândeţe până la maşină, în văzul tuturor, şoptindu-i vorbe de liniştire în vreme ce fotografii îşi făceau meseria.

Tăticul meu. Am zâmbit la plecare. Am încercat să par un fiu foarte mândru. Reporterii m-au întrebat dacă mi-am ucis soţia. Mă pregăteam să reintru în casă, când în faţă a oprit o maşină de poliţie.

Era Boney, care venise la mine, înfruntând paparazzii, ca să-mi spună. Şi a făcut-o cu bunătate, cu glas duios.

Amy era însărcinată.

Nevastă-mea dispăruse cu un copil în ea. Boney m-a urmărit, sondându-mi reacţia — gata s-o introducă în raport —, aşa că mi-am zis: *Poartă-te corect, n-o da în bară, poartă-te cum se poartă un bărbat care tocmai a aflat vestea.* Mi-am luat capul în palme, am început să bolborosesc *Doamne-Dumnezeule* şi, cât am făcut-o, mi-am zărit soţia pe podeaua bucătăriei, cu mâna peste pântece şi cu capul zdrobit.

Amy Elliott Dunne

26 iunie 2012

Jurnal

Nu m-am mai simţit niciodată atât de vie. Ziua e luminoasă, cerul e limpede şi albastru, păsările ciripesc bezmetice în căldură, afară se revarsă puhoaiele fluviului, iar eu sunt nespus de vie. Speriată, înfiorată, dar *vie*.

În dimineaţa asta, când m-am trezit, Nick nu mai era lângă mine. Am rămas în pat uitându-mă în tavan, privind cum soarele îl aureşte pic cu pic, ascultând cântecul păsărilor, chiar lângă fereastră. Îmi venea să vomit. Gâtlejul mi se încleşta şi mi se descleşta, ca o inimă. Mi-am zis că n-o să vărs, apoi am dat fuga la baie şi am vărsat: fiere, apă caldă şi o bobiţă mică de mazăre. În timp ce stomacul mi se încorda, iar ochii îmi lăcrimau, m-am aşezat, sufocându-mă aproape, pe toaletă, şi am început să fac acel gen de socoteli femeieşti. Iau pastila de obicei, dar am şi uitat de ea o zi sau două — ce contează, am treizeci şi opt de ani şi am tot luat anticoncepţionale în ultimele două decenii. N-o să rămân eu însărcinată întâmplător.

Am găsit testele sub o vitrină de sticlă încuiată. A trebuit să găsesc o vânzătoare zorită şi mustăcioasă care să descuie, apoi să-i arăt cu degetul în vreme ce aştepta nerăbdătoare. Mi l-a înmânat cu o privire clinică şi mi-a zis „Noroc“.

Nu ştiam în ce anume ar consta norocul: în semnul de plus ori în cel de minus. Am condus până acasă şi am citit de trei ori instrucţiunile, am ţinut beţigaşul în unghiul potrivit pentru numărul corect de secunde, după care l-am pus pe marginea chiuvetei şi am fugit de-acolo de parcă ar fi fost o bombă. Trei minute, timp în care am dat drumul la radio, şi evident că era o piesă de Tom Petty — se întâmplă vreodată să dai drumul la radio fără să dai peste vreo melodie de Tom Petty? —, aşa că am cântat de la un capăt la altul „American Girl“ şi m-am furişat după aceea înapoi în baie, de parcă testul era ceva pe care trebuia să-l iau prin surprindere, cu inima bubuindu-mi mai furioasă decât ar fi trebuit, şi eram însărcinată.

M-am trezit că alerg deodată prin iarbă, pe stradă, că bat la uşa lui Noelle; când a deschis, am izbucnit în lacrimi şi-am început să ţip: „Sunt gravidă!“

Şi aşa a aflat şi altcineva în afară de mine, şi m-am speriat.

După ce m-am întors acasă, mi-au venit în minte două lucruri.

Unu: aniversarea noastră e săptămâna viitoare. O să folosesc indiciile ca scrisori de dragoste, iar la final o să aştepte un leagăn vechi şi frumos, de lemn. O să-l conving că merită să fim împreună. Ca o familie.

Doi: aş vrea să fi reuşit să fac rost de arma aceea.

Acum, câteodată, când soţul meu intră în casă, mă mai apucă frica. În urmă cu câteva săptămâni, Nick m-a rugat să merg cu el într-o excursie cu pluta, să plutim pe curenţi sub cerul albastru. Când mi-a zis asta, am înconjurat cu braţul stâlpul de la casa scării, m-am agăţat de el. Fiindcă mi-a venit în cap o imagine cu el zguduind pluta — mai întâi în glumă, râzând de panica mea, apoi faţa devenindu-i aspră, decisă, eu căzând în apă, în apa mâloasă şi cafenie, plină de

beţe şi nisip, şi el deasupra mea, ţinându-mă sub apă cu braţul lui puternic până ce nu mă mai zbat.

N-am ce face. Nick s-a însurat cu mine când eram o femeie tânără, bogată şi frumoasă, iar acum sunt săracă, şomeră, mai aproape de patruzeci de ani decât de treizeci, nu mai sunt pur şi simplu drăguţă, am ajuns *drăguţă pentru vârsta mea*. Ăsta-i adevărul: valoarea mea pe piaţă a scăzut. Îmi dau seama din privirile lui Nick. Dar nu-s privirile unui tip care s-a înţepat la un rămăşag cinstit. Sunt uitături de om care se simte tras pe sfoară. Îndată or să fie priviri de bărbat care se simte prins în capcană. Poate o să reuşească să divorţeze de mine înainte să se nască copilul. Dar nu, nu mi-ar face aşa ceva niciodată, nu Nick Băiat Bun. N-ar suporta ca toţi din oraşul lui cel atât de ataşat de valorile familiale să creadă că e genul de individ care şi-ar abandona soţia şi copilul. Mai degrabă ar sta şi ar îndura cu mine. Ar îndura, s-ar umple de resentiment şi de furie.

N-o să avortez. Copilul are şase săptămâni de când e în burta mea, e cât un bob de linte şi îi cresc ochi, plămâni şi urechi. Acum câteva ore m-am dus în bucătărie şi am găsit o cutie cu capac plină cu mazăre uscată, pe care mi-o dăduse Maureen ca să-i fac lui Nick supa lui preferată; am scos o boabă şi am pus-o pe blatul mesei. Era mai mică decât unghia de la degetul meu mic, minusculă. N-am suportat să o las acolo, aşa că am luat-o în palmă şi am mângâiat-o cu vârful degetului. Acum e în buzunarul tricoului, s-o am aproape.

N-o să fac avort şi n-o să divorţez de Nick, nu încă, fiindcă îmi amintesc cum se scufunda uneori, vara, în ocean şi se punea în mâini, fluturând din picioarele scoase afară, apoi revenea cu cea mai frumoasă scoică, doar pentru mine, şi îmi lăsam ochii cotropiţi de soare, apoi îi închideam şi vedeam culori clipind ca nişte picuri de ploaie pe dinăuntrul pleoapelor, iar Nick mă săruta cu buze sărate şi mă gândeam: *Ce noroc pe mine, el e soţul meu, bărbatul ăsta o să fie tatăl copiilor mei. O să fim cu toţii aşa de fericiţi!*

Dar s-ar putea să mă înşel, să mă înşel cu totul. Fiindcă uneori se mai uită în felul ăla. Băiatul dulce de pe plajă, bărbatul visurilor mele, tatăl copiilor mei? Îl surprind cum mă măsoară cu ochi cercetători, ochi de insectă, calcul pur, şi mă gândesc *omul ăsta s-ar putea să mă ucidă.*

Dacă găsiţi deci asta şi sunt moartă, atunci…

Scuze, nu-i deloc nostim.

Nick Dunne

Şapte zile de la dispariţie

Se făcuse timpul. La fix opt seara, nouă după fusul orar al New Yorkului, am răspuns la telefon. Soţia mea era cu siguranţă gravidă. Eu eram cu siguranţă principalul — singurul — suspect. Trebuia să-mi fac rost de un avocat, *azi*, și avea să fie chiar avocatul pe care nu-l voiam, dar de care aveam neapărată nevoie.

Tanner Bolt. O cruntă necesitate. Dacă ai de-a face cu reţelele avocăţeşti, ori cu emisiunile cu anchete criminalistice, faţa bronzată cu spray a lui Tanner Bolt o să se iţească îndată, indignată și îngrijorată în numele clientului dubios, care-o fi el, pe care îl reprezintă. A ajuns celebru la treizeci și patru de ani pentru că l-a reprezentat pe Cody Olsen, un anticar din Chicago acuzat că și-ar fi strangulat soţia, cât se poate de gravidă, și că i-ar fi aruncat cadavrul la groapa de gunoi. Copoii poliţiei detectaseră izul de mortăciune din portbagajul Mercedesului lui Cody; o căutare pe laptopul lui scosese la iveală că fusese imprimată o hartă spre cea mai apropiată groapă de gunoi chiar în dimineaţa în care dispăruse nevasta lui Cody. Creier cât nuca. După ce a terminat Tanner Bolt cu povestea, toată lumea — poliţia, două bande de cartier din vestul oraşului Chicago și un agent de pază morocănos de la un club — a ajuns implicată, cu excepţia lui Cody Olsen, care a ieşit liniştit din tribunal și a cumpărat de băut la toată lumea.

În deceniul care a urmat, Tanner Bolt a ajuns să fie cunoscut drept Pavăza Bărbaţilor — specialitatea lui era să preia cazuri bine mediatizate și să apere bărbaţi acuzaţi de uciderea nevestelor. Avea succes în mai bine de jumătate dintre cazuri, ceea ce nu era deloc rău, ţinând cont că majoritatea acuzaţilor erau de obicei puși la zid de opinia publică și cât se poate de antipatici — infideli, narcisişti, sociopaţi. Cealaltă poreclă a lui Tanner Bolt era Apărătorul de Cretini.

Aveam programată o întâlnire cu el la ora două.

„Aici Marybeth Elliott. Vă rog să lăsaţi un mesaj și voi reveni cu promptitudine…“, zicea cu o voce exact ca a lui Amy. Amy, care nu avea să revină cu promptitudine.

Goneam spre aeroport, unde urma să mă îmbarc spre New York, ca să mă văd cu Tanner Bolt. Când cerusem permisiunea lui Boney pentru a ieși din oraș, păruse amuzată: *Poliţiștii nu prea fac așa ceva. Aia e doar la TV.*

— Bună, Marybeth, tot eu sunt, Nick. Abia aștept să vorbim. Voiam să-ţi spun… ăă… că eu chiar nu știam de sarcină, sunt la fel de șocat cum eşti probabil și tu... și… ăă… o să-mi iau un avocat, îţi spun ca să știi. Chiar Rand mi-a sugerat asta, parcă. Așa că… în fine, acum știi cât de prost mă descurc cu mesajele. Sper să mă suni înapoi.

Biroul lui Tanner Bolt era în buricul târgului, nu departe de fostul meu loc de muncă. Liftul a urcat ca o săgeată douăzeci și cinci de etaje, dar atât de lin, încât nici n-am fost sigur că mă mișc până ce n-am simţit că-mi pocnesc urechile. La al douăzeci și șaselea etaj a intrat în lift o blondă cu gura strânsă,

îmbrăcată cu un taior bine croit. A început să bată nerăbdătoare din picior, aşteptând să se apropie uşile, apoi s-a stropşit la mine: „De ce n-apeşi să se-nchidă?“ I-am aruncat zâmbetul pe care îl ofer femeilor arţăgoase, cel pe care Amy îl numeşte „rânjetul lui Nick cel preaiubit“ şi femeia m-a recunoscut. „Ah“, a făcut, arătând de parcă ar fi mirosit ceva rânced. A părut răzbunată personal când am luat-o la picior spre biroul lui Tanner.

Gagiul ăsta era cel mai bun şi mie îmi trebuia cel mai bun, dar şovăiam să fiu asociat cu el în orice fel — alunecosul ăsta uns cu toate alifiile, avocatul celor vinovaţi. Îl urâsem încă de dinainte pe Tanner Bolt, aşa de mult încât mă aşteptam ca biroul lui să arate ca decorul de studio din *Miami Vice*. Dar Bolt & Bolt arăta chiar pe de-a-ndoaselea — demn, avocăţesc. Dincolo de uşile imaculate de sticlă, persoane îmbrăcate în sacouri de foarte bună calitate se mişcau printre birouri, părând ocupate.

Un tânăr drăguţ, cu o cravată de culoarea unui fruct tropical, m-a întâmpinat şi m-a pus să mă aşez în sala de aşteptare lucitoare, toată numai oglinzi şi sticlă şi, după ce mi-a oferit apă cu un gest grandios, s-a întors la biroul lui lustruit şi a ridicat un telefon lustruit. Am stat pe sofa şi am privit cerul, cu macarale întinzând gâtul în sus şi-n jos ca nişte păsări mecanice. Apoi am despăturit indiciul final al lui Amy, pe care-l păstram în buzunar. Cinci ani înseamnă lemn. Avea lemnul să fie premiul final al vânătorii de comori? Ceva pentru copil: vreun leagăn de stejar cioplit, vreo sunătoare de lemn? Ceva pentru copilaşul nostru şi pentru noi, ca s-o luăm de la început, familia Dunne în acţiune din nou.

Go a sunat când încă mă mai holbam la indiciu.

— Suntem în regulă? a întrebat imediat.

Sora mea credea că există posibilitatea să-mi fi ucis nevasta.

— Suntem cât de bine se poate, dacă ţinem seama de situaţie.

— Nick, îmi pare rău. Te-am sunat să-ţi zic că-mi pare rău. M-am trezit şi am simţit că mă iau pandaliile. Şi tare groaznic a fost. Mi-am pierdut capul. Un moment de panică, atât. Iartă-mă, îţi spun din suflet.

Am rămas tăcut.

— Trebuie să recunoşti, Nick, cu stresul şi epuizarea asta şi… îmi pare rău, chiar îmi pare.

— OK, am minţit.

— Dar mă bucur cumva. A mai limpezit aerul…

— Era însărcinată, e sigur.

Am simţit că mi se contractă stomacul. M-am simţit, din nou, ca şi cum aş fi uitat ceva de o importanţă covârşitoare. Scăpasem din vedere ceva şi urma să plătesc pentru asta.

— Îmi pare rău, a spus Go, apoi a aşteptat câteva secunde. Chestiunea e că…

— Nu pot vorbi despre asta. Nu pot.

— OK.

— De fapt, sunt în New York, am zis. Am o întâlnire cu Tanner Bolt.

A lăsat să-i scape un pufnet.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Ai reuşit să te vezi cu el aşa de rapid?

— Aşa de futut e cazul meu.

Mi se făcuse îndată legătura cu Tanner — doar trei secunde am aşteptat după ce mi-am spus numele — şi, când îi vorbisem despre interogatoriile din sufragerie, despre sarcină, îmi ceruse să mă urc în următorul avion.

— Mă cam ia cu tremurici, am adăugat.

— Faci chestia deşteaptă. Serios.

Încă o pauză.

— Nu se poate să-l cheme pe bune Tanner Bolt, nu? am zis, încercând să mai descreţesc frunţile.

— Am auzit că-i o anagramă la Ratner Tolb.

— Serios?

— Nu.

Am râs, o stare nepotrivită, dar bună. Şi ce să vezi, din cealaltă parte a încăperii anagrama se îndrepta spre mine — costum negru cu dungi şi cravată verde-lămâie, rânjet de rechin. A venit spre mine cu mâna întinsă, pe modelul strânge-şi-zguduie.

— Nick Dunne, sunt Tanner Bolt. Vino cu mine, să ne apucăm de treabă.

Biroul lui Tanner Bolt părea conceput să semene cu camera de relaxare a unui club de golf exclusivist, pentru bărbaţi — fotolii confortabile de piele, rafturi ticsite de literatură din domeniul dreptului, şemineu cu gaz, ale cărui flăcări pâlpâiau în aerul condiţionat. Stai jos, ia un trabuc, plânge-te de soţie, spune nişte bancuri fără perdea, *suntem doar noi, între băieţi*.

Bolt a ales, intenţionat, să nu se aşeze la birou. M-a îndrumat spre o masă de două persoane, ca şi cum urma să jucăm şah. *E o conversaţie între parteneri*, transmitea Bolt fără să trebuiască, de fapt, s-o zică. *O să ne aşezăm la micul nostru consiliu de război şi-o să lămurim povestea asta.*

— Onorariul meu, domnule Dunne, este de o sută de mii de dolari. Sunt, evident, mulţi bani. Aş vrea deci să-ţi spun clar ce anume ofer şi la ce mă aştept de la dumneata, în regulă?

Şi-a aţintit asupra mea privirea neşovăielnică, cu un zâmbet înţelegător în colţul gurii, aşteptând să dau din cap că accept. Doar Tanner Bolt putea să mă facă pe mine, un *client*, să zbor până la *el*, apoi să-mi zică ce fel de dans să dansez ca să-i pot da, în sfârşit, banii mei.

— Eu câştig, domnule Dunne. Câştig cazuri de necâştigat, şi cred că procesul cu care te-ai putea cât de curând confrunta va fi — nu vreau să te tratez cu condescendenţă — unul foarte dur. Probleme cu banii, probleme în căsnicie, soţie gravidă. Presa s-a aruncat la beregata ta, publicul e asmuţit pe tine.

Şi-a răsucit un ghiul pe mâna dreaptă şi a aşteptat să-i arăt că ascultam. Auzisem de multe ori expresia *La patruzeci de ani un bărbat are faţa pe care şi-a meritat-o.* Faţa de patruzeci de ani a lui Bolt era bine îngrijită, aproape fără riduri, rotunjită plăcut de un ego pe măsură. Aveam de-a face cu un om sigur pe el, cel mai bun în domeniu, un om căruia-i plăcea viaţa lui.

— Gata cu interviurile cu poliţia în absenţa mea, zicea Bolt. Ăsta a fost un lucru chiar regretabil. Dar, înainte să trecem la partea legală, vom începe prin a

ne ocupa de opinia publică, fiindcă, din câte văd, trebuie să presupunem că totul o să ajungă în presă: cardurile de credit, asigurarea de viaţă, aşa-zisa înscenare de la locul faptei, sângele şters cu mopul. Arată foarte rău, prietene. Şi ca atare e un cerc vicios: poliţia crede că tu ai făcut-o şi lasă publicul să afle asta. Publicul e indignat, cere o arestare. Trebuie să găsim un suspect alternativ. Doi: *Avem* sprijinul părinţilor lui Amy, asta e, nici nu mai e nevoie s-o spun, crucial. Şi trei: trebuie să-ţi reparăm imaginea, fiindcă dacă se ajunge la un proces, asta o să influenţeze juraţii. Strămutarea cauzei nu mai înseamnă nimic în zilele noastre — televizor, internet, toată lumea e în parohia ta. Aşa că e de căpătâi, nici nu-ţi pot spune cât de important, să deturnăm toată chestia.

— Şi mie mi-ar plăcea, credeţi-mă.

— Cum merg lucrurile cu părinţii lui Amy? I-am putea convinge să dea o declaraţie în sprijinul tău?

— N-am mai vorbit cu ei de când s-a confirmat că Amy era însărcinată.

— Este însărcinată, s-a încruntat Tanner. Este. Amy *este* însărcinată. Niciodată, deloc, să nu aduci vorba despre soţia ta la timpul trecut.

— Rahat.

Mi-am lăsat, o clipă, faţa în palme. Nici nu observasem ce-mi ieşise pe gură.

— În privinţa mea să nu-ţi faci griji, a zis Bolt, schiţând prin aer un gest mărinimos. Dar să-ţi faci cu toţi ceilalţi. De acum înainte nu mai vreau să deschizi gura fără să te fi gândit temeinic înainte. Deci n-ai vorbit cu părinţii lui Amy. Nu-mi place asta. Ai încercat, totuşi, să iei legătura cu ei, nu?

— Am lăsat câteva mesaje.

Bolt a mâzgâlit ceva pe un suport galben de documente.

— OK, trebuie să presupunem că asta-i o veste proastă pentru noi. Dar trebuie să dai de ei. Nu în public, unde vreun nenorocit cu cameră de filmat la telefon te poate înregistra — nu ne mai permitem un moment gen Shawna Kelly. Sau trimite-o pe sora dumitale în recunoaştere, vezi ce se întâmplă. De fapt, fă asta, e mai bine aşa.

— OK.

— Şi o să am nevoie să-mi compui o listă, Nick. Cu toate lucrurile drăguţe pe care le-ai făcut pentru Amy de-a lungul anilor. Lucruri romantice, mai ales anul trecut. I-ai făcut supă de pui când era bolnavă, i-ai trimis scrisori de dragoste când erai plecat cu afaceri. Nimic foarte ţipător. De bijuterii nu vreau să aud, asta dacă nu le-aţi ales împreună în concediu sau ceva. Ne trebuie chestii cu adevărat personale, chestii de film romantic.

— Dar dacă nu-s genul de tip din filmele romantice?

Tanner a strâns din buze, apoi le-a întredeschis iarăşi.

— Găseşte ceva, Nick, bine? Pari un tip de treabă. Sunt sigur că ai făcut ceva drăguţ pentru ea anul trecut.

Nu-mi venea în cap nici măcar un lucru decent pe care să-l fi făcut în ultimii doi ani. În New York, în acei primi ani de mariaj, mă dădusem de ceasul morţii să-i fac nevestei pe plac, să revin la acele zile molatice când ea dădea fuga prin parcarea drogheriei şi-mi sărea în braţe, sărbătorire spontană a

achiziţionării unui nou spray de păr. Faţa ei era tot timpul lipită de-a mea, ochii îi erau mari, albaştri şi strălucitori, genele galbene i se încurcau printre ale mele, îi simţeam căldura răsuflării chiar sub nas, toate lucrurile astea prostuţe. Doi ani am încercat, în vreme ce soţia mea se îndepărta tot mai mult de mine, şi tare din greu am mai încercat — fără furie, fără certuri, mereu împăciuitor, capitulând, o versiune de serial comic a mea: *Da, dragă. Sigur că da, iubiţel*. Energia, al naibii, mi se scurgea din corp în vreme ce gândurile mele febrile, turbate încercau să deslușească o cale de a o face fericită, și fiecare acţiune, fiecare încercare era întâmpinată cu ochi daţi peste cap sau cu câte un suspin trist. Un suspin din categoria *pur și simplu nu te prinzi*.

Deja, la plecarea spre Missouri, eram agasat și atât. Mi-era rușine de amintirea bărbatului care fusesem — așa de dornic să-i fac pe plac, umil și supus ajunsesem. Nu a fost, deci, nimic romantic. Nici măcar plăcut n-a fost.

— Îmi mai trebuie, totodată, și o listă cu oamenii care i-au făcut rău lui Amy sau ar fi putut să aibă ceva cu ea.

— E cazul să vă spun că Amy a încercat să-și cumpere o armă, mai pe la începutul anului.

— Poliţaii știu?

— Da.

— Tu știai?

— Am aflat numai când mi-a spus tipul de la care a încercat s-o cumpere.

Şi-a luat exact două secunde de gândire.

— Atunci pun pariu că teoria lor e că voia o armă ca să se apere de tine, a zis. Era izolată, speriată. Voia să creadă în tine, dar simţea totuși că ceva era în neregulă, voia deci o armă în caz că cea mai rea frică a ei se dovedea îndreptăţită.

— Uau, sunteţi bun.

— Tata a fost poliţist, a zis. Dar îmi place ideea cu arma — acum trebuie doar să găsim pe altcineva în afară de tine cu care să se potrivească. Nimic nu-i prea tras de păr. Dacă se certa mereu cu vreun vecin în legătură cu lătratul câinelui, dacă a fost forţată să respingă un individ care îi făcea avansuri, orice ar fi e bun. Ce știi despre Tommy O'Hara?

— Ştiu că a sunat la linia pentru informaţii de câteva ori.

— A fost acuzat că ar fi violat-o pe Amy la o întâlnire, în 2005.

Am simţit că mi se cască gura, dar n-am zis nimic.

— Se mai vedeau când și când, ca amici. Şi, la o cină, la el acasă, lucrurile au scăpat de sub control și el a violat-o, potrivit surselor mele.

— Când în 2005?

— Mai.

Era în timpul celor opt luni în care o pierdusem pe Amy — perioada dintre întâlnirea noastră de Anul Nou și ziua când o găsisem iar, pe Seventh Avenue.

Tanner și-a strâns nodul la cravată și și-a răsucit pe deget o verighetă bătută cu diamante, cântărindu-mă din priviri.

— Nu ţi-a spus.

— N-am auzit nicio vorbuliţă, am zis. De la nimeni. Dar mai ales nu de la

Amy.

— Ai fi surprins câte femei consideră încă asta un stigmat. Le e ruşine.

— Nu pot să cred că…

— Încerc să nu apar niciodată la asemenea întâlniri cu clienţii fără informaţii noi, a zis. Vreau să-ţi arăt cât de în serios iau cazul. Şi cât de multă nevoie ai de mine.

— Tipul ăsta ar putea fi suspect?

— Sigur, de ce nu, a zis Tanner, parcă prea voios. Are un trecut violent legat de soţia ta.

— A fost la închisoare?

— Ea a renunţat la plângere. Nu voia, presupun, să facă declaraţii la proces. Dacă tu şi cu mine decidem să lucrăm împreună, o să-l verific. Între timp, gândeşte-te la *oricine* care ar fi interesat de soţia ta. Dar ar fi mai bine să fie cineva din Carthage. E mai credibil. Şi acum…

Tanner şi-a tras spre el un picior şi şi-a expus rândul de dinţi de jos, care arătau neplăcut de îngrămădiţi şi pătaţi în comparaţie cu şirul impecabil de sus. Şi-a lipit buza de jos, o clipă, de dinţii strâmbi.

— Acum urmează partea cea mai grea, Nick, a zis. Am nevoie de sinceritate totală din partea ta, fiindcă altfel n-o să meargă. Spune-mi deci totul despre căsnicia ta, cele mai rele lucruri. Fiindcă dacă ştiu cele mai rele lucruri, pot să fac planuri pentru ele. Dar dacă sunt luat prin surprindere, suntem terminaţi. Şi dacă suntem terminaţi, *tu* eşti terminat. Fiindcă eu n-am decât să-mi iau zborul cu avionul meu personal.

Am tras aer în piept şi l-am privit în ochi.

— Am înşelat-o pe Amy. O înşel pe Amy.

— OK. Cu mai multe femei sau doar cu una?

— Nu, nu mai multe. N-am mai înşelat-o până acum.

— Cu *o* femeie deci? a întrebat Bolt şi s-a uitat într-o parte, oprindu-şi ochii pe o acuarelă ce înfăţişa o barcă cu pânze şi sucindu-şi verigheta pe deget. Mi-l puteam imagina sunându-şi nevasta mai încolo şi zicându-i: *Aş vrea şi eu, măcar o dată, unul care să nu fie aşa de ticălos.*

— Da, o singură fată, e foarte…

— Nu spune *fată*, niciodată să nu spui *fată*, a zis Bolt. Femeie. O femeie care este foarte specială pentru tine. Asta urma să spui?

Sigur că da.

— Ştii, nu-i aşa, Nick, că specială e de fapt mai rău decât… bine? De cât timp?

— Ceva mai mult de un an.

— Ai vorbit cu ea de când a dispărut Amy?

— Da, la un telefon preplătit. Şi personal, o dată. De două ori. Dar…

— În *persoană*.

— Nu ne-a văzut nimeni. Pot să jur. Doar sora mea.

A tras aer în piept, s-a uitat iarăşi la tablou.

— Şi ce face această… cum o cheamă?

— Andie.

— Care-i atitudinea ei privitor la toate astea?

— A fost nemaipomenită… până la anunţul cu sarcina. Acum cred că e cam… pe muchie. Foarte pe muchie. Foarte… hmm… *lipicioasă* nu-i cuvântul potrivit.

— Spune ce simţi că trebuie, Nick. Dacă e lipicioasă, atunci…

— E lipicioasă. Se agaţă. Are nevoie de multe asigurări. E foarte dulce, dar e tânără şi… a fost greu, evident.

Tanner Bolt s-a dus la minibar şi a scos un Clamato[12]. Tot frigiderul era plin cu Clamato. A desfăcut sticla şi a golit-o din trei înghiţituri, apoi s-a şters pe buze cu o batistă de pânză.

— O să trebuiască să renunţi, complet şi pentru totdeauna, la orice contact cu Andie, a zis.

Am dat să zic ceva, dar m-a oprit cu un gest.

— Imediat.

— Nu pot s-o rup aşa cu ea, cât ai bate din palme.

— Asta nu-i ceva negociabil. *Nick*. Serios, prietene, chiar e cazul să zic asta? Nu te poţi vedea cu alte femei în timp ce nevastă-ta însărcinată a dispărut. O să ajungi dracului la închisoare. Chestiunea e cum s-o faci fără s-o întorci împotriva ta. Fără să o laşi cu impulsul de a se răzbuna, de a ieşi în public şi de a da în vileag totul. Fă-o să creadă că aşa se cade, fă-o să vrea să te ţină în siguranţă. Cum te descurci cu despărţirile?

Am deschis gura, dar nu m-a lăsat.

— O să te pregătim pentru discuţia asta aşa cum te-am pregăti pentru o anchetă, OK? Acum, dacă mă vrei, o să iau avionul până în Mississippi, îmi stabilesc acolo cartierul general şi ne putem apuca să lucrăm serios la asta. Pot să fiu alături de tine şi de mâine, dacă mă iei ca avocat. Vrei să mă iei?

— Vreau.

M-am întors în Carthage înainte de vremea cinei. Era bizar, odată ce Tanner o înlăturase pe Andie din poveste — odată ce era clar că nu mai putea rămâne acolo — cât de rapid acceptasem, cât de puţine regrete aveam. Într-o singură călătorie cu avionul, de două ore, trecusem de la *îndrăgostit de Andie* la *neîndrăgostit de Andie*. Ca şi cum aş fi intrat pe o uşă. Relaţia noastră căpăta deja un ton sepia: era trecută. Cât de ciudat, cum îmi distrusesem căsnicia pentru fata asta cu care nu aveam nimic în comun, în afara faptului că ne plăcea să râdem sănătos şi să tragem o bere rece după sex.

Sigur că e în regulă să pui capăt, mi-ar fi zis Go. *Situaţia s-a înrăutăţit.*

Dar era şi un alt motiv, mai bun: în mintea mea, Amy îşi cucerea tot mai mult loc. Dispăruse, dar era totuşi mai prezentă decât oricine altcineva. Mă îndrăgostisem de Amy fiindcă, lângă ea, eram Nick în cea mai bună ipostază posibilă. Iubirea pentru ea mă făcea superuman, mă făcea să mă simt viu. Era greu cu ea şi când era relaxată — trebuise să-mi dau silinţa ca să ţin pasul. Stăteam câte o oră să compun pentru ea un e-mail oarecare, mă apucasem să învăţ tot soiul de chestii ca să-i menţin treaz interesul: „poeţii lacurilor“ englezi, codul duelului, Revoluţia Franceză. Mintea ei era deschisă şi profundă, şi am devenit mai isteţ cu ea. Şi mai atent, şi mai activ, şi mai viu, şi aproape electric,

fiindcă pentru Amy iubirea era ca drogurile, ca pileala ori ca pornografia: nu exista cale de mijloc. Fiecare expunere trebuia să fie mai intensă decât cea din urmă pentru obţinerea aceluiaşi rezultat.

Amy m-a făcut să cred că eram excepţional, că mă ridicam la nivelul ei. Ăsta a fost începutul şi sfârşitul nostru. Fiindcă nu mă puteam ridica la înălţimea măreţiei. Am început să tânjesc după chestii uşoare şi mediocre, m-am urât pentru asta şi, în sfârşit, mi-am dat seama, am pedepsit-o pe ea pentru asta. Am transformat-o în fiinţa rigidă şi mofturoasă care devenise. Am pretins că-s un anume gen de bărbat şi m-am arătat, până la urmă, a fi cu totul altceva. Şi mai rău încă, m-am convins că drama noastră i se datora în întregime ei. Mi-am petrecut ani făcând-o să fie chiar lucrul care m-aş fi jurat că era: un miez incandescent de condescendenţă şi de ură.

***

M-am tot uitat peste indiciul 4, în drum spre casă, de atâtea ori că l-am învăţat pe de rost. Voiam să mă torturez singur. Nu-i de mirare că de data asta biletele ei erau atât de diferite: consoarta mea era însărcinată, voia să o ia de la început, să aducă din nou printre noi intensitatea vitală, fericită, orbitoare. Mi-o puteam imagina alergând prin oraş şi ascunzând acele bileţele dulci, nerăbdătoare ca o şcolăriţă, abia aşteptând ca eu să ajung la final — la anunţul că era însărcinată cu copilul meu. Lemn. Trebuia să fie un leagăn de modă veche. O ştiam pe soţia mea: un leagăn vechi trebuia să fie. Deşi indiciul nu avea tocmai tonul unei viitoare mame.

Închipuie-ţi: eu sunt o fată rea
Şi-mi trebuie pedeapsa, oh, știu că mi-o vei da.
E unde ţii tu cele bune, pentru aniversare
Iartă-mă dacă asta te încurcă tare!
Au fost vremuri bune acolo, la mijloc de vară
Râs și voioșie, până în fapt de seară
Așa că fugi îndată, o clipă nu mai sta
Deschide ușa, și vei găsi surpriza ta.

Eram aproape de casă deja când mi-a picat fisa. *E unde ţii tu cele bune, pentru aniversare*: „cele bune“ ar fi însemnat ceva din lemn. Să pedepseşti pe cineva se mai zice şi „să faci o vizită în magazia de lemne“. Era vorba de magazia din spatele casei surorii mele — plină de piese pentru maşina de tăiat iarbă şi de unelte ruginite — o construcţie veche şi dărăpănată, ca în filmele de groază unde vizitatorii inoportuni sunt măcelăriţi unul câte unul. Go nu se ducea niciodată pe-acolo; glumea adesea, de când se mutase, că magazia ar trebui arsă din temelii. Dar în loc de asta o lăsase să ajungă şi mai neîngrijită, şi mai cotropită de vegetaţie. Glumeam mereu zicând că ar fi un loc fantastic pentru ascuns un cadavru.

Dar nu era posibil.

Am străbătut cu maşina oraşul, cu faţa amorţită şi mâinile reci. Maşina lui Go era pe alee, dar m-am strecurat pe lângă fereastra luminată a camerei de zi şi apoi pe panta abruptă; nu mai putea să mă vadă acolo, nu mă mai putea vedea nimeni. Aveam parte de maximă intimitate.

În fundul curţii, lângă şirul de copaci, se vedea magazia.
Am deschis uşa.
Nununununu.

12 Băutură pe bază de suc de roşii şi extract de stridii.

Partea a doua

Băiatul cunoaște fata

Amy Elliott Dunne

Ziua dispariţiei

Acum, că-s moartă, sunt mult mai fericită.

Dispărută, tehnic vorbind. În curând voi fi socotită moartă. Dar să prescurtăm și să zicem moartă. Au trecut câteva ore doar, și mă simt mai bine deja: încheieturile și-au pierdut încordarea, mușchii s-au relaxat. Mi-am dat seama la un moment dat, de dimineaţă, că îmi simt faţa altfel, diferită. M-am uitat în oglinda retrovizoare — înfiorătorul Carthage la patruzeci și trei de mile în spate, soţul meu cel plin de sine zăcând prin barul lui cleios în vreme ce urgia atârnă de o coardă subţire de pian chiar deasupra ţestei lui nepăsătoare, de rahat — și am descoperit că zâmbeam. Ha! Asta-i ceva nou.

Lista mea pe azi — una dintre multele liste pe care le-am făcut în ultimul an — stă lângă mine pe scaunul de alături, și lângă numărul 22 e o pată de sânge: Să mă tai. *Dar Amy se teme de sânge,* vor spune cititorii jurnalului. (Jurnalul, da! O să ajungem și la fantasticul meu jurnal.) Nu, nu mă tem, absolut deloc, dar am spus asta în ultimul an. I-am spus lui Nick, probabil, de vreo zece ori cât de tare mă tem de sânge, și când a replicat: „Nu ţin minte să-ţi fie ţie frică de sânge“, am insistat cu: „Ţi-am zis, ţi-am zis de atâtea ori!“ Nick se împiedică atât de puţin de problemele altora, încât a presupus că-i adevărat și gata. Să leșin la centrul de plasmă, asta a fost o completare iscusită. Chiar am făcut-o, nu doar am scris că am făcut-o. (Stai liniștit, o lămurim noi: cele adevărate, cele neadevărate și cele ce-ar putea să fie adevărate.)

Numărul 22, tăiatul, a fost mult timp pe listă. Acum e real și mă dor braţele. Tare. E nevoie de o disciplină cu totul specială ca să te tai dincolo de epidermă, până la mușchi. Vrei mult sânge, dar nu chiar atât de mult ca să leșini și să fii descoperită mai târziu într-o piscină de roșu, cu multe explicaţii de dat. Mi-am pus cutterul la încheietura mâinii mai întâi, dar uitându-mă la încrengătura venelor, m-am simţit ca un genist într-un film de acţiune: taie firul greșit și-o să mori. Am sfârșit prin a mă tăia pe interiorul părţii de sus a braţului, mușcând dintr-o cârpă ca să nu ţip. O tăietură ca lumea, adâncă. Am stat cu picioarele încrucișate pe dușumeaua bucătăriei vreme de zece minute, lăsând sângele să se prelingă până ce-am obţinut o băltoacă de toată frumuseţea. Apoi am curăţat totul, superficial, cum ar fi făcut-o Nick după ce m-ar fi izbit cu capul acolo. Vreau ca locuinţa să spună povestea unui conflict între adevărat și fals. *Lupta din sufragerie pare înscenată și sângele a fost curăţat: nu poate fi Amy!*

Așa că automutilarea a meritat. Și totuși, câteva ore după, tăietura mă arde pe sub mânecă, sub bandaj. (Numărul 30: Îngrijește-ţi cu atenţie rana, asigurându-te că nu apar pete de sânge pe unde n-ar trebui să fie. Închide lama cutterului și bagă-l în buzunar, ca să te descotorosești de el mai târziu.)

Numărul 18: Aranjează sufrageria. Divanul. Făcut.

Numărul 12: Pune frumos în cutie primul indiciu și așază-l destul de la vedere, ca poliţia să-l găsească înainte ca soţul tău buimac să se gândească să-l caute. Trebuie să fie parte din probele poliţiei. Vreau să fie silit să înceapă vânătoarea de comori (ego-ul o să-l facă s-o și termine). Verificat.

Numărul 32: Schimbă-te în haine nebătătoare la ochi, îndeasă-ţi părul în şapcă, mergi până la malul râului şi apuc-o pe margine, cu apa la câţiva centimetri doar, până ajungi la marginea complexului. Fă asta chiar dacă ştii că soţii Teverer, singurii vecini care au vedere la râu, vor fi la biserică. Fă asta fiindcă nu se ştie niciodată. Faci mereu un pas în plus faţă de ceilalţi, aşa eşti tu.

Numărul 29: Ia-ţi rămas-bun de la Bleecker. Adulmecă-i pentru ultima oară răsuflarea împuţită. Umple-i farfurioara în caz că lumea uită să-l hrănească după ce începe totul.

Numărul 33: Mişcă-ţi curul din Dodge.

Verificat, verificat, verificat.

Pot să-ţi spun mai multe despre cum am făcut totul, dar aş vrea ca mai întâi să mă cunoşti. Nu pe Amy din jurnal, care este rodul ficţiunii (şi Nick, care zicea că nu-s scriitoare adevărată, de ce l-oi fi ascultat vreodată?), ci pe mine, Amy cea Reală. Ce femeie ar face un asemenea lucru? Să-ţi spun o poveste, una *adevărată*, ca să poţi înţelege un pic.

Pentru început: n-ar fi trebuit să mă nasc.

Mama a pierdut cinci sarcini şi a avut doi feţi morţi înainte de mine. O dată pe an, toamna, ca şi cum ar fi fost o însărcinare sezonieră, precum rotaţia culturilor. Toate au fost fete, şi toate erau numite Speranţa. Sunt sigură că la sugestia tatălui meu — impulsul lui optimist, accesele de sentimentalism: *Nu ne putem pierde speranţa, Marybeth*. Dar o pierduseră pe Speranţa, din nou şi din nou.

Doctorii le-au cerut să nu mai încerce; au refuzat. Nu-s ei genul care renunţă. Au încercat iar şi iar, şi în cele din urmă am apărut eu. Mama nu se baza pe mine că o să rămân vie, nu suporta să se gândească la mine ca la un bebeluş real, un copil în viaţă, o fetiţă pe care avea s-o aducă acasă. Aş fi fost Speranţa 8 dacă lucrurile mergeau prost. Dar am venit pe lume urlând — şi eram de un roz electric, fosforescent. Părinţii mei şi-au dat seama, surprinşi, că nu se gândiseră niciodată la un nume, la unul adevărat, pentru un copil adevărat. Nu mi-au pus nume în primele două zile petrecute în spital. În fiecare dimineaţă mama auzea cum se deschide uşa de la rezerva ei şi-o simţea pe asistentă poposind în prag (mi-am imaginat-o întotdeauna ca în vremurile de altădată, cu fuste albe şi înfoiate şi o bonetă din aceea împăturită, precum cutiile cu mâncare chinezească pentru acasă). Asistenta se oprea şi mama întreba, fără să ridice măcar privirea: „Încă mai trăieşte?“

Când s-a văzut că trăiam, mi-au zis Amy, fiindcă era un nume normal de fată, un nume popular, un nume pe care-l căpătaseră o puzderie de bebeluşi în acel an, aşa că poate zeii n-aveau să observe că mai era şi bebeluşul ăsta pe lângă ceilalţi. Marybeth mi-a zis că, dacă ar fi s-o mai facă odată, mi-ar spune Lydia.

Am crescut simţindu-mă specială, mândră. Eram fata care se bătuse cu neantul şi izbândise. Şansele fuseseră de doar unu la sută, dar reuşisem. I-am distrus pântecele mamei în proces — un marş ruinător. Marybeth n-a mai putut avea copii. Simţeam, de copil, o plăcere adâncă din cauza asta: eram eu, doar eu, eu singură.

În zilele de comemorare a deceselor Speranţelor mama se aşeza în balansoar, cu o pătură pe ea, şi sorbea ceai fierbinte, zicând că-şi „ia şi ea un pic de timp personal“. Nimic dramatic, mama are prea mult bun-simţ ca să se apuce de cântece de jale, dar devenea gânditoare şi absentă, iar eu nu voiam aşa ceva sub nicio formă, plină de pretenţii cum eram. Mă suiam în poala ei sau îi azvârleam dinainte vreun desen în creion ori îmi aminteam de vreun bileţel de învoire care avea nevoie, prompt, de atenţie. Tata încerca să mă distragă, încerca să mă ducă la film sau să mă mituiască cu dulciuri. Dar orice stratagemă ar fi încercat, nu funcţiona. Nu voiam să-i ofer mamei acele câteva minute.

Că doar fusesem întotdeauna mai bună decât Speranţele, fiindcă reuşisem. Dar şi geloasă mereu — pe cele şapte prinţese moarte care dansează. Ele pot să fie perfecte fără să încerce măcar, fără să înfrunte vreo clipă existenţa, în vreme ce eu sunt blocată aici, pe Pământ şi trebuie să mă străduiesc în fiecare zi, şi fiecare zi e o ocazie de a fi mai puţin decât perfectă.

E un mod epuizant de viaţă. Am trăit aşa până la treizeci şi unu de ani. Apoi, cam vreo doi ani, totul a fost bine. Datorită lui Nick.

Nick *m-a iubit*. Genul de iubire cu şase i: m-a *iubiiiiit*. Dar nu m-a iubit pe mine-pe mine. Nick a iubit o fată care nu exista. M-am prefăcut, cum făceam adesea, am pretins că am o personalitate. Nu mă pot abţine, asta am făcut întotdeauna: cum unele femei îşi schimbă des hainele, eu îmi schimb personalităţile. Ce mască e confortabilă, ce se doreşte, care-i moda zilei? Cred că majoritatea oamenilor fac asta, doar că nu recunosc, ori se opresc asupra vreunei măşti fiindcă sunt prea leneşi sau proşti să-şi asume schimbarea.

În noaptea aceea, cu petrecerea din Brooklyn, mă jucam de-a fata care era atunci la modă, fata pe care o vrea un bărbat precum Nick: Tipa Dezgheţată. Bărbaţii spun asta mereu, e complimentul suprem, nu? *E o tipă dezgheţată*. O Tipă Dezgheţată înseamnă o femeie focoasă, deşteaptă şi amuzantă care adoră fotbalul, pocherul, glumele porcoase şi râgâitul, care joacă jocuri video, bea bere ieftină, iubeşte sexul în trei şi pe cel anal şi-şi îndeasă pe gâtlej cârnaţi şi hamburgheri de parcă ar găzdui cel mai mare dezmăţ culinar, dar care-şi şi păstrează silueta impecabilă, fiindcă, mai presus de orice, Tipele Dezgheţate sunt extrem de atrăgătoare. Atrăgătoare şi înţelegătoare. Tipa Dezgheţată nu se înfurie în veci; zâmbeşte doar, într-un fel îndurerat şi iubitor, şi-şi lasă bărbatul să facă ce vrea. *Dă-i bătaie, cacă-te pe mine, nu mă supăr, sunt Tipa Dezgheţată.*

Şi bărbaţii chiar cred că fata asta există. Poate se lasă păcăliţi de faptul că atâtea femei sunt dispuse să se prefacă a fi fata asta. Pe mine, mult timp, Tipa Dezgheţată m-a ofensat. Vedeam bărbaţi — prieteni, colegi, străini — dând târcoale acestor groaznice femei prefăcute şi-mi venea să-i iau deoparte şi să le zic, calm: *Nu-ţi dai întâlnire cu o femeie, îţi dai întâlnire cu o femeie care a urmărit prea multe filme cu scenarii făcute de bărbaţi inabili social, care ar vrea să creadă că genul ăsta de femeie există şi le-ar putea oferi un sărut.* Îmi venea să-l apuc pe amărâtul respectiv de revere ori de gentuţă şi să-i spun: *Curva aia nu e chiar aşa ahtiată după crenvurşti picanţi — nimeni nu-i aşa ahtiat după crenvurşti!* Iar Tipele Dezgheţate sunt şi mai jalnice încă: nici

măcar nu se prefac că ar fi femeile care ar vrea ele să fie, ci o fac pe femeile pe care le-ar vrea bărbaţii. A, şi dacă *nu* eşti o Tipă Dezgheţată, te rog să nu crezi, cumva, că omul tău nu vrea o fată din asta. Poate într-o variantă un pic diferită — poate e vegan, aşa că Tipa iubeşte proteinele vegetale şi se poartă fantastic cu câinii; poate e un artist hipster, şi Tipa e o tocilară ochelaristă care se dă în vânt după benzi desenate. Sunt varietăţi peste varietăţi, dar crede-mă, el o vrea pe Tipa Dezgheţată, care e, în principiu, aia căreia-i place absolut orice lucru care-i place lui şi nu se plânge niciodată. (Cum ştii că *nu* eşti Tipa Dezgheţată? Fiindcă el zice chestii gen: „Îmi plac femeile puternice“. Dacă-ţi zice asta, o să se fută, la un moment dat, cu altcineva. Fiindcă „îmi plac femeile puternice“ e codul pentru „nu suport femeile puternice“.)

Am aşteptat cu răbdare, *cu anii*, ca limba pendulului să se balanseze de cealaltă parte, ca bărbaţii să înceapă să citească Jane Austen, să croşeteze, să pretindă că iubesc cosmosul, să organizeze întâlniri de lipit poze în albume şi să se pupe pe obrăjori în vreme ce noi aruncăm priviri piezişe. Şi abia atunci am putea spune: *Da, e un Tip Dezgheţat.*

Dar nici vorbă. În loc de asta, femeile naţiunii noastre au sporit întru degradare! Şi, una–două, Tipa Dezgheţată a devenit standard. Bărbaţii cred că ea există, că nu e doar fata de vis, una la un milion. Fiecare fată ar fi trebuit să fie tipa asta, şi dacă nu erai, atunci ceva nu era în regulă cu *tine*.

Dar e ispititor să fii Tipa Dezgheţată. Pentru cineva ca mine, căreia îi place să câştige, e tentant să vrei să fii fata pe care-o doreşte orice băiat. Când l-am cunoscut pe Nick, am ştiut imediat că asta voia el. Şi pentru el am fost dispusă, cred, să încerc. Îmi accept partea de vină. Chestia e că, la început, eram *nebună* după el. Îl găseam pervers de exotic, un băiat din străfundurile statului Missouri. Era al dracului de plăcut cu el prin preajmă. Stârnea în mine lucruri despre care nu ştiusem că există măcar: seninătate, umor, relaxare. Era de parcă m-ar fi golit şi m-ar fi umplut apoi cu pene. M-a ajutat să fiu Tipa Dezgheţată — cu altcineva n-aş fi putut. N-aş fi vrut. Nu pot spune că de unele aspecte nu m-am bucurat: am mâncat prăjiturele cu glazură de ciocolată, am umblat în picioarele goale, am încetat să-mi mai fac griji. Am privit filme tâmpite şi am înfulecat preparate pline de chimicale. Nu-mi mai băteam capul atât, asta era cheia. Beam o cola şi nu mă preocupa cum să reciclez cutia sau cum mi se adună acidul în burtă, acid atât de puternic, încât putea curăţa perfect un bănuţ. Ne duceam la un film tâmpit şi nu-mi făceam griji în privinţa sexismului jignitor sau a absenţei minorităţilor în vreun rol însemnat. Nici când filmul era cu cap şi coadă nu-mi făceam griji. Nu-mi păsa de ce avea să urmeze. Nimic nu avea consecinţe, trăiam momentul, şi simţeam cum devin, pe dinăuntru, tot mai prostovană şi superficială. Dar şi fericită.

Până la Nick nu m-am simţit ca o persoană, fiindcă am fost dintotdeauna un produs. Uimitoarea Amy trebuia să fie extraordinară, creativă, bună, chibzuită, isteaţă şi fericită. *Noi nu vrem decât să fii fericită*. Rand şi Marybeth ziceau asta tot timpul, dar nu-mi explicau niciodată cum. Atâtea lecţii, oportunităţi şi avantaje, şi nu m-au învăţat nicicând cum să fiu fericită. Ţin minte cât de mult mă nedumereau ceilalţi copii. Mă duceam la câte o petrecere de aniversare şi-i

vedeam pe ceilalţi puşti cum se hlizesc şi se strâmbă şi încercam şi eu asta, dar nu înţelegeam *de ce.* Stăteam acolo, cu elasticul de la coiful de petrecere strâns, sugrumându-mi zona moale de sub bărbie, cu glazura granulată a prăjiturii albăstrindu-mi dinţii. Şi încercam să-mi dau seama în ce consta distracţia.

Cu Nick, în cele din urmă, înţelegeam. Fiindcă era aşa de distractiv. Era ca şi cum mi-aş fi dat întâlnire cu o vidră-de-mare. Era prima persoană fericită în mod natural pe care o consideram egala mea. Era deştept, arăta superb, era amuzant, fermecător şi fermecat. Lumea îl plăcea. Femeile îl adorau. Mi s-a părut o uniune perfectă: cel mai fericit cuplu din zonă. Nu că iubirea ar fi o competiţie. Dar nu înţeleg ce sens are să stai în cuplu dacă nu există fericire maximă.

Am fost probabil mai fericită în acei primi ani — în care m-am prefăcut că sunt altcineva — decât înainte sau după, vreodată. Nu-mi dau seama ce înseamnă asta.

Dar a trebuit să se oprească apoi, fiindcă nu era real, nu eram eu acolo. Nu eram *eu*, Nick! Credeam că ştii. Credeam că-i un fel de joc. Credeam că aveam o complicitate, o chestie gen *nu mă-ntreba şi nu-ţi spun.* Am încercat din greu să am inima uşoară. Dar nu se putea susţine. Şi a reieşit că nici el nu-şi putea susţine partea lui: bârfele inteligente, jocurile isteţe, romantismul şi curtarea. Totul a început să se erodeze. Nu-l suportam pe Nick când se arăta surprins dacă deveneam eu. Îl uram pentru că nu ştia că totul trebuia să se termine, pentru că el chiar credea că se însurase cu creatura asta, rodul imaginaţiei unui milion de bărbaţi care se masturbează, autosatisfăcuţi şi cu spermă pe degete. A părut de-a dreptul stupefiat când l-am rugat să mă *asculte*. Nu-i venea să creadă că nu-mi place să-mi epilez păsărica la sânge şi să i-o sug la cerere. Că *mă deranja* când nu apărea la întâlnirile cu prietenii mei. Însemnarea aceea penală din jurnal? *Nu-mi trebuie scenarii jalnice cu maimuţa dansatoare pe care să le repet în faţa prietenilor; mă bucur că-l pot lăsa să fie el însuşi.* Rahat idiot sută la sută, din seria Tipa Dezgheţată. Ce pizdă proastă. Iarăşi, nu pricep: dacă laşi un bărbat să anuleze planuri ori să refuze să facă lucruri pentru tine, ai *pierdut*. Nu obţii ce vrei. E destul de clar. Sigur, el s-ar putea să fie fericit, ar putea spune că *eşti cea mai mişto tipă care există*, dar o spune fiindcă *i-ai făcut pe plac.* Îţi zice Tipa Dezgheţată ca să te tragă în piept! Asta fac bărbaţii: încearcă să te facă să crezi că eşti Tipa Dezgheţată ca să te înclini înaintea dorinţelor lor. Ca un vânzător de maşini care zice: *Cam cât aţi da pe frumuseţea asta?* când tu încă n-ai fost de acord să o cumperi. Fraza îngrozitore pe care o folosesc bărbaţii: „Ştiu că nu te superi dacă…“ *Ba da, mă supăr*. Spune-o şi gata. N-o da cotită, pizdulice tâmpită.

Aşa că trebuia să se oprească. Legătura cu Nick, siguranţa simţită cu Nick, fericirea cu Nick, toate m-au făcut să-mi dau seama că în peisaj există şi Adevărata Amy, care e mult mai bună, mult mai interesantă, complicată şi provocatoare decât Amy Dezgheţata. Nick o voia pe Amy Dezgheţata oricum. Îţi închipui cum e să-ţi arăţi adevărata fire, în sfârşit, soţului tău, sufletului tău pereche, şi să vezi că *nu te place*? Aşa a început ranchiuna. M-am gândit mult la asta şi cred că da, aşa a început.

Nick Dunne

Şapte zile de la dispariţie

Am reuşit să fac câţiva paşi prin magazie, dar după aceea a trebuit să mă sprijin de un perete şi să-mi trag sufletul.

Ştiam că o să fie rău. Am ştiut de îndată ce mi-am dat seama care e indiciul: magazia de lemne. Zile bune, voioşie. Fiindcă nu ne descria pe mine şi pe Amy. Era vorba despre mine şi Andie. Magazia fusese doar unul dintre multele locuri neobişnuite unde făcusem sex cu Andie. Locurile noastre potenţiale de întâlnire erau reduse ca număr. Apartamentul ei de bloc, plin cu tot felul de chestii, era, în principiu, nefrecventabil. Motelurile apar pe cardul de credit, iar nevastă-mea nu era nici încrezătoare şi nici proastă (Andie avea un mastercard, dar extrasul de cont ajungea la maică-sa. Mă doare să admit asta.) Aşa că magazia de lemne, din curtea soră-mii, era foarte sigură după ce Go pleca la muncă. La fel şi casa abandonată a lui taică-meu. (*Poate îţi pare-acum rău că m-ai adus aici/ La început n-a fost aşa grozav, ce poţi să zici/ Dar nu aveam locuri prea multe, pe-ales/ Şi-am zis atunci: să trecem pe-aicea mai des)* şi, de câteva ori, biroul meu de la şcoală (*Că sunt a ta studentă îmi imaginez/ Şi tu profesor, plin de farmec şi deştept/ Cu mintea [şi cu trupul] te visez)* ba chiar, odată, în maşină la Andie, trasă pe un drumeag din Hannibal după o vizită făcută cu ea acolo, o versiune mult mai satisfăcătoare a banalei excursii cu Amy (*M-ai dus aici să-mi povesteşti, doar mie/ Isprăvile-ţi de prin copilărie/ Cu pantalonii peticiţi şi şapca ta cu cozoroc*).

Fiecare indiciu a fost ascuns într-un loc unde am înşelat-o pe Amy. S-a folosit de vânătoarea de comori ca să-mi facă un tur al infidelităţilor mele. M-a lovit un val de greaţă când mi-am imaginat-o pe Amy urmărindu-mă pe mine, neştiutorul, cu maşina — la tata, la Go, în afurisitul de Hannibal — urmărindu-mă cum i-o trag fetei aceleia gingaşe şi tinere şi strângând din buze cu dezgust şi triumf.

Fiindcă ştia că mă aşteaptă o pedeapsă pe cinste. Acum, la ultimul popas, Amy era gata să-mi dezvăluie cât de isteaţă era. Pentru că magazia era plină ochi cu toate acele obiecte şi flecuşteţe de care mă jurasem lui Boney şi Gilpin că nu le-am cumpărat cu cardurile de credit. Erau acolo crosele de golf nebunesc de scumpe, ceasurile şi consolele de jocuri, hainele de firmă, toate acolo, în aşteptare, pe proprietatea soră-mii. Părea că le-am adus ca să aştepte moartea soţiei mele, după care putea să urmeze distracţia.

Am bătut la uşa lui Go şi, când a răspuns, trăgând din ţigară, i-am zis că trebuie să-i arăt ceva, apoi m-am întors cu spatele şi, fără vorbă, am condus-o până la magazie.

— Uite, am zis, făcându-i semn să intre pe uşa deschisă.

— Alea sunt… e toată chestia… de pe cardurile de credit?

Vocea lui Go devenise ascuţită şi sălbatică. Şi-a pus o mână la gură şi s-a tras un pas mai departe de mine. Mi-am dat seama că, pentru o clipă, crezuse că-i fac o mărturisire.

N-o să mai putem şterge asta niciodată, momentul ăsta. Doar pentru chestia

asta, şi îmi uram soţia.

— Amy mi-a înscenat-o, Go, am zis. Amy a cumpărat lucrurile astea. Vrea să mă *aranjeze*.

A tresărit. A dat din pleoape o dată, de două ori, şi a scuturat din cap abia perceptibil, ca şi cum ar fi vrut să scape de imagine: Nick, ucigaşul nevesti-sii.

— Amy a înscenat că am ucis-o. Da? Ultimul ei indiciu m-a adus chiar aici, şi *nu*, n-am ştiut despre *niciuna* dintre chestiile astea. E marea ei declaraţie. *Vă prezentăm „Nick se duce la închisoare!“*

O bulă imensă, arzătoare de aer mi s-a format în fundul gâtului — eram pe cale să mă smiorcăi sau să râd. Am râs.

— Păi, vezi? Să-mi trag palme, pricepi?

Aşa că haide, vino, te aştept/ Cum este viaţa să te-nvăţ din nou. Ultimele cuvinte din primul indiciu al lui Amy. Cum de nu-mi dădusem seama?

— Dacă ţi-a înscenat asta, de ce ţi-ar spune?

Go încă se holba, peste poate de uimită de conţinutul magaziei sale.

— Fiindcă a făcut-o atât de perfect. Întotdeauna a avut nevoie de validare, de laude, mereu. Vrea să ştiu că-s terminat. Nu poate rezista. Altfel n-ar fi distractiv.

— Nu, a zis Go, rozându-şi o unghie. Mai e ceva aici. E mai mult. Ai pus mâna pe ceva?

— Nu.

— Bine. Atunci întrebarea ar fi…

— Ce crede ea că o să fac după ce găsesc toate astea, probe incriminatoare, pe proprietatea soră-mii, am zis. Asta-i întrebarea, fiindcă orice presupune ea că aş face, orice ar vrea ea să fac, trebuie să fac opusul. Dacă bănuieşte că o să mă scap în pantaloni şi o să încerc să fac vânt chestiilor ăstora, îţi garantez că s-a gândit ea la o cale ca să fiu prins.

— Păi, nu le poţi lăsa aici, a zis Go. Aşa o să fii prins clar. Eşti sigur că a fost ultimul indiciu? Unde ţi-e cadoul?

— O, rahat, nu. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

— Nu intra acolo, a zis Go.

— Trebuie. Dumnezeu ştie ce-a mai pus la cale.

Am pătruns cu grijă în şopronul umed, cu mâinile lipite de corp, păşind în vârful picioarelor ca să nu las urme. După un televizor cu ecran plat, scrisoarea albastră a lui Amy se odihnea pe capacul unei cutii de cadouri uriaşe, ambalată în frumoasa ei hârtie argintie. Am luat plicul şi cutia şi le-am scos în aerul cald de afară. Obiectul ambalat era greu, avea cam cincisprezece kile, şi era separat în mai multe bucăţi care au alunecat cu un zuruit bizar când am pus cutia jos, la picioare. Go, involuntar, a făcut iute un pas înapoi. Am desfăcut plicul.

> Dragul meu soţior,
>
> Acum a venit momentul să-ţi spun că te cunosc mai bine decât ţi-ai putea imagina vreodată. Ştiu că ai uneori impresia că te mişti singur prin lume, nevăzut, neobservat. Dar să nu crezi nicio clipă asta. Te-am studiat. Ştiu ce-o să faci înainte de-a o face. Ştiu pe unde-ai umblat şi pe unde-o să mai umbli. Am pregătit, pentru aniversarea asta, o expediţie: una mică, mititică. Şi să nu-ţi faci

griji în privinţa cadoului. De data asta cadoul o să vină la tine! Așa că stai cuminte și relaxează-te, fiindcă ești TERMINAT.

— Ce expediţie mititică? a întrebat Go, făcându-mă să scot un mârâit.

— Mă trimite pe mine *la mititica*.

— S-o ia mama naibii. Deschide pachetul.

Am îngenuncheat și am săltat cu vârful degetelor capacul, de parcă mă aşteptam la o explozie. Linişte. Am aruncat o privire înăuntru. Pe fundul cutiei zăceau două marionete de lemn, puse una lângă alta. Păreau soţ și soţie. Bărbatul era îmbrăcat pestriţ și rânjea ca turbatul, ţinând în mână un baston sau un băţ. Am tras afară păpușa-soţ, cu membrele săltând elastice, flexibil ca un dansator. Soţia era mai gingaşă, mai drăguţă și mai ţeapănă. Pe faţă i se vedea o expresie şocată, de parcă ar fi văzut ceva alarmant. Dedesubt era și un bebeluș minuscul, ce putea fi legat de ea cu o fundă. Păpușile erau străvechi, grele și mari, aproape cât marionetele ventrilocilor. L-am apucat pe bărbat, am prins mânerul gros cu care era mişcat, iar braţele și picioarele i-au zvâcnit sălbatic.

— Te ia cu fiori, a zis Go. Opreşte-te.

Sub cele două păpuși se afla o bucată albastră de hârtie împăturită în două. Cu scrisul împrăștiat al lui Amy, numai triunghiuri și puncte. Scria așa:

E începutul unei noi și minunate povești, Nick! „Așa se face treaba!“

Distracţie plăcută.

Am întins, pe masa din bucătărie a mamei, indiciile lui Amy și cutia cu cele două marionete. Ne-am holbat la ele ca și cum am fi încercat să înjghebăm o imagine din piese disparate.

— De ce să-și mai bată capul cu vânătoarea de comori dacă își plănuia… planul, a zis Go.

Planul devenise prescurtarea de la *și-a plănuit dispariţia și ţi-a înscenat o crimă*. Suna mai puţin dement.

— Să mă ţină ocupat, în primul rând. Să mă facă să cred că mă iubește încă. Eu umblu cu limba scoasă după indicii, crezând că nevasta vrea să dreagă lucrurile, să dea un nou impuls căsniciei noastre…

Starea de visare — de parcă aș fi fost o fată romanţioasă — pe care mi-o induseseră biletele mă scârbea. Mă stânjenea. Mă ruşina până în măruntaie, genul de jenă care devine parte din ADN-ul tău, care te schimbă. După atâţia ani, Amy încă mă putea duce de nas. Putea scrie câteva bileţele și să mă recucerească cu totul. Eram mica ei fantoșă.

Te găsesc eu, Amy. Cuvinte de om îndrăgostit, dar intenţii urâte.

— … ca să nu mă gândesc: *Hei, cam arată ca și cum mi-am omorât soţia, oare de ce?*

— Iar poliţiei i s-ar fi părut ciudat — și ţie ţi s-ar fi părut așa — dacă nu organiza vânătoarea de comori, tradiţia, a cugetat Go. Ar fi arătat ca și cum știa că urmează să dispară.

— Totuși, sunt îngrijorat din cauza ăstora, am zis, arătând spre marionete. Sunt destul de neobișnuite, deci ar trebui să însemne ceva. Fiindcă, dacă voia doar să-mi abată un timp atenţia, cadoul final ar fi putut să fie orice lucru de lemn.

Go și-a trecut un deget peste îmbrăcămintea făcută din petice colorate a păpușii-bărbat.

— Se vede clar că-s foarte vechi. De epocă.

Le-a dat hainele deoparte și a dezvelit mânerul ca o măciucă al păpușii masculine. Păpușa-femeie avea doar o adâncitură de formă pătrată în cap.

— Ar trebui să fie ceva sexual aici? Masculul are mânerul ăsta imens, ca o sulă. Iar femeia nu. Are doar gaura asta.

— Pare destul de evident: bărbaţii au penisuri şi femeile vagine?

Go a băgat un deget în gaura păpușii-femeie, l-a învârtit ca să se asigure că nu-i nimic ascuns.

— Deci, ce zice Amy?

— Când le-am văzut, prima dată mi-am spus: *A, a cumpărat jucării*. Mami, tati, copilaşul. Fiindcă era însărcinată.

— Oare e însărcinată măcar?

Am simţit că mă inundă o deznădejde adâncă. Sau, de fapt, opusul. Nu ca un val care urcă și se rostogolește peste mine, ci precum apa mării retrăgându-se la reflux: senzaţia că mi se ia ceva, că sunt tras şi eu. Nu mai puteam spera că soţia mea e însărcinată, dar nu reușeam nici să nădăjduiesc că nu mai este.

Go a scos păpușa-bărbat, s-a scărpinat la nas și a zis, brusc luminată:

— Tu eşti marioneta.

Am râs.

— M-am gândit şi eu, literalmente, exact la cuvintele astea. Dar de ce bărbat şi femeie? Amy, clar, nu-i marionetă, ea e păpuşarul.

— Şi ce-i cu *aşa se face treaba?* Trebuie făcut *ce?*

— Trebuie făcută zob viaţa mea?

— Nu-i vreo frază pe care avea Amy obiceiul s-o zică? Sau vreun citat din cărţile cu *Amy*, ori…

S-a așezat grăbită la calculator și a căutat *așa se face treaba*: Au apărut versurile de la *Așa se face treaba*, melodia trupei Madness.

— A, mi-i aduc aminte, a zis Go. Foarte bună trupă de ska.

— Ska, am zis, simţind că mă apucă un râs dement. Fantastic.

Versurile erau despre un meseriaș care putea face tot soiul de reparaţii casnice — inclusiv electricitate și canalizare — și care prefera să fie plătit în bani gheaţă.

— Doamne, să-mi bag picioarele în anii optzeci, am zis. Niciun vers n-are sens.

— „Reflexul e copil unic“, a zis Go, încuviinţând din cap.

— „Aşteaptă lângă parc“, am bolborosit, răspunzând automat.

— Deci, dacă asta e, ce înseamnă? a spus Go, întoarsă spre mine și uitându-mi-se atentă în ochi. E un cântec despre un tip bun la toate. Cineva care are acces la casa ta, ca să repare chestii. Care o să fie plătit în bani gheaţă, ca să nu existe înregistrări ale tranzacţiei.

— Cineva care a instalat camere video? am întrebat. Amy a fost de câteva ori plecată din oraș în timpul… relaţiei mele extraconjugale. Poate se gândea să ne filmeze în flagrant.

Go m-a privit întrebătoare.

— Nu, n-am făcut-o niciodată la noi în casă.

— Poate vreo ușă secretă? a sugerat Go. Vreun lambriu fals pe care l-a pus Amy ca să ascundă ceva ce… nu știu, ţi-ar putea dovedi nevinovăţia?

— Cred că asta-i. Da, Amy se folosește de un cântec de la Madness ca să-mi dea un indiciu privind propria mea libertate, asta dacă pot descifra codurile ei viclene, îmbibate de ska.

Go a râs și ea.

— Doamne sfinte, poate noi suntem ăia duși cu sorcova. Suntem? Toată povestea asta e complet dementă?

— Nu-i dementă. M-a aranjat. Altfel nu se explică *tonele* de chestii din curtea *ta*. Şi ar fi exact stilul lui Amy să te bage și pe tine un pic în asta, să te mânjească un pic cu mizeria mea. Nu, e Amy. Cadoul, biletul scris la șmecherie pe care ar trebui să-l înţeleg, în mă-sa. Nu, și trebuie să ne întoarcem la păpuși. Caută după cuvântul *marionete*.

M-am prăvălit pe canapea, simţind o zvâcnire surdă în tot corpul. Go a făcut-o pe secretara.

— O, Doamne! Da! Sunt păpuși Punch și Judy[13]. Nick, suntem idioţi! Expresia aceea e marca lui Punch. *Așa se face treaba!*

— OK. Vechiul spectacol de marionete… e foarte violent, nu? am întrebat.

— E așa de aiurea chestia!

— Go, e violent, nu?

— Mda. Violent. Doamne, e nebună de legat.

— O bate, nu?

— Stai să citesc… așa. Punch omoară copilașul.

A ridicat privirea spre mine.

— Şi când Judy îi cere socoteală, o bate și pe ea până o omoară.

Gâtlejul mi s-a umplut de salivă.

— Şi de fiecare dată când face ceva groaznic și scapă nepedepsit, spune „Așa se face treaba!“

L-a înșfăcat pe Punch și l-a așezat în poală, ţinând mânuţele de lemn de parcă ar fi avut un copil în braţe.

— E prefăcut și superficial, chiar și când își ucide nevasta și copilul.

M-am uitat la păpuși.

— Deci îmi oferă structura narativă a înscenării mele.

— Nici nu reușesc să pricep complet chestia asta. *Psihopata* naibii!

— Go?

— Mda, corect: nu voiai să rămână gravidă, te-ai enervat, ai omorât-o pe ea și copilul nenăscut.

— Pare cumva un anticlimax, am zis.

— Climaxul e când ţi se bagă în cap lecţia că Punch nu se învaţă niciodată minte, când eşti prins și acuzat de omor.

— Iar în Missouri există pedeapsa cu moartea, am zis. Ce distractiv!

13 Personaje cunoscute ale teatrului de păpuși englezesc.

Amy Elliott Dunne

Ziua dispariţiei

Ştii cum am aflat? I-am *văzut*. Atât de prostănac e soţul meu. Într-o noapte viforoasă de aprilie; mă simţeam tare singură. Beam amaretto cald, stăteam cu Bleecker întinsă pe dușumea și citeam, ascultând discuri vechi și zgâriate, cum făceam odată cu Nick (asta a fost adevărat în jurnal). Am avut un impuls de voioșie romantică: aveam să-l surprind la Bar, puteam să bem câteva păhărele și apoi să hălăduim amândoi pe străzile pustii, ţinându-i mâna în mâna mea înmănușată. Puteam să umblăm prin centrul liniștit, și el să mă lipească de-un perete și să mă sărute, în ninsoarea ce arăta ca un nor de zahăr. Așa-i, îl voiam atât de mult înapoi, că eram dispusă să recreez momentul acela. Eram dispusă să mă prefac iarăși că aș fi altcineva. Știu că gândeam: *Încă putem găsi o cale ca să punem asta pe roate! Ai încredere!* Îl urmasem tocmai până în Missouri pentru că încă mai așteptam să mă iubească iar într-o zi, să mă iubească în felul acela intens și concentrat al lui, care făcea ca totul să fie bine. Încredere!

Am ajuns chiar la timp să-l văd cum pleacă împreună cu ea. Eram în nenorocita de parcare, la nici zece metri de ei, și nu m-a observat, eram o nălucă pentru el. Nu-și pusese mâinile pe ea, încă nu, dar știam. Îmi dădeam seama fiindcă era așa de *conștient* de ea. I-am urmărit și, brusc, a pus-o cu spatele la un copac — *în mijlocul orașului* — și a sărutat-o. *Nick mă înșală*, m-am gândit prostește și, până să apuc să zic ceva, urcau deja spre apartamentul ei. Am așteptat o oră în prag, apoi mi s-a făcut prea frig — unghii albastre, dinţi clănţănind — și m-am dus acasă. N-a aflat niciodată că aflasem.

Aveam o identitate nouă, pe care nu mi-o alesesem. Eram Nevasta Dobitoacă Măritată cu Bărbatul Mediocru de Rahat. Reușise s-o dezvrăjească pe Uimitoarea Amy cât ai bate din palme.

Știu femei a căror identitate e un ghem de mediocritate benignă. Vieţile lor sunt șiruri de insatisfacţii: iubitul care n-o apreciază, cele cinci kile în plus, șeful care o tratează de sus, sora clevetitoare, soţul adulterin. Mă plasasem mereu deasupra unor asemenea povești, înclinând cu înţelegere capul și gândindu-mă cât de neghioabe sunt femeile astea că lasă așa ceva să se întâmple, cât de lipsite de disciplină. Şi acum să fiu una dintre ele! Una dintre femeile cu istorii nesfârșite, din cele care-i fac pe oameni să dea din cap cu compasiune și să gândească *Prostovana asta amărâtă*.

Parcă auzeam povestea, cum le-ar fi plăcut tuturor s-o spună: Uimitoarea Amy, fata care nu greșea niciodată, s-a lăsat târâtă, lefteră, în mijlocul ţării, unde soţul ei a schimbat-o cu o femeie mai tânără. Cât de previzibil, cât de mediocru, cât de amuzant. Şi soţul? El a ajuns mai fericit ca oricând. Nu. Asta nu puteam să permit. Nu. Niciodată. Niciodată. Nu-mi face el așa ceva ca să câștige până la urmă.

Mi-am schimbat *numele* pentru mizeria aia umană. Înregistrările istorice au fost alterate — Amy Elliott a devenit Amy Dunne — și gata, la revedere. Nu, n-o să se *bucure* el că a câștigat.

Așa că am început să mă gândesc la o altă poveste, una mai bună, care să-l

distrugă pe Nick pentru că mi-a făcut asta. O poveste care să-mi restituie perfecţiunea. Care să mă facă pe mine eroina adorată şi fără prihană.

Fiindcă toată lumea o iubește pe Fata Moartă.

E o chestie destul de extremă să-i înscenezi o crimă soţului tău. Vreau să știi că-mi dau seama de asta. Fiindcă toţi chibiţii de pe-acolo or să spună: *Ar fi trebuit să plece și gata, să-și salveze ce-i mai rămânea din demnitate. Adio și n-am cuvinte! Două lucruri rele nu fac unul bun!* Vorbele pe care le zic femeile fără coloană vertebrală, care-și confundă slăbiciunea cu moralitatea.

N-o să cer divorţul, fiindcă exact asta și vrea. Şi n-o să-l iert, fiindcă nu prea îmi vine să *întorc și celălalt obraz*. Aș putea fi mai clară de-atât? Nu mi s-ar părea un final satisfăcător. Să câștige lupul cel rău? Dă-l în mă-sa!

S-a făcut mai bine de un an de când îi simt pe degete mirosul fofoloancei ei, când se bagă în pat lângă mine. L-am văzut cum se admiră în oglindă, cum se ferchezuiește pentru întâlniri ca un babuin aţâţat. I-am ascultat atâtea minciuni, minciuni, minciuni — de la invenţii simpliste, ca de copil, la edificii vaste, complexe. I-am simţit gustul de cremă de unt din pupăturile pe buze, un iz dulceag cum n-a avut niciodată înainte. I-am simţit părul crescut pe faţă, care știe că nu-mi place dar, se pare, îi place ei. Am suferit cu toate cele cinci simţuri trădarea. Mai mult de un an.

Așa că e posibil s-o fi luat razna niţel. Ştiu, chiar știu că să-i înscenezi bărbatului tău o crimă e cu mult peste ce-ar face o femeie obișnuită.

Dar e cât se poate de *necesar*. Lui Nick îi trebuie o lecţie. *Niciodată* n-a fost învăţat minte! Alunecă prin viaţă cu zâmbetul lui larg de Nick-cel-fermecat, cu încrederea lui de copil iubit, cu sucelile și evaziunile lui, cu neajunsurile și egoismele lui, și nimeni nu-l trage la răspundere pentru *nimic*. Cred că experienţa asta o să-l facă un om mai bun. Infectu' naibii!

Am crezut mereu că aș putea comite crima perfectă. Ăia care sunt prinși sunt prinși fiindcă n-au răbdare; refuză să plănuiască. Zâmbesc iarăși în timp ce bag rahatul de mașină de evadare în viteza a cincea (Carthage e la mai bine de o sută de kilometri, rămasă în praf) și mă pregătesc pentru trecerea vijelioasă a unui camion — mașina asta pare gata să se desprindă de pe drum de fiecare dată când trece vreo camionetă pe lângă ea. Dar zâmbesc, fiindcă automobilul arată cât de deșteaptă sunt: l-am cumpărat cu douăsprezece mii de dolari, bani gheaţă, de la cineva care-a dat anunţ pe Craigslist. Acum cinci luni, ca amintirea să nu fie proaspătă în mintea nimănui. Un Ford Festiva din 1992, cea mai micuţă și ușor de uitat mașină din lume. M-am întâlnit noaptea cu vânzătorul, în parcarea unui magazin Walmart din Jonesboro, Arkansas. Am luat trenul, cu un teanc de bani în poșetă — opt ore dus și opt întors, când Nick era într-o *excursie cu băieţii*, adică *la futut curviștina.* Am mâncat la vagonul restaurant, o mână de lăptuci cu două roșii pitice descrise de meniu drept salată. Am stat în compartiment cu un fermier melancolic ce se întorcea acasă după ce-și văzuse pentru întâia oară strănepotul.

Cuplul care-mi vânduse Fordul a părut la fel de interesat de discreţie ca și mine. Femeia a rămas tot timpul în mașină, în braţe cu un copil mic, cu suzetă în gură, și a urmărit cum eu și soţu-i am schimbat banii pe chei. (Așa se scrie

corect, apropo: eu şi soţu-i.) După care s-a dat jos şi am urcat eu. Şi cu asta basta. Am văzut, în oglinda retrovizoare, cum măresc pasul spre Walmart, cu banii în mână. Apoi am ţinut maşina parcată în St. Louis, pe termen lung. Merg acolo de două ori pe lună şi schimb parcarea. Plătesc în numerar. Port şapcă. Destul de uşor.

Ăsta-i, oricum, doar un exemplu. De răbdare, planificare şi inventivitate. Sunt mulţumită de mine; mai am trei ore şi ajung în desişurile de pe Platoul Ozark, un mic arhipelag de cabane în codru care acceptă bani gheaţă pentru închirieri săptămânale şi are televiziune prin cablu, absolut obligatorie. Plănuiesc să mă dau la fund acolo, o săptămână sau două; nu vreau să fiu pe drumuri când apar ştirile, şi e ultimul loc în care s-ar gândi Nick că m-am ascuns, odată ce-şi dă seama că m-am ascuns.

Porţiunea asta de autostradă e deosebit de urâtă. Pustiul din mijlocul Americii. După alţi treizeci de kilometri văd, de la o ieşire, rămăşiţele unei benzinării singuratice, de familie, goală dar nu încuiată şi, când trag acolo maşina, văd uşa de la toaleta femeilor căscată larg. Intru — nu-i curent electric, dar există o oglindă de metal vălurită şi apa încă vine la chiuvetă. Scăldată în soarele de asfinţit şi în arşiţa de saună, scot din poşetă nişte foarfeci de metal şi o vopsea de păr cafenie. Îmi retez şuviţe mari de păr. Toată chestia blondă nimereşte într-o pungă de plastic. Aerul îmi izbeşte ceafa şi îmi simt capul uşor, ca un balon — îmi răsucesc gâtul de câteva ori ca să mă bucur de senzaţie. Pun culoarea pe păr, îmi verific ceasul şi zăbovesc în pragul uşii, cuprinzând cu privirea kilometri întregi de teren plat punctat de restaurante fast-food şi de lanţuri de moteluri. Parcă simt vaietul unui Indian[14]. (Nick ar urî gluma asta. Un sens derivat! Şi ar adăuga: „Cu toate că însuşi cuvântul *derivat* spus în sens critic este un derivat“. Trebuie să mi-l scot din cap — încă îmi cenzurează replicile, de la o sută cincizeci de kilometri distanţă.) Mă spăl pe cap în chiuvetă, apa caldă mă face să transpir, şi apoi revin în maşină cu punga de păr şi gunoaie. Îmi pun pe ochi o pereche de ochelari demodaţi, cu ramă metalică subţire, mă uit iarăşi în oglinda retrovizoare şi zâmbesc. Nick şi cu mine nu ne-am fi căsătorit în veci dacă arătam aşa când ne-am întâlnit. Toate acestea ar fi putut fi evitate dacă eram ceva mai puţin drăguţă.

Numărul 34: Schimbă-ţi înfăţişarea. Rezolvat.

Nu ştiu exact cum să fiu Amy cea Moartă. Încerc să-mi dau seama ce înseamnă asta pentru mine, ce-o să se aleagă de mine în următoarele luni. O să fiu oricine, îmi închipui, mai puţin personajele pe care le-am întruchipat deja: Uimitoarea Amy. Aspiranta Cochetă din Anii Optzeci. Vegetariana de Ochii Lumii. Ingenua care Roşeşte, Isteaţa Sofisticată cu Aere Misterioase, Vegana Retro (versiunea finală a Vegetarienei de Ochii Lumii). Tipa Dezgheţată, Soţia Iubită, Soţia Neiubită, Soţia Ranchiunoasă şi Răzbunătoare. Amy din Jurnal.

Sper că ţi-a plăcut Amy din Jurnal. A fost menită să placă. Adică unul ca tine s-o placă. E *uşor* s-o placi. N-am priceput niciodată de ce aşa ceva e considerat un compliment — că te poate plăcea absolut oricine. N-are a face. Notaţiile au ieşit bine, şi n-a fost deloc uşor. A trebuit să menţin o identitate afabilă şi cumva naivă, o femeie care-şi iubeşte soţul şi-i vede unele lipsuri

(altfel ar fi proastă grămadă), dar îi e sincer devotată — şi totodată să conduc cititorul (în cazul de faţă poliţiştii, abia aştept să dea de el) spre concluzia că Nick chiar plănuia să mă ucidă. Aşa de multe indicii de găsit, atâtea surprize aşteaptă!

Nick şi-a bătut mereu joc de listele mele nesfârşite. („E ca şi cum te-ai asigura că nu eşti niciodată satisfăcută, ca şi cum mereu ar fi ceva de perfecţionat, în loc să savurezi, pur şi simplu, momentul.“) Bun, dar cine-a câştigat? Eu, fiindcă lista mea, lista cea mai cea, intitulată *Să i-o trag lui Nick Dunne,* reprezintă cea mai completă şi exhaustivă listă creată vreodată. Pe listă era şi *Scrie notaţii în jurnal din 2005 până în 2012*. Şapte ani de jurnal, nu completat în fiecare zi, e drept, dar măcar de două ori pe lună. Ştii câtă disciplină îţi trebuie? Oare Amy Tipa Dezgheţată ar fi fost în stare s-o facă? Să analizeze toate evenimentele săptămânii în curs, să verifice cu vechile mele calendare, să se asigure că n-a uitat nimic important, apoi să reconstruiască felul în care reacţionează Amy din Jurnal la fiecare eveniment? A fost, în mare, amuzant. Îl aşteptam pe Nick să se ducă la Bar sau să-şi vadă amanta, amanta aia care-şi butonează mereu telefonul şi mestecă gumă, insipida cu unghii văcsuite cu ojă şi colanţi cu inscripţii pe buci (nu-i ea chiar aşa, dar ar putea prea bine să fie), apoi îmi turnam un pic de cafea sau deschideam o sticlă de vin, luam unul dintre cele treizeci şi două de pixuri ale mele şi-mi rescriam puţintel viaţa.

E drept, uneori, cât am făcut asta, l-am urât mai puţin pe Nick. Îmi mai venea câte un impuls de Tipă Dezgheţată, de aia. Uneori Nick venea acasă duhnind a bere sau a dezinfectantul de mâini cu care se freca după coitul cu amanta (nu îndepărta izul cu totul niciodată — cred că-i puţea păsărica ceva de groază fetei ăleia) şi-mi zâmbea cu vinovăţie, tot numai lapte şi miere, şi aproape că gândeam *N-o să mai continui cu asta*. Apoi mi-l imaginam cu ea, în chiloţi tanga, cum îl lăsa s-o degradeze fiindcă se prefăcea a fi Tipa Dezgheţată şi pretindea astfel că-i place să i-o sugă, că-i place fotbalul şi să se facă *muci*. Şi-mi venea în cap, atunci: *Sunt măritată cu un imbecil, cu un bărbat care o să aleagă întotdeauna aia, şi când o să se plictisească de fofoloanca aia gogomană, o să găsească altă fată care se preface că e fata aia, şi n-o să trebuiască să facă nimic greu în toată viaţa lui.*

Şi eram tot mai hotărâtă.

O sută cincizeci şi două de notaţii în total, şi nu cred că i-am pierdut vreodată vocea. Am scris-o cu multă grijă pe Amy din Jurnal. E menită să placă poliţailor, să placă publicului, asta dacă or să se facă publice pasaje. Trebuie să citească jurnalul ăsta ca pe un soi de tragedie gotică. O femeie minunată, cu suflet bun — *cu o viaţă întreagă în faţă, care avea totul,* şi ce se mai zice de femeile care mor — îşi alege partenerul greşit şi *plăteşte preţul ultim*. Trebuie să mă placă. S-o placă pe ea.

Părinţii mei îşi fac griji, sigur că da, dar cum să-mi pară rău pentru ei de vreme ce ei m-au făcut aşa şi apoi m-au părăsit? Niciodată n-au apreciat pe deplin faptul că făceau bani de pe urma existenţei mele, că ar fi trebuit să am drepturi de autor pe chestia asta. Apoi, după ce m-au stors de banii *mei*, părinţii

mei „feminişti“ l-au lăsat pe Nick să mă ducă la dracu-n praznic în Missouri, de parcă aş fi fost roabă ori vreo mireasă comandată prin poştă, sau o proprietate oarecare. Şi mi-au dat şi o mizerie de ceas cu cuc să-mi amintească de ei. *Mersi pentru treizeci şi şase de ani de serviciu credincios!* Merită să creadă că am murit, fiindcă, practic, în starea asta m-au adus: fără bani, fără casă, fără prieteni. Şi ei merită să sufere. Dacă nu poţi să ai grijă de mine cât sunt vie, e ca şi cum m-ai fi omorât cu mâna ta. Exact ca Nick, care a distrus şi a respins, bucată cu bucată, eul meu real — *prea eşti severă, Amy, prea băţoasă, te gândeşti prea mult la lucruri, analizezi prea mult, nu mai ai niciun haz, mă faci să mă simt nefolositor, Amy, mă faci să mă simt rău, Amy.* A decupat hălci din mine cu tăieturi blazate: independenţa, mândria, stima mea de sine. Eu am dat, iar el a luat necontenit. Şi, la schimb, m-a dezrădăcinat din existenţă.

Curviştina, a ales-o pe curviştina aia în locul meu. Mi-a asasinat sufletul, asta ar trebui să fie o crimă. Şi de fapt, chiar este. Din punctul meu de vedere, cel puţin.

14 Joc de cuvinte: „Indian“ se poate referi şi la nativii americani, dar şi la o celebră marcă de motociclete.

Nick Dunne

Şapte zile de la dispariţie

A trebuit să-l sun pe Tanner, avocatul meu nou-nouţ, și să rostesc vorbele care îl vor face să regrete că mi-a acceptat banii: *Cred că nevastă-mea mi-a înscenat ceva.* Nu i-am văzut faţa, dar mi-o pot imagina — ochii rotindu-se în orbite, grimasa, extenuarea unui om care nu aude decât minciuni.

— Ei bine, a zis după o ditamai pauza, o să ajung acolo mâine-dimineaţă la prima oră, și-o desluşim noi — punem totul pe masă — dar între timp ţine-ţi firea, bine? Du-te la culcare și ţine-te tare.

Go i-a urmat sfatul; și-a aruncat pe gât două somnifere și m-a lăsat baltă înainte de ora unsprezece, iar eu m-am ţinut tare, încordat ca un arici pe canapeaua ei. M-am mai dus când și când afară să mă holbez la magazie, cu mâinile în șolduri, de parcă ar fi fost vreun animal de pradă pe care-l puteam speria. Nu știu ce credeam că rezolv cu asta, dar nu mă puteam opri. Stăteam câte cinci minute, cel mult, după care mă duceam afară și mă holbam.

Tocmai mă întorceam de afară, când, la un moment dat, am auzit un ciocănit iute în uşă. Să-mi bag picioarele! Nu era încă miezul nopţii. Gaborii ar fi venit prin faţă — nu? —, iar reporterii încă n-o luaseră la ochi pe Go (dar asta urma să se schimbe, era o chestiune de zile, sau de ore). M-am ridicat nervos, indecis, și stăteam aşa în mijlocul camerei de zi când bătaia s-a auzit iar, mai tare, făcându-mă să înjur în șoaptă; încercam să mă înfurii ca să nu mă sperii. *Descurcă-te, Dunne.*

Am tras de uşă și am deschis-o. Era Andie. Era afurisita de Andie, frumuşică foc, îmbrăcată sexy, nepricepând încă — nepricepând că avea să-mi bage gâtul în ștreang.

— În ștreang, Andie, am zis și am smucit-o înăuntru.

S-a uitat lung la mâna mea de pe braţul ei.

— O să-mi bagi în ștreang nenorocitul de gât.

— Am venit prin spate, a zis.

Când am ţintuit-o cu privirea, nu și-a cerut scuze, s-a îmbăţoşat. Îi vedeam literalmente trăsăturile înăsprindu-i-se.

— Trebuia să te văd, Nick. Ţi-am spus. Ţi-am spus că trebuie să te văd sau să vorbesc zilnic cu tine, iar azi ai dispărut. Mesagerie vocală, mesagerie vocală, mesagerie vocală.

— Dacă nu auzi nimic de la mine e din cauză că nu pot vorbi, Andie. Dumnezeule, am fost la New York să-mi iau un avocat. O să ajungă aici mâine-dimineaţă.

— Ai avocat. Şi asta te-a ţinut aşa de ocupat că nu m-ai putut suna și tu zece secunde?

Îmi venea s-o plesnesc. Am tras aer în piept. Trebuia s-o rup cu Andie. Nu era vorba doar de avertismentele lui Tanner. Soţia mea mă cunoștea: știa că aș fi făcut aproape orice ca să evit o confruntare. Amy se aștepta să fiu prost, să las relaţia să continue — și, în cele din urmă, să fiu prins. Trebuia să-i pun capăt. Dar trebuia s-o fac la perfecţie. *Fă-o să creadă că aşa se cade.*

— Mi-a dat, de fapt, nişte sfaturi importante, am început să zic. Sfaturi pe care nu le pot ignora.

Fusesem aşa de dulce şi iubitor chiar noaptea trecută, la întâlnirea obligatorie din aşa-zisul fort. Îi făcusem atâtea promisiuni, încercasem s-o liniştesc. Aveam s-o iau prin surprindere. Nu se putea sfârşi cu bine.

— Sfaturi? Foarte bine. Şi te-a sfătuit să nu te mai porţi cu mine ca un nesimţit?

Am simţit cum creşte furia în mine; deja totul se transforma într-o ceartă de curtea şcolii. Un bărbat de treizeci şi patru de ani, în mijlocul celei mai urâte nopţi din viaţa lui, şi aveam parte de un *să ne-ntâlnim la vestiare!* cu o fată supărată. Am scuturat-o zdravăn, şi o picătură mică de salivă i-a aterizat pe buza de jos.

— Eu… nu mă-nţelegi, Andie. Nu-i de glumă, e viaţa mea.

— Eu doar… am nevoie de tine, a spus, privindu-şi mâinile. Ştiu că zic asta întruna, dar aşa e. Nu rezist, Nick. Nu pot s-o mai ţin aşa. Mă fac ţăndări. Sunt tot timpul speriată.

Ea era speriată! Mi-am imaginat că bate poliţia la uşă şi uite-mă, cu o fată pe care o regulam în dimineaţa când mi-a dispărut soţia. O căutasem în ziua aceea — nu mai pusesem piciorul în apartamentul ei de când cu acea primă noapte, dar atunci m-am dus glonţ acolo, după ce stătusem ore întregi, cu inima bubuindu-mi în timpane, încercând să mă conving să-i spun lui Amy ce era de spus: *Vreau să divorţăm. Iubesc pe altcineva. Trebuie să punem capăt. Nu pot să mă mai prefac că te iubesc, nu mai vreau faza cu aniversarea — ar fi şi mai rău decât dacă te-aş înşela.* (Ştiu, e discutabil.) Dar tocmai când îmi adunam curajul, Amy mi-o luase înainte cu un discurs despre cum ea încă mă iubeşte (căţea mincinoasă!) şi mă pierdusem cu firea. M-am simţit ultimul mizerabil mincinos şi laş, şi — ăsta-i clenciul — tânjeam după Andie, să mă facă să mă simt mai bine.

Dar acum Andie nu mai era antidotul. Dimpotrivă.

Fata asta se agăţa de mine orbeşte acum, ca o buruiană.

— Uite, Andie, am zis, scoţând cu zgomot aerul din plămâni, fără s-o las să ia loc, ţinând-o lângă uşă. Eşti o persoană foarte specială pentru mine. Te-ai descurcat nemaipomenit de bine cu toate astea… *Fă-o să vrea să te ştie în siguranţă.*

— Vreau să zic… a rostit cu voce tremurătoare, că-mi pare rău pentru Amy. Şi e o nebunie. Ştiu că n-am niciun drept să fiu tristă sau să mă îngrijorez. Şi, pe lângă că-s tristă, mă simt şi vinovată.

Şi-a lipit capul de pieptul meu. M-am retras şi am ţinut-o la o lungime de braţ, ca să trebuiască să se uite la mine.

— Păi, ăsta-i un lucru pe care cred că-l putem rezolva. Cred că e cazul să-l rezolvăm, am zis cu exact cuvintele lui Tanner.

— Ar trebui să mergem la poliţie, a spus. Sunt alibiul tău pentru dimineaţa aceea, o să le spunem şi gata.

— Eşti alibiul meu pentru cam o oră din dimineaţa aceea, am zis. N-a mai văzut-o şi auzit-o nimeni pe Amy de la unsprezece, din seara de dinainte. Poliţia

poate să spună că am omorât-o înainte să ne vedem.

— E dezgustător.

Am ridicat din umeri. M-am gândit, un moment, să-i spun cum stă treaba cu Amy — *mi-a înscenat totul* — dar am renunţat pe dată. Andie nu putea juca la nivelul lui Amy. Ar fi vrut să-mi fie parteneră şi m-ar fi tras în jos. Ar fi fost un punct vulnerabil. I-am pus iar palmele pe braţe şi m-am lansat iarăşi în discurs.

— Uite, Andie, suntem amândoi extraordinar de stresaţi şi presaţi, şi asta mai ales din cauza vinovăţiei. Andie, chestia e că noi suntem oameni buni. Suntem atraşi unul de altul, cred, fiindcă avem valori similare. Să ne purtăm bine cu ceilalţi, să facem ce trebuie. Şi acum ştim că nu e bine ce facem noi.

Expresia ei vulnerabilă şi plină de speranţă s-a schimbat — ochii umezi, atingerea blândă, toate au dispărut; ceva straniu, o umbră întunecată, i-a apărut pe figură.

— Trebuie să terminăm, Andie. Cred că amândoi o ştim. E foarte greu, dar aşa e decent. Cred că, dacă am gândi limpede, ăsta e sfatul pe care ni l-am da. Oricât de mult te-aş iubi, sunt încă însurat cu Amy. Trebuie să fac ce e bine.

— Şi dacă e găsită?

N-a spus *vie sau moartă*.

— Asta o să discutăm atunci.

— Atunci! Şi pân-atunci ce facem?

Am strâns neputincios din umeri: *Până atunci, nimic.*

— Ce, Nick? Mă car dracului?

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa.

— Dar asta înseamnă, a zis cu un zâmbet dispreţuitor.

— Îmi pare rău, Andie. Nu cred că-i bine pentru mine să fim împreună în perioada asta. E periculos şi pentru mine, şi pentru tine. Nu-mi pică bine la conştiinţă. Asta e, aşa mă simt.

— Daa? Dar cum mă simt eu ştii?

A făcut ochii mari, şi lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Mă simt ca o studentă proastă pe care ai început s-o fuţi fiindcă te plictiseai de nevastă, şi ţi-a convenit de minune. Puteai să te duci acasă la Amy, să mănânci de cină, să te prosteşti în băruleţul tău cumpărat cu banii ei şi după aceea să te vezi cu mine la casa tatălui tău pe moarte şi să-ţi dai drumul pe ţâţele mele fiindcă, sărăcuţul, consoarta cea haină nu te-ar fi lăsat să faci una ca asta.

— Andie, ştii că nu asta-i…

— Eşti un rahat cu ochi. Şi cică ai fi bărbat…

— Andie, te rog.

Stăpâneşte-te, Nick.

— Cred că n-ai apucat să vorbeşti despre lucrurile astea şi ţi-au cam inflamat mintea un pic…

— Du-te în mă-ta! Crezi că-s vreo puştoaică dobitoacă, o elevă de doi bani pe care-o poţi *dirija* cum vrei? Te-am susţinut în toate astea — toate discuţiile că ai putea să fii un *ucigaş* — şi acum gata, e cam prea greu pentru tine? Nu, *nu*. Nu te las eu să vorbeşti despre conştiinţă şi decenţă şi vinovăţie, să simţi că

faci ce e bine. Mă înţelegi? Fiindcă eşti un *rahat*, un egoist mincinos şi fricos.

Mi-a întors plângând spatele, suspinând tare şi scoţând aer din piept cu vaiete scurte; am încercat s-o opresc, am prins-o de braţ.

— Andie, eu nu aşa voiam să…

— Ia-ţi mâinile! Ia-ţi mâinile de pe mine.

A dat să se îndrepte spre uşa din spate, şi parcă vedeam ce urma să se întâmple, ura şi jena emanând precum căldura din ea, ştiam că o să bea o sticlă sau două de vin şi-o să povestească poate cuiva, vreunei prietene sau maică-sii, şi totul avea să se întindă ca o infecţie.

I-am tăiat calea spre uşă — *Andie, te rog* — a dat să mă pălmuiască, i-am prins mâna, doar ca să mă apăr. Am început să dăm din mâini în sus şi-n jos, în sus şi-n jos, ca nişte parteneri de dans care o luaseră razna.

— Lasă-mă să plec, Nick, sau îţi jur că…

— Mai stai un minut. Ascultă-mă doar.

— Lasă-mă să plec, ţi-am spus!

Şi-a apropiat faţa de a mea ca şi cum ar fi vrut să mă sărute. Dar m-a muşcat. Am zvâcnit înapoi şi ea s-a năpustit pe uşă afară.

Amy Elliott Dunne

Cinci zile de la dispariţie

Poţi să-mi spui Amy din Ozark. Stau pitită în Cabanele Ascunse (oare a existat vreodată un nume mai potrivit?), liniştită, şi aştept ca toate capcanele şi laţurile pe care le-am aşezat să-şi facă treaba.

M-am dezbărat de Nick, şi totuşi mă gândesc la el mai mult ca oricând… Azi-noapte, la ora zece şi patru minute, mi-a sunat telefonul preplătit. (Da, Nick, nu eşti singurul care ştie bătrânul truc al „telefonului secret“.) Era compania de securitate. N-am răspuns, evident, dar ştiu acum că Nick a ajuns până la casa lui tăică-său. Indiciul 3. Am schimbat codul cu trei săptămâni înainte să dispar şi mi-am pus la numărul de contact telefonul meu secret. Mi-l închipui pe Nick, cu indiciul în mână, intrând în casa aia prăfuită, cu miros de stătut, şi încurcându-se în codul de la alarmă… şi apoi timpul a trecut. Bip-bip — bip! Telefonul lui e trecut ca rezervă, dacă nu pot fi contactată eu (şi evident, nu pot fi).

A declanşat deci alarma şi a vorbit cu cineva de la companie, aşa că e înregistrat acum că a fost în casa lui taică-său după ce-am dispărut. Asta-i bine pentru plan. Nu-i o probă beton, dar nici nu trebuie. Am lăsat deja destul pentru poliţie ca să construiască un dosar împotriva lui Nick: locul faptei măsluit, sângele şters, facturile de la carduri. Până şi cel mai incompetent departament de poliţie le-ar găsi. Noelle o să trâmbiţeze cât de curând vestea că sunt gravidă (dacă n-o fi făcut-o deja). E destul, odată ce poliţia o descoperă pe Andie cea Abilă (abilă la supt pula la comandă). Aşa că restul chestiilor sunt doar aşa, bonus, de dat cu tifla. Capcane amuzante. Îmi place că-s o femeie-capcană.

Ellen Abbott face parte de asemenea din plan. Cel mai mare show de investigaţie criminalistică din ţară. O ador pe Ellen Abbott, îmi place mult cât de protectoare şi maternă devine cu toate femeile acelea dispărute din emisiuni, şi cum devine furibundă, ca un câine turbat, odată ce amuşină un suspect, de obicei soţul. E vocea americană a dreptăţii femeieşti. Tocmai de aceea mi-ar plăcea să se apuce şi de povestea mea. Publicul trebuie întors împotriva lui Nick. Face parte din pedeapsă la fel ca închisoarea, dragul de Nicky — care-şi face atâta sânge rău dacă-l iubeşte lumea sau nu — să ştiu că e urât de absolut toţi. Şi am nevoie de Ellen ca să mă ţină la curent cu ancheta. Mi-a găsit poliţia jurnalul? Ştiu despre Andie? Au scos la iveală asigurarea de viaţă umflată? E partea cea mai grea: să aşteptţi ca prostovanii să se prindă odată.

Dau drumul la televizorul din cămăruţa mea cam o dată pe oră, nerăbdătoare să aflu dacă Ellen a preluat povestea mea. Trebuie, nu văd cum ar putea rezista. Sunt drăguţă, Nick e drăguţ şi el, şi am cârligul cu *Uimitoarea Amy*. Apare chiar înainte de amiază, promiţând un reportaj trăsnet. Rămân în faţa ecranului, mâncându-l din priviri: hai, grăbeşte-te, Ellen. Sau grăbeşte-te, *Ellen*. Avem asta în comun: suntem şi persoane, şi entităţi. Amy şi *Amy*, Ellen şi *Ellen*.

Reclamă la tampoane, reclamă la detergenţi, reclamă la absorbante, reclamă la curăţător de geamuri. Ai zice că femeile nu fac decât să sângereze şi să cureţe

prin casă.

Şi, în sfârşit, iată-mă! Debutul meu!

Ştiu din secunda în care apare Ellen, dându-şi aere de parc-ar fi Elvis, că o să fie ca lumea. Câteva fotografii superbe cu mine, o imagine cu Nick, rânjetul lui nebunesc care spune *iubiţi-mă!*, de la prima conferinţă de presă. Ştire: S-au făcut căutări în mai multe locuri, fără succes, ale „femeii tinere şi frumoase, căreia nu-i lipsea nimic în viaţă“. Ştire: Nick şi-a dat deja singur în cap. S-a pozat ca prostul cu o localnică, în timpul căutărilor. E clar că asta a revoltat-o pe Ellen, fiindcă e *foc şi pară*. Şi uite-l şi pe Nick, în versiunea lui drăgălaşă, versiunea *sunt idolul tuturor femeilor*, cu faţa lipită de a femeii ăleia, de parcă s-ar fi pozat în vacanţă.

Ce idiot. Şi ce-mi place!

Ellen Abbott face mare caz de faptul că grădina noastră din spate dă direct spre Mississippi. Mă întreb dacă a răsuflat ceva spre ea — căutările lui Nick pe computer, care m-am asigurat că includ şi un studiu despre strâmtorile şi barajele de pe râu, ca şi o căutare pe Google, folosind cuvintele *corp plutire râul Mississippi*. Am vrut să subliniez asta. S-ar putea întâmpla — destul de puţin probabil, dar există precedente — ca fluviul să-mi poarte cadavrul tocmai până la ocean. M-am simţit chiar tristă gândindu-mă la asta, imaginându-mi trupul subţire, gol şi albicios plutind, tras de curenţi, cu o colonie de melci prinsă de piciorul dezgolit şi părul vălurindu-se precum iarba de mare, până ce ajung la ocean şi cad în adânc, tot mai în adânc, până la fund, cu pielea umflată de apă decojindu-mi-se în fâşii moi, şi apoi dispariţia trupului meu în curenţi, dizolvat ca o acuarelă, până ce nu mai rămân decât oasele.

Dar sunt romantică. În viaţa reală, dacă Nick m-ar fi ucis, cred că mi-ar fi băgat corpul într-un sac menajer şi m-ar fi cărat la vreo groapă de gunoi, pe o rază de o sută de kilometri, şi m-ar fi azvârlit, pur şi simplu, acolo. Ba încă ar mai fi luat şi alte lucruri cu el — prăjitorul de pâine stricat care nu mai merită reparat, un vraf de casete vechi VHS pe care tot voia să le arunce — să facă drumul eficient.

Şi eu învăţ să trăiesc destul de eficient. O fată, când e moartă, trebuie să facă economii. Am avut timp să planific, să pun ceva bani deoparte: mi-am oferit douăsprezece luni bune din momentul în care am decis să dispar şi dispariţia în sine. De asta sunt prinşi cei mai mulţi criminali: n-au disciplina aşteptării. Am 10 200 de dolari, bani gheaţă. Dacă aş fi scos 10 200 de dolari într-o lună, s-ar fi observat. Dar am ciugulit de pe cardurile de credit pe care le-am făcut pe numele lui Nick — care or să-l facă să arate lacom şi plin de ascunzişuri — şi am mai scos alţi 4 000 din contul nostru, în mai multe luni: câte 2–300, nimic care să atragă atenţia. I-am mai furat lui Nick din buzunare, acum 20 de dolari, altă dată 10, şi mi-am făcut lent şi intenţionat o rezervă — e ca în planul ăla de economii în care pui în fiecare dimineaţă banii pe care i-ai da pe o cafea la Starbucks într-un borcan şi ai, la finalul anului, 1 500 de dolari. Şi mai şterpeleam şi din borcanul cu bacşişuri, când treceam pe la Bar. Sunt sigur că Nick dădea vina pe Go şi Go pe Nick, dar nu zicea niciunul nimic fiindcă le părea rău unul pentru celălalt prea mult.

Dar sunt grijulie cu banii, asta voiam să zic. Am suficienţi cât să-mi ajungă până ce mă sinucid. O să stau ascunsă destul cât să-l văd pe Lance Nicholas Dunne ajuns un paria, să-l văd arestat, judecat, dus la închisoare, perplex în uniforma portocalie şi cătuşe. Să-l văd pe Nick foindu-se şi asudând şi jurându-se că-i nevinovat. După aceea o s-o apuc înspre sud pe râu, unde o să-mi dau întâlnire cu cadavrul meu, cu Falsa Amy din Golful Mexic. O să mă înscriu la o croazieră din aia cu băutură gârlă — ceva care să mă ducă unde trebuie, dar fără să am nevoie să-mi declin identitatea. O să-mi torn pe gât un păhăroi de gin cu gheaţă, o să înghit somnifere şi, când nu se uită nimeni, o să mă răstorn în liniște pe-o parte, peste bord, cu buzunarele pline de pietre ca Virginia Woolf. E nevoie de disciplină să te îneci, dar disciplina e numele meu mijlociu. S-ar putea să nu-mi descopere niciodată trupul, sau să ies la suprafaţă după săptămâni, după luni — dezintegrată până la punctul la care să nu mi se mai poată stabili data exactă a morţii — şi voi furniza astfel o ultimă dovadă pentru ca Nick să fie suit pe masă, să i se injecteze otrava şi să moară.

Mi-ar plăcea să mai zăbovesc ca să-l văd mort dar, ţinând seama de sistemul nostru de justiţie, asta ar putea să dureze ani, şi n-am atâţia bani, nici atâta rezistenţă. Sunt gata să mă alătur Speranţelor.

Deja m-am abătut un pic de la planul meu de cheltuieli. Am dat cam 500 de dolari ca să-mi înfrumuseţez cabana — aşternuturi bune, o veioză ca lumea, prosoape care nu sunt scorţoase de atâta înălbit. Dar încerc să accept ce mi se oferă. La câteva cabane mai încolo e un tip taciturn, un hipiot cu faţă de muntean, mare drumeţ profesionist — are ditamai bărboiul, inele turcoaz şi o chitară la care mai cântă seara pe veranda din spate. Zice că-l cheamă Jeff, aşa cum şi eu zic că mă cheamă Lydia. Ne zâmbim în treacăt, dar îmi aduce peşte. Deja mi-a adus de câteva ori, într-o pungă frigorifică uriaşă, cu iz proaspăt dar curăţat deja şi fără cap. „Peşte proaspăt!“ zice şi bate la uşă, şi dacă nu deschid imediat dispare şi lasă punga pe trepte. Gătesc peştele într-o tigaie decentă, cumpărată de la Walmart, şi nu-i rău deloc, plus că e şi gratis.

— De unde ai peştele ăsta? l-am întrebat.

— De unde se ia, a zis.

Dorothy, care lucrează la recepţie şi mă place deja, îmi aduce roşii din grădină. Mănânc tomate care miros a pământ şi peşte care miroase a lac. Mă gândesc: la anul Nick o să fie închis într-un loc care miroase doar a interior. Mirosuri chimice: deodorant, pantofi vechi, mâncăruri sleite, saltele puturoase. Frica lui cea mai mare, groaza vieţii lui: să ajungă la închisoare, să ştie că n-a făcut nimic, dar să nu poată dovedi asta. Coşmarurile lui Nick au avut mereu de-a face cu nedreptăţi la adresa lui: se teme să nu fie prins, să nu ajungă victima unor forţe pe care nu le poate controla.

După asemenea vise se trezeşte şi începe să se plimbe prin casă, apoi se îmbracă şi iese, umblă pe străzi sau prin vreun parc — din New York, din Missouri — o apucă pe unde-i vine. E un om al spaţiilor deschise, chiar dacă el însuşi nu-i tocmai genul „în aer liber“. Nu-i excursionist, nu se duce cu cortul, nu ştie să facă focul. N-ar şti să prindă un peşte şi să mi-l aducă. Dar îi place opţiunea, îi place alegerea. Vrea să ştie că se poate duce afară, chiar dacă în loc

de asta alege să se proţăpească pe canapea şi să urmărească lupte în cuşcă timp de trei ore.

Mă întreb şi ce-o fi cu curvişţina aia. Andie. Am crezut că n-o să ţină mai mult de trei zile. Că n-o să poată rezista să nu *dea mai departe*. Ştiu că-i place să *dea mai departe*, fiindcă sunt prietenă cu ea pe Facebook — cu nume inventat (Madeleine Elster, na!), cu poză dintr-o reclamă la ipoteci imobiliare (blondă, zâmbitoare, beneficiară a celei mai scăzute rate din istorie). Acum patru luni, Madeleine a cerut aşa, la întâmplare, să fie prietenă cu Andie, iar Andie, biata căţeluşă, a acceptat, aşa c-o ştiu destul de bine pe fetiţa asta şi pe prietenaşii ei, cărora le place câte-un pui de somn, iaurtul grecesc şi pinotul grigio, şi le mai place să-şi împărtăşească astea unii altora, pe site. Andie e fată bună, asta însemnând că nu postează poze cu ea la „distracţie“, şi nici mesaje lascive. Păcat că-i aşa. Când o să fie dată în vileag că-i iubita lui Nick, aş fi preferat ca presa să dea peste poze cu ea pupându-se cu fete sau cu aţă-n fund; ar fi fost mai uşor de fixat în postura de distrugătoare de cămine.

Distrugătoare de cămine. Căminul meu era cam şubred, dar încă nu distrus când a început să-mi sărute soţul, să-i bage mâna în nădragi, să se strecoare în pat cu el. Să-i ia pula în gură până la cotor, ca să se simtă el mare şi tare în timp ce ea se îneacă. Să i-o ia în cur, adânc. Să primească jeturi de sloboz pe faţă şi pe ţâţe şi apoi s-o lingă, *miam*. S-o ia şi iar s-o ia. Aşa e genul ei. Sunt împreună de mai bine de un an. La fiecare zi liberă. I-am parcurs facturile de la carduri (cele reale) ca să văd ce i-a luat de Crăciun, dar s-a dovedit şocant de grijuliu. Mă întreb cum e să fii o femeie al cărei cadou de Crăciun trebuie cumpărat cu bani gheaţă. Eliberator. O fată care nu apare în acte e o fată care nu trebuie să cheme instalatorul, să asculte văicăreli despre programul infernal de la muncă ori să-i reamintească la nesfârşit să ia şi nişte afurisită de mâncare pentru pisică pe drum.

Am nevoie ca ea să cedeze. Am nevoie ca 1) Noelle să spună cuiva despre sarcina mea; 2) poliţia să găsească jurnalul; 3) Andie să spună cuiva despre aventură. Am transformat-o într-un stereotip, presupun — am vrut să cred că o fată care pune posturi despre ce face ea de câteva ori pe zi n-ar înţelege cu adevărat ce e acela un secret. A mai făcut menţiuni în treacăt, pe cont, despre soţul meu:

Azi l-am văzut pe Domnul Arătos.

(Hai, zi-ne!)

(Când îl cunoaştem şi noi pe armăsarul ăsta?)

(Bridget a dat „like“!)

Un sărut de la un bărbat de vis face totul mai bun.

(Cât de adevărat!)

(Când îl cunoaştem şi noi pe Bărbatul Visurilor?)

(Bridget a dat „like“!)

Dar, pentru o fată din generaţia ei, a fost surprinzător de discretă. E fată bună (pentru o pizdă nenorocită). Mi-o şi închipui, cu feţişoara aia în formă de inimă înclinată într-o parte, cu sprâncenele îmbinate blând. *Aş vrea să ştii că eu sunt de partea ta, Nick. Sunt aici pentru tine.* Probabil că i-a copt şi prăjiturele.

Camerele de la *Ellen Abbott* trec acum peste centrul de voluntari, care arată un pic cam ponosit. O corespondentă vorbește despre dispariţia mea, care „a zguduit acest orășel“ și, în spatele ei, văd o masă înţesată cu mâncare de casă și prăjituri pentru bietul Nicky. Chiar și acum nemernicul are parte de femei care-i poartă de grijă. Femei disperate care caută o fisură. Un bărbat arătos și deznădăjduit — bun, și-o fi omorât poate nevasta, dar nu *știm* asta. Nu știm sigur. Deocamdată e o ușurare să aibă un bărbat pentru care să gătească, echivalentul, la patruzeci și ceva de ani, al plimbatului cu bicicleta pe dinaintea casei băiatului drăguţ.

Arată din nou poza pe telefon cu Nick rânjind. Mi-o imaginez pe târfa aia de oraș mic în bucătăria ei. Singuratică, sclipitoare — cum frământă și coace aluaturi în vreme ce poartă o conversaţie imaginară cu Nick: *Nu, de fapt am patruzeci și trei. Nu, serios că atâta am! Nu, nu prea dau buzna bărbaţii, chiar nu, bărbaţii din oraș nici nu-s așa de interesanţi, majoritatea…*

Simt că mă împunge gelozia pe femeia aceea, cu obrazul lipit de al soţului meu. Arată mai bine decât arăt eu acum. Mănânc batoane Hershey și mă bălăcesc cu orele în piscină, sub văpaia soarelui, iar clorul îmi face pielea de cauciuc, precum a focilor. M-am bronzat mai tare ca niciodată — n-am mai avut nuanţa asta de bronz profund, negricios. O piele bronzată e o piele avariată, și nimeni nu se dă în vânt după riduri la o femeie; mi-am petrecut viaţa unsă temeinic cu loţiune de protecţie solară. Dar mi-am permis să mă înnegresc un pic înainte să dispar și acum, după cinci zile, sunt maronie. „Cafenie ca o cafeluţă!“ zice administratoarea, bătrâna Dorothy. „Eşti ca o cafeluţă!“ zice încântată când mă duc să plătesc în numerar chiria pe următoarea săptămână.

Pielea mi s-a întunecat la culoare, am o tunsoare-castron de culoarea blăniţei de șoarece și ochelari de tocilară. Am luat cinci kilograme în greutate în lunile de dinainte să dispar — mascate bine de rochiile de vară, nu că soţul meu cel neatent ar fi observat — și m-am mai îngrășat deja încă un kilogram de atunci. Am avut grijă să nu fac nicio poză cu mine în lunile de dinainte, ca publicul să nu știe decât de palida, subţirica de Amy. E clar că nu mai sunt așa. Uneori îmi simt fundul mișcându-se de capul lui, când păşesc. Mi se zgâlţâie carnea, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Corpul meu a fost de o economie perfectă, frumoasă, cu fiecare trăsătură bine calibrată, cu toate în echilibru. Nu-i duc dorul. Nu-mi duc dorul mie uitându-mă la mine. E o ușurare să intri într-o băcănie și apoi să ieși fără ca vreun gură-cască de pe acolo, cu vestă de flanel, să-mi arunce priviri libidinoase și să bolborosească replici misogine, ca niște râgâieli cu iz de nacho și brânză. Acum nu-i nimeni nepoliticos cu mine, dar nici politicos. Nu face nimeni nimic exagerat, nu chiar, nu ca altădată.

Sunt opusa lui Amy.

Nick Dunne

Opt zile de la dispariţie

Răsăritul m-a prins cu un cub de gheaţă apăsat pe obraz. Au trecut ore, şi tot simt muşcătura: două împunsături mici, de parcă m-ar fi capsat. Nu m-am putut duce după Andie — era un lucru mai riscant decât furia ei — aşa că, în cele din urmă, am sunat-o.

Controlată, trebuie controlată.

— Andie, îmi pare aşa de rău, nu ştiu ce să fac, nu ştiu ce se întâmplă. Te rog, iartă-mă. Te rog.

N-ar fi trebuit să las mesaj, dar după aceea m-am gândit: *Poate are sute de mesaje de la mine salvate, cine ştie.* Sfinte Dumnezeule, dacă ar face o selecţie cu cele mai porcoase, avântate şi drăgăstoase… orice femeie din orice juriu m-ar trimite la puşcărie doar pentru asta. Una e să ştiu că-s un soţ care înşală şi alta e să-mi aud vocea gravă de profesor povestindu-i tinerei mele studente despre uriaşul şi ţeapănul meu…

Am roşit în lumina zorilor. Cubul de gheaţă s-a topit.

M-am aşezat pe treptele de la intrare ale casei lui Go şi am început s-o sun pe Andie din zece în zece minute, fără rezultat. Nu-mi venea să dorm, nervii îmi erau întinşi şi ţepoşi ca sârma ghimpată, când, la 6:12 dimineaţa, Boney a apărut cu maşina pe alee. N-am zis nimic şi am lăsat-o să înainteze spre mine, cu două pahare de plastic în mână.

— Hei, Nick, ţi-am luat nişte cafea. Am trecut să văd ce mai faci.

— Da, sigur.

— Ştiu că ai primit o lovitură puternică, probabil. Cu ştirea despre sarcină.

Mi-a turnat două cutiuţe de frişcă în pahar, cu gesturi elaborate, şi mi-a întins cafeaua.

— Aia ce-i? a zis şi a arătat spre obrazul meu.

— La ce te referi?

— Vreau să spun, Nick, ce nu-i în regulă cu faţa ta? Ai o chestie mare şi roz pe…

S-a dat mai aproape, m-a apucat de obraz.

— E ca un semn de muşcătură.

— O fi un coş. Îmi ies coşuri când mă stresez.

— Îhâm, a zis, amestecând în cafea. Ştii că-s de partea ta, Nick, da?

— Oho, cum să nu.

— Sunt, pe bune. Aş vrea să ai încredere. Doar că — ajung la punctul la care n-o să te mai pot ajuta dacă nu ai încredere în mine. Ştiu că sună a replică de poliţai, dar ăsta-i adevărul.

Am rămas aşa, un fel de tovarăşi stranii şi tăcuţi, sorbindu-ne cafelele.

— Hei, voiam deci să ştii, înainte să auzi de altundeva, a zis pe un ton repezit. Am găsit poşeta lui Amy.

— Ce?

— Da, fără bani, dar cu datele ei, cu telefonul. În Hannibal, din toate locurile. Pe malul râului, la sud de debarcaderul pentru vapoarele cu aburi.

Credem așa: cineva a vrut să ne facă să credem că ar fi fost aruncată în râu de infractor la ieșirea din oraș, de pe podul ce dă spre drumul către Illinois.

— *Să vă facă să credeţi?*

— N-a fost complet scufundată. În partea de sus încă sunt amprente, lângă fermoar. Uneori amprentele mai rezistă și la apă, dar… te scutesc de detaliile de laborator, zic doar că teoria ar fi că poșeta a fost lăsată pe ţărm ca să ne asigurăm că-i găsită.

— Pare că-mi spui asta cu vreun motiv.

— Amprentele pe care le-am găsit erau ale tale, Nick. Lucru care nu-i așa de nebunesc — bărbaţii bagă mereu mâna prin genţile nevestelor. Dar totuși — a zis și a râs, de parcă i-ar fi venit o idee măreaţă — trebuie să te întreb: n-ai fost cumva prin Hannibal recent?

A zis-o cu o încredere atât de firească, încât am avut o străfulgerare: un dispozitiv de urmărire al poliţiei ascuns pe undeva pe sub podeaua mașinii, care-mi fusese plantat în dimineaţa când plecasem în Hannibal.

— De ce, mă rog, m-aș duce în Hannibal ca să scap de poșeta nevesti-mii?

— Să zicem că ai omorât-o și ai aranjat locul crimei acasă, încercând să ne faci să credem că ar fi atacat-o un străin. Dar după aceea, când ţi-ai dat seama că începem să te suspectăm, te-ai gândit să plantezi ceva ca să ne abaţi privirea. Asta-i teoria. Numai că, la punctul ăsta, vreo câţiva dintre băieţii mei sunt așa de siguri că ai făcut-o, încât or să scornească orice ipoteză care se potrivește. Lasă-mă deci să te ajut: ai fost prin Hannibal în ultima perioadă?

Am scuturat din cap.

— Trebuie să vorbești cu avocatul meu. Tanner Bolt.

— *Tanner Bolt?* Eşti sigur că vrei s-o apuci pe calea asta, Nick? Mie mi se pare că am fost destul de onești cu tine pân-acum, că am fost chiar deschiși. Păi Bolt, ăsta-i… ăsta-i soluţia disperată. Pe el îl cheamă tipii care-s vinovaţi.

— Aha. Păi e clar că-s suspectul vostru principal, Rhonda. Trebuie să am grijă de mine.

— Hai să ne vedem toţi când ajunge, OK? Să discutăm toate astea.

— Evident, ăsta-i și planul nostru.

— Omul cu planul, a zis Boney. Păi aștept, atunci.

S-a ridicat și, în timp ce se îndepărta, mi-a strigat:

— Nucul-vrăjitorilor, ăla-i bun la coșuri.

O oră după aceea s-a auzit soneria, și în prag l-am văzut pe Tanner Bolt, într-un costum de un albastru-șters; ceva îmi spunea că așa se îmbracă în călătoriile lui „către Sud“. Cerceta împrejurimile, măsura din priviri mașinile de pe alei, evalua casele. Îmi amintea, într-un fel, de soţii Elliott — mereu analizând și examinând. Un creier fără întrerupător.

— Arată-mi, mi-a zis Tanner înainte să apuc să-l salut. Du-mă la magazie — dar nu veni cu mine, și nici nu te mai apropia de locul ăla. Apoi o să-mi povestești totul.

Ne-am așezat la masa din bucătărie — eu, Tanner și Go, abia trezită, aplecată peste prima ceașcă de cafea a zilei. Am împrăștiat pe masă toate indiciile lui Amy, ca un ghicitor inabil în cărţi de tarot.

Tanner s-a lăsat spre mine, cu mușchii gâtului încordaţi.

— OK, Nick, pledează-ţi cazul! a zis și a împuns cu arătătorul în masă. Fiindcă nu merg mai departe cu puţa într-o mână și o poveste trăsnită despre înscenări în cealaltă. Decât dacă mă convingi. Decât dacă merge.

Am tras aer în piept, cu putere, și mi-am adunat gândurile.

— Înainte să începem, am zis, trebuie să înţelegi un lucru de căpătâi despre Amy: e al naibii de inteligentă. Creierul îi zumzăie, nu-i funcţionează niciodată la un singur nivel. E ca și cum ai avea un șantier arheologic și ai săpa la nesfârșit: crezi că ai ajuns la stratul final, mai dai o dată cu târnăcopul și descoperi un strat cu totul nou. O galerie de mină cu un labirint de tunele și puţuri fără fund.

— Bun, a zis Tanner. Așadar…

— Al doilea lucru pe care trebuie să-l știi despre Amy e că, după ea, are dreptate mereu. E unul dintre oamenii ăia care nu greșește niciodată, îi place la nebunie să dea lecţii și să împartă pedepse.

— Bun, în regulă, deci…

— Lasă-mă să-ţi spun o poveste, nu durează mult. Cam cu trei ani în urmă mergeam cu mașina spre Massachusetts. Traficul era groaznic, te mânca de viu, și un camionagiu i-a arătat lui Amy degetul mijlociu — nu voia să-i facă loc —, apoi a ţâșnit și i-a tăiat faţa. Nimic periculos, dar tot te băga în sperieţi o secundă. Știi plăcuţele alea de pe spatele camioanelor: *Cum conduc?* M-a pus să sun și să le dau numărul de înmatriculare. M-am gândit că se termină aici. Peste două luni — două *luni* — am intrat la noi în dormitor și am dat peste Amy la telefon, repetând numărul ăla. Avea o istorie întreagă: călătorea cu copilul de doi ani, iar șoferul mai că o scosese în decor. A zis că e la al patrulea apel. A zis că studiase chiar rutele companiei de transport ca să aleagă autostrăzile corecte pentru aproape-accidentele false. Se gândise la tot. Era foarte mândră. Urma să obţină concedierea tipului ăluia.

— Isuse, Nick, a bolborosit Go.

— E o poveste foarte… lămuritoare, Nick, a spus Tanner.

— Doar un exemplu.

— Așa, și acum ajută-mă să pun în ordine toate astea, a zis. Amy descoperă că o înșeli. Își falsifică moartea. Face ca așa-zisul loc al faptei să arate destul de dubios cât să stârnească îndoieli. Te-a tras în piept cu cardurile de credit și asigurarea de viaţă și micuţa ta vizuină plină cu podoabe din spate…

— Se ia la harţă cu mine în noaptea de dinainte să dispară și se așază lângă geamul deschis, ca să ne audă vecinii.

— De ce v-aţi certat?

— Pe motiv că-s un nenorocit. Același motiv, de fapt, ca întotdeauna. Ce n-a auzit vecina e că Amy s-a scuzat după aceea — fiindcă Amy n-a vrut să audă asta. Ţin minte că am rămas uimit de-a binelea, a fost cea mai rapidă împăcare din câte am avut vreodată. Și de dimineaţă îmi făcea clătite, al naibii, să-ţi dai palme, nu alta.

Am văzut-o iar, la plită, lingându-și zahăr pudră de pe degetul mare, fredonând ceva în legea ei, și m-am văzut pe mine ducându-mă la ea și

zgâlţâind-o până ce…

— OK, și vânătoarea de comori? a zis Tanner. Aici care-i ipoteza?

Indiciile erau despăturite pe masă. Tanner a luat vreo câteva între degete și le-a lăsat să cadă.

— Toate astea sunt doar răutăţi în plus, am zis. Îmi știu consoarta, credemă. Știa că trebuie să organizeze o vânătoare de comori, altfel ar fi dat de bănuit. Şi-a făcut-o, și evident că are optsprezece sensuri diferite. Uite, numai, primul indiciu.

Că sunt a ta studentă îmi imaginez
Şi tu profesor, plin de farmec și deștept
Cu mintea (și cu trupul) te visez.
Nu ţi-aș aduce flori, să fiu a ta elevă
Ci ţi-aș da, poate, doar o dulce oră în birou.
Așa că haide, vino, te aștept
Ce este viaţa să te-nvăţ din nou.

— E Amy sută la sută. Citesc asta, mă gândesc: *ehei, nevastă-mea flirtează cu mine.* Nu. Se referă de fapt la infidelităţile mele cu Andie. Primul bobârnac. Așa că mă duc acolo, la biroul meu, cu Gilpin, și ce mă așteaptă? O piesă de lenjerie femeiască. Nici vorbă să fie măsura lui Amy — poliţaii au întrebat pe toată lumea ce măsură purta și nu-mi dădeam seama de ce.

— Dar Amy n-avea de unde să știe că Gilpin o să fie cu tine, s-a încruntat Tanner.

— Era o șansă mare, a intervenit Go. Indiciul Unu făcea parte din *scena propriu-zisă a crimei* — poliţia știa deci de el — și are în el cuvintele *în birou*. E logic să se fi dus acolo, cu sau fără Nick.

— Deci ai cui chiloţei sunt? a întrebat Tanner.

Go a strâmbat din nas la cuvântul *chiloţei*.

— Cine știe? Am presupus că ar fi ai lui Andie, dar… probabil că Amy i-a cumpărat de undeva. Ce-i important e că nu-s pe măsura lui Amy. Fac să se creadă că în birou s-a întâmplat ceva nepotrivit, cu cineva care nu e nevastă-mea. Bobârnacul numărul doi.

— Şi dacă poliţiștii n-ar fi mers cu tine când te-ai dus la birou? Sau dacă nu observa niciunul chiloţii? a întrebat Tanner.

— Ei nu-i *pasă*, Tanner! Vânătoarea asta de comori e mai ales pentru amuzament. Nu-i trebuie. Şi-a dat atâta silinţă numai ca să se asigure că-s un milion de indicii incriminatoare în circulaţie. Iar îţi zic, ar trebui s-o cunoști pe nevastă-mea: e genul care-și ia o groază de precauţii.

— OK, Indiciul Doi, a făcut Tanner.

Gândește doar: sunt moartă după tine
O viaţă-n care nu ești tu în cap nu-mi vine
M-ai dus aici să-mi povestești, doar mie
Isprăvile-ţi de prin copilărie
Cu pantalonii peticiţi și șapca ta cu cozoroc.
Şi lasă-i pe ceilalţi în treaba lor:
Sărută-mă cu drag, încetișor, cu foc.

— Ăsta-i Hannibal, am zis. Am fost cu Amy acolo, odată, şi se poate înţelege aşa, dar în acelaşi timp e unul din locurile în care am avut… relaţii cu Andie.

— Şi n-ai sesizat nimic alarmant?

— Nu, atunci nu, biletele pe care le primisem de la Amy mă făcuseră prea visător. Doamne, fata asta mă ştie pe dinafară. Ştie exact ce vreau să aud. Eşti *inteligent*. Eşti *amuzant*. Şi cât s-o fi distrat ştiind că *se mai poate* juca în halul ăsta cu mintea mea. Şi încă de la distanţă. Eram, vreau să zic… Dumnezeule, propriu-zis mă îndrăgosteam din nou de ea.

Mi s-a încleştat, o clipă, gâtlejul. Povestea grotescă despre bebelușul dezgustător și semidezbrăcat al amicei ei Insley. Amy știa ce-mi plăcuse cel mai mult la noi, pe vremea când încă-mi plăcea de noi: nu momentele grandioase, nu cele Romantice cu R mare, ci glumiţele noastre secrete. Şi acum le folosea împotriva mea și pe astea.

— Şi mai ştii ceva? am zis. Tocmai au găsit poşeta lui Amy în Hannibal. Sunt al naibii de sigur că m-o fi văzut cineva pe-acolo. Ce naiba, doar am plătit un tur cu cardul. Deci, iar, o dovadă, și Amy s-a asigurat că pot fi pus în legătură cu ea.

— Dar dacă nu găsea nimeni poşeta?

— Nu contează, a zis Go. Îl face pe Nick să alerge în cerc, se distrează. Sunt sigur că s-a bucurat nemaipomenit doar ştiind cât de vinovat îl fac pe Nick să se simtă bileţelele astea dulci, când ştie bine c-a înşelat-o şi că ea a dispărut.

Am încercat să nu mă strâmb la tonul ei dezgustat: *a înşelat-o*.

— Dar dacă Gilpin ar fi fost tot cu Nick la Hannibal? a insistat Tanner. Dacă l-ar fi însoţit mereu şi ar fi ştiut, aşa, că nu Nick a plasat poşeta?

— Amy mă ştie suficient de bine, și-a dat seama că i-aș fi făcut vânt. Ştie că n-aș fi vrut ca un străin să mă vadă citind chestiile, să-mi evalueze reacţiile.

— Serios? De unde ştii asta?

— Pur şi simplu, am ridicat din umeri.

Ştiam şi gata.

— Indiciul Trei, am zis şi i l-am pus în palmă lui Tanner.

Poate îţi pare-acum rău că m-ai adus aici
La început n-a fost aşa grozav, ce poţi să zici
Dar nu aveam locuri prea multe, pe-ales
Şi-am zis atunci: să trecem pe-aicea mai des
Să ne iubim, şi-n căsuţa cea cafenie
S-o facem cu drag şi avânt, soţ şi soţie.

— Vezi, n-am citit bine, am crezut că *m-ai adus aici* însemna Carthage, dar nu, se referă de fapt la casa tatălui meu, şi…

— Ăsta-i încă un loc unde i-ai tras-o fetei ăleia, Andie, a zis Tanner şi, întorcându-se spre soră-mea: scuze de vulgaritate.

Go a fluturat din mână că nu-i nicio problemă.

Tanner a continuat:

— Aşa deci, Nick. Sunt bikini care dau de bănuit în biroul tău, unde i-ai tras-o lui Andie, e poşeta lui Amy în Hannibal, unde i-ai tras-o lui Andie, şi mai

e şi ditamai depozitul de cumpărături secrete pe card în magazie, unde i-ai tras-o lui Andie.

— Ăă, mda. Da, e corect.

— Atunci ce-i la casa lui taică-tău?

Amy Elliott Dunne

Şapte zile de la dispariţie

Sunt gravidă! Mulţumesc, Noelle Hawthorne, lumea a aflat acum, idioată mică ce eşti. În ziua când şi-a făcut numărul la priveghiul meu (aş fi vrut să nu se urce pe podium la priveghi, totuşi — fetele astea urâte se bagă câteodată ca musca în lapte) ura faţă de Nick s-a umflat ca un balon. Mă întreb dacă poate respira cu atâta furie în jur.

Ştiam eu: cheia pentru o apariţie continuă, furibundă şi dementă la *Ellen Abbott* o să fie sarcina. Uimitoarea Amy e şi aşa destul de tentantă. Uimitoarea Amy borţoasă e irezistibilă. Americanilor le place tot ce-i uşor, şi e uşor să-ţi placă femeile însărcinate — parc-ar fi răţuşte, iepuraşi sau căţeluşi. Mă lasă totuşi perplexă atenţia pe care o primesc crăcănatele astea pline de sine şi sigure de dreptatea lor. De parcă ar fi mare lucru să-ţi desfaci picioarele şi să laşi un bărbat să ejaculeze între ele.

Ştii ce-i *greu*? Să falsifici o sarcină.

Fii atent, fiindcă e impresionant. A început cu prietena mea Noelle, creier de bibilică. E plin Vestul Mijlociu de genul ăsta de oameni: suficient-de-drăguţi. Suficient de drăguţi, dar cu sufletul făcut din plastic — uşor de modelat, uşor de curăţat. Muzica femeii ăsteia constă integral din compilaţii primite cadou de la magazine de mobilier domestic. Are rafturi întregi pline cu maculatură: *Irlandezii în America. Fotbalul în Missouri: o istorie în imagini. Ne amintim de 9/11*. *Ceva prostuţ cu pisoi.* Ştiam eu că-mi trebuie o prietenă cititoare de pliante pentru planul meu, una pe care s-o pot umple de poveşti groaznice despre Nick, una care să se ataşeze de mine la extrem, uşor de manipulat, care se gândeşte din greu la ce-i spun fiindcă se simte privilegiată că-i spun tocmai ei. Noelle a fost alegerea evidentă, şi când mi-a spus că-i iarăşi însărcinată — tripleţii, se pare, n-au fost de ajuns — mi-am dat seama că aş putea să fiu gravidă şi eu.

Căutare online: cum să-ţi scoţi apa din toaletă pentru reparaţie.

Noelle invitată la o limonadă. La o groază de limonadă.

Noelle făcând pipi în toaleta mea uscată, unde nu se poate trage apa, şi amândouă atât de jenate!

Eu, cu un borcănaş de sticlă, recoltând pipi din toaletă.

Eu, o poveste bine ticluită despre fobia de ace/sânge.

Eu, cu o sarcină în istoricul medical.

Eu, alergând la Noelle cu vestea cea bună.

Perfect. Nick mai are parte de un motiv, eu ajung doamna drăguţă şi însărcinată care a dispărut, părinţii mei suferă şi mai mult, *Ellen Abbott* nu poate rezista. Serios, am fost încântată când m-au selectat oficial pentru *Ellen Abbott*, din atâtea sute de alte cazuri. E ca un concurs de talente: faci tot ce poţi şi după aceea nu mai ţine de tine, decizia e a juriului.

Şi mamă, ce-l mai urăşte pe Nick şi mă *iubeşte* pe mine! Aş vrea totuşi ca părinţii mei să n-aibă parte de un tratament atât de special. Îi văd la ştiri, mami e slabă şi piţigăiată, corzile ei vocale sunt ca nişte crengi îndoite, mereu

tensionate. Îl văd pe tati stacojiu de frică, cu ochii cam prea mari, cu zâmbetul pierit. De obicei e bărbat bine, dar a început să arate ca o caricatură, ca o păpușă-clovn posedată. Ştiu că ar trebui să-mi pară rău pentru ei, dar nu-mi pare. Oricum, n-am fost niciodată decât un simbol pentru ei, un ideal cu mâini și picioare. Uimitoarea Amy în carne și oase. N-o da în bară, ești Uimitoarea Amy. Singura și unica. Există o responsabilitate nedreaptă care apasă asupra ta când ești copil unic — crești știind că n-ai voie să dezamăgești, nici măcar să mori n-ai voie. Nu mai are cine să te înlocuiască; tu ești chestia. Nevoia de a fi perfectă te duce la disperare; în plus, ești și beată de putere. Așa se croiesc tiranii.

Mă duc, de dimineaţă, până la Dorothy la recepţie să-mi iau o apă gazoasă. E o cămăruţă cu lambriuri. Biroul pare să nu aibă alt scop decât găzduirea colecţiei de globuri de zăpadă a lui Dorothy, adunată de prin locuri ce par nedemne a fi amintite: Gulf Shores, Alabama. Hilo, Arkansas. Când mă uit la globurile de zăpadă nu văd paradisul, văd ţărănoi toropiţi de căldură, arşi de soare, înconjuraţi de copii smiorcăiţi și împiedicaţi pe care-i plesnesc cu o labă, în timp ce în cealaltă strâng pahare uriașe și nondegradabile de poliester pline cu băuturi călduţe și dulci pe bază de sirop de porumb.

Dorothy are și un poster din cele de anii șaptezeci, cu pisici în copaci — *Rezistă acolo!* Îl afișează cu toată sinceritatea. Îmi place să mi-o închipui dând peste o ticăloasă plină de aere din Williamsburg, cu zdrăngănele și ochelari de fotomodel, care și-a pus același poster, dar ironic. Mi-ar plăcea să le aud cum se negociază una pe alta. Indivizii ironici se dizolvă întotdeauna când sunt puși în faţă cu onestitatea lipsită de ascunzișuri, ăsta-i punctul lor slab, cum e criptonita pentru Superman. Dorothy mai are încă o bijuterie întinsă pe peretele unde-i automatul de băuturi, cu un prichindel adormit pe toaletă — *Prea obosit să marcheze.* M-am gândit să-l fur pe ăsta, să bag unghia pe sub banda adezivă veche și galbenă, în timp ce îi abat atenţia lui Dorothy. Pun pariu că aș scoate bani frumoși pe eBay — aș vrea să mai vină când și când ceva bani — dar nu pot, fiindcă s-ar crea o *urmă electronică*, și am citit o mulţime despre astea în cărţile mele despre crime reale. Urmele electronice sunt rele: nu folosi un telefon care-i pe numele tău, fiindcă îţi pot afla poziţia din centrală. Nu folosi bancomatul sau cardurile. Doar computere publice, cu mult trafic. Atenţie la camerele video care pot fi pe orice stradă, mai ales pe lângă bănci, intersecţii aglomerate ori nonstopuri. Dar pe-aici nu-s nonstopuri. Şi nici camere video nu sunt în complexul nostru de cabane. Ştiu fiindcă am întrebat-o pe Dorothy, prefăcându-mă că mă preocupă siguranţa.

— Clienţii noștri nu-s tocmai genul Big Brother, mi-a zis. Nu-s infractori sau ceva, dar nu le place, de obicei, să fie în centrul atenţiei.

Nu, nu par că s-ar da în vânt după asta. Îl avem pe prietenul Jeff, care își face treburile la ore neobișnuite și se întoarce cu cantităţi de pește ce dau de bănuit, pe care-l depozitează în lăzi frigorifice încăpătoare. E alunecos ca un pește, literalmente. La cabina cea mai din spate e un cuplu de cam patruzeci de ani, dar amândoi ofiliţi de metamfetamină, așa că arată de cel puţin șaizeci. Stau înăuntru de obicei, în afară de expediţiile cu ochi holbaţi făcute la spălătorie —

ţâşnesc de-a lungul parcării pietruite, cu hainele în saci menajeri, cuprinşi parcă de bâţul curăţeniei de primăvară. Bunăbună, aşa zic, întotdeauna de două ori şi înclinând de două ori din cap, apoi îşi văd de drum. Uneori bărbatul are în jurul gâtului un şarpe boa constrictor, care nu-i niciodată adus în discuţie, nici de mine şi nici de el. În plus faţă de aceşti obişnuiţi ai locului mai e şi o cantitate respectabilă de femei singure care mai poposesc pe aici; au, de obicei, vânătăi. Unele par stânjenite, altele, oribil de triste.

Una s-a mutat ieri, o fată blondă, foarte tânără, cu ochi căprui şi buza despicată. A ieşit pe verandă — e în cabana de alături — şi a fumat o ţigară, iar când ni s-au încrucişat privirile şi-a îndreptat cu mândrie spinarea, a scos bărbia în faţă. Fără păreri de rău. Şi m-am gândit atunci: *Trebuie să fiu ca ea. O s-o studiez: aş putea să fiu ea un timp — o fată abuzată, dar tare de înger, care s-a ascuns până ce trece furtuna.*

După câteva ore de televiziune matinală — în căutare de noutăţi privind cazul Amy Elliott Dunne — iau pe mine bikinii, umezi. O să mă duc la piscină. O să stau un pic pe plută şi-o să-i dau o pauză creierului meu neostoit. Ştirile despre sarcină m-au satisfăcut, dar sunt încă multe alte lucruri pe care nu le ştiu. Am plănuit laborios, dar există şi lucruri pe care nu le pot controla şi care-mi afectează viziunea despre desfăşurarea ulterioară a poveştii. Andie nu şi-a făcut treaba. Jurnalul s-ar putea să aibă nevoie de ceva ajutor ca să fie găsit. Poliţia n-a mişcat un deget ca să-l aresteze pe Nick. Nu ştiu ce-au mai descoperit ei, dar nu-mi place. Sunt tentată să dau un telefon, pe linia de informaţii, să-i îmboldesc în direcţia potrivită. Mai aştept câteva zile. Am pe perete un calendar, şi pe el însemnez data de peste trei zile, cu mesajul SUNĂ AZI. Ca să ştiu că atât am fost de acord să aştept. Odată ce găsesc jurnalul, treaba o să meargă mai iute.

Afară, din nou, e fierbinte ca în junglă, iar ţârâitul lăcustelor s-a intensificat. Salteaua mea gonflabilă e roz, cu sirene pe ea şi prea mică — gambele mi se bălăngănesc în apă —, dar plutesc totuşi o oră întreagă, fără ţintă, un lucru care, am aflat, îmi place „Mie“.

Văd un cap blond iţindu-se în parcare, apoi fata cu buza despicată apare, trece poarta de sârmă învеşmântată într-un prosop de baie de la cabană, mai mult un prosopel, un pachet de ţigări, o carte şi loţiune cu factor de protecţie 120. Cancer pulmonar, dar nu de piele. Se aşază pe-o margine şi se unge atentă cu loţiune; asta-i altceva faţă de alte femei bătute care mai vin pe-aici — astea se bălăcesc în ulei pentru copii şi lasă urme unsuroase pe şezlonguri.

Fata îmi face un semn din cap, semnul pe care şi-l fac bărbaţii când ocupă loc la tejgheaua barului. Citeşte *Cronici marţiene* de Ray Bradbury. O fată ştiinţifico-fantastică. Femeilor abuzate, sigur că da, le place escapismul.

— O carte bună, lansez spre ea o minge conversaţională nevinovată.

— A lăsat-o cineva în cabană. Aveam de ales între asta şi *Black Beauty.*

Îşi pune ochelarii babani şi ieftini pe ochi.

— Nu-i rea nici asta. *Armăsarul Negru* e totuşi mai bună.

Mă priveşte, tot cu ochelarii de soare. Două discuri negre, ca ochii de albină.

— Îhâm.

Se întoarce la carte, cu gestul acela *acum citesc*, pe care-l vezi îndeobște prin avioanele aglomerate. Iar eu sunt pasagera băgăreaţă de alături, care pune stăpânire pe braţul scaunului şi zice chestii de genul: „Cu treabă sau în vacanţă?“

— Sunt Nancy, zic.

Un nume nou, nu Lydia, mişcare nu prea deşteaptă într-un perimetru atât de mic, dar aşa mi-a ieşit. Creierul meu, uneori, lucrează prea repede ca să-i fie bine. Mă gândeam la buza despicată a fetei, la atitudinea ei tristă, apoi m-am gândit la abuz şi prostituţie, apoi mi-a venit în minte *Oliver!*, musicalul meu favorit din copilărie, şi Nancy, târfa damnată, care-şi iubise bărbatul violent până ce respectivul o omorâse, m-am întrebat apoi de ce mama mea cea feministă şi cu mine ne uitaserăm măcar la *Oliver!*, socotind totodată că „Atâta vreme cât el mă vrea“ e un imn adus violenţei domestice, m-am gândit apoi şi la Amy din Jurnal, care fusese ucisă şi ea de soţ, semăna de fapt mult cu…

— Sunt Nancy, zic.

— Greta.

Pare inventat.

— Îmi pare bine, Greta.

Mă îndepărtez, plutind. Aud, în spate, ţăcănitul de la bricheta Gretei, şi văd înălţându-se fumul, ca o pâclă peste ocean.

Peste patruzeci de minute Greta se aşază pe marginea piscinei, îşi vâră vârful degetelor în apă.

— E fierbinte, zice. Apa.

Are o voce răguşită, asprită, de la ţigări şi praful de prerie.

— Ca în cadă.

— Nu te prea răcoreşti.

— Nici în lac nu-i mult mai rece.

— Oricum nu ştiu să înot, spune ea.

N-am mai cunoscut pe cineva care să nu ştie să înoate.

— Eu doar un pic, o mint. Câinește.

Mişcă din picioare, valurile îmi leagănă blând salteaua.

— Şi cum e pe-aici? mă întreabă.

— Plăcut. Liniște.

— Bine, de asta am nevoie.

Mă întorc s-o privesc. Are două lanţuri de aur, o vânătaie perfect rotundă, mare cât o prună, lângă sânul stâng, şi un trifoi tatuat pe şale, chiar unde se sfârşeşte elasticul de la bikini. Are un costum de baie nou-nouţ, roşu-cireașă, ieftin. De la magazinul de articole pentru plajă de unde mi-am luat şi eu salteaua.

— Eşti de capul tău? întreb.

— Foarte.

Nu mai ştiu ce s-o întreb. E vreun cod pe care-l folosesc unele cu altele femeile abuzate, o limbă pe care n-o ştiu?

— Probleme cu tipii?

Zvâcneşte spre mine din cot, gest care pare un da.

— Şi eu la fel, zic.

— Nu-i ca și cum n-am fost prevenite, spune ea.

Îşi face palmele căuş, ia apă și-o lasă să se scurgă în faţa ei.

— Ăsta-i unul din primele lucruri pe care mi l-a spus mama, când m-a dus la şcoală, în prima zi: *Stai departe de băieţi. Or să arunce în tine cu pietre sau or să ţi se uite sub fustă.*

— Ar trebui să faci un tricou cu inscripţia asta.

Râde.

— Dar e adevărat, mereu e adevărat. Mama trăieşte într-un sat de lesbiene, în Texas. Mă tot gândesc să mă mut și eu cu ea.

— Un sat de lesbiene?

— Da, o din aia… o comunitate. Nişte lesbiene au cumpărat pământ şi şi-au început propria lor societate, cumva. Bărbaţii n-au voie. Mi se pare al dracului de mişto, o lume fără bărbaţi.

Mai ia o mână de apă, îşi ridică ochelarii și-şi udă faţa.

— Păcat că nu-mi place păsărica.

Râde hârâit, hohot furios de femeie bătrână.

— Deci, sunt ceva tipi naşpa pe aici, cu care să-mi dau întâlnire? zice. Ăsta mi-e, cum ar veni, modelul. Fug de unul și dau peste altul.

— Majoritatea timpului e pe jumătate gol. E Jeff, tipul cu barbă, care-i chiar mişto, zic. E aici de dinainte să vin eu.

— Cât o să stai?

Mă opresc. Ciudat, dar nu știu cât anume o să zăbovesc pe aici. Plănuiam să stau până-l arestează pe Nick, dar habar nu am dacă or să-l aresteze curând.

— Până ce nu te mai caută, ha? ghicește Greta.

— Ceva de genul.

Mă cercetează atentă, se încruntă. Mi se strânge stomacul. Mă aştept să zică: ia stai, îmi pari cunoscută.

— Niciodată să nu te-ntorci înapoi la un bărbat cât încă ai vânătăi proaspete. Nu-i da satisfacţie, intonează Greta.

Se ridică, îşi adună lucrurile. Îşi şterge picioarele cu prosopul minuscul.

— Am mai omorât o zi, spune.

Ridic, nu știu de ce, un deget mare aprobator; n-am mai făcut în viaţa mea asta.

— Hai pe la mine când ieşi, dacă ai chef, zice. Putem să ne uităm la televizor.

Aduc în palme, ca un cadou de casă nouă, o roşie proaspătă de la Dorothy. Greta vine la uşă și e foarte degajată, ca și cum aş trece pe acolo de ani buni deja. Îmi ia roşia din mână.

— Perfect, tocmai făceam sendvişuri, zice. Ia-ţi un scaun.

Arată spre pat — n-avem salon pe aici — și se duce în chicinetă, care are acelaşi blat de plastic şi acelaşi cuţit tocit ca și a mea. Taie roşia. Un disc de plastic cu mezeluri stă pe suportul din bucătărioară, şi mirosul dulceag, stomacal, umple încăperea. Pune pe farfurii de hârtie două sendvişuri

alunecoase, însoţite de biscuiţi săraţi aurii, şi duce totul în zona de dormit, cu mâna deja pe telecomandă, schimbând de la un zgomot la altul. Stăm pe marginea patului, una lângă cealaltă, şi ne uităm la televizor.

— Opreşte-mă dacă vezi ceva, zice Greta.

Muşc din sendviş. Bucata de roşie se strecoară pe-o parte şi-mi cade pe coapsă.

Ţărănoi de Beverly Hills, Susan, Armageddon.

Ellen Abbott Live. O fotografie de-a mea umple ecranul. Sunt subiectul principal. Iarăşi. Arăt fantastic.

— Ai văzut asta? întreabă Greta, dar fără să mă privească, vorbind de parcă dispariţia mea ar fi o reluare a vreunui serial mai de Doamne-ajută. Femeia s-a evaporat la a cincea aniversare a căsătoriei. Soţul, foarte dubios de la început, numai zâmbete şi rahaturi. A ieşit la iveală că i-a mărit asigurarea de viaţă şi tocmai au aflat că soţia era *însărcinată*. Şi tipul nu voia plodul.

Pe ecran apare o altă poză de-a mea, juxtapusă cu *Uimitoarea Amy*.

Greta se întoarce spre mine.

— Mai ţii minte cărţile alea?

— Sigur că da!

— Îţi *plac?*

— La toată lumea plac, sunt aşa drăgălaşe, zic.

Greta pufneşte.

— Sunt aşa de false.

Prim-plan cu mine.

Aştept să zică ce frumoasă sunt.

— Nu-i rea, ha, pentru vârsta ei, zice. Sper să arăt şi eu aşa bine când fac patruzeci.

Ellen prezintă publicului povestea mea; fotografia zăboveşte pe ecran.

— Mi se pare că a fost o din aia, bogată şi răzgâiată, zice Greta. Pretenţioasă, afurisită.

E, pur şi simplu, nedrept. N-am lăsat nicio probă din care cineva să deducă asta. De când m-am mutat în Missouri — mă rog, de când am pus la cale planul — am avut grijă să fiu nepretenţioasă, relaxată, voioasă, lucrurile alea pe care le aşteaptă toată lumea de la femei. Le-am făcut cu mâna vecinilor, m-am ocupat de comisioane pentru prietenele lui Mo, ba chiar odată i-am dus cola lui Stucks Buckley cel mereu mânjit cu ceva. L-am vizitat pe tăticul lui Nick, ca toate infirmierele să poată mărturisi că eram o dulceaţă, ca să-i pot şopti creierului distrus al lui Bill Dunne: *te iubesc, vino să stai cu noi, te iubesc, vino să stai cu noi*. Aşa, doar să văd dacă prinde. Tatăl lui Nick e un aşa-numit rătăcitor — mereu scapă şi hoinăreşte. Îmi place ideea ca Bill Dunne, totemul viu a tot ce-l face pe Nick să se teamă că ar putea deveni, obiectul celei mai adânci deznădejdi a lui Nick, să apară iarăşi şi iarăşi în faţa uşii noastre.

— De ce ţi se pare afurisită? întreb.

Ridică din umeri. La TV rulează o reclamă la odorizante de cameră. Apoi una la absorbante comode, ca o femeie să poată purta rochie şi să-l cunoască pe bărbatul pentru care mai târziu va da cu odorizant de cameră.

Curăţă şi sângerează. Sângerează şi curăţă.

— Îţi dai seama, pur şi simplu. Aduce a bogătană afurisită şi plictisită. E ca bogătanele alea care folosesc banii soţului ca să facă saloane de *cofetărie*, magazinaşe şi alte rahaturi. *Buticuri*.

Am avut, în New York, prietene cu genul ăsta de afaceri — le plăcea să spună că lucrează, chiar dacă nu făceau decât puţinele chestii care erau distractive: pune numele prăjiturii, comandă rechizitele, poartă rochia adorabilă *chiar din magazinul nostru*.

— E clar că-i una din alea, a zis Greta. Afurisită bogată cu nasul pe sus.

Când se duce la baie, mă strecor în bucătăria ei, deschid frigiderul şi-i scuip în lapte, în sucul de portocale şi într-un recipient cu salată de cartofi, apoi mă strecor iarăşi până la pat.

Se trage apa. Greta revine.

— Dar asta nu înseamnă că-i în regulă că a *omorât-o*. E ca orice femeie, şi-a ales foarte prost bărbatul.

Mă priveşte ţintă, şi mă aştept să zică „hei, ia stai un pic…“

Dar se întoarce spre televizor, se lungeşte pe burtă ca un copil, cu bărbia sprijinită în braţe şi faţa îndreptată spre imaginea mea de pe ecran.

— O, rahat, ia te uită. Lumea îl urăşte pe gagiul ăsta.

Emisiunea se dezmorţeşte, şi mă simt ceva mai bine. E apoteoza lui Amy.

Campbell MacIntosh, prietenă din copilărie: „Amy e genul de femeie caldă, mămoasă. I-a plăcut să fie nevasta cuiva. Şi ştiu că ar fi fost o mamă extraordinară. Dar Nick — pur şi simplu ştiai că ceva nu-i în regulă cu el. Era rece, detaşat şi foarte calculat — rămâneai cu senzaţia că îi păsa tare mult de banii pe care îi avea Amy.“

(Campbell minte: se freca de Nick ca o pisică, îl adora nespus. Dar sunt sigură că-i plăcea ideea că nu se însurase cu mine decât pentru bani.)

Shawna Kelly, locuitoare din North Carthage: „Mi s-a părut foarte, foarte ciudat că era aşa de puţin preocupat de căutarea soţiei lui. Era, ştiţi, pus pe vorbă, îşi trecea timpul. A flirtat cu mine, cu care n-avea nicio treabă. Tot încercam să îndrept conversaţia spre Amy, iar el… nu arăta niciun interes.“

(Sunt sigură că târfa asta bătrână şi disperată n-a încercat sub nicio formă să îndrepte conversaţia spre mine.)

Steven „Stucks“ Buckley, prieten de-o viaţă cu Nick Dunne: „Era o dulceaţă. Plăcută. Inimoasă. Şi Nick? Nu mi s-a părut că-şi face prea multe griji că a dispărut Amy. Omul a fost mereu aşa: preocupat numai de el. Un pic ţâfnos. De parcă ar fi ajuns mare mahăr în New York şi toţi trebuia să ne înclinăm înaintea lui.“

(Îl dispreţuiesc pe Stucks Buckley, şi ce căcat de nume mai e şi ăsta?)

Noelle Hawthorne, arătând de parcă ar fi lovit-o revelaţii noi: „Cred că a omorât-o. Nimeni n-o să zică asta, dar eu zic. A abuzat-o, a terorizat-o şi în cele din urmă a omorât-o.“

(Bravo, căţel!)

Greta mă priveşte scurt şi pieziş, cu obrajii băgaţi sub braţe şi faţa luminată de pâlpâirile televizorului.

— Sper că nu-i adevărat, zice. Că ar fi omorât-o. Ar fi mișto să ne gândim că doar a fugit de el și că se ascunde pe undeva, în siguranţă.

Dă din picioare, în sus și-n jos, ca o înotătoare leneșă. Nu-mi dau seama dacă se joacă sau nu cu mine.

Nick Dunne

Opt zile de la dispariţie

Am căutat prin toate ungherele din casa tatei; n-a luat mult, de vreme ce e atât de jalnic de goală. Şifonierele, dulapurile. Am ridicat şi colţurile covoarelor. M-am uitat prin spălător şi uscător, mi-am vârât o mână în sus pe coş. Ba chiar şi în spatele rezervorului de la veceu m-am uitat.

— Foarte ca-n *Naşul*, a zis Go.

— Dacă eram ca-n *Naşul* aş fi găsit ce căutam şi-aş fi tăiat-o de-aici.

Tanner, în mijlocul sufrageriei, se trăgea de capătul cravatei verde-lămâie crudă. Go şi cu mine ne mânjiserăm cu praf şi mizerie, dar cămaşa albă a lui Tanner izbutea să emane un fel licărire pozitivă, de parcă ar fi adus cu ea ceva din luminile strălucitoare ale New Yorkului. Se holba la marginea unui şifonier, muşcându-şi buza, trăgându-se de cravată, *cugetând*. Omul îşi petrecuse, probabil, ani ca să-şi pună la punct imaginea asta: expresia *taci, clientule, acum mă gândesc.*

— Nu-mi place, a zis într-un târziu. Avem o mulţime de chestiuni care nu-s controlate, şi nu mă duc la poliţie până ce nu ajung foarte, foarte controlate. Instinctul îmi spune să preiau iniţiativa — să declarăm chestiile din magazie înainte să ne prindă cu ele. Dar dacă nu ştim ce vrea Amy să găsim aici, şi nu pricepem ce-i la ea în cap… Nick, ai putea *ghici* cam ce are Amy în cap?

Am dat din umeri.

— Cred că-i şucărită.

— Mă face foarte, foarte neliniştit. Suntem, în principiu, într-o situaţie foarte precară. Trebuie să le spunem poliţiştilor despre magazie. Trebuie să ni se datoreze descoperirea. Dar vreau să vă descriu ce-o să se întâmple când o facem. O să se întâmple aşa: or s-o ia pe Go la bani mărunţi. Sunt două opţiuni. Una: Go este complicea ta, te-a ajutat să ascunzi lucrurile pe proprietatea ei şi, tot ce se poate, ştie că ai omorât-o pe Amy.

— Haide, doar nu vorbeşti serios, am zis.

— Nick, cu versiunea asta am avea noroc, a spus Tanner. Pot să interpreteze cum poftesc. Dar ce zici de cealaltă: Go ţi-a furat identitatea, a făcut cardurile de credit. A cumpărat toate mizeriile alea. Amy a aflat, a avut loc o confruntare şi Go a ucis-o pe Amy.

— Păi, să le-o luăm înainte, am zis. Le spunem despre magazie şi că Amy a regizat totul.

— Cred că-i o idee proastă în principiu, iar acum e chiar foarte proastă dacă n-o avem pe Andie de partea ta, fiindcă despre Andie o să trebuiască să le zicem.

— De ce?

— Fiindcă dacă mergem cu povestea ta, că Amy şi-a înscenat…

— De ce tot zici *povestea mea*, ca şi cum aş fi inventat-o?

— Mda. Corect zis. Dacă le explicăm poliţailor cum te-a lucrat Amy, trebuie să explicăm şi *de ce*. De ce: fiindcă a aflat că mai ai o foarte tânără şi drăguţă prietenă.

— Chiar trebuie să le spunem şi lor?

— Amy ţi-a înscenat un omor fiindcă… se plictisea, sau cum?

Mi-am supt buzele.

— Trebuie să le oferim motivul lui Amy, altfel n-o să mergă. Dar problema e că dacă le-o oferim pe Andie, cu fundiţă, cadou, şi nu iau de bună teoria înscenării, le-am dat pe tavă motivul tău pentru crimă. Probleme cu banii, bifat. Nevastă gravidă, bifat. Iubită, bifat. E un triumvirat al crimei. Or să te doboare. Femeile or să se pună la coadă ca să te sfâşie cu unghiile.

A început să se plimbe prin cameră.

— Dar dacă nu facem nimic, iar Andie se duce acolo de capul ei…

— Deci ce să facem? am întrebat.

— Cred că poliţia o să ne râdă în nas dacă venim acum şi spunem că Amy ţi-a înscenat totul. E ceva prea stângaci. Te cred, dar e stângaci.

— Dar indiciile… am dat să spun.

— Nick, nici măcar eu nu pricep indiciile alea, a zis Go. Sunt aluzii între tine şi Amy. Şi e doar cuvântul tău că se referă la… situaţii incriminatoare. Acuma serios: pantaloni peticiţi şi cozoroc egal Hannibal?

— Căsuţa cafenie egal casa lui taică-tău, care e *albastră*, a adăugat şi Tanner.

Simţeam îndoielile lui Tanner. Era nevoie să-i arăt adevăratul caracter al lui Amy. Minciunile, felul ei răzbunător, revanşard. Aveam nevoie să fiu susţinut şi de alţii, care să confirme că nevastă-mea nu era Uimitoarea Amy, ci *Răzbunătoarea* Amy.

— Să vedem dacă dăm astăzi de Andie, a zis în cele din urmă Tanner.

— Nu-i riscant să aşteptăm? a întrebat Go.

Tanner a dat din cap că da.

— Un risc există. Trebuie să ne mişcăm rapid. Dacă mai iese la iveală vreo probă, dacă poliţia ia mandat de percheziţie pentru magazie, dacă Andie se duce la gabori…

— N-o să se ducă, am zis.

— Te-a muşcat, Nick.

— N-o să se ducă. E nervoasă acum, dar e… Nu cred că mi-ar face una ca asta. Ştie că sunt nevinovat.

— Nick, ai zis că ai fost cu Andie cam o oră, în dimineaţa în care a dispărut Amy, da?

— Da. Cam de la zece jumate până aproape de douăsprezece.

— Atunci unde ai fost între şase jumate şi zece? Ai zis că ai ieşit din casă la şapte jumate, da? Unde te-ai dus?

Mi-am supt obrazul şi am început să-l muşc.

— Unde te-ai dus, Nick? Trebuie să ştiu.

— Nu e relevant.

— *Nick*! s-a stropşit Go.

— Am făcut ce mai fac în câte-o dimineaţă. M-am prefăcut că plec, am mers cu maşina în cea mai pustie parte a cartierului şi… e o casă acolo, are un garaj descuiat.

— Şi? a zis Tanner.

— Am citit reviste.

— Poftim?

— Am citit numere ale revistei unde-am lucrat mai demult.

Încă-mi lipsea revista — ascundeam exemplare ca pe pornografie şi le citeam în secret, fiindcă nu voiam să-i pară nimănui rău de mine.

Am ridicat privirea şi am văzut că şi lui Go, şi lui Tanner le părea foarte, foarte rău de mine.

***

Am venit cu maşina acasă, pe la amiază, şi am fost întâmpinat de o stradă plină de care de televiziune şi de reporteri ce-şi făcuseră tabăra pe peluza mea. Am tras aer în piept, apoi am ţâşnit afară din maşină. S-au năpustit asupra mea ca nişte păsări înfometate, croncănind şi fluturând din aripi, spărgând formaţia şi adunându-se iarăşi. *Nick, ştiai că Amy era gravidă? Nick, ce alibi ai? Nick, ai omorât-o pe Amy?*

Am izbutit să ajung înăuntru şi am încuiat uşa. De amândouă părţile erau ferestre, aşa că m-am repezit şi am tras jaluzelele, cu camerele pe mine, cu întrebări strigate. *Nick, ai omorât-o pe Amy?* Odată trase jaluzelele, a fost ca şi cum aş fi acoperit pentru noapte cuşca unui canar: zgomotul din faţa casei s-a oprit.

Am urcat la etaj şi mi-am satisfăcut dorinţa chinuitoare de a face un duş. Am închis ochii şi am lăsat jetul să dizolve murdăria adunată în casa lui taică-meu. Când i-am deschis la loc, primul lucru pe care l-am văzut a fost aparatul roz de ras al lui Amy, pus pe savonieră. L-am simţit de rău augur, răutăcios. Nevastă-mea era nebună. Eram însurat cu o nebună. E mantra oricărui nemernic: *M-am căsătorit cu o căţea psihopată.* Dar eu aveam parte de o oarecare gratificaţie: chiar mă căsătorisem cu o căţea psihopată, una autentică, reală. *Nick, iată-ţi soţia: cea mai mare manipulatoare a tuturor timpurilor.* Nu eram chiar aşa nemernic cum crezusem. Nemernic eram, da, însă nu la o scală grandioasă. Înşelatul fusese de prevenţie, o reacţie subconştientă după cinci ani azvârliţi aiurea pe o dementă: sigur că mă atrăsese o fată din localitate, necomplicată şi bună la inimă. E ca atunci când oamenii cu anemie tânjesc după carne roşie.

Tocmai mă ştergeam când s-a auzit soneria. Am scos capul pe uşa băii şi am auzit iarăşi vocile reporterilor: *Îl crezi pe ginerele tău, Marybeth? Cum e să ştii că o să fii bunic, Rand? Crezi că Nick ţi-a ucis fiica, Marybeth?*

Stăteau unul lângă altul pe treapta din faţă, cu spinările rigide. Mai erau vreo zece jurnalişti, paparazzi, dar făceau gălăgie de parcă ar fi fost de două ori pe-atâţia. *Îl crezi pe ginerele tău, Marybeth? Cum e să ştii că o să fii bunic, Rand?* Soţii Elliott au intrat mormăind câte un „bună“, cu ochii în jos; le-am trântit uşa în nas cameramanilor. Rand mi-a pus o mână pe braţ şi a retras-o imediat, sub privirea insistentă a lui Marybeth.

— Scuze, eram la duş.

Părul încă îmi picura, udându-mi umerii tricoului. Părul lui Marybeth era unsuros, hainele atârnau pe ea. Se uita la mine ca la un nebun.

— Tanner Bolt? Serios? a întrebat.

— Cum adică?

— Adică, Nick: Tanner Bolt, serios? Reprezintă doar oameni vinovaţi.

S-a dat mai aproape, m-a luat de bărbie.

— Ce-ai pe bărbie?

— Coşuri, de la stres, am zis şi m-am dat înapoi. Nu-i adevărat ce spui de Tanner, Marybeth. Nu e. E cel mai bun în meseria lui. Am nevoie de el chiar acum. Poliţia… nu face decât să mă ancheteze pe mine.

— Păi, chiar pare să fie cazul, a zis ea. Aduce cu o urmă de muşcătură.

— E un coş.

Marybeth a slobozit un suspin apăsat şi a dat colţul spre bucătărie.

— Aici s-a întâmplat?

Faţa îi căzuse, transformată într-o serie de umflături cărnoase — pungi sub ochi, obraji lăsaţi, buze răsfrânte.

— Credem că… un fel de altercaţie, înfruntare sau ceva, a avut loc şi în bucătărie.

— Din cauza sângelui.

Marybeth a atins divanul, l-a testat, l-a ridicat câţiva centimetri şi l-a lăsat să cadă la loc.

— Aş fi vrut să nu fi strâns totul. Pare că nici nu s-a întâmplat nimic.

— Marybeth, trebuie să locuiască aici, a zis Rand.

— Dar tot nu înţeleg cum… adică, dacă poliţia n-a descoperit chiar tot? Dacă… nu ştiu. Pare că au renunţat. Ar fi trebuit să lase casa. Deschisă pentru toată lumea.

— Sunt sigur că au descoperit tot, a zis Rand şi i-a strâns mâna într-a lui. Ce-ar fi să întrebăm dacă putem să ne uităm prin lucrurile lui Amy, ca să alegem ceva special, OK? a zis şi mi-a aruncat o privire. Ar fi în regulă, Nick? Ne-am simţi mai uşuraţi dacă am avea ceva de-al ei.

S-a întors spre soţie.

— Puloverul acela albastru pe care i l-a împletit Nana.

— Nu-mi trebuie nenorocitul de pulover, Rand!

S-a dezbărat de braţele lui şi a început să se preumble prin cameră şi să ridice diverse obiecte. A împins cu un deget de la picior divanul.

— Ăsta-i divanul, Nick? Cel de care ziceau că a fost răsturnat, dar n-ar fi trebuit să fie?

— Ăsta e.

S-a oprit, i-a mai dat una cu piciorul şi s-a uitat la el cum rămâne nemişcat.

— Marybeth, sunt sigur că Nick este epuizat — Rand mi-a aruncat o privire, zâmbindu-mi cu subînţeles — ca noi toţi. Cred că ar trebui să facem lucrul pentru care am venit şi…

— Pentru asta am venit, Rand. Nu pentru o prostie de pulover, să-l ţin în braţe de parcă aş avea trei ani. Îmi vreau fata. Nu-i vreau lucrurile. Lucrurile ei n-au nicio însemnătate pentru mine. Vreau să ne spună Nick ce dracu‘ se întâmplă, fiindcă toată afacerea asta a început să pută. Niciodată, niciodată… nu m-am mai simţit aşa de neghioabă.

A început să plângă și să-și șteargă iute lacrimile, evident furioasă pe ea însăși fiindcă plângea.

— Ţi-am încredinţat-o pe fiica noastră. Am avut încredere în tine, Nick. Vrem doar să ne spui adevărul!

Mi-a fluturat pe sub nas un deget arătător care tremura.

— E adevărat? Nu voiai copilul? N-o mai iubeai pe Amy? I-ai făcut rău?

Îmi venea s-o plesnesc. Marybeth și Rand o crescuseră pe Amy. Era, literalmente, produsul lor. O creaseră. Voiam să rostesc cuvintele *Fiica voastră e monstrul aici*, dar n-am putut — nu puteam înainte să spunem la poliţie — așa că am rămas mut, încercând să mă gândesc la ce-aș fi putut zice. Dar părea că trag de timp.

— Marybeth, niciodată n-aș…

— *N-aș face niciodată, n-aș putea niciodată*, numai asta îţi umblă *gura* aia nenorocită. Ştii ce, mi-e silă să mă și *uit* la tine. Chiar așa. Ceva nu-i în regulă cu tine. Îţi lipsește ceva înăuntru dacă poţi să te porţi cum te-ai purtat. Chiar și dac-ar reieși că n-ai nicio vină, n-o să uit niciodată cât de ușor ai luat toate astea. Parc-ai fi rătăcit o nenorocită de umbrelă, nu altceva! După tot ce-a făcut Amy pentru tine, după cât a lăsat de la ea, asta capătă în schimb. Tu… nu te cred, Nick. Asta am venit să-ţi spun. Că nu te mai cred, gata.

A început să suspine, mi-a întors spatele și a ţâșnit pe ușa de la intrare, numai bine cât să fie filmată de operatorii încântaţi. A intrat în mașină și doi reporteri s-au lipit imediat de geam, încercând s-o facă să spună ceva. Noi, în sufragerie, auzeam cum îi tot repetă numele. *Marybeth… Marybeth…*

Rand a zăbovit, cu mâinile în buzunare, încercând să-și dea seama ce rol să joace. Vocea lui Tanner — *trebuie să-i ţinem pe soţii Elliott de partea noastră* — îmi răsuna în urechi precum corul unei tragedii grecești.

Rand a deschis gura, dar i-am luat-o înainte.

— Rand, zi-mi ce să fac.

— Doar spune-o, Nick.

— Să spun *ce?*

— Nu vreau să întreb și tu nu vrei să răspunzi. Asta pricep. Dar simt nevoia să te aud cum o zici. N-ai omorât-o pe fata noastră.

A început să râdă și să lăcrimeze în același timp.

— Doamne, nu-mi pot păstra capul limpede, a zis.

S-a făcut roz la faţă, cu obrajii congestionaţi, ca și cum l-ar fi ars radiaţia nucleară.

— Nu-mi dau seama cum de se întâmplă toate astea. Nu-mi dau seama!

Încă zâmbea. O lacrimă i s-a prelins pe bărbie și mai departe, pe gulerul cămășii.

— Spune-o și gata, Nick.

— Rand, n-am omorât-o pe Amy și nu i-am făcut niciun rău.

A rămas cu privirea pe mine.

— Mă crezi? Că nu i-am făcut niciun *rău* fizic?

Rand a râs iarăși.

— Ştii ce era să spun? Era să spun că nu știu ce să mai cred. Şi apoi m-am

gândit că asta-i o replică a altcuiva. E dintr-un film, nu ceva ce aş zice, şi un moment m-am întrebat dacă nu sunt cumva într-un film. Aş putea să nu mai fiu în film? Ştiu că nu pot, totuşi. Dar un moment mi-a trecut prin cap că *o să zic ceva diferit şi totul o să se schimbe.* Numai că n-o să fie aşa, nu?

S-a întors, clătinând iute din cap, şi a plecat la maşină după nevastă.

În loc să mă întristez, m-am simţit alarmat. Înainte să apară cei doi Elliott mă gândisem *Trebuie să mergem repede la poliţie, de îndată.* Înainte ca soţii Elliott să înceapă să discute în public *despre* lipsa lor de încredere. Trebuia să dovedesc că soţia mea nu era cine pretindea ea că ar fi. *Nu Uimitoarea Amy, ci Răzbunătoarea Amy.* L-am sunat pe Tommy O'Hara — tipul care sunase la linia de informaţii de trei ori, tipul pe care-l acuzase Amy de viol. Tanner aflase câte ceva despre el: nu era irlandezul bărbătos pe care mi-l imaginasem după nume, nici pompier şi nici poliţai. Scria la un site umoristic din Brooklyn, unul decent, iar poza de pe pagina lui arăta un tip sfrijit, cu ochelari cu rame negre şi o claie deasă de păr negru, cu un zâmbet şugubăţ şi un tricou cu o trupă pe nume Bingos.

A răspuns de la primul apel.

— Da?

— Aici Nick Dunne. M-aţi sunat referitor la soţia mea, Amy Dunne. Amy Elliott. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Pauză. Mă aşteptam să-mi închidă, ca Hilary Handy.

— Sună-mă înapoi în zece minute.

Am făcut-o. Pe fundal se auzea gălăgie de bar, ştiam prea bine sunetele: murmurul clienţilor, clinchetul cuburilor de gheaţă, izbucniri bizare de zgomot de la oameni care cer de băut ori îşi salută prietenii. Mi s-a făcut brusc dor de localul meu.

— OK, mersi, a zis. A trebuit să mă duc la un bar. Părea o conversaţie la un scotch.

Vocea i se făcea tot mai apropiată, se îngroşa: mi-l imaginam aplecat protector peste ceva de băut, acoperind telefonul cu palma.

— Deci, am început, v-am primit mesajul.

— Aşa. Încă lipseşte, da? Amy?

— Da.

— Pot să te-ntreb ce crezi că s-a întâmplat? a zis. Cu Amy?

Mama naibii, voiam ceva de băut. M-am dus în bucătărie — cât de cât asemănătoare cu un bar — şi mi-am turnat. Încercam să am grijă cu pileala, dar a fost aşa de bine: aroma puternică de scotch într-o încăpere întunecoasă, cu soarele orbitor afară.

— Pot să întreb de ce aţi sunat? am replicat.

— Am urmărit la ştiri. Eşti terminat.

— Sunt. Voiam să vorbim fiindcă mi s-a părut… interesant că aţi încercat să luaţi legătura cu mine. Dacă ţinem cont de acuzaţia de viol.

— A, ştii de asta, a zis.

— Ştiu că a fost o acuzaţie, dar nu cred neapărat că sunteţi violator. Vreau să aud ce aveţi de spus.

— Mda.

L-am auzit cum ia o gură de scotch, cum înghite, cum zornăie cuburile de gheaţă.

— Am văzut la ştiri povestea, într-o seară. Povestea voastră. A lui Amy. Eram în pat, mâncam ceva thailandez. Îmi vedeam de-ale mele. Şi mi s-a înşurubat naibii în creier. *Ea*, după atâţia ani.

I-a cerut barmanului încă unul.

— Aşa, şi avocatul mi-a zis să nu vorbesc sub nicio formă cu tine, dar… ce să-i faci? Aşa-s eu, de treabă, în mă-sa. Nu te pot lăsa să te zbaţi ca peştele pe uscat. Doamne, ce-aş vrea să se mai poată fuma în baruri! Asta e-o conversaţie la un pahar *şi* o ţigară.

— Spuneţi-mi, am zis. Despre acuzaţiile acelea. Cu violul.

— Cum ziceam, omule, am văzut ştirile, cum se cacă presa pe tine. Tu eşti *tipul*, ce mai. Şi puteam să-mi văd liniştit de-ale mele… n-o vreau pe fata aia înapoi în viaţa mea. Nici măcar în treacăt. Dar ce dracu', aş fi vrut să-mi facă şi mie favoarea asta cineva.

— Faceţi-i favoarea, am zis.

— Mai întâi, că a renunţat la toate acuzaţiile… ştii asta, da?

— Ştiu. Aţi făcut-o?

— Du-te-n mă-ta. Sigur că nu. *Tu* ai făcut-o?

— Nu.

— Bun.

Tommy a mai cerut un rând.

— Să te-ntreb aşa: era bine în căsnicia ta? Amy era fericită?

Am tăcut.

— Nu trebuie să răspunzi, dar o să ghicesc că nu. Amy nu era fericită. Oricare ar fi fost motivul. N-o să mă apuc să întreb. Dar ştiu că trebuie să ştii asta: când nu e fericită, lui Amy îi place să se joace de-a Dumnezeu. Cel din Vechiul Testament.

— Adică?

— Îi place să pedepsească, a zis Tommy. Dur.

A râs în telefon.

— Ar fi trebuit să mă vezi pe mine, a continuat. Nu prea arăt ca ditamai masculul alfa violator. Arăt ca un prăpădit. Sunt un prăpădit. Cânt cântece despre puştoaice la karaoke, ce naiba. Plâng la *Naşul 2*. De fiecare dată.

A tras o duşcă şi a tuşit. Părea un moment potrivit să-l iau cu binişorul.

— Fredo? am întrebat.

— Fredo, omule, da. Bietul Fredo.

— L-a călcat în picioare.

Cei mai mulţi bărbaţi se regăsesc în limbajul universal al sportului. Aici era varianta cu filme de tocilari a unei discuţii despre vreun meci faimos de fotbal. Ştiam amândoi despre ce vorbim şi ştiam că asta elimina o trăncăneală interminabilă pe linia lui *ce marfă suntem noi*.

A mai luat o gură.

— A fost aşa de aiurea, de absurd.

— Mie-mi spui.

— Nu înregistrezi cumva discuţia, sper? Nu ascultă nimeni? Fiindcă nu vreau asta.

— Doar noi suntem. Sunt de partea ta.

— Am cunoscut-o, deci, pe Amy la o petrecere — să tot fie vreo şapte ani de-atunci — şi mi s-a părut a naibii de mişto. Amuzantă, bizară şi… mişto. Am simţit ceva între noi, şi nu mi se întâmplă cu multe fete asta, cel puţin nu cu cele care arată ca Amy. Şi m-am gândit… ei, la început m-am gândit că mă ia la băşcălie. Care-i şmecheria, din astea, ştii? Dar am început să ne dăm întâlniri, ne-am văzut vreo câteva luni, două, trei, şi am prins şmecheria: nu-i fata pe care o credeam. Poate *cita* chestii nostime, dar nu-i plac, de fapt, chestiile nostime. Ar prefera, de fapt, să nu râdă. De fapt ar prefera să nu râd nici eu, nici să fiu amuzant sau ceva, şi-i cam aiurea, fiindcă asta mi-e meseria, dar pentru ea chestii din astea-s pierdere de vreme. Nici n-am reuşit să mă prind măcar de ce a început să se întâlnească cu mine, fiindcă era clar, nici măcar nu mă plăcea. Are sens ce spun?

Am dat din cap şi am tras o duşcă.

— Da, are.

— Bun, şi am început să găsesc scuze să ne vedem mai puţin. N-am renunţat complet, fiindcă eram un idiot, iar ea arăta superb. Speram că se mai schimbă lucrurile cumva. Dar veneam destul de des cu pretexte: sunt prins cu munca, mi-a venit un amic în vizită, mi s-a îmbolnăvit maimuţa, din astea. Şi am început să mă văd cu altă fată, când şi când, nu mare lucru. Sau aşa *am crezut*. Dar Amy a aflat — nu ştiu cum, am impresia că a pândit în faţa apartamentului sau ceva. Şi… *rahat*…

— Mai ia o gură.

Am tras amândoi câte o duşcă.

— Într-o seară, Amy apare pe la mine — deja mă vedeam cu cealaltă cam de vreo lună — vine deci Amy, şi pare să fie cum era odată. Are un DVD cu nişte benzi desenate care-mi plac, un performance cu public restrâns din Durham, o tonă de chiftele, ne uităm la DVD, îşi lasă piciorul peste al meu, se bagă în mine şi… pardon, e nevastă-ta. Ce voiam să zic e asta: fata ştia cum să mă lucreze. Şi ajungem…

— Aţi făcut sex.

— Sex *consensual*, da. După care a plecat şi totul bine. Pupat de la revedere în uşă, toată tărăşenia.

— Apoi?

— Şi, nici una, nici două, apar la uşa mea doi gabori, care cică i-au făcut un test de viol lui Amy şi are „leziuni ce confirmă ipoteza unui act sexual cu violenţă“. Are şi urme de legături la încheieturi şi, când îmi caută prin casă, găsesc două cravate în patul meu — cravate normale — îndesate pe lângă saltea, iar cravatele sunt, citez „concordante cu urmele“.

— Păi, ai legat-o?

— Nu, sexul nici măcar n-a fost aşa de… *aşa*, înţelegi? M-a luat complet pe nepregătite. Le-o fi legat cât m-am dus să mă piş sau ceva. Şi aveam

probleme serioase. Arăta ca dracu‘. Şi după aia, brusc, a renunţat la acuzaţii. Am primit la două săptămâni un bilet anonim, scris la computer, unde zicea: *Poate data viitoare o să te gândeşti mai bine.*

— Şi n-ai mai auzit nimic de ea?

— N-am mai auzit nimic.

— Şi n-ai încercat s-o dai în judecată ori mai ştiu eu ce?

— Ăă, nu. Nici vorbă. M-am bucurat că şi-a luat câmpii. Şi săptămâna trecută îmi vedeam de mâncare, în pat, şi mă uitam la ştiri. Despre Amy. Despre tine. Soţia perfectă, aniversare, fără cadavru, ditamai rahatul. M-au trecut sudorile, mă jur. M-am gândit aşa: *Asta-i Amy, a promovat la crimă. Lua-m-ar toţi dracii!* Serios, omule, pun pariu că ţi-a pregătit una de să n-o poţi duce. Ar trebui să te caci pe tine de frică.

Amy Elliott Dunne

Opt zile de la dispariţie

Sunt udă, m-am tamponat cu bărcuţele; am căpătat mai mult timp decât făceau cei cinci dolari fiindcă cele două adolescente amorţite de căldură au preferat să răsfoiască reviste de cancan şi să fumeze decât să ne mâne pe noi afară din apă. Am petrecut, aşadar, treizeci de minute bune în vehiculele care aduc cu un soi de tăietoare de iarbă acvatice, izbindu-ne unii în alţii şi făcând viraje turbate, până ce ne-am plictisit şi am plecat din proprie iniţiativă.

Greta, Jeff şi cu mine, un grup neobişnuit într-un loc ciudat. Greta şi Jeff au ajuns buni prieteni într-o zi doar, aşa fac pe-aici oamenii când n-au altceva de făcut. Cred că Greta încearcă să-şi dea seama dacă să-l facă pe Jeff încă unul dintre partenerii ei de dezastru în doi. Lui Jeff i-ar conveni. O preferă pe ea. E mult mai drăguţă decât mine, în momentul ăsta, în locul ăsta. Drăguţă la modul ieftin. Poartă maiou mulat şi pantaloni scurţi de blugi, cu o bluză de rezervă în buzunarul din spate pentru când vrea să mai intre prin magazine (tricouri, sculpturi în lemn, pietroaie decorative) sau restaurante (chiftele, grătare, caramele). Vrea să ne facem poze costumaţi ca-n Vestul Sălbatic, dar asta n-o să se întâmple, şi din alte motive decât că n-aş vrea să iau păduchi de ţărănoi.

Ajungem şi pe un miniteren de golf, aflat în paragină. Iarba falsă are petice întoarse pe dos, aligatorii şi morile de vânt, care se mişcau mecanic altădată, sunt încremenite acum. Jeff face onorurile, învârtind roata morii, căscând şi clămpănind din fălcile aligatorului. Unele găuri sunt, pur şi simplu, de nefolosit — iarba e răsucită ca un linoleum, ferma, cu gaura de şoarece indicată printr-un semn, s-a prăbuşit sub greutatea proprie. Hălăduim aşadar printre micile terenuri fără să urmăm o ordine anume. Nici măcar nu ţinem scorul.

Aşa ceva ar fi agasat-o nespus de mult pe Vechea Amy: tot umbletul ăsta fără ţintă, fără rost. Dar învăţ să mă las dusă de curent, şi o fac destul de bine. Îmi dau silinţa să n-am nicio ţintă, sunt o fată hiperactivă, o pierde-vară conştiincioasă, lidera unei găşti de puşti cu inimile frânte care tropotesc sălbatici peste întinderea singuratică a parcului de distracţii, suferind fiecare, în sinea lui, trădarea cuiva iubit. Îl surprind pe Jeff (încornorat, divorţat, aranjamente complicate cu creşterea copiilor) încruntând din sprâncene în timp ce trecem pe lângă un Automat de Iubire: strângi în palmă mânerul de metal şi vezi cum temperatura creşte de la „foc de paie“ până la „suflete pereche“. Ecuaţia asta bizară — cu cât e mai puternică presiunea, cu atât e mai adevărată dragostea — îmi aminteşte de biata Greta cea bătută, care-şi trece adesea degetul mare peste vânătaia de pe piept, ca şi cum ar fi un buton pe care poate să-l apese.

— Acuma tu, îmi zice Greta.

Îşi şterge mingea pe pantaloni — de două ori s-a băgat în băltoaca cu apă murdară.

Mă aşez în poziţie, mă legăn o dată sau de două ori şi împing mingea exact în deschizătura căsuţei de păsări. O clipă dispare, reapare pe panta înclinată şi apoi intră în gaură. Dispare, apare. Simt un val de anxietate — totul reapare la

un moment dat, chiar și eu. Sunt anxioasă fiindcă planurile mele, cred, s-au schimbat.

Mi-am schimbat planurile, deja, o dată sau de două ori. Prima schimbare a fost cu arma. Voiam să-mi fac rost de una și, în dimineața în care dispăream, să mă împușc. Nu într-un loc periculos: în gambă sau în încheietură. Ar fi rămas în urmă un glonț cu urme din carnea și sângele meu. A fost o luptă! Amy a fost împușcată. Dar mi-am dat seama că așa ceva era cam prea macho, chiar și pentru mine. M-ar fi durut cu săptămânile, și nu-mi place prea tare durerea (brațul tăiat e mai bine acum, mulțumesc mult!). Dar tot cochetam cu ideea unei arme, părea o obsesie numai bună. Nu *Amy a fost împușcată*, mai degrabă *Amy era speriată.* Așa că m-am făcut frumoasă și m-am dus la mall de Ziua Îndrăgostiților, ca să fiu ținută minte. N-am reușit să fac rost, dar nici nu mi-a afectat prea mult strategia.

Cealaltă schimbare e cu mult mai radicală. Am decis că n-o să mai mor. Am disciplina de a mă sinucide, dar nedreptatea nu pot s-o îndur. Nu-i corect că trebuie să mor. Să mor *cu adevărat*. Nu vreau. N-am greșit cu nimic.

Problema, acum, e totuși cu banii. E de-a dreptul penibil că, dintre toate, tocmai banii au ajuns o problemă. Dar n-am decât o sumă finită — actualmente sunt 9 132 de dolari. O să-mi trebuiască mai mulți. De dimineață am stat la povești cu Dorothy, ținând ca de obicei o batistă în mână, ca să nu las amprente (i-am zis că a fost a bunicii — încerc cumva să-i las impresia unei averi sudiste care s-a spulberat în cheltuieli nesăbuite). M-am aplecat peste biroul ei cât mi-a povestit, cu detalii multe și birocratice, cum stă treaba cu un medicament pentru circulație pe care nu și-l permite — femeia asta e o enciclopedie a produselor farmaceutice inaccesibile — și i-am spus, doar ca să testez situația:

— Știu ce zici. Nu știu nici eu de unde-o să fac rost de bani de chirie pentru cabană peste vreo săptămână sau două.

S-a uitat spre mine clipind din ochi, și apoi a clipit din nou spre televizor, unde rula o emisiune-concurs cu niște indivizi care țipau și plângeau de mama focului. Se purta cu mine ca o bunică, sigur avea să mă lase să stau pe o perioadă nedeterminată: cabanele oricum nu prea erau ocupate, nicio problemă.

— Mai bine ți-ai găsi o slujbă, în cazul ăsta, a zis Dorothy fără să întoarcă fața de la televizor.

O concurentă făcea o alegere proastă, premiul era pierdut, durerea pierderii era înfățișată printr-un efect sonor, un uuu-aaa ca o sirenă.

— Ce fel de slujbă? Ce aș putea să găsesc pe aici?

— Menaj, stat cu copiii.

Ar fi urmat, simplu spus, să fiu o casnică și să primesc salariu. Destulă ironie pentru un milion de postere cu *Rezistă acolo!*

E drept că nici măcar în situația noastră decăzută din Missouri n-a trebuit, propriu-zis, să-mi mănânc de sub unghie. Nu puteam să-mi cumpăr o mașină nouă cât ai clipi, fiindcă așa mi-a venit, dar n-a trebuit niciodată să mă gândesc la chestiile mărunte, la cupoanele pentru reduceri, la mărfurile ieftine sau la prețul laptelui. Părinții mei nu s-au obosit să mă învețe asemenea lucruri, și m-au lăsat, așadar, nepregătită pentru lumea dezlănțuită de-afară. De pildă, când

Greta s-a plâns că la prăvălia de la portul de agrement galonul de lapte costă cinci dolari, m-am strâmbat, fiindcă puștiul de acolo îmi ceruse mereu zece. M-am gândit eu că e cam mult, dar nu mi-a trecut prin cap că piticania aia de adolescent cu coșuri mi-a zis o cifră la întâmplare, să vadă dacă plătesc.

Economie deci, dar bugetul meu — care, din câte am citit pe internet, ar trebui să-mi ajungă, garantat, între șase și nouă luni — e clar insuficient. Trăiesc deci în insuficienţă.

După ce terminăm cu golful — am câștigat, evident, știu asta pentru că am ţinut scorul în minte — ne ducem la chioșcul cu hotdogi de alături să mâncăm de prânz, iar eu mă strecor după colţ ca să caut prin centura cu portofel pe care o port pe sub cămașă și când mă uit în spate, văd că Greta s-a luat după mine și m-a observat înainte să o pot ascunde.

— De poșetă n-ai auzit, Punguță cu Doi Bani? zice cu vocea ei hârâită.

O să tot fie o problemă — un fugar are nevoie de mulţi bani lichizi, dar, prin definiţie, un fugar nu are unde să ţină banii. Din fericire, Greta nu insistă — știe că amândouă suntem victime. Stăm în soare, la o masă de picnic din metal, și mâncăm hotdogii, chifle albe înfășurând cilindri de fosfaţi, cu garnitură atât de verzuie că arată toxic, și s-ar putea să fie cea mai gustoasă chestie pe care am mâncat-o vreodată, fiindcă sunt Amy cea Moartă și nu-mi pasă.

— Ghici ce-a găsit pentru mine Jeff, în cabana lui? zice Greta. Încă o carte de tipul cu *Cronici marţiene*.

— Ray Bradburrow, zice Jeff.

Bradbury, gândesc eu.

— Da, ăla. *Ceva rău se-ndreaptă încoace*[15], zice Greta. E bună.

Ciripește ultima parte ca și cum atât ar fi de spus despre o carte: dacă-i bună sau proastă. Mi-a plăcut sau nu. Fără vreo discuţie despre scriitură, teme, nuanţe, structură. Bună sau proastă, atât. Ca un hotdog.

— Am citit-o de când m-am mutat aici, zice Jeff. E bună, așa-i. Te bagă în sperieţi.

Mă surprinde privindu-l și face o față de spiriduș rău, cu ochi holbaţi și limba scoasă. Nu-i genul meu — prea are faţa păroasă, prea face chestii dubioase cu peștii ăia — dar arată bine totuși. Atractiv. Are ochii foarte calzi, nu albastru-înghețat ca ai lui Nick. Mă întreb dacă „Eu“ aș găsi incitant să mă culc cu el — un futai mișto, lent, cu trupul lui apăsându-l pe al meu, să-i simt respiraţia în ureche și firele ţepoase pe obraz, nu cum mi-o trag cu Nick, când abia dacă ne atingem corpurile: în unghiul potrivit pe la spate, în formă de L prin față, după care se dă aproape imediat jos din pat și se duce la duș, lăsându-mă să pulsez cu udeala lui în mine.

— Ţi-a mâncat pisica limba? zice Jeff.

Nu-mi zice pe nume niciodată, ca și cum ar recunoaște că știm amândoi că mint. Zice *doamna în cauză* ori *frumușica* ori *tu*. Mă întreb cum mi-ar spune în pat. *Puișor,* poate.

— Mă gândeam așa…

— Aoleu, zice și zâmbește iar.

— Te gândeşti la un băiat, îmi dau seama, zice Greta.

— Poate.

— Credeam că ne ţinem departe de ticăloşi un timp. Să ne vedem de găinile noastre.

Noaptea trecută, după *Ellen Abbott*, am fost prea surescitată ca să mă duc la mine, aşa că am împărţit un bax de bere şi ne-am imaginat o viaţă retrasă de fete hetero în comunitatea de lesbiene a mamei Gretei, unde să creştem găini şi să punem rufăria la uscat pe sârmă, în soare. Să fim curtate blând şi platonic de femei mai vârstnice, cu degete noduroase şi râsete indulgente. Ţoale de blugi, nădragi şi pantofi cu talpă groasă, fără vreo grijă pentru machiaj, coafură sau manichiură, fără să ne pese de măsura sânilor şi grosimea taliei, fără să ne prefacem c-am fi înţelegătoare ca nişte soţii credincioase, care iubesc tot ce face bărbatul lor.

— Nu toţi bărbaţii sunt de căcat, zice Jeff.

Greta răspunde cu un sunet neconcludent.

Ne întoarcem pe la cabanele noastre cu membrele înmuiate. Parc-aş fi un balon cu apă lăsat la soare. Nu vreau decât să stau sub aparatul meu de aer condiţionat, sub fereastră, şi să-mi biciuiesc pielea cu răcoare în timp ce mă uit la televizor. Am dat peste un canal de reluări, unde se transmit numai seriale vechi, din anii şaptezeci şi optzeci, *Quincy, The Love Boat* şi *Eight Enough*, dar pe primul loc se află *Ellen Abbott*, noua mea emisiune favorită!

Nimic nou, nimic nou. Pe Ellen n-o deranjează să speculeze, crede-mă, a găzduit deja tot soiul de străini din trecutul meu care se jură că-mi sunt prieteni, care zic numai lucruri drăguţe despre mine, chiar şi ăia care nu m-au plăcut niciodată prea mult. Ataşament post-viaţă.

Bătaie la uşă, şi ştiu că sunt Greta şi Jeff. Închid televizorul şi uite-i, la uşă, fără vreo ţintă.

— Ce faci? întreabă Jeff.

— Citeam, îl mint.

Îmi pune pe masă un bax de bere, cu Greta în spate.

— A, mi s-a părut că aud televizorul.

Trei oameni sunt, literalmente, o mulţime în căbănuţele astea. Îmi blochează uşa timp de o secundă, îmi transmit un impuls de nervozitate — de ce blochează uşa? — apoi înaintează şi-mi blochează măsuţa de lângă pat. În sertar, acolo, e borseta cu bani, plină cu opt mii de dolari în numerar. Bancnote de-o sută, de douăzeci şi de cincizeci. Centura e hidoasă, de culoarea cărnii crude şi umflată. Nu pot ţine la mine toţi banii deodată — îi mai vâr şi prin alte colţuri ale cabanei — dar încerc, şi când o fac sunt la fel de grijulie ca o fată care se duce la plajă cu un tampon extern. O parte perversă a mea se bucură să cheltuiască, fiindcă de fiecare dată când scot câte un teanc de bancnote de douăzeci rămân mai puţini bani de ascuns, pentru care să-mi fac griji că mi-ar putea fi furaţi sau că i-aş putea pierde.

Jeff schimbă posturile, şi Ellen Abbott — cu Amy — îşi face apariţia zumzăind. Dă din cap, zâmbeşte ca pentru el.

— Vrei s-o vezi pe… Amy? întreabă Greta.

Nu-mi dau seama dacă a folosit sau nu virgula: *Vrei s-o vezi pe…, Amy?* sau *Vrei s-o vezi pe Amy?*

— Nţ. Jeff, mai bine ia-ţi chitara şi putem sta pe verandă.

Jeff şi Greta schimbă o privire.

— Oo… dar la asta te uitai, nu? zice Greta.

Arată spre ecran şi acolo e o poză cu mine şi Nick la o serată, port rochie de seară şi părul făcut coc; arăt mai mult ca acum, cu părul scurt.

— E plictisitor, zic.

— A, nu cred că-i deloc plictisitor, zice Greta şi se lasă pe patul meu.

Mă gândesc că-s o proastă fiindcă îi las pe ăştia doi înăuntru. Să presupun că i-aş putea controla, când ei sunt creaturi sălbatice, oameni învăţaţi să găsească abordări, să exploateze slăbiciuni, întotdeauna în nevoie, în vreme ce eu sunt nouă la aşa ceva. În nevoie. Ăia care ţin pume în curte şi cimpanzei în sufragerie — cred că aşa se simt când animăluţele cele adorabile le smulg măruntaiele.

— Ştiţi ce, v-aţi supăra dacă… mă simt cam pleoştită, cred că de la prea mult soare.

Par surprinşi şi un pic ofensaţi, şi mă întreb dacă am înţeles cumva greşit — dacă nu cumva sunt inofensivi şi sunt eu paranoică. Aş vrea să cred asta.

— Sigur, sigur, cum să nu, zice Jeff.

Ies din cabană, şi pe traseu Jeff îşi ia şi berea. Un minut mai târziu o aud pe Ellen Abbott stropşindu-se din cabana Gretei. Întrebări acuzatoare. *De ce a… De ce n-a… Cum poţi să explici…*

De ce a trebuit să mă împrietenesc cu cineva pe-aici? *De ce n-am* putut să-mi văd de treabă? *Cum poţi să explici* acţiunile mele dacă sunt dată în vileag?

Nu pot fi dată în vileag. Dacă aş fi vreodată descoperită, aş ajunge cea mai urâtă femeie de pe planetă. Aş trece de la fiinţa frumoasă, bună, de la victima chinuită şi gravidă a unui ticălos egoist şi adulterin la căţeaua scârboasă care a exploatat inima bună a cetăţeanului american. Ellen Abbott şi-ar dedica toate emisiunile mie, ar lăsa în emisie telefoane pline de ură: „Încă un exemplu de fată bogată şi răsfăţată care face ce vrea, când îi tună, şi nu se gândeşte deloc la cum se simt ceilalţi, Ellen. Cred că ar *trebui* să dispară pe viaţă — la închisoare!“ Aşa ar fi, în felul ăsta ar merge lucrurile. Am citit pe internet informaţii contradictorii despre înscenarea morţii sau despre învinuirea soţului pentru o asemenea moarte, dar ştiu că opinia publică o să fie o fiară. Indiferent ce-aş face după aceea — să hrănesc orfani, să strâng leproşi la piept — aş fi cunoscută, până la moarte, drept Femeia Aia care Şi-a Înscenat Moartea şi Şi-a Învinuit Soţul.

Nu pot să permit asta.

Peste câteva ore sunt încă trează, stau pe gânduri în întuneric, când aud un răpăit în uşă, un ciocănit blând, ciocănitul lui Jeff. Stau pe gânduri, apoi deschid, gata să mă scuz pentru comportamentul grosolan de dinainte. Se trage de barbă, cu privirea aţintită spre preşul de la intrare, apoi ridică spre mine ochii ca de ambră.

— Mi-a zis Dorothy că-ţi cauţi de muncă, zice.

— Da, cred că da. Îmi caut.

— Am ceva pe seara asta, te plătesc cu cincizeci de dolari.

Amy Elliott Dunne n-ar ieşi din cabană pentru cincizeci de dolari, dar Lydia/Nancy are nevoie de-o slujbă. Trebuie să zic da.

— Două ore, cincizeci de dolari, zice şi ridică din umeri. Pentru mine-i totuna, m-am gândit doar să întreb.

— Ce e?

— Pescuit.

Eram sigură că Jeff o să conducă o camionetă, dar mă îndrumă spre un Ford break, o maşină care-ţi frânge inima, un automobil de proaspăt absolvent de facultate cu planuri mari şi bani puţini, nu genul de maşină pe care-ar trebui să o conducă un adult. Mi-am luat pe sub rochie costumul de baie, cum am fost instruită. („Nu bikinii, cel dintr-o piesă, în care poţi să înoţi pe bune“, a intonat Jeff; n-am observat să apară pe lângă piscină vreodată, dar văd că-mi ştie pe de rost garderoba, lucru măgulitor, dar totodată şi alarmant.)

Lasă jos geamul, în vreme ce străbatem drumul printre dealurile împădurite, iar praful de pietriş mi se aşază peste părul înfoiat. Parcă aş fi dintr-un videoclip country: o fată în rochiţă care scoate capul ca să prindă adierea vântului într-o noapte de vară. Văd şi stele. Jeff cântă ceva în surdină, în legea lui.

Opreşte mai încolo de un restaurant cocoţat pe piloni deasupra lacului, un loc de mâncat grătare cunoscut pentru porţiile uriaşe de băuturi cu nume proaste: Suc de Aligator şi Gura Ştiucii. Ştiu asta de la paharele aruncate care plutesc pe lângă malul lacului, crăpate, colorate strident şi purtând sigla restaurantului: Catfish Carl’s. Are o podişcă ce înaintează în apă — clienţii pot lua pumni de mâncare de pisici de la nişte automate şi să-i arunce în gurile căscate ale sutelor de somni uriaşi care aşteaptă dedesubt.

— Ce-o să facem mai exact, Jeff?

— Tu-i prinzi în plasă, eu le fac felul.

Se dă jos din maşină şi-l urmez la portbagaj, care e plin cu lăzi frigorifice.

— Îi punem aici la gheaţă şi-i vindem.

— Îi vindem. Cine cumpără peşte furat?

Jeff îmi aruncă un zâmbet de pisică leneşă.

— Am eu ceva clienţi.

Şi atunci îmi dau seama: nu-i un om al pădurii cântător la chitară şi iubitor de pace. E un ţărănoi hoţ care vrea să creadă că e mai complicat decât e de fapt.

Scoate la iveală o plasă, o cutie cu mâncare pentru pisici şi o găleată murdară de plastic.

N-am absolut nicio intenţie de a participa la acest circuit al economiei piscicole ilicite, dar „Eu“ sunt destul de interesată. Câte femei ar putea spune că s-au dus să braconeze la peşte? „Eu“ sunt de gaşcă. Am devenit iarăşi de gaşcă după ce-am murit. Toate lucrurile care nu mi-au plăcut, de care m-am temut, toate limitele pe care le-am avut s-au scuturat de pe mine. „Eu“ pot face orice. O fantomă are libertatea asta.

Coborâm povârnișul dealului, sub podișca de la restaurant, la docuri, unde apele clipocesc la trecerea unei bărci cu motor, din care se aude răcnind, la radio, un cântec country despre frumuseţile naturii.

Jeff îmi dă o plasă.

— Trebuie să ne mișcăm iute — sari în apă, întinzi plasa, apuci peștele și-mi dai să trag plasa. O să fie grea, și-or să se zbată, deci fii pregătită. Şi fără să ţipi sau ceva.

— N-o să ţip. Dar nu vreau să mă bag în apă. Pot s-o fac de pe podeţ.

— Măcar să-ţi scoţi rochia, o să ţi-o distrugi.

— Mă descurc.

Pare deranjat o clipă — el e șeful, eu angajata, și deocamdată nu ascult de el — dar apoi se întoarce cu spatele, pudic, își trage de pe el cămașa și-mi întinde cutia cu mâncare de pisici fără să întoarcă faţa spre mine cu totul, de parcă l-ar fi apucat timiditatea. Ţin cutia cu deschizătura îngustă înspre apă și, imediat, o sută de spinări argintii, arcuite se strecoară spre mine, o gloată de șerpi, cu cozile străpungând furioase suprafaţa apei, apoi gurile sunt sub mine, peștii dau năvală să înghită bobiţele, ca niște animale dresate, ridicându-și boturile ca să capete mai mult.

Azvârl plasa în mijlocul bancului și mă proptesc bine cu fundul în podișca de lemn, pentru ca greutatea mea să mă ajute să ridic ce-am cules. Când trag, plasa e plină cu vreo jumătate de duzină de somni mustăcioși și agili, care încearcă toţi, cu frenezie, să ajungă înapoi în apă, cu gurile deschizându-se și închizându-se printre ochiurile de nailon ale plasei; zbaterea lor colectivă face plasa să se zgâlţâie în sus și-n jos.

— În sus, trage-l în sus, fată!

Las un genunchi sub apucătoarea plasei și-o las așa să se bălăngăne, iar Jeff întinde mâna, apucă un pește cu amândouă mâinile — poartă mănuși ca să aibă priză. Își lasă mâinile să alunece până la coada peștelui, apoi îl ridică exact ca pe o măciucă și-l dă cu capul de scândura docului. Ţâșnește sânge. Un fir subţire se prelinge la picioarele mele, o bucată tare de carne îmi aterizează în păr. Jeff azvârle peștele în găleată și apucă un altul, cu precizia unui lucrător pe bandă.

Lucrăm gâfâind și mârâind cam jumătate de oră, patru plase pline, până ce braţele mi se înmoaie și lăzile frigorifice sunt pline. Jeff ia găleata goală și-o umple cu apă din lac, apoi toarnă apa peste măruntaiele mizerabile și în îngrăditura peștilor. Somnii înfulecă intestinele fraţilor lor răpuși. Podișca a rămas curată. Toarnă o ultimă găleată de apă peste picioarele noastre însângerate.

— De ce-i dai cu capul? întreb.

— Nu suport să-i văd suferind, zice. Ne băgăm la o baie rapidă?

— Sunt OK, zic.

— Nu și-n mașină la mine… haide, un plonjon rapid, ai pe tine mai mult rahat decât îţi dai seama.

Plecăm de la docuri și ajungem pe plaja stâncoasă de alături. Mă bag în apă până la glezne, în timp ce Jeff înaintează cu pași uriași, stropind, apoi se aruncă

şi se scufundă brusc. De îndată ce s-a depărtat destul, îmi desprind borseta cu bani şi-mi aşez rochia deasupra, apoi las moviliţa la marginea apei, cu ochelarii deasupra. Mă las în jos până ce simt apa călduţă pe coapse, pe burtă, pe gât, apoi îmi ţin respiraţia şi mă scufund.

Înot repede şi departe, stau sub apă destul cât să-mi reamintesc cum m-aş simţi dacă ar fi să mă înec — ştiu că aş putea s-o fac la nevoie — şi, când ies la suprafaţă, cu un singur şi disciplinat jet de aer tras în piept, îl văd pe Jeff îndreptându-se rapid spre ţărm, aşa că trebuie să înot în graba mare spre borseta mea cu bani şi ies pe stânci doar un pic înaintea lui.

15 *Something Wicked This Way Comes*, roman publicat în 1962.

Nick Dunne

Opt zile de la dispariţie

Imediat ce am terminat de vorbit cu Tommy, am sunat-o pe Hilary Handy. Dacă „uciderea“ lui Amy era o minciună, iar „violul“ lui Tommy O’Hara tot minciună, de ce n-ar fi fost la fel și „obsesia“ lui Hilary pentru Amy? O sociopată trebuie să-şi facă mâna undeva, de pildă în sălile austere de marmură de la Wickshire Academy.

Când a ridicat receptorul, am bolborosit:

— Aici Nick Dunne, soţul lui Amy Elliott. Am mare nevoie să vorbesc cu tine.

— De ce?

— Chiar mi-ar trebui mai multe informaţii. Despre…

— Nu spune *prietenie*.

În voce i se simţea amărăciunea.

— Nu, nu spun. Voiam doar să aud și versiunea ta. Nu sun fiindcă aș crede că ai ceva — *orice* — de-a face cu nevastă-mea, cu situaţia ei actuală. Dar aș vrea mult să aud ce s-a întâmplat. Adevărul. Fiindcă am impresia că ai putea să faci puţină lumină în privinţa… unui tip de comportament al lui Amy.

— Ce fel de comportament?

— Când oamenilor care o supără li se întâmplă lucruri foarte urâte.

A gâfâit în telefon.

— Acum două zile n-aș fi vorbit cu tine, a început să zică. Dar după aia am băut un pahar cu niște prieteni, televizorul era pornit, ai apărut tu, și era despre toată chestia cu Amy gravidă. Toţi pe lângă mine erau *tare furioși* pe tine. Te *urau.* Şi m-am gândit atunci că *știu cum e asta.* Fiindcă nu-i moartă, așa-i? Doar lipsește, nu? Şi nu s-a găsit niciun cadavru.

— Așa e.

— Păi, să-ţi spun despre Amy. Şi despre liceu. Şi ce s-a întâmplat. Stai un pic.

La capătul celălalt al firului am auzit zgomot de desene animate — voci rugătoare și muzică la clape —, apoi gălăgia s-a oprit brusc. Şi s-au auzit niște voci smiorcăite. *Du-te și te uită jos. Du-te jos, te rog.*

— Bun, sunt boboacă, și sunt din Memphis. *Absolut* toţi ceilalţi sunt de pe Coasta de Est. Mă simţeam aiurea, diferită, știi? Fetele de la Wickshire parcă fuseseră crescute împreună — jargonul, hainele, părul. Şi nu eram un paria, eram, cum să zic… nesigură. Amy era deja Fata. Deja, din prima zi, o știa toată lumea, toată lumea vorbea despre ea. Era Uimitoarea Amy — citiserăm toate cărţile, de copii — și, în plus, arăta minunat. Era, cum să zic…

— Da... știu.

— Așa. Şi nu peste mult timp a început să se arate interesată de mine, mă luase, cum ar veni, sub aripa ei sau ceva de genul acesta. Făcea gluma asta, cum că ea e Uimitoarea Amy și eu tovarășa ei, Suzy, așa că a început să-mi spună Suzy și îndată mi-au spus așa și restul. Mie-mi convenea. Eram, cum să spun, ocupată cu fel de fel de însărcinări: îi aduceam ceva de băut lui Amy dacă-i era

sete, băgam nişte haine la maşină dacă-i trebuia lenjerie de corp curată. Stai un pic.

Am auzit iar cum i se freacă părul de receptor. Marybeth adusese cu ea toate albumele familiei Elliott, în caz că ne trebuiau şi alte poze. Îmi arătase o fotografie cu Amy şi Hilary, numai zâmbete, obraz lângă obraz. Aşa că mi-o puteam închipui pe Hilary acum, cu acelaşi păr galben ca untul ca şi soţia mea, cu o faţă ceva mai candidă şi ochi căprui, terni.

— *Jason, sunt la telefon — dă-le şi tu câte-o acadea pe băţ, că nu-i aşa de greu.* Scuze. Copiii noştri au ieşit de la şcoală, şi soţul meu nu se ocupă niciodată de ei, şi parcă n-are habar ce să facă cu ei zece minute, cât vorbesc cu tine la telefon. Scuze. Aşa… da, eram micuţa Suzy, o ţineam aşa cu jocul ăsta, şi vreo câteva luni — august, septembrie, octombrie — a fost fantastic. O prietenie *intensă*, eram mereu împreună. Apoi s-au întâmplat, deodată, nişte lucruri ciudate care, mi-am dat seama, au cam deranjat-o.

— Ce?

— Un băiat de la internat; l-am cunoscut amândouă la balul din toamnă, şi a doua zi m-a sunat *pe mine* în loc s-o sune pe Amy. Şi sunt sigură că a făcut asta fiindcă Amy era prea intimidantă, dar oricum… şi după câteva zile ne-au venit rezultatele la nişte examene şi ale mele erau un pic mai bune, cu câteva sutimi sau ceva de genul. Şi, nu peste mult timp, una dintre amicele noastre m-a invitat să petrecem Ziua Recunoştinţei cu familia ei. Pe mine, nu pe Amy. Iarăşi, sunt sigură că asta s-a întâmplat din cauză că Amy intimida lumea. Era greu să ţii pasul cu ea, simţeai mereu că trebuie să faci impresie bună. Dar am simţit că lucrurile s-au schimbat întru câtva, îmi dădeam seama că era iritată de-a binelea, chiar dacă nu recunoştea.

Şi a început să mă pună să fac chestii. Pe atunci nu mi-am dat seama, dar a început să mă lucreze. Mă întreabă, deci, dacă poate să-mi vopsească părul în aceeaşi culoare ca al ei, fiindcă al meu e gri ca de şoarece, şi mi-ar sta *aşa de bine* cu o nuanţă mai luminoasă. Şi începe să se plângă de părinţii ei. Mereu, cum ar veni, s-a plâns de-ai ei, dar acum era chiar pornită — că n-o iubesc, cică, decât ca idee, şi nu pentru cine e ea de fapt — aşa că zice, la un moment dat, că vrea să le-o coacă. Mă pune să le fac farse la telefon, să le zic că eu sunt noua Uimitoarea Amy. Uneori, la câte un sfârşit de săptămână, mai luam trenul până la New York şi-mi zicea să stau pe lângă casa ei — ba odată m-a şi pus să dau buzna peste maică-sa şi să-i spun că vreau să scap de Amy şi să fiu eu noua Amy, şi alte rahaturi din astea.

— Şi-ai făcut-o?

— Erau chestii prosteşti, de fete. Asta înainte de telefoanele mobile şi de chestiile pe internet. Un fel de-a omorî timpul. Făceam glumiţe din astea mereu, numai prostioare. Ne întreceam care să fie mai îndrăzneaţă şi mai aiurită.

— Apoi?

— Apoi a început să ia distanţă. S-a răcit. Şi m-am gândit… m-am gândit că nu-i mai place de mine. Fetele de la şcoală au început să se uite ciudat la mine. Bun. Dar într-o zi m-au chemat la directoare. Amy avusese un accident oribil — gleznă luxată, braţ fracturat, coaste fisurate. Căzuse pe un şir lung de

trepte și zicea acum că *eu* aș fi împins-o. Stai un pic. *Du-te înapoi jos. Du-te înapoi. Jos. Duuu-teee jos.* Scuze, m-am întors. Să nu faci niciodată copii.

— Deci Amy a zis că ai împins-o?

— Da, fiindcă eram *nebuuuună*. Eram obsedată de ea, voiam să fiu Suzy, după aceea n-a mai fost de ajuns să fiu Suzy… trebuia să fiu Amy. Şi avea dovezile astea, pe care mă făcuse să le creez în ultimele câteva *luni*. Părinţii ei, evident, mă văzuseră *bântuind* pe lângă casă. O acostasem, teoretic, pe maică-sa. Mai erau părul, vopsit blond, și hainele cumpărate împreună cu *ea*, dar nu puteam să demonstrez. Au apărut toate prietenele ei, au explicat cât de speriată de mine a fost Amy lunile acelea. Rahaturi din astea. Păream *dementă complet*. Şi mă tot juram că n-am fost eu, dar ajunsesem să mă simt atât de prost, că voiam oricum să plec de la școala aceea. Deci nu m-am opus exmatriculării. Voiam să scap de ea. Păi, fata asta își *rupsese singură coastele.* Mă temeam — avea cincisprezece ani și pusese toate astea la cale. Își păcălise prietenii, părinţii, profesorii.

— Şi asta numai din cauza unui băiat, a unor note și a unei invitaţii la Ziua Recunoștinţei?

— Cam la o lună după ce m-am mutat la Memphis din nou, am primit o scrisoare. Nu era semnată, era scrisă la mașină, dar era clar de la Amy. O listă cu toate felurile în care o dezamăgisem. Lucruri nebunești: *Ai uitat să mă aștepți după Engleză, de două ori. Ai uitat că sunt alergică la căpșuni, de două ori.*

— Dumnezeule!

— Dar mi se pare că adevăratul motiv nu era acolo.

— Care era cel adevărat?

— Cred că Amy voia ca oamenii s-o creadă perfectă. Şi, cum am ajuns să fim prietene, o cunoșteam de-acum. Şi nu era perfectă. Ştii? Era foarte isteaţă și șarmantă și toate alea, dar voia să și controleze, era obsedată, făcea mare caz de orice, mai și minţea. Nu mă deranja asta. Dar pe ea da. A scăpat de mine fiindcă știam că nu e perfectă. M-a făcut să-mi pun întrebări în privinţa ta.

— În privinţa mea? De ce?

— Prietenii își observă de obicei defectele, reciproc. Soţii le văd până în detaliile cele mai mici. Dacă și-a pedepsit o prietenă de câteva luni aruncându-se pe scări, ce i-ar face unui bărbat care a fost destul de neghiob ca să se însoare cu ea?

Am închis, tocmai când unul dintre copiii lui Hilary a ridicat receptorul secundar și a început să cânte un cântecel. L-am sunat pe Tanner imediat și i-am împărtășit ce aflasem din discuţiile cu Hilary și Tommy.

— Avem deci două povești, grozav, a zis Tanner, o să fie de milioane!

Dar a zis-o pe un ton care-mi sugera că nu era grozav deloc.

— De Andie ai mai auzit ceva?

Nu auzisem.

— Mi-am pus un om s-o aștepte în faţa blocului, a zis. Discret.

— Nu știam că ai „oameni“.

— Ce trebuie să facem cu adevărat e s-o *găsim* pe Amy, a zis, ignorându-

mă. O tipă ca ea nu-mi imaginez că o să poată sta mult timp ascunsă. Ai vreo idee?

Mi-o tot imaginam în balconul unui hotel de fiţe, dând spre ocean, într-un capot alb, pufos, sorbind dintr-un Montrachet foarte bun şi urmărindu-mi distrugerea pe net, la televizor, prin tabloide. Bucurându-se de atenţia şi laudele nesfârşite aduse lui Amy Elliott Dunne. Participând la propria-i înmormântare. Mă întrebam dacă îşi dădea seama, totuşi, ce făcea: plagiase o pagină din Mark Twain16.

— Mi-o închipui pe lângă ocean, am zis.

M-am oprit, simţindu-mă ca un clarvăzător dintre cei ce apar pe la TV.

— Nu. N-am idee. Ar putea, literalmente, să fie oriunde. Nu cred că o s-o vedem decât dacă decide să se întoarcă.

— Pare puţin probabil, a pufnit agasat Tanner. Să încercăm atunci s-o găsim pe Andie şi să vedem ce-i în capul ei. Cam rămânem fără spaţiu de manevră.

S-a făcut apoi ora cinei, a apus soarele şi am rămas iarăşi singur în casa mea bântuită. M-am gândit la toate minciunile lui Amy şi m-am întrebat dacă şi sarcina era una dintre ele. Socotisem. Făcusem sex sporadic cu Amy, suficient cât să fie posibil. Dar ar fi ştiut că aveam să mă apuc să socotesc zilele.

Adevăr sau minciună? Dacă era minciună, era una menită să-mi facă felul.

Am presupus întotdeaua că urma să am copii cu Amy. Şi unul dintre motivele pentru care m-am însurat: mă vedeam cu ea şi cu copiii noştri. Ţin minte prima oară când mi-am imaginat asta, la nici două luni de când am început să ieşim împreună: mergeam pe jos, venind de la apartamentul meu din Kips Bay, pe lângă East River, o cale care m-a dus pe lângă giganticul bloc LEGO al sediului ONU, cu nenumărate drapele de ţări fluturând în vânt. *Unui puşti i-ar plăcea aşa ceva*, mi-a venit în minte. Atâtea culori, şi apoi jocul de a potrivi steagul şi ţara. *Asta-i Finlanda şi aia-i Noua Zeelandă.* Zâmbetul cu un singur ochi al Mauritaniei. Şi mi-am dat seama apoi că nu era *un* puşti, ci puştiul *nostru*, al meu şi al lui Amy. Lui i-ar fi plăcut asta. Copilul nostru, pus pe covor cu o enciclopedie veche, cum făceam şi eu odată, doar că al nostru n-avea să fie singur, fiindcă aş fi fost şi eu pe jos lângă el. L-aş fi ajutat să desluşească tainele vexilologiei — sună mai puţin ca o ştiinţă a steagurilor şi mai mult ca un soi de analiză a ideii de a fi vexat, agasat, care i s-ar fi potrivit tatei ca atitudine faţă de mine. Dar nu ar fi fost şi atitudinea mea faţă de băiatul meu. Mi-am imaginat-o pe Amy alăturându-ni-se pe covor, punându-se pe burtă, cu picioarele fluturând prin aer, arătând spre Palau, cu punctul galben un pic mai la stânga faţă de centru, pe fondul albastru intens, care, eram sigur, ar fi fost preferatul ei.

De atunci încolo băiatul a ajuns real (uneori apărea şi o fată, dar de cele mai multe ori un băiat). Era inevitabil. Sufeream de doruri paterne frecvente, insistente. La câteva luni după nuntă am avut un moment bizar în faţa dulăpiorului cu medicamente, când îmi treceam aţa de dinţi prin gură. M-am gândit: *Vrea copii, nu? Ar trebui să întreb. Sigur că ar trebui să întreb.* Când am pus întrebarea — pe ocolite, vag — a zis *sigur, sigur, cândva*, dar se aşeza la

chiuvetă, zi după zi, şi-şi înghiţea pilula. A făcut-o trei ani la rând, în vreme ce eu mă tot învârteam pe lângă subiect, nereuşind însă, propriu-zis, să spun vorbele: *Aş vrea să avem un copil*.

După ce-am fost puşi pe liber, a început să pară posibil. Brusc, în vieţile noastre se crease un spaţiu incontestabil, şi într-o zi, la micul dejun, Amy a ridicat privirea de la pâinea prăjită şi a zis *nu mai iau pastila*. Pur şi simplu. N-o mai lua de trei luni şi nu se întâmplase nimic, aşa că, nu mult după ce ne mutaserăm în Missouri, a stabilit o întâlnire ca să începem o procedură medicală. Odată ce începea un proiect, lui Amy nu-i plăcea s-o lungească: „O să le zicem că încercăm de un an“ a spus, iar eu, ca prostul, am fost de acord — abia dacă ne mai atingeam pe atunci, dar încă mai aveam impresia că un copil ar avea rost. Cum să nu.

— O să trebuiască să-ţi faci şi tu partea ta, să ştii, mi-a zis pe drumul spre St. Louis. O să trebuiască să dai spermă.

— Ştiu. De ce-o zici în felul ăsta?

— M-am gândit c-o să fii prea plin de tine. Prea orgolios şi plin de tine pentru asta.

Eram o amestecătură deloc agreabilă din cele două trăsături, însă la centrul de fertilizare am pătruns, îndatoritor, în cămăruţa stranie dedicată auto-abuzului: un loc în care intraseră sute de bărbaţi, cu unicul scop de a-şi gâdila maimuţa, de a şi-o lua la labă, de a şi-o freca la rece, de a-i da în cap chelului, de a-şi mozoli castravetele, de a-şi scuipa iaurtul, de-a şi-o trage cu Manuela.

(Uneori folosesc umorul ca formă de autoapărare.)

Camera conţinea un fotoliu acoperit cu vinil, un televizor şi o masă pe care se aflau o mână de reviste porno şi o cutie cu şerveţele. Pornografia era de pe la începuturile anilor nouăzeci, judecând după podoaba capilară a femeilor (da, şi de sus şi de jos), iar acţiunea era destul de aşa-şi-aşa. Cine selectează pornografia pentru centrele de fertilitate? Cine stabileşte ce i-ar stârni pe bărbaţi, dar fără să fie prea degradant pentru toate acele femei aflate în afara camerei de ejaculare, asistente, doctoriţe şi soţii pline de speranţă şi întoarse pe dos de hormoni?

Am vizitat încăperea cu pricina de trei ori, în zile diferite — le place să aibă o mulţime de rezerve — în vreme ce Amy n-a făcut nimic. Ar fi trebuit să înceapă să ia pastile, dar n-a luat, şi apoi a lăsat-o baltă cu totul. Ea era cea care urma să fie însărcinată, cea care avea să-şi predea corpul bebeluşului, aşa că vreo câteva luni am evitat s-o cicălesc, cu un ochi pe flaconul cu pastile, să văd dacă nivelul conţinutului scădea. În cele din urmă, după vreo câteva beri băute într-o noapte de iarnă, am urcat scârţâind treptele până la uşă, mi-am dat jos paltonul încrustat cu zăpadă şi m-am cuibărit în pat lângă ea, cu faţa lângă umărul ei, adulmecând-o, încălzindu-mi vârful nasului de pielea ei. Am şoptit cuvintele — *hai s-o facem, Amy, hai să avem un copil* — şi a zis nu. Mă aşteptasem la agitaţie, precauţie, îngrijorare — *Nick, o să fiu o mamă bună?* — dar m-am ales cu un *nu* tăios şi glacial. Un *nu* fără rest. Nimic dramatic, ce mare lucru, era doar o chestie care n-o mai interesa. „Fiindcă mi-am dat seama că o să mă aleg cu toate corvoadele“, s-a justificat. „Scutece şi doctori şi

disciplină, iar tu o să apari în peisaj când și când și-o s-o faci pe Tăticul Amuzant. Eu o să-mi dau silința să-l fac un om bun, tu o să strici oricum asta, și după aceea oricum pe tine o să te iubească, iar pe mine nu.“

I-am spus lui Amy că nu-i adevărat, dar nu m-a crezut. I-am spus că nu doar *voiam* un copil, *aveam nevoie* de un copil. Trebuia să știu dacă pot iubi necondiționat pe cineva, dacă pot face o ființă micuță să se simtă mereu binevenită și dorită, indiferent ce-ar fi. Dacă pot să fiu un alt fel de tată decât tatăl meu. Dacă pot să cresc un băiat care să nu fie ca mine.

Am implorat-o. Amy a rămas neclintită.

Un an mai târziu am primit o notificare pe e-mail: clinica avea să scape de sperma mea dacă nu primea vreun semn de la noi. Am lăsat scrisoarea pe masa din sufragerie, ca un reproș la vedere. Apoi, după trei zile, am văzut-o la gunoi. A fost ultima discuție despre subiect.

Dar, pe atunci, mă întâlneam deja cu Andie, pe ascuns, de luni bune, așa că n-aveam niciun drept să fiu supărat. Dar tot îmi doream, tot visam cu ochii deschiși la băiatul nostru, al meu și al lui Amy. Mă atașasem de el. Faptul era că Amy și cu mine am fi făcut un copil grozav.

***

Marionetele mă priveau cu ochi negri, alarmați. Am aruncat o privire pe geam, am văzut că echipele de știri își strânseseră efectele, așa că am ieșit în noaptea caldă. Vreme de plimbare. Poate că mă urmărea vreun jurnalist singuratic de tabloid, dar nu-mi păsa. Am pornit prin cartierul nostru, apoi am umblat patruzeci și cinci de minute pe River Road, după care am intrat pe șoseaua care străbătea Carthage exact prin mijloc. Treizeci de minute gălăgioase, pline de vapori de umezeală — pe lângă saloane auto cu camionete făcute să arate atrăgătoare ca niște prăjituri, pe lângă restaurante fast-food și prăvălii de băuturi, non-stopuri și benzinării — până am ajuns la răscrucea ce ducea în centru. Nu întâlnisem nici măcar o persoană să meargă pe jos, doar siluete tulburi ce vâjâiau pe lângă mine în mașinile lor.

Era aproape miezul nopții. Am trecut pe lângă Bar, tentat să intru, dar deloc dornic de îmbulzeală. Trebuiau să fie niște reporteri pe-acolo. Eu așa aș fi făcut. Dar voiam într-un bar. Voiam să fiu înconjurat de oameni, să mă distrez, să scap de presiune. Am mai mers încă cincisprezece minute până în capătul celălalt al centrului, la un bar mai prăpădit, mai turbulent și mai de tineret, unde băile aveau mereu băltoace de vomă în nopțile de sâmbătă. Era genul de bar la care ar fi mers gașca lui Andie și poate, cine știe, și Andie cu ei. Aș fi avut noroc s-o văd acolo. Puteam, cel puțin, să-mi dau seama ce dispoziție are cercetând-o de la distanță. Iar dacă nu era, puteam să-mi torn pe gât o nenorocită de băutură.

Am pătruns în adâncul barului cât de mult am putut — Andie nu era, nu era. Aveam figura acoperită, în parte, de cozorocul unei șepci. Dar chiar și așa, am simțit niște împunsături de neliniște trecând prin gloata de băutori: capete întoarse brusc spre mine, ochii mari de la recunoaștere: *E tipul ăla, nu?*

Mijloc de iulie. M-am întrebat dacă faima mea negativă avea să crească până în octombrie, dacă aveam să mă transform în costumul de Halloween lipsit de gust al vreunui studențaș: claie de păr blond și un exemplar din *Uimitoarea*

Amy la subsuoară. Go mi-a zis că a primit vreo cinci apeluri telefonice în care a fost întrebată dacă Barul avea vreun tricou oficial de vânzare. (Şi n-aveam, slavă Domnului!)

Am luat loc şi am comandat un scotch de la barman, un individ cam de vârsta mea care m-a măsurat un pic cam mult cu privirea, cât s-a hotărât dacă să mă servească. În cele din urmă, morocănos, a pus un păhărel pe tejghea înaintea mea, cu nările umflate. Când mi-am scos portofelul, m-a oprit întinzând spre mine palma, cu un gest alarmat:

— Nu vreau banii tăi, omule. Deloc.

I-am lăsat oricum. Ce dobitoc!

Când am încercat să mai obţin un rând, s-a uitat spre mine, a scuturat din cap şi s-a tras mai aproape de femeia cu care stătea la palavre. Peste câteva secunde respectiva m-a privit pe furiş, pretinzând că se îndreaptă de spate. Gura i s-a lăsat în jos şi a înclinat din cap. *El este. Nick Dunne*. Barmanul nu s-a mai întors.

Nu poţi ţipa, n-o poţi face pe durul: *Hei, dobitocule, îmi mai torni un rahat de rachiu sau nu?* Nu poţi fi nemernicul care te cred ei. Trebuie să stai acolo şi să-nghiţi. Dar nu plecam. Am rămas cu paharul gol dinainte şi am început să mă prefac că meditez intens. Mi-am verificat telefonul preplătit, în caz că sunase Andie. Nu. Am scos atunci adevăratul telefon şi am jucat o rundă de solitaire, prefăcându-mă scârbit. Nevastă-mea mi-o făcuse, mă transformase într-un om care nu mai primea de băut în oraşul lui natal. Doamne, cât o mai uram!

— Scotch era?

O fată, cam de vârsta lui Andie, mi se proţăpise în faţă. Asiatică, păr până la umeri, drăguţă în felul acela în care sunt drăguţe funcţionarele.

— Poftim?

— Ce beai? Scotch?

— Mda. Nu prea pot să capăt…

S-a dus până la capătul barului, s-a băgat în sufletul barmanului cu un ditamai zâmbetul gen *ajută-mă,* ca o fată obişnuită să se facă remarcată, şi a revenit cu un scotch, într-un pahar de dimensiuni rezonabile.

— Ia-l, a zis întinzându-mi-l, şi l-am luat. Noroc.

A ridicat paharul, cu ceva efervescent şi incolor. Am ciocnit.

— Pot să stau aici?

— Nu mai stau mult, de fapt, am zis şi m-am uitat în jur, ca să mă asigur că nu aveam nicio cameră aţintită spre mine.

— Păi, bine, a spus zâmbind şi ridicând un pic din umeri, aş putea să zic că nu ştiu că eşti Nick Dunne, dar n-o să te insult. Ţin cu tine, apropo. Ai avut parte de-o campanie proastă.

— Mersi. E… ăăă… sunt vremuri ciudate.

— Serios. Ştii cum se vorbeşte, la tribunal, despre efectul „de laborator“? Că, adică, juraţii au văzut atâtea documentare cu crime, încât au ajuns să creadă că ştiinţa poate demonstra orice?

— Da.

— Ei bine, cred că există şi efectul „soţului rău“. Toată lumea a văzut prea

multe emisiuni despre omoruri reale unde soţul e întotdeauna, întotdeauna ucigaşul, aşa că se presupune, automat, că soţul e vinovatul.

— Exact asta e, am zis. Mersi. Exact asta e. Şi Ellen Abbott…

— Dă-o în mă-sa pe Ellen Abbott, a făcut noua mea prietenă. E o perversiune umblătoare, vorbitoare şi urâtoare de bărbaţi a sistemului de justiţie.

A ridicat iarăşi paharul.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Încă un scotch?

— Ai un nume superb.

Numele ei era de fapt Rebecca. Avea un card încărcat şi putea să bea în neştire. (*Încă unul? Încă unul? Încă unul?)* Era din Muscatine, Iowa (un oraş tot pe Mississippi) şi se mutase la New York după facultate, ca să se facă publicistă (tot ca mine). Fusese asistent editorial la trei reviste diferite — unul pentru mirese, al doilea pentru mame care lucrează şi unul pentru adolescente — care se spulberaseră toate în ultimii ani, aşa că lucra acum pentru un blog specializat pe anchete criminalistice numit Whodunnit şi venise în oraş (hlizeală) să obţină un interviu cu mine. La naiba, trebuia să-mi placă impertinenţa ei de puştoaică: *Trimiteţi-mă în Carthage şi gata — canalele mari n-au pus laba pe el, dar eu sunt sigură că pot!*

— Am stat cu restul lumii lângă casa ta, apoi la secţia de poliţie, apoi am decis că vreau ceva de băut. Şi te-am văzut cum apari. E prea perfect. Prea ciudat, aşa-i? a zis.

Avea în urechi nişte verigi mici de aur cu care se juca, şi-şi trecuse părul pe după urechi.

— Ar trebui să plec, am zis.

Limba îmi cam amorţise, începeam să vorbesc împiedicat.

— Dar nu mi-ai zis de ce-ai venit pe aici. Îţi trebuie mult curaj să te aventurezi pe-afară fără vreun prieten sau vreun însoţitor, ceva. Pun pariu că ai parte de multe uitături neprietenoase.

Am ridicat din umeri: *Nu-i mare chestie*.

— Lumea care judecă tot ce faci fără să te cunoască. Cum a fost cu poza aceea în parc. Eşti probabil ca mine: ai fost învăţat de mic să fii politicos. Dar nimeni nu vrea povestea reală. Vor doar să… *te găbjească*, nu?

— M-am săturat până-n gât să fiu judecat numai fiindcă mă potrivesc cu tiparul ăsta.

A ridicat din sprâncene; cerceii i s-au bălăngănit.

M-am gândit la Amy stând în misteriosul ei centru de comandă, pe unde dracu’ o fi fost, analizându-mă din toate poziţiile, găsindu-mi vini de acolo, de departe. Dar oare dacă vedea şi altceva, care s-o facă să renunţe la toată nebunia?

Am continuat:

— Lumea crede că aveam un mariaj zbuciumat, dar de fapt, înainte să dispară, mi-a organizat o vânătoare de comori.

Amy ar fi vrut una din două: ori să-mi învăţ lecţia şi să putrezesc ca un răufăcător, ori să-mi învăţ lecţia şi s-o iubesc aşa cum merită, să fiu un băieţel

bun, ascultător, disciplinat şi fără coaie.

— O vânătoare de comori minunată, am zâmbit, iar Rebecca şi-a scuturat capul, cu o mică încruntătură în formă de V. Nevastă-mea întotdeauna organiza o vânătoare de comori pentru aniversarea noastră. Am un indiciu care duce spre un loc special unde descopăr al doilea indiciu, şi tot aşa. Amy… am zis, încercând să-mi umplu cu lacrimi ochii, gata să mi-i şi şterg la nevoie.

Ceasul de deasupra uşii arăta 12:37 noaptea.

— Înainte să dispară, a ascuns toate indiciile. Pentru anul ăsta.

— Înainte să dispară, chiar în ziua aniversării.

— Şi asta mi-a dat forţă, m-a făcut să mă simt mai aproape de ea.

Rebecca a scos la iveală o cameră de mână.

— Lasă-mă să-ţi iau un interviu. Pe film.

— Proastă idee.

— O să-ţi creez circumstanţe atenuante, a zis. Exact asta îţi trebuie, Nick, jur. Circumstanţe atenuante. Ai mare nevoie. Haide, doar câteva vorbe.

Am clătinat din cap.

— Prea periculos.

— Poţi să mai spui o dată ce-ai spus. Serios, Nick. Sunt contrariul lui Ellen Abbott. Sunt Ellen Abbott pe dos. Ai nevoie de mine în viaţa ta.

A ridicat camera, ţintuindu-mă cu micuţa lumină roşie.

— Serios, închide-o.

— Ajută şi tu o fată. Dacă fac rost de interviul ăsta cu Nick Dunne, cariera mi-e asigurată. Ţi-ai făcut fapta bună pe anul ăsta. Te roog? Nu face niciun rău, Nick, doar un minut. Jur că o să te fac să dai bine.

A arătat cu mâna spre un separeu de alături, unde aveam să fim feriţi de orice gură-cască. Am dat din cap că accept şi ne-am mutat acolo, cu luminiţa roşie îndreptată continuu spre mine.

— Ce vrei să ştii? am întrebat.

— Zi-mi de vânătoarea de comori, sună romantic. Cumva straniu, deosebit, romantic.

Preia controlul asupra poveştii, Nick. Şi pentru Public, şi pentru Soţie. *În momentul ăsta,* am gândit, *sunt un bărbat care-şi iubeşte soţia şi-o va găsi. Sunt un soţ care-şi iubeşte soţia şi sunt băiatul bun. De partea mea ar trebui să fie lumea. Sunt un bărbat care nu-i perfect, dar soţia mea este, şi o să fiu foarte, foarte ascultător de-acum înainte.*

Asta o puteam face mult mai uşor decât să simulez tristeţea. Pot opera, cum am zis, la lumina zilei. Dar tot am simţit un nod în gât cât m-am pregătit să dau drumul cuvintelor.

— Soţia mea se-ntâmplă să fie cea mai mişto fată pe care am cunoscut-o vreodată. Câţi bărbaţi pot zice asta? *M-am însurat cu cea mai mişto fată pe care am cunoscut-o vreodată.*

Căţeaafurisităcăţeaafurisităcăţeaafurisită. Vino înapoi ca să te pot omorî.

16 Referire la *Aventurile lui Tom Sawyer*, unde protagonistul, fugit de acasă şi socotit înecat, apare la propria slujbă funerară.

Amy Elliott Dunne

Nouă zile de la dispariţie

De cum mă trezesc simt că nu-s în apele mele. Mă simt sleită. *Nu pot fi găsită aici,* asta gândesc imediat ce deschid ochii, o învălmăşeală de vorbe ca o străfulgerare prin creier. Ancheta nu merge suficient de repede, cu banii stau prost, plus că Jeff şi Greta şi-au ridicat antenele lacome. Şi duhnesc a peşte.

Ceva n-a fost în regulă cu Jeff şi goana aceea spre ţărm, spre ghemotocul meu de haine şi centura cu bani. Şi cum vorbeşte Greta, tot face aluzii la *Ellen Abbott*. Mă face să mă neliniştesc. Ori sunt paranoică? Parc-aş fi Amy din Jurnal: *O să mă omoare soţul meu sau îmi imaginez doar?* Pentru prima dată chiar simt că-mi pare rău de ea.

Am dat două telefoane pe numărul pentru informaţii despre Amy Dunne şi am vorbit cu două persoane diferite, oferind două informaţii diferite. Greu de spus cât de rapid or să ajungă la poliţie — voluntarii par teribil de dezinteresaţi. M-am dus la bibliotecă într-o dispoziţie sumbră. Trebuie să-mi fac bagajul şi să plec. Să curăţ cu înălbitor cabana, să-mi şterg amprentele de pe orice, să dau cu aspiratorul ca să culeg firele de păr. Radiaz-o pe Amy (plus Lydia şi Nancy) şi la drum. Dacă plec, o să fie bine. Chiar dacă Greta şi Jeff bănuiesc cine sunt, atâta vreme cât nu-s prinsă în carne şi oase e în regulă. Amy Elliott Dunne este un fel de yeti — râvnită şi fantastică — şi poveştile ceţoase ale celor doi marţafoi din Ozarks or să fie imediat demontate. O să plec azi. Asta am decis când mi-am băgat capul pe uşa bibliotecii reci şi puţin populate, unde sunt trei locuri goale la computere şi intru online să văd ce mai e cu Nick.

De când cu priveghiul, ştirile despre Nick s-au tot repetat — aceleaşi informaţii iar şi iar, tot mai gălăgioase, dar fără date noi. Însă azi e cumva altfel. Scriu numele lui Nick în căsuţa de căutare şi văd că blogurile au luat-o razna, fiindcă soţul meu s-a îmbătat şi a făcut un interviu dement, într-un bar, cu o fată oarecare, cu o minicameră. Doamne, idiotul nu se mai învaţă minte!

CONFESIUNE VIDEO A LUI NICK DUNNE!!!

NICK DUNNE, DECLARAŢII LA BEŢIE!!!

Îmi sare inima din piept, la gât începe să-mi palpite o venă. Soţul meu şi-a făcut-o iarăşi cu mâna lui.

Videoclipul se încarcă, şi uite-l pe Nick. Are ochii somnoroşi pe care-i face când bea, pleoapele grele, zâmbeşte aşa, dintr-o parte, şi arată ca o fiinţă umană. Pare fericit. „Soţia mea se-ntâmplă să fie cea mai mişto fată pe care am cunoscut-o vreodată. Câţi bărbaţi pot zice asta? *M-am însurat cu cea mai mişto fată pe care am cunoscut-o vreodată*.“

Mi se strânge un pic stomacul. Nu mă aşteptam la asta. Aproape zâmbesc.

— Ce-i aşa de mişto la ea? întreabă fata, din afara cadrului, cu o voce înaltă, voioasă, de studentă la petrecere.

Nick se apucă să zică de vânătoarea de comori, cum era tradiţia noastră, cum îmi aminteam mereu glume între noi şi cum asta e tot ce i-a mai rămas de la mine, aşa că a trebuit s-o finalizeze. A fost misiunea lui.

— În dimineaţa asta am ajuns la capăt, zice cu voce răguşită.

A vorbit tare, peste gălăgie. O să se ducă acasă şi-o să facă gargară cu apă caldă şi sare, cum îl punea mereu maică-sa. Dacă aş fi acasă, m-ar ruga pe mine să-i potrivesc apa, fiindcă nu nimereşte niciodată cantitatea potrivită de sare.

— Şi mi-am dat seama de multe. E singura persoană din lume care are puterea să mă surprindă, ştii? Restul ştiu întotdeauna ce-or să zică, fiindcă zic toţi acelaşi lucru. Ne uităm toţi la aceleaşi emisiuni, citim chestii la fel, reciclăm totul. Dar Amy e perfectă în sine. Are, pur şi simplu, *puterea* asta asupra mea.

— Unde crezi că e acum, Nick?

Soţul meu îşi priveşte verigheta şi o răsuceşte pe deget de două ori.

— Te simţi bine, Nick?

— Adevărul? Nu. Mi-am dezamăgit cu totul soţia. M-am purtat foarte rău. Sper doar că nu-i prea târziu. Pentru mine. Pentru noi.

— Ai ajuns la capătul puterilor. Emoţional.

Nick se uită drept în aparat.

— O vreau pe nevasta mea. Vreau să fie aici, zice şi trage aer în piept. Nu mă prea pricep să-mi exprim emoţiile. Ştiu asta. Dar o iubesc. Am nevoie să fie bine. Trebuie să fie bine. Trebuie să mă răscumpăr pentru multe în faţa ei.

— Ca de pildă?

Râde, un hohot îndurerat care mi se pare atrăgător şi acum. Îi spuneam, în vremuri mai bune, râsul de talk-show: scurta uitătură piezişă, degetul mare trecut degajat peste colţul gurii, chicotitul înăbuşit, recuzita pe care un star de cinema şarmant o scoate la înaintare înainte de a povesti o istorioară de milioane.

— Ca de pildă… nu-i treaba ta, zâmbeşte el. Trebuie să răscumpăr multe, atât. N-am fost un soţ cum ar fi trebuit. Am avut câţiva ani mai grei şi… m-am pierdut cu firea. N-am mai încercat. Am auzit, adică, de o sută de ori expresia asta: *n-am mai încercat*. Toată lumea ştie că înseamnă finalul unui mariaj — e de manual. Dar chiar am încetat să încerc. Eu am fost de vină. Nu am fost bărbatul care trebuia să fiu.

Are pleoapele grele şi vorbeşte destul de greoi cât să se sesizeze că-i abţiguit. A trecut dincolo de stadiul de ameţeală, e la o băutură distanţă de beţie. Obrajii i s-au făcut roz de la alcool. Simt că mi se încălzesc degetele amintindu-mi de căldura pielii lui după ce-a băut câteva cocteiluri.

— Şi cum te-ai putea răscumpăra?

Camera se mişcă pentru o secundă; fata şi-a luat paharul cu băutură.

— Cum mă *voi* răscumpăra. Mai întâi o s-o găsesc şi-o s-o aduc acasă. Poţi să te bazezi pe asta. După aceea? Orice vrea de la mine o să-i dau. De acum înainte. Fiindcă am ajuns la capătul vânătorii de comori şi am fost pus în genunchi. Umilit. N-am mai văzut-o niciodată aşa de clar pe soţia mea. N-am fost niciodată atât de sigur de ce trebuie să fac.

— Dacă ai putea să vorbeşti cu Amy chiar în momentul ăsta, ce i-ai spune?

— Te iubesc. O să te găsesc. O să te găsesc *sigur*…

Îmi dau seama că e pe punctul să zică replica lui Daniel Day-Lewis din *Ultimul mohican*: „Rămâi în viaţă… o să te găsesc *sigur*.“ Nu poate rezista să nu-şi amestece sinceritatea cu un pic de dialog din filme. Îl simt pe punctul s-o

facă. Dar se abţine.

— Te iubesc pentru totdeauna, Amy.

Cât suflet a pus! Şi cum nu seamănă deloc cu bărbatul meu!

***

Trei indivizi suferind de obezitate morbidă, pe scaune rulante motorizate, se află între mine și cafeaua de dimineaţă. Bucile li se revarsă peste chingile scaunelor, dar tot le mai trebuie încă o chiflă cu ou. Oamenii ăştia trei au *parcat* în faţa mea, în șir, *înăuntrul* restaurantului McDonald's.

De fapt, nu-mi pasă. Sunt voioasă, curios lucru, în ciuda schimbării de plan. Filmul și-a luat vânt online, iar reacţiile sunt surprinzător de pozitive. Optimism moderat: *Poate tipul ăsta nu și-a omorât, până la urmă, nevasta.* Ăsta e, cuvânt cu cuvânt, refrenul cel mai comun. Fiindcă, odată ce Nick și-a lăsat garda jos și a arătat un pic de emoţie, atâta a trebuit. Nimeni n-ar putea să se uite la clip și să creadă că ar juca teatru. N-a fost vorba de o mimare amatoricească a durerii adânci și a disperării. Soţul meu mă iubește. Sau, cel puţin, mă iubea astă-noapte. În vreme ce-i plănuiam pieirea în căbănuţa mea cea jegoasă, care duhnește a prosoape mucegăite, el mă iubea.

Nu-i suficient. Ştiu asta, evident. Nu-mi pot schimba planul. Dar m-a făcut să cad pe gânduri. Soţul meu a terminat vânătoarea de comori și e îndrăgostit. Şi e și teribil de tulburat: jur că i-am văzut un coș pe obraz.

Ajung la cabană și dau peste Dorothy, care-mi bate la uşă. Are părul ud de la arşiţă, pieptănat drept pe spate, ca al șmecherilor de pe Wall Street. Are obiceiul ăsta să-și șteargă buza de sus și să lingă apoi sudoarea rămasă pe degete, așa că degetul arătător i se iţește din gură ca un știulete de porumb uns cu unt când își întoarce spre mine faţa.

— Uite-o pe chiriașă, zice.

Am întârziat cu plata. Două zile. Mai că-mi vine să râd: sunt restanţieră la chirie.

— Scuze, Dorothy. Vin cu banii în zece minute.

— Aștept, dacă nu te superi.

— Nu știu dacă mai stau. S-ar putea să-o iau din loc.

— Atunci îmi datorezi totuși banii pe două zile. Optzeci de dolari, te rog.

Mă strecor cu capul aplecat în cabană, desfac centura cu bani. Mi-am numărat banii întinși pe pat de dimineaţă, am luat la rând toate bancnotele, cu grijă, ca într-un striptease economic și aţâţător, și marea revelaţie a fost că, *nu știu cum*, mi-au mai rămas doar 8 849 de dolari. Viaţa e scumpă.

Când deschid uşa să-i dau banii lui Dorothy (au mai rămas 8 769) îi văd pe Greta și pe Jeff zăbovind pe veranda lui Dorothy, urmărind traseul banilor. Jeff nu cântă la chitară, Greta nu fumează. Par să stea acolo numai ca să se poată uita mai bine la mine. Ambii îmi fac din mână, *hei, drăguţo*, și le răspund fără vlagă. Închid uşa și încep să-mi fac bagajul.

E straniu cât de puţine am pe lumea asta, când am avut atât de multe. Nu am tel de ouă sau castron de supă. Am cearșafuri și prosoape, dar nu și o pătură mai de Doamne-ajută. Am foarfecă, pentru a putea să-mi masacrez mai departe părul. Mă face să zâmbesc, fiindcă Nick, când ne-am mutat împreună, n-avea

foarfecă. Foarfecă nu, fier de călcat nu, nici capsator, şi ţin minte că l-am întrebat cum de se putea crede civilizat fără o foarfecă măcar, şi a zis că nu e, evident, m-a luat pe sus, m-a zvârlit pe pat şi s-a aruncat peste mine, şi am râs, fiindcă mai eram încă Tipa Dezgheţată. În loc să mă gândesc ce însemna asta, am râs.

Nimeni nu ar trebui să se mărite cu un bărbat care nu are o foarfecă decentă. Ăsta mi-ar fi sfatul. Duce la lucruri neplăcute.

Îmi împăturesc şi-mi bag hainele în rucsăcel — aceleaşi ţinute pe care le-am cumpărat şi le-am păstrat în maşina de evadare încă de acum o lună, ca să nu trebuiască să iau nimic de acasă. Îmi bag în geantă periuţa de dinţi, calendarul, pieptenele, loţiunea de corp, somniferele cumpărate pe vremea când intenţionam să mă sedez cu ele şi să mă înec. Costumele de baie ieftine. Şi toate astea durează foarte puţin.

Îmi pun mănuşile de latex şi mă apuc să curăţ totul. Scot capacele de la ţevile de canalizare în căutarea firelor de păr blocate acolo. Nu cred că Greta şi Jeff chiar ştiu cine sunt, dar dacă ştiu, n-aş vrea să las nicio urmă şi, în timp ce-o fac, îmi zic necontenit: *Uite ce păţeşti dacă te relaxezi, asta păţeşti dacă nu gândeşti* mereu, mereu. *Meriţi să fii prinsă fiindcă te porţi aşa de prostește, dar dacă ai lăsat fire de păr și la recepţie, ce te faci, şi dacă ai lăsat amprente în mașina lui Jeff sau în bucătăria Gretei, ce-o să te faci atunci, de ce-ai crezut, măcar, că ai putea fi cineva care nu-şi face griji?* Îmi închipui cum răscolește poliţia cabanele, nu găsește nimic, şi apoi, ca-n filme, pun prim-planul pe un firicel de păr de-al meu rătăcit pe fundul de ciment al piscinei, aşteptând să mă condamne.

Apoi mintea îmi sare în cealaltă parte: *Sigur că n-o să apară nimeni ca să te caute aici.* Poliţia n-ar avea decât declaraţiile câtorva neisprăviţi, care susţin că au văzut-o pe adevărata Amy Elliott Dunne într-o pensiune ieftină de căsuţe, în mijlocul sălbăticiei. Oameni mărunţi dornici să se umfle în pene, asta or să presupună.

La uşă se aude o bătaie hotărâtă. Cum ar bate un părinte înainte să deschidă larg uşa: *locul ăsta e-al meu.* Stau în mijlocul camerei şi mă gândesc să nu răspund. Bum bum bum. Înţeleg acum de ce atâtea filme de groază folosesc tehnica asta — bătaia misterioasă în uşă —, e fiindcă are greutatea unui coşmar. Nu ştii ce-i acolo, dar ştii că o să deschizi. Te-ai gândi la fel ca mine: *oamenii răi nu bat niciodată la uşă.*

Hei, drăguţă, ştim că eşti acasă, deschide!

Îmi scot mănuşile de latex, deschid uşa şi-i văd pe Jeff şi Greta, cu soarele în spate şi trăsăturile umbrite.

— Hei, scumpă doamnă, putem intra? întreabă Jeff.

— Eu de fapt… voiam să trec pe la voi, zic, încercând să sun insolentă, agasată. Plec în seara asta — sau mâine. Am primit un telefon de-acasă, trebuie să mă-ntorc acasă.

— Acasă în Louisiana sau în Savannah? zice Greta.

Ea şi Jeff au vorbit despre mine.

— Louisi…

— Nu contează, zice Jeff, lasă-ne să intrăm un pic, să-ţi spunem la revedere.

Păşeşte spre mine, mă gândesc să ţip sau să-i trântesc uşa în nas, dar cred că niciuna din două n-ar merge. Mai bine să mă prefac că e totul în regulă şi să sper că-i adevărat.

Greta închide uşa şi se lasă pe ea, iar Jeff începe să umble prin micul dormitor, apoi prin bucătărie, pălăvrăgind despre vreme. Deschizând uşi şi dulapuri.

— Trebuie să scapi de tot; dacă nu, Dorothy o să-ţi păstreze garanţia. Îi place să rămână totul impecabil.

Deschide frigiderul, se uită în congelator, în lădiţă.

— Nici să laşi un borcan cu ketchup nu poţi. Mereu mi s-a părut aiurea. Ketchupul nu se strică.

Deschide şifonierul şi trage de aşternuturile de la cabană, împăturite de mine, scutură cearşafurile.

— Eu unul zgâlţâi mereu cearşafurile, zice, ca să mă asigur că n-a rămas nimic prin ele — vreo şosetă, chiloţi sau altceva.

Deschide sertarul mesei de lângă pat, se lasă în genunchi şi se uită până în fund, la perete.

— Pare că ai făcut treabă bună, zice ridicându-se şi zâmbind, ştergându-şi palmele pe blugi. Ai luat tot.

Mă cercetează cu privirea, din creştet până-n tălpi.

— Unde-s, drăguţă?

— Unde-s ce?

— Banii tăi, zice şi ridică din umeri. Nu îngreuna treaba. Io şi cu ea suntem în mare nevoie.

Greta, în spatele meu, tace.

— Am vreo douăzeci de dolari.

— Minciună, zice Jeff. Plăteşti pentru toate, chiar şi chiria, cu bani gheaţă. Greta te-a văzut cu teancul ăla de bani. Dă-i încoace şi poţi să pleci, n-o să ne mai vedem niciodată.

— Chem poliţia.

— Dă-i drumul, n-ai decât.

Jeff aşteaptă, cu braţele încrucişate şi degetele mari băgate la subsuori.

— Ochelarii tăi sunt falşi, zice Greta. Sticlă simplă şi atât.

Nu răspund, doar mă uit la ea ţintă, sperând că o să dea înapoi. Ăştia doi par destul de agitaţi ca să-şi schimbe intenţiile, să spună că au făcut băşcălie şi după aceea să râdem şi să ştim cum stau lucrurile, dar să fim toţi de acord să ne prefacem.

— Şi părul, se văd rădăcinile, şi-s blonde, mult mai drăguţ decât vopseaua — *culoarea hamsterului* —, iar tunsoarea aia, apropo, e groaznică, zice Greta. Te ascunzi tu de ceva. Nu ştiu dacă de-un gagiu sau ceva, dar la poliţie n-o să suni. Aşa că dă-ne odată banii.

— Te-a convins Jeff să te bagi în asta?

— Eu l-am convins pe el.

Dau să pornesc spre uşă, dar Greta mă blochează.

— Lasă-mă să trec.

— Dă-mi banii.

Încerc să mă apropii de uşă, Greta se lansează spre mine, mă trânteşte de perete, cu o mână lăţită peste faţa mea, în timp ce cu cealaltă îmi ridică rochia şi-mi smulge centura cu bani.

— Greta, nu! Serios, încetează!

Palma ei înfierbântată şi sărată îmi cuprinde toată faţa, îmi striveşte nasul; o unghie mă zgârie la ochi. Mă izbeşte iar de perete, dau cu capul şi-mi muşc vârful limbii. Toată agitaţia asta se produce în mare tăcere.

Am în mână partea cu cataramă a curelei, dar nu văd ca să o pot înfrunta, ochiul îmi lăcrimează prea tare, şi îndată mi-o şi trage din mână, lăsându-mi urme de unghii pe încheieturi. Mă mai împinge o dată şi deschide fermoarul, frunzăreşte bancnotele.

— Să mor eu, zice numărând, sunt mai bine de-o mie aici, vreo două sau trei. Să-mi trag palme! Măi fată, ai jefuit vreo bancă?

— O fi *făcut-o*, zice Jeff. Ăştia nu-s bani munciţi.

Dacă aş fi într-un film, într-unul dintre filmele lui Nick, i-aş da un dos de palmă în nas Gretei, aş doborî-o la pământ însângerată şi inconştientă, apoi l-aş culca la pământ pe Jeff cu o bucată „din fundul grădinii“. Dar adevărul e că nu ştiu să mă bat, ei sunt doi şi nu pare să merite. O să mă arunc spre ei şi-or să mă ţină de încheieturi în vreme ce-o să mă stropşesc şi-o să mă zbat ca un copil, sau or să se enerveze pe bune şi-or să mă bată de-mi sună apa în cap. N-am mai fost lovită. Mă tem să fiu rănită de altcineva.

— Vrei să chemi poliţia? Dă-i drumul şi caut-o, zice iarăşi Jeff.

— Pizda mă-tii, şoptesc.

— Scuze pentru toată chestia, zice Greta. În următorul loc unde te duci să fii mai atentă, bine? Să n-arăţi ca o fată care călătoreşte singură şi încearcă să se ascundă.

— O să te descurci, zice Jeff.

Mă bate uşurel pe braţ şi pleacă amândoi.

Pe masa de lângă pat au rămas o monedă de-un sfert de dolar şi una de zece cenţi. Mărunţişul ăsta sunt toţi banii pe care-i mai am pe lume.

Nick Dunne

Nouă zile de la dispariţie

Bună dimineaţa! M-am ridicat în capul oaselor pe pat, cu laptopul lângă, bucurându-mă de evaluările online ale interviului meu ad-hoc. Mi se zbătea un pic ochiul stâng şi eram un pic mahmur după atâta scotch ieftin, dar restul din mine se simţea destul de satisfăcut. Noaptea trecută am aruncat prima momeală ca să-mi ademenesc nevasta înapoi. *Îmi pare rău, o să mă răscumpăr, o să fac tot ce vrei de acum înainte, o să arăt lumii cât de specială eşti.*

Fiindcă, dacă Amy nu decidea să se arate, eram terminat. Detectivul lui Tanner (un tip slăbănog, curăţel, nu genul pilangiu şi morocănos la care sperasem) nu adusese până acum nimic nou — consoarta mea se făcuse nevăzută într-un mod impecabil. Trebuia s-o conving pe Amy să se întoarcă la mine, s-o copleşesc cu complimente şi capitulări.

Dacă reacţiile erau vreun indicator, mă aflam pe drumul cel bun, fiindcă reacţiile erau bune. Erau foarte bune.

Topitu-s-a Omul de Gheaţă!

ŞTIAM că e un tip de treabă!

In vino veritas!

Poate n-a omorât-o până la urmă.

Poate n-a omorât-o până la urmă.

Poate n-a omorât-o până la urmă.

Şi nu-mi mai spuneau Lance.

Afară, lângă casă, cameramanii şi jurnaliştii se agitau, voiau o declaraţie de la tipul care Poate N-a Omorât-o Până la Urmă. Îmi ţipau la jaluzelele coborâte: *Hei, Nick, zi-ne despre Amy. Haide, Nick, zi-ne despre vânătoarea de comori.* Pentru ei nu era decât o umflare şi mai mare a ratei de vizionare, dar totuşi mult mai bine decât *Nick, ţi-ai omorât soţia?*

Şi apoi, deodată, au început să strige numele lui Go — o iubeau pe Go, nu ştia să-şi controleze expresia, ştiai dacă e tristă, furioasă, îngrijorată; puneai un subtitlu la imaginea ei şi aveai o poveste întreagă. *Margo, fratele tău e nevinovat? Margo, spune-ne despre… Tanner, e nevinovat clientul tău? Tanner…*

S-a auzit soneria şi am deschis ascunzându-mă după uşă, fiindcă arătam vai de capul meu; părul vâlvoi şi boxerii atârnând şi-ar fi spus povestea lor proprie. Noaptea trecută, pe film, arătam abţiguit la modul adorabil, păream un tip ameţit şi sincer. Acum arătam ca un beţivan. Am închis uşa şi am aşteptat încă două opinii favorabile despre realizarea mea.

— Niciodată, dar *niciodată* să nu mai faci una ca asta, a început Tanner. Ce dracu’ e cu tine, Nick? Îmi vine să-ţi pun un ham din cele pentru copii mici. Cât de prost poţi să fii?

— Ai văzut comentariile pe net? Oamenilor le place. Schimb opinia publicului, cum mi-ai zis să fac.

— Nu se face aşa ceva într-un mediu necontrolat, a zis. Dacă fata aia lucra pentru Ellen Abbott? Dacă se apuca să te întrebe lucruri mai dificile decât *Ce-ai*

vrea să-i spui soţiei tale, puişorule drăgălaş?

A zis asta fredonând cuvintele cu voce piţigăiată de fetiţă. Pe sub pojghiţa de bronz artificial faţa i se înroşise, ceea ce îi dădea o nuanţă radioactivă.

— Am avut încredere în instinctele mele. Sunt jurnalist, Tanner, trebuie să admiţi că, totuşi, recunosc cât de cât praful în ochi. Ea a fost drăguţă pe bune.

S-a aşezat pe sofa şi a ridicat picioarele pe divanul care n-ar fi trebuit să se răstoarne niciodată din proprie iniţiativă.

— Mda, păi şi nevastă-ta era aşa odată, a zis. Şi Andie. Ce-ţi mai face obrazul?

Încă durea; muşcătura a părut să zvâcnească atunci când mi-am amintit de ea. M-am întors spre Go, căutând sprijin.

— N-a fost o mişcare isteaţă, Nick, a spus ea, aşezându-se faţă în faţă cu Tanner. Ai avut *mare, mare* noroc… a ieşit *foarte* bine, asta-i drept, dar putea să nu iasă.

— Voi faceţi *prea mult* caz. Nu putem şi noi să ne bucurăm un moment de o veste bună? Treizeci de secunde de veşti bune în ultimele nouă zile? Vă rog?

Tanner s-a uitat la ceas, ostentativ.

— Bun, dă-i drumul.

Când am început să vorbesc, a înălţat arătătorul, a scos sunetul acela, *mm-mm,* pe care îl fac adulţii când copiii încearcă să-i întrerupă. Degetul i s-a îndoit încetişor şi a aterizat pe sticla ceasului.

— OK, treizeci de secunde. Ţi-a plăcut?

S-a oprit ca să vadă dacă am de gând să spun ceva — tăcerea apăsătoare pe care o lasă un profesor să se coboare după ce a întrebat elevul care deranjează *ai terminat cu vorbitul?*

— Acum avem de discutat. Suntem într-o situaţie în care coordonarea excelentă este de o importanţă absolută.

— De acord.

— O, mersi, a zis, ridicând sprânceana. Vreau să merg la poliţie cât de curând, legat de conţinutul magaziei. În vreme ce *hoi polloii*[17] te…

Doar *hoi polloi*, am gândit, nu *hoi polloii,* articulat. Amy mă învăţase asta.

— …iubesc iarăşi. Sau, pardon, nu *iarăşi*. În sfârşit. Reporterii au descoperit casa lui Go şi nu mă simt în siguranţă dacă las nedezvăluit, mai mult, conţinutul magaziei. Soţii Elliott sunt…?

— Nu mai putem conta pe sprijinul lor, am zis. Deloc.

Încă o pauză. Tanner a decis să nu-mi ţină lecţii, ori să întrebe ce se întâmplase măcar.

— Trebuie să atacăm deci, am zis simţindu-mă de neatins, furios şi gata.

— Nick, o întorsătură bună să nu crezi că te face indestructibil, a spus Go şi mi-a băgat în mână nişte pastile analgezice din poşeta ei. Scapă de mahmureală. Azi trebuie să fii alert.

— O să fie bine, i-am zis. Am aruncat pe gât pastilele şi m-am întors spre Tanner. Ce facem? Hai să plănuim.

— Bun, uite care-i treaba. E incredibil de neortodox, dar ăsta-s eu. Mâine facem un interviu cu Sharon Schieber.

— Uau, asta-i… eşti sigur?

Nu mi-aş fi putut dori ceva mai bun decât Sharon Schieber: o femeie (ca să-mi dovedesc capacitatea de a avea relaţii respectuoase cu persoane dotate cu vagin) de la o televiziune naţională (cu impact mai mare decât cele prin cablu), cu succes la public (între 30 şi 55 de ani). Se ştia că mai vântură ocazional apele tulburi ale jurnalismului de investigaţie criminalistică, dar când o făcea, o făcea după tot tipicul. Acum doi ani luase sub aripa ei o mamă tânără, încarcerată pentru că-şi zgâlţâise copilaşul până ce murise. Sharon Schieber prezentase o pledoarie de apărare întreagă — foarte emoţională totodată — pe parcursul mai multor seri. Femeia e acum din nou în Nebraska, acasă, s-a recăsătorit şi aşteaptă iarăşi un copil.

— Sigur. A intrat în contact cu noi după ce s-a răspândit filmul acela pe net.

— Deci a ajutat, am zis fără să mă pot abţine.

— Ţi-a dat un unghi interesant: era clar, înainte de film, că tu ai făcut-o. Acum există o oarecare şansă să n-o fi făcut. Nu ştiu cum ai reuşit să arăţi autentic în cele din urmă…

— Fiindcă noaptea trecută chiar a avut un scop: aducerea înapoi a lui Amy, a zis Go. A fost o manevră ofensivă. Pe când înainte era doar emoţie indulgentă, nemeritată, fără ingenuitate.

I-am zâmbit în semn de mulţumire.

— Ei, ţineţi minte şi pe mai departe că toate astea au un scop, a spus Tanner. Nick, nu vorbesc aiurea: aşa ceva e complet neortodox. Majoritatea avocaţilor ţi-ar zice să-ţi ţii gura închisă. Dar am tot vrut să încerc aşa ceva. Presa a saturat mediul justiţiei. Cu atâta internet, facebook, YouTube nu mai există deja juriu neinfluenţat. Nu se mai decide după probatoriu. Optzeci, nouăzeci la sută dintr-un caz e decis de dinainte să ajungi în sala de judecată. Aşa că de ce n-am folosi asta, ca să controlăm povestea. Dar e un risc. Vreau ca orice cuvânt, orice gest, orice crâmpei de informaţie să fie planificate din timp. Însă trebuie să fii natural, să te placă lumea, altfel ne-am aprins paie în cap.

— O, ce simplu sună, am zis. Controlat sută la sută, dar totuşi autentic.

— Trebuie să fii extrem de atent cu ce spui, şi îi vom zice lui Sharon că la anumite întrebări n-o să răspunzi. Oricum o să ţi le pună, dar o să te învăţăm cum să spui *fiindcă ar afecta investigaţiile poliţiei, nu pot, din păcate, oricât aş vrea, să răspund acum la asta* — şi s-o zici convingător.

— Ca un câine vorbitor.

— Sigur, ca un câine vorbitor care nu vrea să ajungă la închisoare. O convingem pe Sharon Schieber să te preia ca pe o cauză, Nick, şi ne-am scos. E incredibil de neortodox, dar ăsta-s eu, a zis iarăşi Tanner.

Îi plăcea replica; era muzica lui de fundal. S-a oprit şi a încruntat sprânceana, gest cu care se pretindea căzut pe gânduri. Urma să adauge ceva ce n-avea să-mi placă.

— Ce-i? am întrebat.

— Trebuie să-i spui lui Sharon Schieber despre Andie — fiindcă o să iasă la iveală, o să iasă oricum.

— Chiar când oamenii au început în sfârşit să mă placă. Vrei să renunţ la asta?

— Îţi *jur*, Nick — ai idee câte cazuri am avut? Întotdeauna, cumva — *întodeauna* iese la iveală. În felul ăsta avem control. Îi spui despre Andie şi-ţi ceri scuze. Îţi ceri scuze, ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta. Ai avut o aventură, eşti bărbat, un bărbat prost şi slab. *Dar* îţi iubeşti soţia şi o să te revanşezi faţă de ea. Faci interviul şi o să fie transmis în seara următoare. Conţinutul e sub embargou, aşa că postul nu poate să facă reclamă la părţile cu aventura cu Andie. Pot doar să menţioneze cuvântul *bombă.*

— Deci le-ai spus deja despre Andie?

— Doamne sfinte, nu. Le-am zis aşa: *Avem o bombă numai bună pentru voi*. Aşa că faci interviul şi avem cam douăzeci şi patru de ore. Şi, chiar înainte să fie dat pe post, le spunem lui Boney şi Gilpin despre descoperirea din magazie. *O, măi să fie, le-am pus cap la cap toate pentru voi; Amy e vie şi i-a înscenat asta lui Nick! E nebună, geloasă şi l-a aranjat! Of, lume!*

— De ce nu i-aş spune lui Sharon Schieber, atunci, că mi-a copt-o Amy?

— Motivul unu: mărturiseşti despre Andie, implori iertare, naţiunea e înclinată să te ierte, o să le pară rău pentru tine — americanilor tare le plac păcătoşii pocăiţi. Dar nu poţi să-ţi faci soţia să dea prost; nimeni nu vrea să-l vadă pe bărbatul adulterin dând vina pe soţie pentru tot. Lasă pe altcineva s-o facă, în ziua următoare: *surse apropiate ale poliţiei* declară că soţia lui Nick — cea pe care s-a jurat că o iubeşte din toată inima — a pus totul la cale! Televiziune de cea mai bună calitate.

— Şi motivul doi?

— Este prea complicat să explicăm cum anume te-a aranjat Amy. Nu putem într-o clipită. Nu dă bine la TV.

— Mi se face rău, am zis.

— Nick, este… a început Go.

— Ştiu, ştiu, trebuie făcut. Dar îţi imaginezi cum e, cel mai mare secret al tău să trebuiască să-l spui lumii? Ştiu că n-am încotro. Şi, în cele din urmă, o să fie bine pentru noi. E singurul fel în care Amy s-ar putea întoarce, am spus. Vrea să fiu umilit public…

— Pedepsit, m-a întrerupt Tanner. Umilit sună ca şi cum ţi-ar părea rău de tine însuţi.

— … şi să-mi cer iertare public, am continuat. Dar o să fie al dracului de oribil.

— Înainte să continuăm, vreau să fiu sincer în privinţa asta, a zis Tanner. Să spui poliţiei întreaga poveste — cu Amy care i-a înscenat lui Nick toate astea — reprezintă un risc. Majoritatea poliţiştilor decid că un suspect e vinovatul şi nu se mai lasă clintiţi. Nu-s deschişi la alte variante. Există deci riscul să le spunem şi ei să ne râdă în faţă şi să te aresteze — şi apoi, teoretic, le-am oferit şi o idee despre apărarea noastră. Aşa că pot plănui exact cum s-o distrugă la proces.

— OK, stai, sună rău, foarte rău, Tanner, a făcut Go. Rău la modul la care nu trebuie făcut sub nicio formă.

— Stai să termin. Unu, cred că ai dreptate, Nick. Boney nu-i convinsă că

eşti ucigaşul, Nick. Cred că ar fi deschisă la o teorie alternativă. Are reputaţie de poliţist cinstit. Şi cu instincte bune. Am stat de vorbă cu ea şi am simţit o vibraţie pozitivă. Cred că probele o duc în direcţia ta, dar intuiţia îi spune că ceva nu-i cum trebuie. Oricum, dacă e să se ajungă la proces, n-aș folosi chestia cu înscenarea lui Amy ca apărare.

— Cum adică?

— Ţi-am mai zis, e prea complicat, juriul n-o să poată urmări toate iţele. Dacă nu dă bine la TV, crede-mă, nici pentru un juriu n-o să dea bine. Mergem cu o poveste mai simplă: poliţiştii sunt incompetenţi şi vor să ţi-o tragă, totul e circumstanţial, şi dacă mănuşa nu se potriveşte ca turnată, atunci bla bla bla.

— Bla bla bla ăsta-mi dă multă încredere, am zis.

Tanner a schiţat un zâmbet.

— Juraţii mă iubesc, Nick. Sunt unul dintre ei.

— Eşti opusul, Tanner.

— Formulez invers: le-ar plăcea să creadă că sunt ca mine.

Tot ce făceam acum, făceam în faţa micilor grupuri de paparazzi cu bliţuri, aşa că Go, Tanner şi cu mine am ieşit din casă scăldaţi în zgomot şi lumină. („Nu vă uitaţi în jos“, ne sfătuise Tanner, „nu zâmbiţi, dar nici nu arătaţi ruşinaţi. Nu daţi buzna, mergeţi normal, lăsaţi-i să-şi facă pozele şi închideţi portiera înainte să vă scape vreo înjurătură. După aceea puteţi să-i faceţi în toate felurile.“) Am pornit-o spre St. Louis, unde urma să se ţină interviul, ca să mă pregătesc cu soţia lui Tanner, Betsy, o fostă prezentatoare tv devenită avocat. Ea era celălalt Bolt din Bolt & Bolt.

Eram un şir indian ce te băga în sperieţi: Tanner şi cu mine, urmaţi de Go, urmată de vreo jumătate de duzină de echipe de ştiri în dubiţe, dar, când Arcada18 s-a ivit la orizont, deja nu mă mai gândeam la paparazzi.

Când am ajuns la apartamentul de hotel al lui Tanner eram deja gata să-mi dau silinţa, să fac ce trebuie ca să iasă ca lumea interviul. Tânjeam, din nou, după o coloană sonoră: un montaj cu mine pregătindu-mă pentru lupta cea mare. Care-i echivalentul mental al unui sac de box?

O negresă superbă, de un metru optzeci, a deschis uşa.

— Bună, Nick. Sunt Betsy Bolt.

În mintea mea Betsy fusese o blondină minionă, o frumuseţe albă, sudistă.

— Nicio grijă, toată lumea e surprinsă când mă cunoaşte, a râs Betsy, surprinzându-mi privirea şi strângându-mi mâna. Tanner şi Betsy, parcă am fi în *Ghidul Oficial Al Tânărului de la Colegiu*, nu?

— *Manualul Tânărului de la Colegiu*, a corectat-o Tanner, sărutând-o pe obraz.

— Vezi? Chiar ştie.

Ne-a condus înăuntrul apartamentului, unul impresionant — cameră de zi luminată de geamuri cât peretele, cu dormitoare prelungindu-se pe laterale. Tanner se jurase că nu poate sta la Days Inn, în Carthage, din respect pentru părinţii lui Amy, dar eu şi Go îl suspectaserăm că nu putea să stea în Carthage fiindcă cel mai apropiat hotel de cinci stele se afla în St. Louis.

Am început cu preliminariile: discuţii amabile despre familia lui Betsy,

facultate, carieră (totul de-a dreptul minunat, zece pe linie, extraordinară), ceva de băut la toată lumea (sucuri şi Clamato — eu şi Go ajunseserăm să credem despre Clamato că era o infatuare de-a lui Tanner, un chiţibuş despre care credea că-i dă un plus de personalitate, cum purtam eu în facultate ochelari falşi). Apoi Go şi cu mine ne-am cufundat în canapeaua de piele, Betsy s-a aşezat în faţa noastră, cu picioarele pe-o parte, lipite, ca o linie oblică. Drăguţă/profesionistă. Tanner a început să se plimbe prin spatele nostru, ascultând.

— Bun, aşadar, Nick, a zis Betty, o să fiu onestă, da?

— Da.

— Tu şi televizorul. În afară de chestia aia dată pe blog, din bar, chestia de pe Whodunnit.com, eşti *infect*.

— De asta am intrat în presa scrisă, am zis. Cum văd o cameră, cum îmi îngheaţă faţa.

— Exact, a spus Betsy. Arăţi ca un antreprenor de pompe funebre, aşa eşti de ţeapăn. Am totuşi o şmecherie ca să rezolvăm asta.

— Pileală? am zis. La chestia cu blogul a funcţionat.

— Aici n-o să meargă, a răspuns Betsy şi a început să aranjeze o cameră video. M-am gândit să facem o tură de probă mai întâi. O să te întreb ce-o să te întrebe probabil şi ea, şi tu răspunzi cum ai răspunde în mod normal. Aşa putem şti cât de tare te îndepărtezi de ce trebuie.

A râs din nou.

— Stai aşa.

Purta o rochie albastră, mulată, şi a scos, dintr-o poşetă supradimensionată de piele, un şirag de perle. Uniforma Sharon Schieber.

— Tanner?

Soţul i-a potrivit la gât perlele şi, când au fost la locul lor, Betsy a zâmbit larg.

— Ţintesc la autenticitatea absolută. În afară de accentul meu de Georgia. Şi de faptul că-s negresă.

— Doar pe Sharon Schieber o văd înaintea ochilor, am zis.

A dat drumul la cameră, s-a aşezat în faţa mea, a expirat, a privit în jos şi apoi în sus.

— Nick, au fost multe discrepanţe în acest caz, a rostit Betsy cu vocea afectată, de emisiune tv, a lui Sharon. Pentru început, poţi descrie telespectatorilor parcursul acelei zile în care soţia ta a dispărut?

— Aici, Nick, vorbeşti doar de micul dejun aniversar pe care l-aţi luat, ne-a întrerupt Tanner. Fiindcă asta se ştie deja. Dar nu zici nimic despre intervale orare, nu aduci în discuţie nimic despre ce-a fost înainte sau după micul dejun. Pui accent doar pe ultima şi minunata masă pe care ai luat-o cu soţia. OK, dă-i drumul.

— Da.

Mi-am dres vocea. Aparatul de filmat clipea din luminiţa roşie; Betsy îşi arbora expresia întrebătoare de jurnalistă.

— Ăă, după cum ştiţi, era a cincea noastră aniversare, şi Amy s-a trezit devreme ca să facă clătite…

Braţul lui Betsy a ţâşnit şi am simţit o înţepătură, brusc, pe obraz.

— Ce mama dracului? am zis, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase.

În poală aveam o acadea umplută. Am luat-o în palmă.

— De fiecare dată când te încordezi, de fiecare dată când îţi transformi faţa aia frumoasă într-o mască de cioclu, o să te lovesc cu o acadea, a explicat Betsy, de parcă ar fi fost cât se poate de rezonabil.

— Şi asta ar trebui să mă încordeze *mai puţin?*

— Funcţionează, a intervenit Tanner. Aşa m-a educat şi pe mine. Dar în mine parcă a dat cu pietre.

Au schimbat zâmbete conjugale, gen *hai, tu!* Îmi dădeam seama deja: erau unul dintre cuplurile acelea care păreau să joace continuu în propria lor emisiune matinală.

— Începe din nou, dar mai dezvoltă pe tema clătitelor, a zis Betsy. Erau preferatele tale? Sau ale ei? Şi ce făceai în dimineaţa aceea pentru nevasta ta, în timp ce ea îţi făcea clătite?

— Dormeam.

— Aveai vreun cadou pentru ea?

— Încă nu-i cumpărasem.

— Măi, măi, a zis şi şi-a dat ochii peste cap, cu faţa îndreptată spre soţul ei. Atunci trebuie să complimentezi *tare, tare mult* clătitele alea, OK? Şi trebuie să insişti că *urma să te duci* să-i iei cadou. Fiindcă ştiu că n-aveai de gând să te întorci acasă cu mâna goală.

Am început iar, şi am descris tradiţia noastră cu clătitele, care nu era tocmai o tradiţie, am descris şi cât de atentă şi minunată era Amy la ales daruri (încă o acadea m-a plesnit peste nas în momentul ăsta, şi mi-am descleştat îndată fălcile) şi cum eu, bărbat gogoman („Neapărat să bagi pe linia asta, cu soţul neisprăvit“, m-a sfătuit Betsy) încă mă mai străduiam să apar cu ceva care să-i ia ochii.

— Nici măcar nu-i plăceau cadourile scumpe sau extravagante, am început, şi pe loc Tanner a aruncat în mine cu un ghemotoc de hârtie.

— Ce-i?

— Trecutul. Termină naibii să vorbeşti la trecut despre nevastă-ta.

— Înţeleg că aţi avut nişte neînţelegeri voi doi, a continuat Betsy.

— Au fost câţiva ani mai grei, şi ne-am pierdut amândoi slujbele.

— Bun, da! a exclamat Tanner. *Amândoi.*

— Apoi ne-am mutat aici să ajutăm la îngrijirea tatei, care are Alzheimer, şi a mamei mele răposate, care a avut cancer. Plus că am avut mult de lucru la noua mea slujbă.

— Bun, Nick, bun, a zis Tanner.

— Nu uita să menţionezi cât de apropiat erai de mama ta, a spus Betsy, cu toate că nu discutasem cu ea despre mama. N-o să se apuce nimeni să conteste asta, nu? N-ai fost abuzat în familie sau ceva, sper?

— Nu, eram foarte ataşat de mama.

— Bine, a zis Betsy. Referă-te mult la ea, în cazul ăsta. Şi spune că deţii barul împreună cu sora ta — întotdeauna menţionează-ţi sora când aduci vorba

despre bar. Dacă deţii un bar singur, eşti fustangiu; dacă-l deţii cu scumpa ta soră geamănă, eşti…

— Irlandez.

— Continuă…

— Şi totul s-a adunat… am început.

— Nu, a zis Tanner. Sugerează că s-ar fi adunat ceva până la un punct de explozie.

— Şi am ieşit un pic de pe drumul cel bun, dar mă gândeam la aniversarea noastră de cinci ani ca la un moment pentru a reînvia relaţia noastră…

— *Restabili relaţia noastră!* a exclamat Tanner. *Reînviată* înseamnă că era moartă.

— Restabili relaţia noastră.

— Şi cum intră în poza asta cu reconcilierea regulatul unei tipe de douăzeci şi trei de ani? a întrebat Betsy.

Tanner a aruncat o acadea înspre ea.

— Îţi ieşi din personaj, Bets.

— Scuze, băieţi, dar sunt femeie şi toată chestia miroase a rahat de la o poştă. Restabileşte relaţia, *te rog*. Fata aia era încă în peisaj când a dispărut Amy. Femeile or să te urască, Nick, dacă nu înghiţi găluşca. Fii franc, n-o lungi. Poţi completa cu asta ce-ai spus deja: *Ne-am pierdut slujbele, părinţii mei erau pe moarte. Şi am dat-o în bară. Am dat-o în bară urât de tot. Nu mai ştiam cine sunt, şi a trebuit s-o pierd pe Amy ca să-mi dau seama de asta*. Trebuie să recunoşti că eşti un nemernic şi că totul a fost din vina ta.

— Adică ce-ar trebui în general să facă bărbaţii, am zis.

Betsy a aruncat spre tavan o uitătură agasată.

— Şi asta-i o atitudine, Nick, cu care ar trebui să fii foarte atent.

17 În greaca veche, sensul termenului este de „cei mulţi, majoritate a populaţiei“; în engleză expresia a fost preluată, peiorativ, cu sensul de „plebe, gloată“.

18 The Gateway Arch, monument arhitectural emblematic pentru oraşul St. Louis.

Amy Elliott Dunne

Zece zile de la dispariţie

N-am o leţcaie şi sunt fugară. Ce-al dracului de dramatic! Doar că stau în Festiva mea, la capătul unei parcări al unui vast complex de restaurante fast-food de pe malul râului Mississippi, cu mirosul de sare și de carne de crescătorie plutind în briza caldă. S-a făcut seară de-acum — am pierdut ore — dar nu mă pot mișca. Nu știu încotro. Mașina parcă se face tot mai mică — sunt silită să mă ghemuiesc ca un fetus, altfel picioarele mi se duc la culcare. Sunt sigură că noaptea asta n-o să dorm. Portiera e încuiată, dar tot mai aștept bătaia cu degetul în geam, și știu că o să ridic privirea și-o să văd ori un criminal în serie cu dinţi strâmbi și dulce la vorbă (n-ar fi ironic să fiu omorâtă de-a binelea?) ori un chip sever de poliţist care-mi cere actele. (N-ar fi și mai rău să fiu descoperită într-o parcare, ca o vagaboandă?) Firmele strălucitoare ale restaurantelor nu se sting niciodată pe-aici; parcarea e luminată ca un teren de fotbal — mă gândesc iarăși la sinucidere, la cum petrece un prizonier sinucigaș douăzeci și patru de ore pe lumină continuă, un gând înfiorător. Rezervorul mi-e plin doar pe mai puţin de-un sfert, și mai înfiorător: trebuie să aleg cu atenţie direcţia. Cam o oră aș putea merge, în orice direcţie. La sud e Arkansas, la nord Iowa, spre vest m-aș întoarce la Ozarks. Sau aș putea s-o apuc spre est, să trec râul în Illinois. Pe oriunde m-aș duce dau de râu. Îl urmăresc eu sau mă urmărește el pe mine.

Ştiu, deodată, unde trebuie să mă duc.

Nick Dunne

Zece zile de la dispariţie

Ne-am petrecut ziua cu interviul în dormitorul liber al familiei Tanner, pregătindu-mi replicile, retuşându-mi aspectul. Betsy şi-a făcut de lucru cu hainele mele, apoi Go mi-a tăiat părul de peste urechi cu o forfecuţă de unghii, în timp ce Betsy a încercat să mă convingă să folosesc fard — sub formă de pudră — ca să nu-mi mai lucească pielea. Am vorbit cu toţii încet, fiindcă echipa lui Sharon îşi făcea pregătirile afară; interviul avea să se ţină în camera de zi, cu priveliște spre Arcada St. Louis. Poarta Vestului. Nu ştiu ce voia să însemne, dacă nu vreun simbol vag al centrului ţării: *Eşti aici.*

— Măcar un pic de pudră îţi trebuie, Nick, a zis în cele din urmă Betsy, venind cu aplicatorul la mine. Îţi transpiră nasul când devii agitat. Nixon a pierdut alegerile din cauza nasului asudat.

Tanner a supravegheat totul, ca un dirijor.

— Nu prea mult pe partea aia, Go, tot zicea. Betsy, ai grijă mare cu pudra aia, mai bine prea puţină decât prea multă.

— Mai bine-l tratam cu botox, a spus ea.

Se pare că botoxul e la fel de bun la transpiraţie abundentă ca şi la riduri — unii dintre clienţii lor îşi făcuseră nişte injecţii la subsuoară înaintea proceselor, şi deja îmi sugerau aşa ceva şi mie. Blând, doar o sugestie, *dacă* ajungem la proces.

— Mda, de-abia aştept să afle presa că mi-am făcut tratamente cu botox în timp ce soţia mea a fost dată dispărută, am zis. Este dată dispărută.

Ştiam că Amy nu e moartă, dar ştiam şi că e atât de departe de raza mea de acţiune că ar fi putut să şi fie. Era o soţie la timpul trecut.

— Ai prins-o, a zis Tanner. Data viitoare s-o faci înainte să-ţi iasă pe gură.

La cinci după-amiaza a sunat telefonul lui Tanner; s-a uitat pe ecran.

— Boney, a zis, trimiţând apelul la mesageria vocală. O sun după aceea.

Nu mai voia ca şi alte informaţii, întrebări şi bârfe să ne forţeze să reformulăm mesajul. Am fost de acord: n-o voiam pe Boney în cap chiar atunci.

— Sigur n-ar trebui să vedem ce vrea? a întrebat Go.

— Vrea să mă mai zgâlţâie un pic, am zis. O sunăm noi, în câteva ore. Poate aştepta.

Ne-am reluat poziţia, o asigurare în grup că nu era nimic îngrijorător cu apelul acela. În încăpere, timp de jumătate de minut, s-a lăsat tăcerea.

— Trebuie să zic că sunt ciudat de încântată s-o cunosc pe Sharon Schieber, a zis în cele din urmă Go. O doamnă cu stil. *Nu cum e Connie Chung aia*.

Am râs, asta fiind şi intenţia replicii. Mama noastră o iubise pe Sharon Schieber şi n-o suportase pe Connie Chung — n-o uitase niciodată după ce o luase la trei păzește la tv pe mama lui Newt Gigrich, ceva despre cum Newt o făcuse c-ă-ţ-e-a pe Hillary Clinton. Nu mai ţin minte interviul, doar enervarea mamei.

La şase am intrat în cameră, unde fuseseră aşezate două scaune faţă în faţă, cu Arcada pe fundal şi sincronizarea aleasă precis pentru ca Arcada să

strălucească, dar fără ca razele de soare ale asfinţitului să bată în ferestre. Unul dintre cele mai importante momente ale vieţii mele, am cugetat, este dictat de unghiul din care bate soarele. O producătoare al cărei nume n-aveam să mi-l amintesc a înaintat spre noi ţăcănind din tocurile primejdios de înalte şi mi-a explicat la ce trebuia să mă aştept. Întrebările puteau fi puse de mai multe ori, ca interviul să pară cât mai curgător şi ca să-i permită lui Sharon să aibă reacţie. Nu puteam vorbi cu avocatul înainte să răspund. Puteam reformula răspunsul, dar nu să-i alterez substanţa. Aici e nişte apă, hai să-ţi punem microfonul.

Am început să ne apropiem de scaun, iar Betsy m-a tras de braţ. Când am coborât privirea, mi-a arătat buzunarul, plin de acadele.

— Nu uita… a zis şi a agitat arătătorul în semn de avertizare.

Deodată uşa camerei de zi s-a deschis şi a intrat Sharon Scheiber, păşind graţios, de parcă ar fi purtat-o un echipaj de lebede. Era o femeie frumoasă, o femeie care nu arătase niciodată, probabil, ca o fată. O femeie al cărei nas nu transpira. Avea păr des, închis la culoare, şi ochi căprui, uriaşi, care puteau fi inocenţi, ca de porumbiţă, dar şi teribil de maliţioşi.

— E Sharon! a zis Go într-o şoaptă entuziastă, încercând s-o imite pe mama.

Sharon s-a întors spre Go şi a înclinat maiestuoasă din cap, apoi s-a apropiat să ne salute.

— Sunt Sharon, a zis cu o voce caldă, profundă, luând amândouă mâinile lui Go într-ale ei.

— Mama noastră te-a iubit, a spus Go.

— Mă bucur mult, a zis Sharon, reuşind să sune tot caldă.

S-a întors spre mine şi era pe punctul să zică ceva, când producătoarea, ţăcănind pe tocuri, a venit şi i-a şoptit ceva la ureche. A aşteptat reacţia lui Sharon şi i-a şoptit iar.

— Oo, o Doamne! a zis Sharon.

Când s-a reîntors spre mine nu mai zâmbea deloc.

Amy Elliott Dunne

Am luat o decizie: să dau un telefon. Întâlnire nu se poate produce până în seara asta — sunt unele complicaţii previzibile — aşa că îmi omor timpul cu pregătelile şi bibilitul.

Mă spăl într-o toaletă McDonald’s — gel verde pe hârtie igienică udă — şi mă schimb într-o rochie de vară ieftină, pergamentoasă. Mă gândesc la ce-o să zic. Sunt surprinzător de nerăbdătoare. Viaţa din cocina aia s-a lipit de mine cumva: maşina de spălat comună cu ceva lenjerie udă mereu prinsă în roată, aşteptând să fie trasă de-acolo de degete scârbite; colţul covorului din cabană, care rămânea mereu, în mod misterios, umed; robinetul picurând continuu la baie.

La ora cinci pornesc spre nord, către locul de întâlnire, un cazino pe râu numit Aleea Potcoavei. Apare ca din senin, un ghem de neoane pâlpâitoare în mijlocul unei pădurici firave. Intru făcând cauciucurile să fumege — un clișeu pe care nu l-am pus niciodată în practică — parchez maşina şi absorb priveliştea: o migraţie de vârstnici, şontâcăind ca nişte insecte paradite sprijiniţi în cârje şi bastoane, trăgându-şi spasmodic tuburile de oxigen către luminile strălucitoare. Printre grupurile de octogenari se remarcă băieţaşi grăbiţi, îmbrăcaţi de fiţe, care au văzut prea multe filme cu Las Vegas şi nu ştiu cât de bătători la ochi par când încearcă s-o facă pe interesanţii îmbrăcaţi în costume ieftine, în codrii din Missouri.

Intru pe sub un anunţ licăritor ce promovează — doar pentru două nopţi — reunirea unui grup de do-wop din anii cincizeci. Cazinoul, înăuntru, e glacial şi închis. Păcănelele fac cling şi clang, ciripeli electronice voioase ce nu se potrivesc cu mutrele posomorâte şi căzute ale celor ce stau în faţa maşinilor, fumând ţigări peste măştile de oxigen lăsate să atârne. Monedă monedă monedă ding-ding-ding! monedă monedă. Banii pe care-i azvârl acolo se duc la şcoli publice subfinanţate pe care le urmează nepoţii lor plictisiţi, ce clipesc inexpresiv. Monedă monedă. Trece poticnit un grup de băieţi beţi mangă, o petrecere de burlac, au buzele umede de la păhărelele date peste cap; nici nu mă bagă în seamă, şleampătă şi cu părul distrus. Vorbesc despre fete, *fă-ne rost de nişte fete*, dar în afara mea singurele fete pe care le văd sunt aurite, pe pereţi. Băieţii or să-şi bea supărarea şi vor încerca să nu omoare vreun motociclist în drum spre casă.

Aştept într-un băruleţ, la stânga de intrarea cazinoului, cum e planul, şi urmăresc trupa de băieţi îmbătrâniţi cum cântă înaintea unei audienţe mari, cu păr cărunt, care pocneşte din degete şi bate la unison din palme şi mai bagă uneori ghearele prin boluri cu alune. Cântăreţii, scheletici, scofâlciţi pe sub fracurile extravagante, se răsucesc lent, cu grijă, pe şoldurile protezate: dansul muribundului.

La început, cazinoul mi s-a părut o idee bună — chiar la şosea, plin de beţivi şi bătrâni, categorii care nu sunt vestite pentru agerimea ochilor. Dar mă simt înghesuită şi agitată, sunt conştientă de camerele de filmat din fiece

colţişor, de uşile care s-ar putea închide brusc.

Sunt gata să plec când, în fine, apare.

— Amy.

L-am chemat în ajutor pe devotatul Desi (şi ca încurajare). Desi, cu care n-am pierdut niciodată legătura, şi care — în ciuda a ceea ce le-am spus lui Nick şi părinţilor mei — nu mă calcă pe nervi absolut deloc. Desi, încă un bărbat de pe Mississippi. Am ştiut că o să fie şi el bun la ceva. E bine să ai şi tu măcar un bărbat pe care să-l poţi folosi. Desi e genul cavaler. Îi plac femeile cu probleme. De-a lungul anilor, după Wickshire, ori de câte ori când am vorbit şi l-am întrebat de iubita lui actuală, care-o fi fost, mi-a răspuns invariabil: „A, nu se simte prea bine, din nefericire“. Dar ştiu că pentru Desi e o fericire — problemele de alimentaţie, dependenţa de analgezice, depresiile paralizante. Niciodată nu-i mai fericit decât când se află la căpătâiul patului. Nu în pat, ci alături, cu supă caldă, suc şi voce blândă. *Biata, draga de tine.*

Acum e aici, strălucitor într-un costum de vară alb, de mijloc de vară (Desi îşi schimbă lunar garderoba — ce a fost potrivit pentru iunie n-ar merge şi în iulie — am admirat mereu disciplina, precizia costumelor în familia Collings). Arată bine. Eu nu. Sunt cât se poate de conştientă de ochelarii mei umezi, de colăcelul de grăsime din talie.

— Amy.

Îmi atinge obrazul, apoi mă cuprinde în braţe. Nu-i o îmbrăţişare oarecare. E ca şi cum te-ar înconjura ceva croit special pentru tine.

— Scumpa mea. Nu-ţi imaginezi. Telefonul acela. Am crezut că înnebunesc. Am crezut că delirez! Visasem la tine, că ai putea fi vie cumva, şi apoi… telefonul. Eşti bine?

— Acum sunt, zic. Mă simt în siguranţă, dar a fost oribil.

Şi izbucnesc în lacrimi, în lacrimi adevărate, care nu erau în plan, dar le simt ca pe o uriaşă uşurare şi se potrivesc perfect momentului, atât de perfect, încât îmi dau drumul complet. Stresul se scurge din mine: curajul de a pune planul în aplicare, frica de a fi prinsă, banii pierduţi, trădarea, agresiunea, sălbăticia pură de a fi de capul meu pentru prima oară în viaţă.

După ce trag un bocet de cam două minute arăt chiar drăguţă — dacă durează mai mult începe să curgă nasul, se umflă ochii, dar până acolo buzele mi se fac mai pline, ochii mai mari, obrajii mi se îmbujorează. Număr în timp ce plâng pe umărul imaculat al lui Desi — *un Mississippi, doi Mississippi* — din nou râul ăsta — şi-mi opresc lacrimile la un minut şi patruzeci şi opt de secunde.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge mai devreme, scumpo, zice Desi.

— Ştiu cât de ocupat te ţine Jaqueline, îl liniştesc.

Mama lui Desi e un subiect delicat în relaţia noastră.

Mă cercetează.

— Pari foarte… *altfel*, zice. Mai ales faţa, ţi s-a împlinit. Şi părul tău, bietul, e… spune şi se opreşte la timp. Amy, n-am crezut niciodată că aş putea să fiu atât de recunoscător pentru ceva. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Relatez o istorie gotică despre posesivitate şi furie, despre mojicia

ţărănoilor din Vestul Mijlociu, despre gravide cu picioarele goale şi dominaţie animalică. Vorbesc despre violuri, pastile, băutură şi pumni. Cizme ascuţite de cowboy izbind în coaste, frică şi trădare, apatie parentală, izolare şi ultimele vorbe ale lui Nick: „Nu mă poţi părăsi. O să te omor. Te găsesc orice-ar fi. Eşti a mea.“

Îi spun că a trebuit să dispar pentru siguranţa proprie şi pentru siguranţa copilului meu nenăscut; îi spun că am nevoie de ajutorul lui. Desi, salvatorul. Povestea o să-i satisfacă pofta de femei distruse — sunt acum cea mai distrusă dintre ele. Acum mult timp, la internat, îi povestisem despre vizitele nocturne ale tatei în dormitorul meu, cu cămaşa de noapte roz ridicată, cum mă uitam în tavan până ce termina. De când i-am spus minciuna asta a început să mă iubească, ştiu că-şi imaginează cum e să facă dragoste cu mine, cât de blând şi atent ar fi când ar intra în mine, mângâindu-mi părul. Ştiu că mă imaginează hohotind potolit şi oferindu-mă lui.

— Nu mă mai pot întoarce la viaţa de dinainte, Desi. Nick o să mă omoare. N-o să mă simt niciodată în siguranţă. Dar nu-l pot lăsa să ajungă la închisoare. Am vrut să dispar doar. Nu mi-am dat seama că poliţia va crede că *el* a făcut-o.

Mă uit cu drăgălăşenie la trupa de pe scenă, unde un septuagenar scheletic cântă despre iubire. Nu departe de masa noastră, un tip cu spate ţeapăn şi mustaţă bine tunsă aruncă paharul spre un coş de gunoi de lângă noi şi marchează (Nick m-a învăţat să spun aşa). Îmi doresc să fi ales un loc cu un peisaj mai plăcut. Şi tipul ăsta se uită acum la mine lung, cu capul înclinat într-o parte, o expresie de nedumerire exagerată. Dacă ar fi un desen animat, s-ar scărpina în cap şi asta ar scoate un scrâşnet ca de cauciuc frecat. Mă gândesc, nu ştiu de ce: *arată a poliţist*. Mă întorc cu spatele.

— Nick e ultimul lucru de care să-ţi faci griji, zice Desi. Dă-mi mie îngrijorarea ta şi-o să mă ocup de ea.

Întinde mâna, un gest de demult. E păstrătorul grijilor mele; un joc ritualic pe care-l jucam ca adolescenţi. Mă prefac că-i las ceva în palmă, el închide degetele peste şi chiar mă simt mai bine.

— Păi, suntem într-o societate de oameni nebuni şi trebuie să rămân ascunsă, zic. Crezi că e oribil din partea mea?

Ştiu deja răspunsul.

— Scumpo, sigur că nu. Faci ce ai fost obligată să faci. Ar fi o nebunie să faci altceva.

Nu întreabă nimic despre sarcină. Ştiu că nici n-o s-o facă.

— Eşti singurul care ştie, spun.

— O să am grijă de tine. Ce pot să fac?

Mă prefac că şovăi, îmi muşc buza, mă uit în gol şi apoi întorc privirea din nou spre Desi.

— Am nevoie de bani, să am cu ce trăi. M-am gândit să-mi caut de lucru, dar…

— A, nu, să nu faci asta. Eşti *peste tot*, Amy — la ştiri, prin toate revistele. Cineva te-ar recunoaşte. Până şi cu — zice şi-mi atinge părul — tunsoarea asta nouă, sportivă. Eşti o femeie frumoasă şi pentru femeile frumoase e dificil să

dispară.

— Cred că ai dreptate, din păcate, spun. Doar că n-aș vrea să crezi că profit. Nu știam unde să mă mai duc…

Ospătăriţa, o brunetă banală deghizată într-o brunetă atrăgătoare, se apropie, ne lasă pe masă băuturile. Întorc faţa de la ea și văd că mustăciosul cel curios s-a poziţionat un pic mai aproape și mă urmărește cu un surâs. Am cam exagerat. Amy cea de altădată n-ar fi venit în veci aici. Mintea mi-e tulburată de coca-cola fără zahăr și de propriul miros corporal.

— Ţi-am comandat gin tonic, zic.

Desi face o grimasă delicată.

— Ce e? întreb, dar știu deja răspunsul.

— E băutura mea de primăvară. Acum beau whisky cu ghimbir.

— Păi, să cerem asta și-ţi beau eu ginul.

— Nu, e în regulă, fii fără grijă.

Tipul care se holbează îmi apare iarăși în marginea câmpului vizual.

— Ăla, individul cu mustaţă — nu privi acum — se uită la mine?

Desi aruncă o privire scurtă, clatină din cap.

— Se uită la… *cântăreţi*.

Rostește cu îndoială cuvântul.

— Nu vrei doar niște bani, acolo. O să obosești cu subterfugiul ăsta. Să nu poţi privi oamenii în faţă. Să trăiești printre — desface braţele, incluzând întregul cazinou — oameni cu care, presupun, n-ai în comun prea multe. Să trăiești sub nivelul tău.

— Păi, așa o să fie pentru următorii zece ani. Până ce am îmbătrânit suficient și povestea s-a răsuflat și mă pot iar simţi în largul meu.

— Ha! Ești dispusă să faci asta timp de *zece ani*, Amy?

— Sst, nu spune numele.

— Cathi sau Meghan sau oricum, nu fi ridicolă.

Ospătăriţa revine, Desi îi dă o bancnotă de douăzeci și-o trimite la plimbare. Femeia nu se oprește nicio clipă din rânjit. Ţine bancnota de parcă n-a mai văzut așa ceva. Iau o gură din pahar. Copilului n-o să-i pese.

— Nu cred că Nick ar face plângere penală dacă te-ai întoarce, zice Desi.

— Ce?

— A fost pe la mine. Cred că știe că el e de vină…

— A fost pe la tine? Când?

— Săptămâna trecută. Înainte să fi vorbit cu tine, slavă Cerului.

Nick s-a arătat mai interesat de mine în ultimele zece zile decât în ultimii câţiva ani. Mi-am dorit întotdeauna un bărbat care să se ia la bătaie din cauza mea, o bătaie dură, sângeroasă. Nick interogându-l pe Desi, ăsta ar fi un început frumos.

— Ce-a zis? Ce impresie ţi-a făcut?

— Mi s-a părut un nemernic și jumătate. Voia să mi-o pună în cârcă *mie*. Mi-a zis o poveste dementă despre cum am…

Mi-a plăcut mereu să mint în privinţa încercării lui Desi de a se sinucide din cauza mea. Chiar a fost devastat de ruptura dintre noi, și chiar a fost agasant

și te băga în sperieţi, chiar s-a furișat prin campus, sperând că o să-l accept din nou. Ar fi putut foarte bine să fi și încercat să se sinucidă.

— Ce-a zis Nick despre mine?

— Cred că știe că n-o să-ţi poată face rău, acum că lumea știe și îi pasă. O să te lase să te întorci în pace și-o să poţi divorţa de el și să te măriţi cu bărbatul potrivit, a zis și a sorbit din pahar. După o lungă așteptare.

— Nu pot să mă întorc, Desi. Chiar dacă oamenii ar crede tot în privinţa abuzurilor lui Nick. Tot pe mine m-ar urî — eu i-am indus în eroare. Aș fi cea mai mare paria din lume.

— Ai fi paria mea, și te-aș iubi oricum, și te-aș apăra de orice, a zis Desi. N-o să trebuiască niciodată să ai de-a face cu așa ceva.

— N-o să mai putem socializa cu nimeni după aceea.

— Putem pleca din ţară dacă vrei. Să trăim în Spania, Italia, oriunde îţi place, să mâncăm mango lungiţi la soare. Să dormim până târziu, să jucăm scrabble, să răsfoim cărţi, să înotăm în ocean.

— Şi când o fi să mor o să mă transform într-o notă de subsol bizară — un spectacol cu mutanţi. Nu. Am și eu mândria mea, Desi.

— Nu te las să te întorci în vreun parc de rulote. Nicidecum. Vino cu mine și te aranjez în casa de pe lac. E foarte izolată. O să-ţi aduc provizii și tot ce-ţi mai trebuie, la orice oră. Poţi să te ascunzi, să stai singură, până ce hotărâm ce-i de făcut.

Casa de pe lac a lui Desi era un *conac*, iar *adusul de provizii* însemna *să devină amantul meu*. Simţeam cum emană nevoia asta din el, precum căldura. Se agita un pic, în costumul lui, dorindu-și să se întâmple. Desi era colecţionar: avea patru mașini, trei case, multe costume și pantofi. I-ar fi plăcut să mă pună într-o vitrină de sticlă. Fantezia finală a cavalerului în armură albă: o răpește pe prinţesa chinuită, o duce departe de situaţia mizerabilă și o plasează sub augusta lui protecţie într-un castel în care nu poate intra decât el.

— Nu pot. Dacă află poliţia ceva și vine să verifice?

— Amy, poliţia crede că ești moartă.

— Nu, ar trebui să mă descurc de una singură. Poţi să-mi dai ceva bani?

— Şi dacă spun nu?

— Atunci o să știu că oferta ta de a mă ajuta nu-i autentică. O să știu că ești ca Nick și vrei doar să mă controlezi, oricum ai face-o.

Desi a tăcut și a băut din pahar cu fălcile strânse.

— E monstruos să spui așa ceva.

— E monstruos să te porţi așa.

— Nu mă port așa, a zis. Îmi fac griji pentru tine. Încearcă la casa de pe lac. Dacă te incomodez, dacă nu te simţi în largul tău, poţi să pleci. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să te odihnești câteva zile și să te relaxezi.

Mustăciosul apare brusc la masa noastră, cu un zâmbet nesigur pe figură.

— Domniţă, n-aveţi cumva de-a face cu familia Enloe, parcă? întreabă.

— Nu, zic și-mi întorc faţa.

— Mă scuzaţi, dar semănaţi cu cineva…

— Suntem din Canada, și acum vă rog să ne scuzaţi, se răstește Desi, iar

bărbatul dă ochii peste cap, mormăie un *măi-măi* și se îndreaptă iarăși spre bar. Dar îmi aruncă mai departe priviri.

— Ar trebui să mergem, zice Desi. La casa de pe lac. Te duc acolo acum.

Se ridică.

Casa lui Desi o să aibă ditamai bucătăria, camere în care să mă învârt, camere imense. Casa o să aibă sistem stereo și televiziune prin cablu — pentru nevoile centrului meu de comandă — o cadă de baie imensă, halate de pluș și un pat care nu amenință să se prăbușească.

O să-l aibă și pe Desi acolo, dar Desi poate fi stăpânit.

La bar, individul încă se holbează, mai puțin binevoitor.

Mă aplec și-l sărut pe Desi pe buze. Trebuie să pară decizia mea.

— Ești un om minunat. Îmi pare rău că te pun în situația asta.

— Vreau să fiu în situația asta, Amy.

Suntem pe cale să plecăm, trecem pe lângă un bar nespus de deprimant, cu televizoare care zumzăie în toate colțurile, când o văd pe Curvă.

Curva ține o conferință de presă.

Andie pare mititică și inofensivă. Arată ca o dădacă de copii, și nu o dădacă porno, ci ca o fată de pe stradă, care chiar se joacă cu copiii. Știu că nu-i Andie cea reală, fiindcă am urmărit-o în viața reală. În viața reală poartă bluze mulate și decoltate și blugi strâmți, are părul lung și ondulat. În viața reală te-ai culca cu ea.

Acum poartă o rochie ponosită, are părul dat peste urechi și pare să fi plâns, îți dai seama după umflăturile mici și roz de sub ochi. Arată extenuată și nervoasă, dar foarte drăguță. Mai drăguță decât am crezut. N-am mai văzut-o de atât de aproape. Are și pistrui.

— Ooo, rahat, zice o femeie înspre prietena ei, o roșcată vopsită.

— Nuuu, chiar începea să-mi pară rău după gagiu, zice prietena.

— Am prin frigider rahaturi mai vechi decât fătuca aia. Ce dobitoc!

Andie stă în spatele microfonului și se uită, cu gene negre, la o declarație scrisă care-i tremură în mână ca o frunză. Buza de sus îi e umedă și lucește sub lumina camerelor de filmat. Își șterge sudoarea cu degetul arătător.

— Ăă… declarația mea esta asta: am fost implicată într-o relație amoroasă cu Nick Dunne din aprilie 2011 până în iulie anul curent, când soția lui, Amy Dunne, a dispărut. Nick era profesorul meu la Colegiul Postliceal North Carthage, am devenit prieteni, apoi relația a evoluat.

Andie se oprește să-și dreagă vocea. O femeie brunetă din spatele ei, nu cu mult mai în vârstă decât mine, îi întinde un pahar cu apă pe care îl bea grăbită, cu mâinile tremurânde.

— Sunt profund rușinată pentru că am avut de-a face cu un bărbat însurat. E împotriva tuturor valorilor mele. Am crezut cu adevărat că sunt îndrăgostită — începe să scâncească, vocea îi tremură — de Nick Dunne, și că el e îndrăgostit de mine. Mi-a zis că relația cu soția lui s-a terminat și că aveau în curând să divorțeze. Nu am știut că Amy Dunne era însărcinată. Cooperez cu poliția în ancheta privitoare la dispariția lui Amy Dunne, și voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a fi de ajutor.

Are vocea slabă, de copil. Se uită la șirul de aparate de filmat din fața ei și pare șocată; coboară iarăși privirea. Obrajii i se înroșesc ca niște mere.

— Eu… eu…

Începe să suspine, iar maică-sa — femeia aceea trebuie să fie maică-sa, au ochi la fel, extrem de mari, ca în animaţiile japoneze — îi pune o mână pe umăr. Andie continuă să citească.

— Îmi pare foarte rău și mi-e foarte rușine de ce am făcut. Și aș vrea să-mi cer scuze familiei lui Amy pentru rolul pe care l-am jucat ca să le sporesc durerea. Cooperez cu poliţia în anche… a, am mai spus asta deja.

Schițează un zâmbet pierit, jenat, iar presa se hlizește încurajator.

— Biata de ea, zice roșcata.

E o curvișină, n-aveţi de ce s-o compătimiţi. Nu-mi vine să cred că i-ar putea părea cuiva rău de Andie. Refuz, literalmente, să cred.

— Sunt o studentă de douăzeci și trei de ani, continuă ea. Cer doar un pic de intimitate ca să-mi pot reveni după această perioadă extrem de dureroasă.

— Păi, noroc, mormăi în timp ce Andie se retrage, un poliţist respinge orice întrebare și ies din cadru amândoi.

Mă surprind aplecându-mă spre stânga, de parcă i-aș putea urmări.

— Săraca mielușică, zice femeia mai în vârstă. Părea îngrozită.

— Cred că până la urmă tot el a făcut-o.

— Era cu ea de peste *un an*.

— Rahat cu ochi.

Desi îmi dă un ghiont și mă întreabă din ochi: am știut de relaţia asta extraconjugală? Mă simţeam bine? Fața mi-e o mască a furiei — *biata mielușică pe naiba* —, dar pot să susţin că e din cauza trădării. Dau din cap, surâd. Sunt în regulă. Suntem pe cale să plecăm când îi văd pe părinţii mei, de mână ca întotdeauna, înaintând în tandem spre microfon. Mama pare să se fi tuns proaspăt. Mă întreb dacă să mă simt deranjată că are timp, în situaţia asta, de îngrijire corporală. Când moare cineva și rudele își văd de-ale lor mai departe, se spune mereu că *respectivul și-ar fi dorit asta*. Eu nu-mi doresc asta.

Mama ia cuvântul:

— Declaraţia noastră e scurtă și nu vom răspunde la întrebări. Mai întâi aș vrea să vă mulţumesc pentru imensa susţinere acordată familiei noastre. Se pare că și restul lumii o iubește pe Amy la fel de mult ca și noi. Amy, ne lipsește vocea ta caldă și dispoziţia ta luminoasă, mintea ta ascuţită și inima ta bună. Ești cu adevărat uimitoare. Te vom reda familiei. Știu că o vom face. În al doilea rând, nu am știut până în dimineaţa asta că ginerele nostru, Nick Dunne, își înșela soţia. A fost, de la începutul coșmarului nostru, mai puţin implicat, mai puţin interesat, mai puţin preocupat decât ar fi trebuit. I-am oferit beneficiul nevinovăţiei până la proba contrarie, i-am pus comportamentul pe seama șocului. Acum, după ce știm ce știm, nu mai avem aceeași părere. Ne-am retras, așadar, sprijinul pentru Nick. Putem spera doar, în continuarea anchetei, că Amy se va întoarce printre noi. Povestea ei trebuie să continue. Lumea este gata pentru un capitol nou.

Amin, zice o voce.

Nick Dunne

Zece zile de la dispariţie

Spectacolul s-a terminat, soţii Elliott au dispărut din imagine. Producătoarea lui Sharon a închis televizorul cu o lovitură dată cu vârful tocului. Toată lumea din încăpere mă privea, aştepta o explicaţie, eram invitatul la petrecere care se răhăţise pe covor. Sharon mi-a aruncat un zâmbet prea strălucitor, un zâmbet furios care i-a întins faţa tratată cu botox. Faţa i-a făcut cute pe unde n-ar fi trebuit.

— Aşadar? a zis cu vocea ei calmă, profundă. Ce căcat a fost şi asta?

Tanner s-a băgat la înaintare.

— Asta era bomba. Nick a fost şi este absolut pregătit să-şi dezvăluie şi să-şi discute acţiunile. Îmi pare rău că s-a nimerit în momentul ăsta, dar, într-un fel, e mai bine pentru tine, Sharon. O să obţii prima reacţie de la Nick.

— Ai face bine să ai de spus ceva al naibii de interesant, Nick.

A întors iute capul, nu spre cineva anume:

— Puneţi-i, vă rog, microfonul, începem acum.

Sharon Schieber, am descoperit, mă adora al dracului de mult. Mai auzisem prin New York bârfe cum că şi-ar fi înşelat şi ea soţul, apoi se întorsese la el; era o poveste rostită în şoaptă printre jurnalişti. Asta acum aproape zece ani, dar m-am gândit că nevoia de iertare ar putea fi încă acolo. Şi era. A radiat, a fost blândă, a complimentat şi a tachinat. A ţuguiat buzele acelea date cu ruj înspre mine, cu cea mai adâncă sinceritate — şi cu palma strânsă pumn sub bărbie — mi-a pus întrebări dificile, la care am răspuns bine. Nu-s eu un mincinos de calibru greu ca Amy, dar nici rău nu sunt dacă trebuie. Am arătat ca un bărbat ce îşi iubea soţia, care se ruşina de infidelităţile sale şi era gata să se îndrepte. Cu o noapte înainte, nedormit şi încordat, intrasem pe net şi urmărisem emisiunea lui Leno cu Hugh Grant, din 1995, unde acesta-şi ceruse scuze că se golănise cu o târfă. Bâlbâindu-se, poticnindu-se şi foindu-se de parcă pielea i-ar fi fost cu două numere mai mică. Dar fără scuze: „Cred că în viaţă ştii ce-i un lucru bun şi ce-i un lucru rău, iar eu am făcut un lucru rău… şi uite ce s-a întâmplat“. La naiba, tipul era bun — părea mototolit, agitat, zguduit, de-ţi venea să-l iei de mână şi să zici *Amice, nu-i chiar aşa un capăt de lume, nu-ţi mai face atâta sânge rău.* La efectul ăsta ţinteam şi eu. Am urmărit înregistrarea aceea de atâtea ori că eram în primejdie să capăt accent britanic.

Şi am devenit întruchiparea ipocriziei: soţul despre care Amy susţinuse mereu că nu-i în stare să-şi ceară iertare şi-a cerut în cele din urmă, folosind cuvinte şi emoţii împrumutate de la un actor.

Dar a mers. *Sharon, am făcut ceva rău, un lucru de neiertat. Nu pot să-mi găsesc scuze pentru asta. M-am lăsat dus — nu m-am gândit niciodată la mine ca la un bărbat care înşală. E impardonabil, e de neiertat, şi vreau doar ca Amy să vină acasă şi să-mi petrec restul vieţii răscumpărându-mă în ochii ei, tratând-o aşa cum merită.*

Oho, ce mi-ar fi plăcut să o tratez cum merita.

Dar uite care-i treaba, Sharon: n-am omorât-o pe Amy. Nu i-aş fi făcut

*niciodată rău. Cred că aici lucrează o chestie pe care în mintea mea (*chicotit*) am numit-o „efectul* Ellen Abbott*“. Tipul acela de jurnalism jenant și iresponsabil. Suntem așa de obișnuiţi să vedem aceste femei omorâte ca pe divertisment, ceea ce e dezgustător, și până la urmă, în emisiunile astea, cine-i vinovat? Mereu este soţul. Cred deci că publicului, ba chiar, până la un punct, și poliţiei li s-a băgat în cap că așa stau întotdeauna lucrurile. Încă de la început s-a presupus, practic, că mi-am ucis soţia — fiindcă asta-i povestea care ni se repetă la nesfârșit — și e un lucru greșit, greșit moralmente. Nu mi-am omorât soţia. Vreau să se întoarcă acasă.*

Ştiam că Sharon avea să se bucure de ocazia de a o zugrăvi pe Ellen Abbott drept o ahtiată după audienţă, bolnavă de senzaţional. Ştiam că maiestuoasa Sharon, cu ai ei douăzeci de ani de presă, cu interviurile cu Arafat, Sarkozy și Obama, avea să fie ofensată de însăși ideea de Ellen Abbott. Sunt (eram) jurnalist, știu cum merge, așa că atunci când am rostit acele vorbe — *efectul Ellen Abbott* — am recunoscut ușoara strâmbătură a gurii lui Sharon, sprâncenele înălţate delicat, iluminarea feţei întregi. Era expresia pe care o capeţi când îţi dai seama: *am prins unghiul de abordare.*

La finalul interviului, Sharon mi-a luat amândouă mâinile într-ale ei — răcoroase, cu ceva bătături, citisem că e o jucătoare pasionată de golf — și mi-a urat de bine.

— O să stau cu ochii pe tine, prietene, mi-a zis.

Apoi a pupat-o pe Go pe obraz și a luat-o înaintea noastră, cu rochia plină de agrafe în spate, pentru ca partea din faţă să nu-i alunece.

— Ai făcut-o perfect, în mă-sa, s-a pronunţat Go în timp ce pornea spre ușă. Pari complet altfel decât înainte. Până și falca pare mai… puţin agresivă.

— Da, am descleștat-o.

— Aproape, da. Ne vedem acasă.

Ba chiar mi-a tras ușor un pumn în umăr, un „așa, băiatu’“.

După interviul luat de Sharon Schieber au urmat două scurte — unul la o televiziune prin cablu și unul pe internet. A doua zi, interviul lui Schieber avea să circule peste tot, și aveau să urmeze și altele, ca într-un efect de domino de scuze și remușcări. Începeam să preiau controlul. N-aveam să mai fiu calificat drept soţul suspect sau soţul labil emoţional sau soţul care înșală fără scrupule. Eram tipul pe care îl cunoștea toată lumea — așa cum erau mulţi bărbaţi (și femei): *Am înșelat, mă simt ca naiba, voi face tot ce trebuie ca să remediez situaţia fiindcă sunt un bărbat adevărat*.

— Ne-am descurcat binișor, a dat Tanner verdictul. Chestia cu Andie n-o să fie așa de groaznică pe cât ar fi putut, mulţumită interviului cu Sharon. Dar de acum trebuie să le-o luăm înainte la toate.

Go m-a sunat, și am răspuns. Avea vocea slabă și piţigăiată.

— Au venit gaborii cu mandat pentru magazie… s-au dus și la casa lui tata. Sunt… mi-e frică.

Când am ajuns, am găsit-o pe Go în bucătărie, trăgând din ţigară, și, judecând după cum dădea pe dinafară scrumiera chicioasă din anii șaptezeci, era la al doilea pachet. Un puștan ciudăţel, fără umeri și tuns periuţă, însoţit de un

poliţai în uniformă, stătea lângă ea pe un taburet.

— El e Tyler, a zis Go. A crescut în Tennessee, are un cal pe nume Guşter…

— Custer, a zis Tyler.

— Custer, şi e alergic la arahide. Nu calul, Tyler. A, şi mai are un ligament răsucit, aceeaşi afecţiune de care ajung să sufere prinzătorii la baseball, dar nu ştie exact cum s-a ales cu asta.

A tras din ţigară, ochii i s-au umezit.

— E aici de ceva vreme.

Tyler a încercat să-mi arunce o uitătură de dur, dar a sfârşit prin a-şi coborî ochii spre pantofii bine lustruiţi.

A apărut şi Boney de după uşile glisante de sticlă din spatele casei.

— Zi mare, băieţi. Aş fi vrut să te ostenești, Nick, şi să ne spui şi nouă că ai o prietenă. Ne-ar fi scutit de o groază de timp.

— Suntem dispuşi să discutăm asta, la fel ca şi despre conţinutul magaziei; eram pe punctul să vă informăm despre ambele, a zis Tanner. Sincer, dacă ne-aţi fi dat ocazia să vă spunem despre Andie, ar fi putut fi evitată multă suferinţă. Dar v-a trebuit conferinţă de presă, v-a trebuit publicitate. Ce dezgustător a fost s-o aduceţi aşa pe fata aia!

— Da, sigur, a zis Boney. Cu magazia acum. Vreţi să veniţi cu mine?

Ne-a întors spatele, deschizând drumul, peste peticele de iarbă arse de soarele de vară târzie, către şopron. Din păr, ca un văl nupţial, îi atârna o pânză de păianjen. A gesticulat nerăbdătoare când a văzut că nu veneam.

— Haide, nu te mânânc.

Magazia era luminată de câteva reflectoare portabile, care o făceau să capete un aer şi mai rău-prevestitor încă.

— Când ai fost ultima oară aici, Nick?

— Foarte recent, când vânătoarea de comori a soţiei mele m-a condus aici. Dar nu-s lucrurile mele, şi nu m-am atins de nimic…

Tanner mi-a tăiat-o:

— Clientul meu şi cu mine avem o teorie nouă, explozivă… a început el, dar s-a oprit.

Discursul fals, de televizor era teribil de neplăcut şi de nepotrivit; ne făcea pe toţi să ne chircim.

— A, explozivă, îmi dă fiori, a zis Boney.

— Eram pe punctul de a vă informa…

— Serios? Ce bine v-aţi potrivit, a spus ea. Staţi acolo, vă rog.

Uşa se clătina în balamale, cu un lacăt spart atârnând într-o parte.

— Astea-s crosele de golf cu care nu joci? a zis Gilpin, înghiontind fiarele scânteietoare.

— Nimic din ce-i aici nu-i al meu… eu, unul, n-am pus nimic aici.

— Ciudat lucru, fiindcă tot ce-i aici corespunde cu acele cumpărături făcute pe cardurile de credit care nu-s ale tale, s-a răstit Boney. Asta-i… cum îi zice… un bârlog? Un bârlog, care aşteaptă ca nevasta să se ducă pe apa sâmbetei. Ţi-ai cumpărat nişte lucrușoare tare simpatice, Nick.

A tras trei cutii mari de carton şi le-a aşezat la picioarele mele.

— Asta ce-i?

Boney le-a desfăcut cu dezgust, din vârful degetelor, chiar dacă purta mănuşi. Înăuntru erau zeci de DVd-uri pornografice, cu cărnuri de toate culorile şi mărimile la vedere pe coperţi.

Gilpin s-a hlizit.

— Nick, tre' să recunosc, un bărbat are şi el nevoile lui…

— Bărbaţii sunt foarte vizuali, asta zicea mereu fostul meu când îl prindeam…

— Or fi ei vizuali, dar, Nick, chestiile astea mă fac să roşesc, a zis Gilpin. Ba unele mi-au făcut şi oleacă de greaţă, şi nu mi se face greaţă chiar aşa uşor.

A împrăştiat câteva DVD-uri, ca pe un pachet hidos de cărţi de joc. Majoritatea titlurilor aveau de-a face cu violenţa: *Anal Brutal, Muie cu de-a sila, Curve umilite, Târfă futută sadic, Târfe violate în grup* şi o serie numită *Arde-o pe Târfă*, numerele 1–18, toate cu poze de femei schimonosindu-se de durere în timp ce bărbaţi cu priviri piezişe, rânjiţi, introduceau diverse obiecte în ele.

Mi-am ferit privirea.

— O, acuma se jenează, a făcut Gilpin.

Dar n-am răspuns, fiindcă o văzusem pe Go cum e ajutată să urce în spatele unei maşini de poliţie.

Ne-am întâlnit după o oră la secţie. Tanner mă sfătuise să nu merg, dar insistasem. Am apelat la ego-ul lui iconoclast, de cowboy milionar. Aveam să le spunem poliţiştilor adevărul. Venise vremea.

Mă descurcam dacă mă luau pe mine la şuturi, dar nu şi pe soră-mea.

— Sunt de acord cu asta fiindcă cred că arestarea ta e inevitabilă, Nick, indiferent ce-am face, a zis. Dacă-i lăsăm să ştie că suntem dispuşi la discuţii, am putea obţine ceva informaţii despre dosarul pe care-l au împotriva ta. Dacă nu au cadavru, or să vrea o mărturisire, aşa că or să încerce să te copleşească cu probe. Şi asta ne-ar putea oferi suficient cât să ne declanşăm apărarea.

— Şi le zicem totul, da? Le dăm marionetele şi indiciile de la Amy.

Mă panicam de-acum, abia aşteptam să mă duc — mi-i şi închipuiam pe poliţai lăsându-mi sora să transpire sub un bec neacoperit.

— Atâta vreme cât mă laşi pe mine să vorbesc, a spus Tanner. Dacă vorbesc eu despre înscenare, n-or să poată folosi asta la proces… dacă abordăm altfel apărarea.

Mă îngrijora faptul că avocatul meu considera adevărul atât de imposibil de crezut.

Ne-am întâlnit cu Gilpin pe treptele secţiei; avea o cola în mână, luase masa târziu. Când s-a răsucit să ne conducă înăuntru, i-am văzut spatele ud leoarcă de transpiraţie. Soarele apusese de mult, dar umiditatea persista. A săltat odată din braţe, cămaşa i s-a desprins, apoi i s-a lipit iarăşi de piele.

— Tot arşiţă, a zis. Cică la noapte se încălzeşte şi mai tare.

Boney ne aştepta în sala de şedinţe, cea din prima noapte. Noaptea Dispariţiei. Îşi împletise franţuzeşte şuviţele rare de păr şi le prinsese la spate

într-un coc cam ascuţit, iar pe buze se dăduse cu ruj. M-am întrebat dacă avea o întâlnire. O situaţie gen *ne vedem după miezul nopţii*.

— Ai copii? am întrebat-o, trăgându-mi un scaun.

A părut surprinsă şi a ridicat un deget.

— Unul.

N-a completat cu vârstă, nume sau altceva. Era pusă pe treabă. Voia să n-o mai lungim.

— Tu prima, a zis Tanner. Spune-ne ce ai la mână.

— Sigur, OK, a zis şi a pornit aparatul de înregistrat, scăpată de preliminarii. Ai susţinut, Nick, că n-ai cumpărat şi nici n-ai atins obiectele din magazie, aflate pe proprietatea surorii tale.

— Corect, a răspuns Tanner pentru mine.

— Nick, amprentele tale sunt pe aproape toate obiectele.

— Minciună! N-am atins *nimic*, niciun lucru! Doar cadoul meu de aniversare, pe care *Amy l-a lăsat înăuntru*.

Tanner mi-a atins braţul: *Taci naibii din gură.*

— Nick, amprentele tale sunt pe pornografie, pe crosele de golf, pe casetele cu ceasuri, ba chiar şi pe televizor.

Şi mi-am dat seama atunci cât de mult se distrase Amy: somnul meu adânc, satisfăcut (o tratam de sus în privinţa asta, eram convins că dacă ar fi fost mai relaxată, mai mult ca mine, insomniile i-ar fi dispărut) mi se întorsese împotrivă. Parcă vedeam: Amy îngenuncheată, sforăielile mele încălzindu-i obrajii, câte un deget apăsat ici şi colo pe parcursul mai multor luni. Ar fi putut să-mi şi pună ceva în mâncare, nu era exclus. O ţin minte într-o dimineaţă cum s-a uitat la mine, trezit abia şi cu buzele cleioase, şi cum a zis: „Dormi somnul celor damnaţi, să ştii. Sau al drogaţilor“. Am fost de-amândouă şi habar n-am avut.

— Vrei să explici ce-i cu amprentele? a întrebat Gilpin.

— Spune-ne şi restul, a zis Tanner.

Boney a aşezat între noi, pe masă, un tom legat în scoarţe groase de piele, ca o Biblie, pârlit pe la margini.

— Recunoşti ăsta?

Am ridicat din umeri şi am scuturat din cap.

— E jurnalul soţiei tale.

— Hmm, nu, Amy nu se ţinea de jurnale.

— Ba de fapt se ţinea. S-a ţinut vreo şapte ani, a zis Boney.

— OK.

Ceva rău era pe cale să se întâmple. Soţia mea îşi dovedise iarăşi şiretenia.

Amy Elliott Dunne

Zece zile de la dispariţie

Mergem cu maşina mea, trecem graniţa în Illinois, ajungem într-o zonă înfiorătoare într-un oraş sărăcăcios de pe râu, stăm o oră să ştergem toate urmele şi lăsăm maşina cu cheile în contact. Poţi să-i zici „cercul ascunzişurilor“: cuplul din Arkansas care-a avut-o înainte nu părea tocmai de încredere; Amy din Ozarks, evident, era cam întunecată de fel; să sperăm că vreun hoinar de prin Illinois o să se bucure un pic de ea.

Apoi ne întoarcem înapoi în Mississippi, peste dealurile unduioase, până ce văd, licărind printre copaci, lacul Hannafan. Fiindcă Desi are rude în St. Louis, îi place să creadă că zona e veche, veche precum Coasta de Est, dar greşeşte. Lacul Hannafan nu-i numit după vreun politician de secol nouăsprezece sau erou din Războiul de Secesiune. E un lac privat, săpat de un antreprenor unsuros numit Mike Hannafan, care, s-a dovedit apoi, avea o afacere înfloritoare cu depozitarea ilegală a deşeurilor periculoase. Comunitatea, opărită, se screme acum să găsească un nume nou pentru lac. Lacul Collings, sunt sigură, e o variantă care circulă.

Aşa că în ciuda bine-planificatului lac — pe luciul căruia câţiva rezidenţi aleşi pe sprânceană pot naviga, dar nu motorizat — şi a impozantei case a lui Desi — un castel elveţian la scară americană — nu mă las cucerită. Missouri ori ba, dar nu poţi pretinde că lacul „Collings“ ar fi lacul Como.

Se proptește în Jaguarul lui și își cuprinde conacul cu privirea, zăbovind, ca să am timp să-mi exprim aprecierea și eu.

— L-am conceput după un mic și minunat castel unde am stat cu mama, în Brienzersee, spune. Nu ne lipsește decât peisajul montan.

Cam mare lipsa, gândesc, dar îmi las palma pe braţul lui și-i zic:

— Arată-mi cum e pe dinăuntru. Trebuie să fie fantastic.

Îmi face turul de onoare, râzând la ideea că ar fi ghid. O bucătărie ca o catedrală — numai granit și crom — o cameră de zi cu șemineuri gemene care dă într-un spaţiu în aer liber (cei din Vestul Mijlociu îi zic pridvor) cu privelişte înspre pădure și lac. O cameră de distracţii la subsol, cu masă de biliard, darturi, sistem stereo, bar și încă un spaţiu în aer liber (cei din Vestul Mijlociu ar zice că e încă un pridvor). După camera de distracţii e o saună, și lângă ea se află pivniţa de vinuri. La etaj sunt cinci dormitoare, și pe al doilea ca mărime mi-l hărăzeşte mie.

— Am pus să fie zugrăvit din nou, zice. Ştiu că-ţi place violet-închis.

Nu-mi mai place, asta era prin liceu.

— Eşti foarte drăguţ, Desi, mulţumesc, zic cât de simţit pot.

Mulţumirile mele ies cam greu. Uneori nu le zic deloc. Oamenii fac ce-ar trebui să facă și apoi se aşteaptă să-i îngropi în complimente — parcă-s vânzătorii de iaurt îngheţat care pun lângă tine păhărele pentru bacşiş.

Dar Desi primește „mulţumesc“-ul ca o pisică mângâiată; aproape că i se arcuiește spatele de plăcere. Se pare că a meritat.

Îmi pun geanta în cameră, încerc să semnalizez că am de gând să mă retrag

pentru restul serii — trebuie să văd care-i reacţia la confesiunea lui Andie şi dacă a fost arestat Nick — dar se vede că, până la urmă, mulţumirile n-au fost de ajuns. Desi s-a asigurat că o să-i fiu datoare pe vecie. Zâmbeşte într-un fel special, a „surpriză!“, mă ia de mână (*Mai am ceva să-ţi arăt)* şi mă trage după el, iarăşi, la parter (*chiar sper să-ţi placă)* pe un hol de lângă bucătărie (*mi-am dat ceva osteneală, dar a meritat*).

— Sper să-ţi placă, zice iarăşi, şi dă uşa de perete.

Am ajuns într-o încăpere de sticlă, e o seră. Înăuntru sunt lalele, sute, de toate culorile. Înflorite în mijlocul lui iulie, în casa de pe lac a lui Desi. În odaia lor anume, pentru o fată anume.

— Ştiu că lalelele sunt preferatele tale, dar sezonul lor e tare scurt, zice. Aşa că am rezolvat problema. Aici înfloresc pe tot timpul anului.

Îmi petrece un braţ pe după talie şi mă îndeamnă să mă apropii de flori, să le apreciez pe deplin.

— Lalele pe tot timpul anului, zic şi încerc să-mi aprind o luminiţă în ochi.

Au fost preferatele mele în timpul liceului. Erau preferatele tuturor, erau crizantemele de finalul anilor optzeci. Îmi plac orhideele acum, care sunt, în principiu, opusul total al lalelelor.

— S-ar fi gândit Nick, măcar, la aşa ceva pentru tine? îmi răsuflă în ureche Desi, în vreme ce lalelele se înclină sub boarea mecanizată de apă ce cade de deasupra.

— Nick nici nu şi-ar fi amintit că-mi plac lalelele, spun, şi e răspunsul corect.

Gestul e drăgălaş, mai mult decât drăgălaş. Propria mea odaie cu flori, ca într-un basm. Dar am şi o mică strângere de inimă; l-am sunat pe Desi cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă, şi florile astea nu-s plantate proaspăt, iar dormitorul nu mirosea a zugrăveală nouă. Intru la idei: accentele mai inflamate din scrisorile ultimului an, tonul lor tânguitor… oare de când vrea el să mă aducă aici? Şi cât are impresia c-o să stau? Suficient cât să mă bucur de lalelele care înfloresc zilnic, în fiecare zi din an.

— Dumnezeule, Desi, zic, e ca într-un basm.

— Basmul tău. Vreau să vezi cum poate să fie viaţa.

În basme apare întotdeauna aur. Aş vrea să-mi dea un teanc gros de bancnote, un card de credit subţirel, ceva de folos. Turul şerpuieşte înapoi prin toate camerele, ca să pot scoate oo-uri şi aa-uri la detalii pe care le-am ratat prima oară, apoi ne întoarcem în dormitorul meu, un amalgam de satin şi mătase, pluş şi roz, bezea şi acadea, ca pentru o fetiţă. Observ, aruncând o privire pe geam, că un zid înalt înconjoară casa.

Agitată, bolborosesc:

— Desi, ai putea să-mi laşi nişte bani şi mie?

Se preface surprins.

— Nu-ţi trebuie bani acum, nu? Nu mai ai chirie de plătit; casa o să fie bine aprovizionată cu mâncare. Pot să-ţi aduc haine noi. Nu că nu mi-ar plăcea cum îţi stă în haine cumpărate de la benzinărie.

— Cred că nişte bani gheaţă m-ar face să mă simt ceva mai în largul meu.

Dacă se întâmplă ceva, dacă trebuie să plec de-aici rapid.

Deschide portofelul şi scoate o bancnotă de douăzeci. Mi-o apasă blând în palmă.

— Uite aici, zice indulgent.

Mă întreb, după aceea, dacă n-am făcut o foarte mare greşeală.

Nick Dunne

Zece zile de la dispariţie

Am făcut o greşeală să mă simt atât de îmbăţoşat. Orice era în drăcia de jurnal, avea să mă distrugă. Parcă vedeam deja coperta unui roman criminalistic non-ficţiune: poza alb-negru cu noi, de la nuntă, fondul sângeriu, textul de pe supracopertă: *include şaisprezece pagini de fotografii inedite şi notaţii reale din jurnalul lui Amy Elliott Dunne — o voce de dincolo de mormânt…* Mi se păruseră stranii şi cumva drăgălaşe, plăcerea vinovată a lui Amy, cărţile acelea siropoase bazate pe cazuri reale pe care le mai găsisem ici şi colo prin casă. M-am gândit că poate se mai detensiona un pic, poate îşi permitea un pic de citit pe plajă.

Nici vorbă. Studia.

Gilpin a tras un scaun, s-a aşezat pe el invers şi s-a aplecat spre mine, cu braţele sprijinite pe spetează — atitudinea lui de poliţist din filme. Era aproape miezul nopţii, plutea în aer senzaţia de târziu.

— Spune-ne despre boala soţiei tale din ultimele luni, a zis.

— Boală? Amy nu se îmbolnăvea niciodată. Poate o dată pe an să mai răcească.

Boney a luat tomul, a răsfoit până la o pagină însemnată.

— Luna trecută v-aţi luat ceva de băut, aţi stat pe veranda din spate. Scrie aici că băuturile erau nespus de dulci şi descrie ce crede ea că e o reacţie alergică: *Inima îmi bătea nebuneşte, limba îmi amorţise, blocată în fundul gurii. Picioarele mi s-au muiat imediat ce Nick m-a ajutat să ajung sus.*

A pus un deget pe foaie ca să nu piardă şirul şi a ridicat privirea, de parcă mă arătam neatent.

— Când s-a trezit, dimineaţa următoare: *Mă durea capul şi-mi simţeam stomacul uleios, dar şi mai aiurea de-atât, unghiile mi se albăstriseră uşor şi, când m-am uitat în oglindă, am văzut că la fel şi buzele. Două zile n-am făcut pipi. M-am simţit foarte slăbită.*

Am scuturat dezgustat din cap. Ajunsesem să mă ataşez de Boney, mă aşteptam la mai mult din partea ei.

— E scrisul soţiei tale? a zis Boney, înclinând spre mine jurnalul, şi am văzut cerneală neagră şi scrisul lui Amy, cu zigzaguri ca o electrocardiogramă.

— Da, cred că da.

— Şi expertul nostru grafolog crede la fel.

Boney a zis cele de mai sus cu o anume mândrie, făcându-mă să-mi dau seama: era primul caz, vreodată, în care avuseseră nevoie de experţi din afară, care solicita contactarea unor profesionişti ce făceau lucruri exotice precum analiza scrisului de mână.

— Ştii ce-am mai aflat, Nick, când am arătat pagina asta expertului nostru medical?

— Otrăvire, am lăsat să-mi scape.

Tanner s-a încruntat: *stai cuminte.*

Boney s-a blocat un moment; nu ar fi trebuit să furnizez informaţia

respectivă.

— Mda, Nick, otrăvire cu antigel, a zis. Una de manual. A avut noroc că a supravieţuit.

— N-a *supravieţuit*, fiindcă aşa ceva nu s-a întâmplat deloc, am spus. Cum ai zis, e de manual — e inspirată din căutări pe internet.

Boney s-a încruntat, dar n-a muşcat momeala.

— Jurnalul nu-i o ilustrare prea drăguţă a ta, Nick, a continuat urmărind rândurile cu un deget. *Abuz* — ai îmbrâncit-o. *Stres* — eşti iute la mânie. Raporturi sexuale la limita *violului*. Aici, la sfârşit, se temea foarte tare de tine. Uite la ultima notaţie: *Omul ăsta s-ar putea să mă omoare. Omul ăsta s-ar putea să mă omoare,* chiar astea sunt cuvintele ei.

Am simţit că mi se încleştează gâtlejul. Am simţit că-mi vine să vomit. Frică, mai ales frică, şi o străfulgerare de furie. *Căţea afurisită, căţea afurisită, pizdă, pizdă, pizdă.*

— Ce ton isteţ, numai bun pentru încheiere, am zis.

Tanner şi-a lăsat mâna peste a mea, să tac.

— Arăţi, în momentul ăsta, ca şi cum ai vrea s-o mai omori o dată, a zis Boney.

— N-ai făcut decât să ne minţi, Nick, a făcut Gilpin. Zici că erai pe plajă în dimineaţa aia. Zici că habar nu ai ce-i cu toate cumpărăturile alea făcute cu cardurile. Avem acum o magazie plină cu exact lucruşoarele alea, *şi mai au şi amprentele tale peste tot.* Avem o nevastă afectată de ceea ce pare o otrăvire cu antigel, cu săptămâni bune înainte să *dispară*. Haide, serios.

A făcut o pauză de efect.

— Altceva relevant? a întrebat Tanner.

— Te putem plasa în Hannibal, unde a apărut poşeta soţiei tale acum câteva zile, a zis Boney. Avem un vecin care v-a auzit pe amândoi certându-vă în seara de dinainte. O sarcină pe care n-o voiai. Un bar cumpărat cu bani împrumutaţi de la soţie, care i-ar fi revenit în caz de divorţ. Şi evident, *evident*: o iubită secretă de mai bine de un an.

— În momentul ăsta te putem ajuta, a zis Gilpin. După ce te arestăm n-o să mai putem.

— Unde aţi găsit jurnalul? La casa tatălui lui Nick? a întrebat Tanner.

— Da.

Tanner a dat din cap spre mine: *Asta n-am găsit noi*.

— Dă-mi voie să ghicesc: o informare anonimă.

Amândoi poliţiştii au rămas tăcuţi.

— Pot să întreb unde anume în casă l-aţi găsit?

— În coşul sobei. Ştiu că ai crezut că l-ai ars. A luat foc, dar flacăra de veghe era prea slabă, l-a pârlit doar. Aşa că doar marginile au luat foc, a zis Gilpin. Mare noroc pe noi.

Coşul — altă glumă personalizată de-a lui Amy! Se declarase întotdeauna uimită de cât de puţine lucruri ştiu din categoria celor pe care bărbaţii ar trebui să le ştie. Cât căutasem pe-acolo, abia dacă am aruncat o privire spre vechiul sistem de încălzire al tatei, cu ţevi, fire şi ventile, şi am şi dat înapoi, intimidat.

— N-a fost noroc. Trebuia să îl găsiţi, am spus.

Boney şi-a lăsat partea stângă a gurii să alunece într-un zâmbet. S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a aşteptat, relaxată ca protagonista unei reclame la ceai cu gheaţă. I-am făcut un semn furios din cap lui Tanner: *Dă-i bătaie.*

— Amy Elliott Dunne este în viaţă, şi i-a înscenat lui Nick Dunne uciderea ei, a zis.

Mi-am încleştat mâinile şi mi-am îndreptat spatele, am încercat să fac ceva care să-mi dea prestanţă. Boney m-a fixat cu privirea. Îmi mai trebuia o pipă, ochelari pe care să mi-i scot cu o mişcare iute, de efect, un vraf de enciclopedii alături. Am simţit că mă umflă râsul. Să *nu* râzi!

Boney s-a încruntat.

— Cum ai spus?

— Amy e în viaţă şi bine mersi, şi i-a pus moartea în cârcă lui Nick, a spus iar reprezentantul meu.

Au schimbat priviri, cu piepturile lipite de masă: *Nu-i incredibil tipul ăsta?*

— De ce să fi făcut asta? a întrebat Gilpin, frecându-se la ochi.

— Fiindcă îl urăşte. Evident. A fost un soţ de doi bani.

Boney s-a uitat în podea, a pufnit.

— Aici sunt complet de acord.

În acelaşi timp Gilpin a zis:

— Of, haideţi acuma.

— E *nebună*, Nick? a zis Boney, apropiindu-şi capul. Fiindcă tu vorbeşti de-o nebunie acolo. Auzi? Ar fi luat, cât, şase luni, un *an* să aranjezi aşa totul. Ar fi trebuit să te urască, să-ţi vrea răul — răul cel mai mare, final şi de groază — timp de un *an*. Ştii cât e de greu să-ţi hrăneşti ura aşa de mult timp?

Putea s-o facă. Amy putea.

— De ce n-ar fi divorţat cât ai clipi? s-a răstit Boney.

— Nu i-ar fi hrănit… sentimentul de dreptate, am replicat.

Tanner mi-a mai aruncat o privire.

— Cristoase, Nick, chiar nu te-ai săturat de toate astea? a spus Gilpin. Avem cuvintele soţiei tale: *Cred că s-ar putea să mă omoare*.

Cineva le spusese, la un moment dat: foloseşte mult numele suspectului, o să-l facă să se simtă confortabil, cunoscut. La fel cum se face în vânzări.

— Ai trecut în ultima vreme pe la casa tatălui tău, Nick? a întrebat Boney. Ca, de pildă, pe nouă iulie?

Pizda mă-sii! *De aia* schimbase Amy codul la alarmă. M-am străduit să înfrunt un nou val de dezgust faţă de mine însumi: nevată-mea mă dusese de două ori de nas. Nu doar că mă făcuse să cred că mă mai iubea încă, dar *mă forţase să mă implic singur*. Tare, tare şireată. Aproape am hohotit. Doamne, cât o uram, dar căţeaua merita şi admiraţie.

Tanner a început:

— Amy s-a folosit de indicii ca să-mi forţeze clientul să se deplaseze la acele locaţii, unde lăsase probe — Hannibal, casa tatălui său — şi să se incrimineze singur în felul ăsta. Eu şi clientul meu am venit cu ele. Ca un favor.

A scos indiciile şi bileţelele de dragoste, le-a răsfirat înaintea celor doi

poliţai ca pe un truc de magie cu cărţi. Am început să transpir cât le-au citit, dorindu-mi să se uite la mine şi să-mi spună că totul se lămurise de-acum.

— OK. Zici că Amy te-a urât atât de mult, că a petrecut luni întregi înscenându-ţi uciderea ei? a întrebat Boney pe tonul calm și măsurat al unui părinte dezamăgit.

I-am prezentat o faţă inexpresivă.

— Nu prea aduce a femeie furioasă, Nick, a zis.

— Îşi calcă pe inimă cerându-ţi iertare, se străduieşte să-ţi sugereze că aţi putea s-o luaţi de la început, să-ţi spună cât de mult te iubeşte: *Eşti cald — eşti soarele meu. Eşti inteligent, eşti amuzant*.

— Of, să-mi trag palme.

— Încă o dată, Nick, o reacţie incredibil de bizară pentru un nevinovat, a zis Boney. Suntem aici, citim vorbe dulci, poate ultimele cuvinte ale soţiei tale adresate ţie, şi pari, de fapt, mânios. Încă mai ţin minte noaptea aceea, la început: Amy a dispărut, tu vii aici, te lăsăm în camera asta patruzeci şi cinci de minute, iar tu pari *plictisit*. Te-am văzut pe înregistrare, aproape că te-a luat somnul.

— Asta n-are a face cu nimic… s-a lansat Tanner.

— Încercam să rămân calm.

— Păreai foarte, foarte calm, a zis Boney. Tot timpul ăsta te-ai comportat… nepotrivit. Fără emoţii, cu sânge rece.

— Ăsta-i felul meu de a fi, nu vezi? Sunt stoic. Poate exagerat. Amy știe asta… se plângea de asta mereu. Că nu eram destul de empatic, că mă retrăgeam în mine, că nu mă descurcam cu emoţii dificile — tristeţe, vinovăţie. *Ştia* că o să dau de bănuit ca dracu'. Pentru numele lui Dumnezeu! Vorbiţi cu Hilary Handy, ce-ar fi? Vorbiţi cu Tommy O'Hara. Eu am vorbit cu ei! Or să vă spună cum e ea, de fapt.

— Am vorbit cu ei, a zis Gilpin.

— Şi?

— Hilary Handy a avut două tentative de sinucidere în anul de după liceu. Tommy a fost de două ori la dezalcoolizare.

— Probabil din cauza lui *Amy*.

— Ori poate fiindcă sunt extrem de instabili şi măcinaţi de vinovăţie, a zis Boney. Să revenim la vânătoarea de comori.

Gilpin a citit al doilea indiciu cu voce tare, voit monotonă.

M-ai adus aici să-mi povestești, doar mie
Isprăvile-ţi de prin copilărie
Cu pantalonii peticiţi și șapca ta cu cozoroc.
Şi lasă-i pe ceilalţi în treaba lor:
Sărută-mă cu drag, încetișor, cu foc.

— Zici că asta a fost scrisă ca să te oblige să te duci în Hannibal? a întrebat Boney.

Am dat din cap că da.

— Nu scrie nicăieri Hannibal. Nici măcar nu e vreo referire indirectă.

— Şapca aia cu cozoroc, e o glumă între noi, de mai demult, despre…

— O, o glumă între voi, m-a întrerupt Gilpin.

— Şi următorul indiciu, cu căsuţa cafenie? a întrebat Boney.

— Ca să mă duc acasă la tata.

Boney a căpătat din nou o figură gravă.

— Nick, casa lui e albastră.

S-a întors spre Tanner, cu ochii daţi peste cap: *Cu de astea-mi veniţi voi mie?*

— Mi se pare că inventezi „glumele între voi“ din indiciile astea, a zis Boney. Să mai zici de potrivеală: am aflat că ai fost în Hannibal şi indiciul, ca să vezi, înseamnă, secret, *du-te în Hannibal*.

— Cadoul final de aici, a spus Tanner, aşezând cutia pe masă, e un indiciu nu tocmai subtil. Marionete Punch şi Judy. După cum sunt sigur că ştiţi, Punch o omoară pe Judy şi pe bebeluşul ei. Clientul meu le-a descoperit. Voiam să ne asigurăm că le aveţi.

Boney a desfăcut cutia, şi-a pus mănuşile şi a ridicat marionetele.

— Grele, a zis, masive.

A examinat şnurul de la rochia femeii, hainele pestriţe ale păpuşii-bărbat. A ridicat de pe masă păpuşa-bărbat şi i-a pipăit cu buricele degetelor mânerul gros de lemn.

A încremenit, cu păpuşa în braţe. Apoi a întors cealaltă păpuşă cu picioarele în sus, făcându-i fusta să se ridice.

— Asta n-are mâner.

S-a întors către mine.

— Avea mâner?

— De unde să ştiu eu?

— Ar fi fost cam de jumătate de metru, foarte gros şi greu, cu adâncituri ca să-l apuci mai comod? s-a răţoit ea. Un mâner ca o nenorocită de măciucă?

S-a uitat ţintă la mine; mi-am dat seama la ce se gândea: *Eşti un fustangiu. Eşti un sociopat. Eşti un ucigaş.*

Amy Elliott Dunne

Unsprezece zile de la dispariţie

În seara asta se difuzează multpromovatul interviu al lui Nick cu Sharon Schieber. Aveam de gând să-l urmăresc alături de o sticlă de vin, după o baie fierbinte și, totodată, să-l înregistrez, ca să-mi iau notiţe din minciunile lui. Vreau să pun pe hârtie fiece exagerare, jumătate de adevăr, minciunică şi minciună sfruntată, ca să-mi pot hrăni furia împotriva lui. Mi-a slăbit după interviul pe blog — *un* interviu oarecare, dat la băutură — şi nu pot permite să se întâmple iar. N-o să mă înmoi. Nu-s bătută în cap. În schimb, sunt dornică să-l aud ce zice despre Andie, acum că a cedat. Să văd pe unde scoate cămaşa.

Vreau să mă uit singură, dar Desi se învârte toată ziua în jurul meu, mă urmărește parcă plutind prin toate camerele în care vreau să mă retrag, ca un nor negru de furtună apărut deodată, de neevitat. Nu-i pot spune să plece, fiindcă e casa lui. Am încercat deja, şi nu merge. Ar zice că vrea să verifice instalaţia de la subsol sau să arunce o privire prin frigider, să vadă ce mai trebuie de mâncare.

Va continua, îmi zic. *Aşa îmi va fi viaţa. O să apară când are chef, o să stea cât poftește, o să se învârtă pe-aici făcând conversaţie, o să ia loc, o să-mi spună şi mie să iau loc, o să deschidă o sticlă de vin şi una–două o să ne punem la masă împreună; nu e cale de ieşire.*

— Sunt extenuată, serios.

— Mai lasă-ţi binefăcătorul să zăbovească un pic, răspunde şi îndreaptă cu degetul o cută de pe pantaloni.

Ştie că în seara asta e interviul lui Nick, aşa că pleacă şi revine cu tot ce-mi place mie să mănânc: brânză Machengo, trufe în ciocolată şi o sticlă de Sancerre rece, ba chiar, ridicând din sprânceană, scoate la iveală şi nişte pufuleţi cu brânză şi ardei iute, de care am ajuns dependentă cât am fost Amy din Ozarks. Toarnă vin. Avem o înţelegere mută să nu vorbim despre copil, ştim amândoi că pierderile de sarcină se întâmplă în familia mea şi cât de groaznic ar fi să trebuiască să vorbesc despre asta.

— M-ar interesa să văd ce mai are de spus porcul, zice.

Desi spune arareori *nenorocitul* sau *spurcatul*; mai degrabă spune *porcul*, cuvânt care sună şi mai veninos pe buzele lui.

A trecut o oră şi am mâncat cina uşoară gătită de Desi, am băut şi vinul. Mi-a dat o înghiţitură de brânză şi a împărţit cu mine o trufă. Mi-a pus înainte exact zece pufuleţi, apoi a ascuns pe undeva punga. Nu-i place mirosul; îl deranjează, mi-a zis, dar, de fapt, nu-i place greutatea mea. Stăm acum unul lângă altul pe canapea, cu o păturică pe noi, fiindcă Desi a blocat aerul condiţionat pe temperatură de toamnă, în mijloc de iulie. Cred că a făcut-o ca să poată aprinde focul şi să mă îndemne alături de el sub pătură; pare să aibă, apropo de noi doi, o viziune de octombrie. Mi-a adus chiar şi ceva în dar — un pulover pe gât, de culoarea zambilei — observ că se potrivește atât cu nuanţa păturii, cât şi cu puloverul verde-închis al lui Desi.

— Ştii că, de-a lungul secolelor, bărbaţi demni de dispreţ au abuzat femei

puternice, care le ameninţau masculinitatea, zice Desi. Au psihicul tare fragil, au nevoie de acel control…

Eu mă gândesc la un alt fel de control. Mă gândesc la controlul deghizat în grijă: *ia un pulover că-i rece, draga mea, haide, poartă-l, să se potrivească cu viziunea mea.*

Nick, cel puţin, nu făcea asta. Nick mă lăsa să fac ce vreau.

Şi aş vrea ca Desi să stea liniştit şi să tacă. Se foieşte, e agitat, de parcă rivalul ar fi în aceeaşi cameră cu noi.

— Sst, zic în timp ce faţa mea cea drăgălaşă apare pe ecran, apoi încă o fotografie şi încă una, ca nişte frunze căzătoare, un colaj cu Amy.

„Era o fată așa cum își doreau *toate* fetele să fie“, se aude vocea de fundal. „Frumoasă, inteligentă, impresionantă și foarte bogată.“

„El era cel pe care-l admirau toţi bărbaţii…“

— Eu nu… mormăie Desi.

„… chipeș, amuzant, deștept și șarmant. Însă pe cinci iulie, lumea lor, aparent perfectă, s-a făcut ţăndări atunci când Amy Elliott Dunne a dispărut, la a cincea aniversare a căsniciei lor.“

Recapitulare, recapitulare. Poze cu mine, Andie, Nick. Imagini cu un test de sarcină și facturi neplătite. Chiar am făcut treabă bună. E ca și cum aș fi realizat o pictură murală, apoi aș fi făcut câţiva paşi în spate, gândind *e perfect.*

„Acum, în exclusivitate, Nick Dunne rupe tăcerea, nu doar în privinţa dispariţiei soţiei, ci și în cea a infidelităţii sale și *toate celelalte zvonuri.*“

Simt un pic de căldură pentru Nick, fiindcă poartă cravata mea preferată, despre care crede, ori credea, că e prea stridentă, de fete. E de un vineţiu strident, care-i face ochii să pară aproape violet. Şi-a pierdut alura de ticălos satisfăcut: burta i s-a dus, faţa nu-i mai este cărnoasă, bărbia îi pare mai puţin despicată. Şi-a îndreptat părul, dar nu s-a tuns — mi-o și imaginez pe Go tăindu-i din șuviţe chiar înainte să apară în faţa camerei, intrând în papucii mamei Mo, curăţându-i cu degetul muiat în salivă vreo pată de pe bărbie. Poartă cravata de la mine și, când ridică mâna să schiţeze un gest, văd că poartă și ceasul de la mine, un Bulova Spaceview de colecţie pe care i l-am luat de ziua lui, la treizeci și trei de ani, pe care nu l-a mai purtat fiindcă *nu-l prindea*, deși îl prindea cât se poate de bine.

— Pare nespus de bine ferchezuit pentru un bărbat a cărui soţie a dispărut, răbufneşte Desi. Bine că nu și-a făcut și manichiura.

— Nick nu și-ar face în veci manichiura, spun și arunc o privire iute spre unghiile lustruite ale lui Desi.

— Să nu mai lungim vorba, Nick, zice Sharon. Ai avut ceva de-a face cu dispariţia soţiei tale?

— Nu. Nu, absolut, sută la sută nu, zice Nick, care a fost bine învăţat să păstreze contactul vizual. Dar, Sharon, dă-mi voie să-ţi spun că sunt foarte, foarte departe de a fi nevinovat, sau nepătat, sau un soţ bun. Dacă nu m-aș teme pentru Amy, aș spune că, într-un fel, dispariţia ei a fost un lucru bun…

— Scuză-mă, Nick, dar am senzaţia că multă lume e cam surprinsă că ai zis asta despre dispariţia ei.

— E cel mai oribil, cel mai înfiorător sentiment de pe lume, şi o vreau înapoi mai mult decât orice. Zic numai că pentru mine a însemnat o trezire dintre cele mai brutale. E tare urât, greu de acceptat că eşti un tip atât de oribil încât e nevoie de ceva aşa de brutal ca să te scoată din egoismul tău călduţ, să-ţi deschidă ochii asupra faptului că eşti cel mai norocos nemernic din galaxie. Am avut-o lângă mine pe femeia asta, egala mea, *mai bună* decât mine, şi mi-am lăsat temerile — legate de pierderea slujbei, de gândul că n-aş fi în stare să am grijă de familia mea, de îmbătrânire — să umbrească asta.

— Hai, te rog…, începe Desi, dar îl îndemn să tacă.

Ca Nick să admită în faţa lumii că nu-i un băiat bun… e o mică moarte, şi nu din categoria *petite mort*.

— Şi, Sharon, dă-mi voie să-ţi zic, să-ţi zic acum: am înşelat-o. Mi-am dispreţuit soţia. Nu voiam să ajung bărbatul care am ajuns, dar în loc să mă străduiesc am ales calea cea mai uşoară. Am comis adulter cu o tânără care abia mă cunoştea. Ca să pot *pretinde* că-s marele bărbat, cum voiam să fiu — deştept, sigur pe el şi de succes — fiindcă tânăra respectivă n-a văzut şi altceva din mine. Nu m-a văzut plângând cu faţa în prosop, în baie, la miezul nopţii, când mi-am pierdut serviciul. Nu-mi ştia toate fobiile şi sensibilităţile. Am fost un prost care credea că dacă nu-i perfect n-o să-l iubească soţia. Am vrut să fiu eroul lui Amy, iar când am pierdut slujba mi-am pierdut şi respectul de sine. Nu mai puteam fi eroul acela. Sharon, fac deosebirea dintre bine şi rău. Iar eu… am făcut rău.

— Ce i-ai spune soţiei tale, dacă ar fi acolo în faţa televizorului, capabilă să te audă şi să te vadă?

— I-aş spune: Amy, te iubesc. Eşti cea mai bună femeie din câte ştiu. Eşti mai mult decât ce merit, şi dacă te întorci, o să-mi petrec restul vieţii plătindu-mi datoria faţă de tine. O să găsim o cale să lăsăm în urmă oroarea asta şi o să fiu, pentru tine, cel mai bun bărbat din lume. Te rog, Amy, întoarce-te acasă la mine.

O clipă doar, îşi apasă pe gropiţa din bărbie degetul arătător, vechiul nostru cod secret, pe care-l foloseam pe vremuri ca să jurăm că nu ne aruncăm praf în ochi unul altuia — că rochia chiar arăta bine, că articolul acela chiar era bine scris. *Sunt complet, sută la sută sincer — sunt alături de tine şi nu-ţi vând gogoşi.*

Desi se apleacă în faţa mea, ca să-mi întrerupă contactul vizual cu ecranul, şi întinde mâna după sticla de Sancerre.

— Mai vrei vin, scumpo?

— Şşş.

Pune pe pauză emisiunea.

— Amy, tu ai inima bună, şi ştiu că eşti sensibilă la… pledoarii. Dar tot ce spune e o minciună.

Nick spune exact ce vreau să aud. În sfârşit.

Desi se răsuceşte şi ajunge faţă în faţă cu mine, blocându-mi complet vederea.

— Nick se dă în spectacol. Vrea să iasă cu imaginea unui tip de treabă, care

se căiește. Recunosc, face o treabă de nota zece. Dar nu e real — n-a admis că te-a bătut, că te-a violat. Nu știu ce putere are asupra ta individul ăsta. Probabil e ceva, un fel de sindrom Stockholm.

— Știu, spun, știind exact ce trebuie să-i zic lui Desi. Ai dreptate. Ai absolută dreptate. De mult nu m-am mai simţit atât de în siguranţă, Desi, dar încă… îl văd și… lupt cu asta, dar mi-a făcut rău… ani întregi.

— Poate n-ar trebui să te mai uiţi, zice mângâindu-mi părul, dându-se prea aproape de mine.

— Nu, lasă-l. Trebuie să înfrunt toate astea. Cu tine. Cu tine pot s-o fac.

Îmi las palma într-a lui. *Acum taci dracului odată!*

Vreau ca Amy să vină acasă și să-mi petrec restul vieţii plătindu-mi datoria faţă de ea, să o tratez așa cum merită.

Nick mă iartă — *Mi-ai tras-o, ţi-am tras-o și eu, hai să ne împăcăm*. Dacă e adevărat codul? Nick mă vrea înapoi. Nick mă vrea înapoi ca să se poarte bine cu mine. Ca să-și petreacă restul vieţii purtându-se cu mine așa cum ar trebui. Sună destul de plăcut. Ne-am putea întoarce la New York. Vânzările la cărţile *Uimitoarea Amy* au urcat până la cer de la dispariţia mea — trei generaţii de cititori și-au amintit cât de mult mă iubesc. Părinţii mei lacomi, proști și iresponsabili îmi pot înapoia, în fine, banii din depozitul bancar. Cu dobândă.

Fiindcă vreau să mă întorc la viaţa mea de altădată. La viaţa mea de altădată, cu banii de altădată și Noul Nick. Nick Iubește-Respectă-Ascultă. Poate și-a învăţat lecţia. Poate o să fie ca înainte. Fiindcă am tot visat cu ochii deschiși — am fost prinsă în cabana din Ozarks, sunt prinsă în conacul lui Desi și am o groază de timp pentru reverii; am tot avut reverii cu Nick. Am crezut că o să mi-l închipui mai degrabă violat anal în închisoare, dar nu, nu chiar. Mă gândesc la zilele acelea, chiar de la început, când stăteam lungiţi în pat, unul lângă altul, goi pe bumbacul răcoros, și nu făcea decât să se uite la mine lung, mergând cu un deget de la mandibulă către urechea mea, făcându-mă să mă foiesc, gâdilatul acela ușor pe lob, apoi peste toate întortocherile ca de scoică ale urechii, până la păr, din care lua apoi o șuviţă între degete și-o prefira până la capăt, cum făcuse atunci, prima oară când ne-am sărutat, și mai și trăgea de două ori de ea, cu blândeţe, ca și cum ar fi sunat un clopoţel. Și zicea: „Ești mai bună decât orice carte de povești, ești mai bună decât orice ar putea să născocească cineva“.

Nick era ancora mea, mă stabiliza. Nick nu era ca Desi, care-mi aducea lucruri pe care le voiam (lalele, vin) pentru a obţine de la mine lucruri pe care le voia *el* (să-l iubesc). Nick nu voia decât să fiu fericită, atât și nimic mai mult, foarte pur. Poate am confundat asta cu nepăsarea. *Vreau doar să fii fericită, Amy*. De multe ori a spus asta și eu am crezut că înseamnă *Vreau să fii fericită, Amy, fiindcă e mai puţină treabă pentru mine*. Dar poate am fost nedreaptă. Nu nedreaptă, mai degrabă confuză. Toţi cei pe care i-am iubit aveau obiectivele lor ascunse. Cum să fi știut?

Chiar e adevărat. Mi-a trebuit situaţia asta oribilă ca să-mi dau seama. Nick și cu mine ne potrivim. Eu sunt un pic cam prea mult, el e un pic prea puţin. Eu sunt ca un ghimpe, iţit din excesul de atenţie al părinţilor mei, iar el e un bărbat

cu un milion de răni părintești în care ghimpele meu se potrivește perfect.

Trebuie să merg acasă, la el.

Nick Dunne

Paisprezece zile de la dispariţie

M-am trezit pe canapeaua soră-mii, cu o mahmureală turbată şi o poftă imensă să-mi ucid soţia. Începea să devină lucru obişnuit în zilele astea, după Jurnal şi anchetarea mea de poliţie. Mi-o imaginam pe Amy undeva, hăt departe, prin vreun centru de îngrijire corporală de pe Coasta de Vest, sorbind suc de ananas pe divan, cu grijile zburându-i departe, departe, sub cerul de un albastru perfect, iar eu murdar, puţind după călătoria urgentă între state, în faţa ei, blocându-i lumina până ridică ochii, apoi mâinile mele înconjurându-i gâtul perfect, cu mușchii şi adânciturile lui, şi pulsul bubuind mai întâi iute, apoi mai încet, în vreme ce ne uităm unul în ochii celuilalt şi avem parte, în cele din urmă, de ceva înţelegere.

O să fiu arestat. Dacă nu azi, atunci mâine; dacă nu mâine, poimâine. Am luat faptul că poliţia m-a lăsat să plec de la secţie ca pe un semn bun, dar Tanner mi-a tăiat avântul: „Fără cadavru, e incredibil de greu să obţii o condamnare. Se mai învârt şi ei în jurul cozii, pigulesc detalii. Zilele astea fă ce vrei, fiindcă odată ce te arestează o să fim ocupaţi“.

Am auzit, lângă geamuri, forfota echipelor de filmare — bărbaţi zicându-şi bună dimineaţa unii altora, de parcă ar fi pontat la fabrică. Aparatele foto, clic-clic-clic ca nişte lăcuste neostenite, luând cadre cu casa lui Go. Cineva răsuflase în presă despre descoperirea „bârlogului meu“ cu bunuri pe proprietatea ei şi iminenta mea arestare. Nici eu, nici ea nu îndrăzneam să mai tragem draperia măcar.

Go a intrat în cameră, în boxeri de flanel şi tricoul din liceu cu Butthole Surfers, cu laptopul sprijinit pe un braţ.

— Iarăşi te urăsc toţi, a zis.

— Dobitoci infecţi.

— Noaptea trecută cineva a lăsat să scape informaţii despre magazie, despre poşeta lui Amy şi jurnal. Acum e plin de: *Nick e un Mincinos, Nick e un Ucigaş, Nick e un Mincinos Ucigaş.* Sharon Scheiber numai ce-a dat o declaraţie în care spune că este *foarte zguduită şi dezamăgită* de direcţia în care se îndreaptă cazul. A, şi toată lumea ştie despre chestiile porno — *Omoară Târfele.*

— *Loveşte Târfa.*

— A, pardon. Loveşte *târfa*. Deci *Nick este un Ucigaş Mincinos-liniuţă-Sadic Sexual.* Ellen Abbott o să spumege iarăşi. E pornită rău pe pornografie.

— Sigur că e, am zis. Sunt sigur că Amy e foarte conştientă de asta.

— Nick? a zis cu vocea de *trezeşte-te*. E de rău.

— Go, nu contează ce cred ceilalţi, trebuie să ne amintim asta, am zis. Acum contează ce gândeşte Amy. Dacă *ea* s-a mai potolit în ceea ce mă priveşte.

— Chiar crezi că ar trece aşa de rapid de la ură la îndrăgostit iarăşi de tine?

Era a cincea aniversare a conversaţiei noastre pe tema asta.

— Păi da, cred. Amy n-a avut niciodată vreun radar pentru vorbe goale.

Dacă îi ziceai că e frumoasă, lua asta ca pe un fapt. Dacă spuneai că-i nemaipomenit de deșteaptă, nu era compliment, era o recunoaștere firească. Așa că da, cred că o bună parte din ea crede cu adevărat că, dacă mi-aș vedea greșelile, *evident* că aș iubi-o din nou. De ce să n-o fac până la urmă, pentru numele lui Dumnezeu?

— Şi dacă a căpătat vreun radar?

— O știi pe Amy. Vrea să câștige. E mai puţin supărată că am înșelat-o decât că am ales pe altcineva în locul ei. O să mă vrea înapoi doar ca să demonstreze că e câștigătoarea. Nu crezi? Dacă mă vede implorând-o să revină ca să o pot adora, o să-i fie greu să reziste. Nu ești de acord?

— Cred că e o idee decentă, a zis cam pe tonul cu care îi urezi cuiva baftă la loterie.

— Hei, dacă știi ceva mai bun, ai toată atenţia mea, ce pizda mă-sii.

Acum ne luam la harţă în felul ăsta, cum nu mai făcuserăm înainte. După ce au descoperit magazia, poliţaii au frecat-o tare pe Go, exact cum prevăzuse Tanner: *Ştia ceva? L-a ajutat cu ceva?*

Mă aşteptasem ca în seara aceea să vină acasă tunând şi fulgerând, dar n-am văzut decât un zâmbet stânjenit, cât s-a strecurat pe lângă mine spre camera ei din casa pe care o ipotecase de două ori ca să acopere costul onorariului lui Tanner.

Îmi pusesem sora în pericol financiar şi legal din cauza deciziilor mele de rahat. Toată situaţia asta o făcea pe Go să se simtă ranchiunoasă, iar pe mine ruşinat, o combinaţie mortală pentru doi oameni blocaţi într-un spaţiu mic.

Am încercat un alt subiect:

— M-am gândit să o sun pe Andie, acum că…

— Da, genial, Nick, ce să spun. Ca să dea apoi iarăși fuga la *Ellen Abbott*…

— Nu s-a dus la *Ellen Abbott*. A ţinut o conferinţă de presă pe care a preluat-o *Ellen Abbott*. Nu e răul încarnat, Go.

— A ţinut conferinţa de presă fiindcă era şucărită pe tine. Cumva îmi doresc să fi continuat să i-o tragi.

— Drăguţ.

— Şi ce i-ai zice, mă rog?

— Îmi pare rău.

— O, şi al naibii de rău îţi pare, a bolborosit.

— Doar că… nu mi-a plăcut deloc cum s-a terminat.

— Ultima dată când ai văzut-o pe Andie, te-a *muşcat*, a zis Go cu o voce ce se voia răbdătoare. Nu cred că mai aveţi ce să vă spuneţi. Eşti suspect principal într-o anchetă criminalistică. Ai ratat ocazia unei despărţiri amiabile. Să-mi bag picioarele, Nick!

Ni se făcea lehamite unul de altul, ceva ce nu mi-aș fi putut închipui. Era mai mult decât stresul, mai mult decât pericolul pe care-l adusesem lângă pragul lui Go. Erau cele zece secunde de acum o săptămână, în care deschisesem ușa de la magazie așteptându-mă ca Go să-mi citească gândurile, dar ea citise că-mi omorâsem soţia: nu puteam trece peste asta, și nici ea. O mai surprindeam

privindu-mă, când şi când, cu aceeaşi răceală oţelită cu care-l privea pe tata: încă un mascul de doi bani care face degeaba umbră pământului. Şi eu, sunt sigur, o priveam uneori prin ochii tatii: încă o femeiuşcă amărâtă care-mi poartă sâmbetele.

Am expirat pufnind, m-am ridicat, i-am strâns mâna şi mi-a strâns-o înapoi.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă, am zis, simţind un val de greaţă. Nu mai suport treaba asta. Aşteptatul ăsta, să mă aresteze, nu-l pot îndura.

Până să mă poată opri mi-am şi înhăţat cheile, am deschis uşa, aparatele au început să ţăcăne şi strigătele să explodeze dintr-o gloată care era chiar mai mare decât mă temusem: *Hei, Nick, ţi-ai omorât nevasta? Hei, Margo, ţi-ai ajutat fratele să scape de dovezi?*

— Căcaţi pansaţi, a scuipat Go spre ei.

S-a pus alături de mine, solidară, cu tricoul şi boxerii pe ea. Erau şi câţiva protestatari cu pancarte. O femeie cu păr blond şi sârmos, cu ochelari de soare pe nas, agita o tăbliţă pe care scria *Nick, unde este AMY?*

Strigătele s-au făcut mai gălăgioase, au căpătat mai multă frenezie, momindu-mi sora: *Margo, fratele tău e un ucigaş? Şi-a omorât Nick soţia şi copilaşul? Margo, eşti suspectă? Şi-a omorât Nick nevasta? Şi-a omorât copilul?*

Mi-am îndreptat spatele, încercând să mă ţin pe poziţii, refuzând să intru iarăşi în casă. Şi deodată am văzut-o pe Go aplecată în spatele meu, învârtind la robinetul de lângă scări. A îndreptat apoi furtunul — cu jet dur, puternic — spre cameramani, protestatari şi jurnaliste drăguţe îmbrăcate să dea bine la tv, i-a udat ca pe animale.

Mă acoperea. Am sărit în maşină şi-am luat-o din loc, lăsându-i leoarcă de apă pe peluză, în hohotele ascuţite ale lui Go.

A durat zece minute să-mi mut maşina de pe alee în garaj, puţin câte puţin, cu viteza melcului, despicând oceanul de fiinţe umane furioase — în faţa casei mele erau pe puţin vreo douăzeci de protestatari, başca echipele de la televiziuni. Vecina mea Jan Teverer se număra printre ei. Privirile ni s-au întâlnit şi a întins spre mine posterul cu UNDE E AMY, NICK?

Am ajuns înăuntru, în cele din urmă, şi uşa de la garaj a coborât zumzăind. Am zăbovit în văpaia spaţiului de ciment, trăgându-mi sufletul. Peste tot se simţea izul de puşcărie — uşi închise şi deschise şi închise şi deschise, fără să mă simt în siguranţă niciunde.

Mi-am petrecut restul zilei imaginându-mi cum s-o omor pe Amy. Nu mă mai puteam gândi decât la asta: o cale să-i pun capăt zilelor. Să-i stâlcesc creierul mereu alert. Dar trebuia să-i dau lui Amy ce era al ei: stătusem în aţipeală în ultimii ani, dar acum ochii îmi erau larg deschişi. Eram din nou în priză, ca în zilele dintâi ale căsniciei noastre.

Voiam să fac ceva, să se întâmple ceva, dar nu era nimic de făcut. Înainte de lăsarea serii echipele de filmare au plecat, dar nu puteam risca să ies din casă. Îmi venea să merg pe jos. M-am mulţumit să mă învârt prin casă, simţindu-mă legat de mâini şi de picioare.

Andie mi-o făcuse, Marybeth se întorsese împotriva mea, Go îşi pierduse

credinţa aproape cu totul. Boney mă prinsese. Amy mă distrusese. Mi-am turnat de băut. Am luat un gât ţeapăn, am strâns degetele în jurul păhăruţului şi l-am azvârlit în perete, am privit cum zboară ţăndările, l-am auzit cum se face fărâme, am adulmecat izul de bourbon. Furie cu toate cele cinci simţuri. *Căţelele astea afurisite.*

Toată viaţa încercasem să fiu un bărbat decent, un bărbat care iubeşte şi respectă femeile, un tip fără probleme emoţionale. Şi uite-mă, gândind urât despre sora mea geamănă, despre soacră-mea, despre iubita mea. Îmi imaginam cum ar fi să-i zdrobesc craniul nevesti-mii.

Cineva bătea în uşă, un bang-bang-bang gălăgios, furios, care m-a scuturat din coşmar.

Am deschis uşa larg, gata să întâmpin furia cu furie.

Era tatăl meu, proţăpit în faţa uşii ca un spectru oribil, invocat de puterea urii. Răsufla greu şi transpirase. Cămaşa cu mânecă scurtă îi era sfâşiată şi părul încâlcit, însă în ochi avea aceeaşi agilitate întunecată care-l făcea să pară periculos de întreg la minte.

— Ea e aici? s-a răstit.

— Cine, tată, pe cine cauţi?

— Ştii tu pe cine.

M-a împins şi-a intrat, a început să umble prin camera de zi, lăsând urme de noroi, cu degetele încleştate, aplecat înainte, forţat să meargă mai departe sau să cadă, mormăind *căţea căţea căţea.* Mirosea a mentă. A mentă adevărată, nu sintetică; am văzut pe nădragii lui urme de verde, de parcă s-ar fi încurcat prin grădina cuiva.

Căţea mică ce căţea mică, continua să bâiguie. Mai departe prin sufragerie, în bucătărie, aprinzând becurile. Un gândac s-a căţărat la repezeală pe perete.

L-am urmat, încercând să-l fac să se calmeze. *Tati, stai jos, haide, tati, vrei un pahar cu apă…*

A urcat tropăind treptele până la etaj, cu bucăţi de mâl căzându-i de pe pantofi. Degetele mi s-au strâns. Păi, sigur că ticălosul nu putea decât să apară şi să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

— Tată! La dracu’, tată! Nu-i nimeni aici în afară de mine. Sunt doar eu.

A dat de perete uşa de la dormitorul de oaspeţi, apoi a revenit în camera de zi, ignorându-mă.

— Tată!

Nu-mi venea să-l ating. Mă temeam să nu-l pocnesc. Mă temeam să nu mă buşească plânsul.

L-am blocat în timp ce încerca să ajungă sus, în dormitor. Am pus o mână pe perete şi una pe balustradă — baricadă umană.

— Tată! Uită-te la mine.

Cuvintele i-au ieşit într-o stropşeală furioasă:

— Să-i spui, să-i spui căţelei ăleia urâte că nu s-a terminat. Nu-i mai bună ca mine, să-i spui. Nu-i prea bună pentru mine. N-are nimic de *zis*. Căţeaua aia urâtă o să trebuiască să-nveţe…

Jur că, pentru o fracţiune de secundă, am zărit o lucire albă, un moment de

claritate completă, acută. Am renunţat să încerc, de data asta, să-i blochez vocea tatei şi i-am permis să-mi zvâcnească în urechi. Eu nu eram ca el: nu uram toate femeile şi nu mă temeam de ele. Misoginismul meu era îndreptat împotriva unei singure persoane. Dacă doar pe Amy o dispreţuiam, dacă îmi concentram tot năduful şi mânia şi veninul pe o femeie care le merita, asta nu mă transforma în tata. Asta mă făcea întreg la minte.

Căţea mică o căţea mică.

Niciodată nu-l urâsem mai mult pe tata pentru că mă făcuse să iubesc cu adevărat vorbele astea.

Căţea afurisită căţea afurisită.

L-am apucat de braţ, cu putere, şi l-am dus până la maşină, am trântit portiera. Şi-a repetat mantra până la Comfort Hill. L-am băgat în azil pe intrarea rezervată ambulanţelor, am deschis uşa, l-am tras de braţ înăuntru şi l-am dus până dincolo de uşi.

Apoi i-am întors spatele şi m-am întors acasă.

Căţea afurisită căţea afurisită.

Dar n-aveam ce altceva să fac decât să implor. Căţeaua de nevastă-mea mă lăsase cu puţa în mână; o rugam să se întoarcă acasă. Ziare, internet, televiziune, orice, nu puteam decât să sper că mă văzuse făcând-o pe soţiorul ascultător, rostind vorbele pe care voia să le audă: *capitulare, completă. Tu ai dreptate şi eu greşesc, întotdeauna. Vino acasă, la mine (morţii mă-tii de pizdă). Vino acasă să te omor.*

Amy Elliott Dunne

Douăzeci și șase de zile de la dispariţie

Desi a venit iar. Apare cam în fiecare zi de-acum, rânjește plin de sine, se oprește în bucătărie tocmai când apusul soarelui îi luminează profilul ca să i-l admir, mă trage de mână până la sera cu lalele ca să-i pot din nou mulţumi, ca să-i reamintesc cât de în siguranţă și de iubită sunt.

Zice că-s în siguranţă și iubită chiar dacă nu vrea să-mi dea voie să plec, lucru care nu prea mă face să mă simt în siguranţă și iubită. Chei de la mașină nu mi-a lăsat. Nici de la casă ori codul de securitate al porţii. Sunt, literalmente, prizonieră — poarta are aproape patru metri înălţime, iar în casă n-am văzut nicio scară (am căutat). Aș putea, cred, să târăsc până la zid niște piese de mobilier, să le înghesui una peste alta și să sar peste el, să cad pe partea cealaltă și să mă îndepărtez șchiopătând sau târâș, dar nu despre asta-i vorba. E vorba că sunt preţuita și mult iubita lui musafiră, și o musafiră ar trebui să poată pleca atunci când dorește. Am adus vorba despre asta acum câteva zile.

— Dacă trebuie să plec, imediat?

— Poate ar trebui să mă mut aici, contraatacă el. Așa aș putea să fiu mereu aici și să am grijă de tine, iar dacă se întâmplă ceva, putem pleca împreună.

— Dar dacă intră la bănuieli mama ta, vine aici și descoperă că mă ascunzi? Ar fi groaznic.

Maică-sa. Aș muri dacă ar veni maică-sa aici, fiindcă m-ar pârî imediat. Femeia aia mă dispreţuiește, și asta din pricina incidentului ăluia din liceu — a trecut atâta vreme și tot nu mă privește cu ochi buni. Mi-am zgâriat faţa, atunci, și i-am zis lui Desi că m-ar fi atacat (femeia era atât de posesivă, atât de rece cu mine, că n-ar fi fost defel exclus). O lună nu și-au vorbit. Dar se vede că s-au împăcat.

— Jacqueline nu știe codul, zice. E casa *mea* pe lac.

Se oprește din vorbit și se preface că stă pe gânduri.

— Chiar ar trebui să mă mut aici. Nu-ţi face bine să stai atâtea ore singură.

Dar nu-s singură, nu-s atât de singură. În nici două săptămâni a și apărut un pic de rutină. Una inițiată de Desi, paznicul meu fercheș, curtezanul meu răsfăţat. Desi apare după prânz, mirosind întotdeauna a prânzul scump pe care l-a devorat cu Jacqueline în vreun restaurant cu feţe albe de masă, genul de restaurant la care m-ar putea duce și pe mine dacă ne-am muta în Grecia. (E cealaltă opţiune pe care o tot prezintă insistent: să ne mutăm în Grecia. Cumva, crede că n-o să fiu niciodată identificată în sătucul de pescari grecesc unde și-a petrecut multe veri și cu care, știu, și-a alcătuit o imagine care ne cuprinde pe noi sorbind vin și iubindu-ne tandru în asfinţit, cu burţile pline de caracatiţă.) Miroase a mâncare când intră, duhnește. Poate că își dă cu ficat de gâscă pe după ureche (în felul în care și maică-sa emană un damf vaginal abia simţit — mâncare și sex, alde Collings put a astea două, nu-i o strategie proastă).

Intră și face pe loc să-mi plouă în gură. Mirosul. Îmi aduce și mie bunătăţi, dar nu atât de bune ca prânzul lui: vrea să mă subţieze, întotdeauna i-au plăcut femeile străvezii. Îmi aduce deci fructe verzi de carambola, anghinare ţepoasă și

crabi ososi, numai chestii care necesită preparare elaborată și n-au nicio consistenţă. Aproape am revenit la greutatea mea normală; mi-a mai crescut și părul. Îl port prins cu o bentiţă adusă de el și mi l-am vopsit iarăși în nuanţa mea de blond, mulţumită vopselei pe care tot el mi-a adus-o. „Cred că o să te simţi mai bine cu tine când o să începi să aduci mai mult a tine, scumpo“, zice Desi. Da, totul e pentru binele meu, și nu pentru că vrea el să arăt exact ca înainte. Amy aproximativ 1987.

Mănânc, în timp ce el, aproape lipit de mine, așteaptă complimente. (Sper să nu mai trebuiască să zic niciodată cuvintele astea — *îţi mulţumesc*. Nu ţin minte să se fi oprit Nick vreodată ca să-mi permită — să mă oblige — să-i mulţumesc.) Termin cu prânzul, iar el strânge după mine, cât de bine se pricepe. Suntem doi oameni neînvăţaţi să facem curat după noi; locuinţa a început să arate locuită — sunt pete bizare pe mașina de gătit, e praf pe lemnăria ferestrelor.

Odată prânzul isprăvit, Desi se joacă un pic cu mine: părul, pielea, hainele, mintea.

— Uită-te la tine, zice, și-mi trece părul pe după urechi, cum îi place lui, îmi descheie un nasture la cămașă și mi-o desface la gât. Își așază un deget în mica adâncitură, o umple. E obscen.

— Cum de te-a rănit Nick, cum de nu te-a iubit, cum a putut să te-nșele?

Atinge continuu punctele astea nevralgice, ca și cum ar da un bobârnac verbal într-o julitură.

— N-ar fi minunat să uiţi de Nick, de cei cinci ani înfiorători, și să mergi mai departe? Doar ai șansa asta, știi, s-o iei de la început cu bărbatul potrivit. Câtă lume ar putea spune asta?

Chiar vreau s-o iau de la început cu bărbatul potrivit, Noul Nick. Lucrurile se prezintă prost pentru el, dramatic. Doar eu îl pot salva pe Nick de mine. Dar sunt prizonieră.

— Dacă ai pleca vreodată și n-aș ști unde ești, ar trebui să mă duc la poliţie, spune el. N-aș avea de ales, ar trebui să mă asigur că ești bine, că Nick nu te-a… sechestrat undeva, împotriva voinţei tale. Că nu te abuzează.

O ameninţare deghizată în grijă.

Acum îl privesc pe Desi cu un dezgust fățiș. Uneori simt că mi se încinge pielea de repulsie și de efortul de a masca repulsia. Uitasem cum e. Manipularea, persuasiunea continuă, ameninţările delicate. Un bărbat căruia vinovăţia i se pare erotică. Şi dacă nu-și face mendrele, o să apese pe butonașele lui și-o să declanșeze pedeapsa. Măcar Nick a fost destul de bărbat să-și bage pula în ceva. Desi o să împingă și-o să tot împingă cu degetele lui fusiforme, ca de ceară, până îi dau ce vrea.

Am crezut că-l pot controla pe Desi, dar nu pot. Am senzaţia că o să se întâmple ceva foarte rău.

Nick Dunne

Treizeci și trei de zile de la dispariţie

Zilele au curs, lungi și dezlânate, apoi s-au făcut zob ca într-un zid. Într-o dimineaţă de august m-am dus la cumpărături și, când m-am întors, l-am găsit acasă pe Tanner, cu Boney și Gulpin. Pe masă, într-o pungă de plastic pentru păstrat probe, era o măciucă lungă și groasă cu adâncituri delicate pentru degete.

— Am găsit asta pe râu, ceva mai încolo de casa ta, când am făcut prima percheziţie, a zis Boney. Dar nu părea să fie nimic demn de atenţie. Părea doar o creangă eșuată pe ţărm, dar păstrăm totul într-o asemenea anchetă. Abia după ce ne-ai arătat marionetele am făcut legătura. Şi am dus asta la laborator.

— Așa, și? am zis cu o voce lipsită de intonaţie.

Boney s-a ridicat, m-a privit drept în ochi. Părea tristă.

— Am reușit să găsim pe ea sânge de-al lui Amy. Cazul intră acum în categoria omucidere. Şi credem că avem aici arma crimei.

— Rhonda, haide!

— E timpul, Nick, a zis. E timpul.

Urma un nou capitol.

Amy Elliott Dunne

Patruzeci de zile de la dispariţie

Am găsit o bucată veche de funie și o sticlă goală de vin și le folosesc pentru proiectul meu. Şi nişte vermut, desigur. Sunt gata. Disciplină. O să-mi trebuiască disciplină și concentrare. Mă ridic la înălţimea sarcinii.

Îmi iau chipul preferat al lui Desi: floarea delicată. Îmi las părul să cadă pe umeri, parfumat. Pielea mi s-a făcut palidă după aproape o lună petrecută în interior. Machiajul e foarte discret: un pic de rimel, roşu în obraji şi luciu de buze transparent. Port o rochie mulată, roz, cumpărată de el. Fără sutien. Fără chiloţi. Fără pantofi, chiar dacă aerul condiţionat e rece. Am un foc care trosnește și parfum în aer și, când sosește după prânz, neinvitat, îl întâmpin cu plăcere. Îl cuprind în braţe şi-mi lipesc faţa de gâtul lui. Îmi frec obrazul de al lui. În ultimele săptămâni am fost din ce în ce mai drăguţă cu el, dar genul ăsta de îmbrăţişare pasională e nou.

— Ce-i asta, scumpo? zice surprins și atât de mulţumit, că aproape mi-e ruşine.

— Am avut un coşmar astă-noapte, şoptesc. Despre Nick. M-am trezit și nu voiam decât să fii aici. Şi de dimineaţă… Toată ziua mi-am dorit să fii aici.

— Pot să fiu întotdeauna aici, dacă vrei.

— Aş vrea, zic, apoi îmi întorc faţa spre el şi-i dau voie să mă sărute.

Sărutul mă dezgustă; e cleios și ezitant, ca un peşte. E respectul pe care-l arată Desi pentru femeia lui violată, abuzată. Mă morfoleşte iarăşi, cu buze umede și reci, și vreau doar să se termine, vreau să fie gata, aşa că îl trag spre mine și-i deschid buzele cu limba. Îmi vine să-l muşc.

Se trage înapoi.

— Amy, ai trecut prin multe. Se întâmplă repede totul. N-aş vrea să se întâmple repede dacă nu vrei. Dacă nu eşti sigură.

Ştiu că o să vrea să-mi pună mâna pe sâni, știu că o să vrea să se vâre în mine și vreau să se termine odată, abia dacă mă pot abţine să nu-l zgârii: mă înnebunește ideea că trebuie să o facem încetişor.

— Sunt sigură, zic. Cred că de când aveam şaisprezece ani am fost sigură. Doar că mi-a fost frică.

Asta nu înseamnă nimic, dar știu că o să se excite.

Îl sărut iarăși, apoi îl întreb dacă nu vrea să mă ducă în dormitorul *nostru*.

Începe, ajunși acolo, să mă dezbrace încetişor, să-mi sărute părţi ale corpului care n-au nimic de-a face cu sexul: umărul, urechea, în vreme ce-l îndepărtez delicat de zona încheieturilor şi a gleznelor. Fute-mă odată, pentru numele lui Dumnezeu. După zece minute îi înhaţ mâna şi i-o îndes între picioarele mele.

— Eşti sigură? zice, trăgându-se de pe mine, îmbujorat, cu o buclă căzută pe frunte, exact ca în liceu.

Am putea, cu progresele pe care le-a făcut Desi, să fim tot în camera mea de la internat.

— Da, dragule, zic și întind umilă mâna spre pula lui.

Mai trec zece minute şi ajunge în fine între picioarele mele, pompează blând, alene, alene, *face dragoste*. Cu opriri pentru mângâieri şi sărutări, asta până ce îl apuc de buci şi încep să-l împing în mine.

— Fute-mă, şoptesc, fute-mă tare.

Se opreşte.

— Nu trebuie să fie în felul ăsta, Amy. Eu nu sunt Nick.

Foarte adevărat.

— Ştiu, dragul meu, doar că vreau să… mă umpli. Mă simt atât de golită.

Asta îl aţâţă. Rânjesc peste umărul lui, în vreme ce se opinteşte de câteva ori, icneşte şi termină; aproape că-mi dau seama prea târziu — *a, aşa face amărâtul când îşi dă drumul* —, dar reuşesc iute să scot nişte oo-uri şi ah-uri discrete, pisiceşti. Încerc să-mi storc şi o lacrimă–două, fiindcă ştiu că-şi imaginează că o să plâng după ce-o facem prima dată.

— Draga mea, plângi, zice şi alunecă de pe mine.

Îmi pupă o lacrimă.

— Sunt bucuroasă, atâta tot, spun.

Fiindcă aşa zice genul ăsta de femeie.

Am pregătit nişte martini, anunţ — lui Desi îi place o băutură de după-amiază decadentă — şi, când schiţează gestul de a-şi trage cămaşa ca să aducă băuturile, insist să rămână în pat.

— Vreau să fac şi eu o dată ceva pentru tine.

Mă duc deci fuguţa în bucătărie, iau două pahare mari de martini, iar într-al meu pun gin şi o măslină. În al lui pun trei măsline, gin, suc de măsline, vermut şi ultimele mele trei pastile de dormit, mărunţite.

Aduc paharele, ne mai giugiulim şi între timp îmi beau ginul. Simt o agitaţie care trebuie domolită.

— Nu-ţi place martini-ul meu? spun, văzându-l că nu se grăbeşte să soarbă. Întotdeauna mi-am imaginat că-s soţia ta şi că-ţi fac cocteiluri. Ştiu că-i ceva prostuţ.

Mă fac că mă îmbufnez.

— O, dragă, dar nu-i deloc prostuţ. Doar mă bucuram de el pe îndelete, dar — zice şi-şi toarnă întreg paharul pe gât — dacă te face să te simţi mai bine…

E plin de voioşie, triumfător. Sexul îi e lucios de la cucerirea înfăptuită. E, propriu-zis, ca toţi bărbaţii. Nu peste mult timp e toropit, apoi începe să sforăie.

Şi pot să încep.

Partea a treia

Băiatul recapătă fata (sau viceversa)

Nick Dunne

Patruzeci de zile de la dispariţie

Am ieşit pe cauţiune şi aştept judecata. Am fost procesat şi eliberat — intrarea şi ieşirea depersonalizată din închisoare, audienţa pentru cauţiune, amprentele şi pozele, circulaţia, umbletul şi *manipularea*; nu m-am simţit ca un animal, ci ca un produs, ceva creat pe o linie de asamblare. Ce au creat ei se numeşte Nick Dunne, Ucigaş. O să dureze luni până începe procesul (procesul: cuvântul ăsta încă ameninţă să-mi ia complet minţile, să mă transforme într-un individ cu voce piţigăiată şi isterică, un nebun). Ar trebui să mă simt privilegiat că am scăpat pe cauţiune: am rămas pe loc chiar şi când era clar că urma să fiu arestat, aşadar, nu am fost considerat un risc. Poate să fi pus şi Boney o vorbă bună pentru mine. Aşa că mai am câteva luni de stat în casa mea înainte să fiu luat cu duba la pârnaie şi apoi omorât de stat.

Da, tare norocos am fost.

E mijlocul lui august, ceea ce mi se pare bizar mai tot timpul: *E încă vară. Cum de s-au întâmplat atâtea şi nu-i nici măcar toamnă?* Vremea a fost nemilos de caldă. Vreme de mânecă scurtă, aşa ar fi descris-o mama, preocupată perpetuu de bunăstarea copiilor ei mai mult decât de gradele de-afară. Vreme de mânecă scurtă, vreme de jachetă, vreme de pardesiu, vreme de şubă — un An în Veşminte. Pentru mine anul ăsta o să fie vreme de cătuşe, apoi, probabil, vreme de uniformă de puşcăriaş. Sau vreme de costum de mort, fiindcă la închisoare n-am de gând să mă duc. Mai degrabă m-aş sinucide.

Tanner a pus o echipă de cinci detectivi s-o găsească pe Amy. Până acum, nimic. Ca şi cum ai vrea să prinzi apa. Zi de zi, timp de săptămâni, mi-am făcut partea mea de rahat: am înregistrat câte un mesaj pentru Amy şi l-am postat pe blogul Whodunnit al Rebeccăi. (Ea, măcar, a rămas loială.) Port, în înregistrările video, haine pe care mi le-a cumpărat Amy, mi-am pieptănat părul cum îi place ei şi am încercat să-i citesc gândurile. Furia mea în privinţa ei e ca o sârmă încinsă.

Echipele de filmare au venit aproape în fiecare dimineaţă să poposească pe peluza mea. Eram ca nişte soldaţi din armate rivale, adunaţi fiecare în tranşeele proprii, măsurându-ne din priviri peste teritoriul neutru, dobândind un soi de sentimente fraterne perverse. Un tip mai ales, cu voce bubuitoare ca din desene animate, mă făcuse să mă simt ataşat de el, deşi ascuns vederii. Îşi dădea întâlniri cu o fată pe care-o plăcea, o plăcea pe bune. Şi în fiecare dimineaţă vocea lui răsuna sub geamurile mele, analizând ultima întâlnire; lucrurile păreau să meargă din ce în ce mai bine. Voiam să aflu cum se termină povestea.

Mi-am terminat seara cu o nouă înregistrare pentru Amy. Am purtat o cămaşă verde care-i plăcea, şi i-am spus povestea primei noastre întâlniri, petrecerea din Brooklyn, replica mea groaznică de deschidere, *doar o măslină*, care mă stânjenea de fiecare dată când o menţiona Amy. Am vorbit despre ieşirea din apartamentul supraîncălzit în gerul de afară, mână în mână, despre sărutul în norul de zahăr. Era una dintre puţinele poveşti pe care le spuneam în acelaşi fel. Am rostit totul cu cadenţa unei poveşti de seară: liniştitor, familiar şi

repetitiv. Întotdeauna se termină cu *Vino acasă la mine, Amy.*

Am închis camera video şi m-am lăsat pe canapea (filmez mereu pe canapea, sub ceasul ei cu cuc, primejdios şi imprevizibil, fiindcă dacă nu-i arăt ceasul ar putea să se întrebe dacă n-am scăpat cumva de el în cele din urmă, apoi n-o să se mai întrebe, ci o să fie convinsă că am scăpat de el şi, după aceea, indiferent ce vorbe dulci mi-ar ieşi pe gură, ar putea să le opună un tăcut „*Dar totuşi, mi-a aruncat ceasul cu cuc*“). Cucul urma să iasă peste puţin timp la iveală, să-şi înceapă croncănitul deasupra capului meu — sunetul îmi făcea negreşit fălcile să mi se încleştеze — când, deodată, echipele de afară au slobozit un val de rumoare colectivă, zgomotoasă şi oceanică. Venise cineva. Am auzit şi ţipetele de pescăruşi ale câtorva reporteriţe.

Ceva nu-i în regulă, mi-am zis.

Soneria a sunat de trei ori la rând: Nick-nick! Nick-nick! Nick-Nick!

N-am ezitat. Terminasem cu ezitările: primeşte buclucul în graba mare.

Am deschis uşa.

Era soţia mea.

Se întorsese.

Amy Elliott Dunne stătea desculţă în prag, într-o rochie roz, subţire, ce se lipise de ea de parcă ar fi fost udă. Gleznele îi erau încercuite de dâre vinete. De o încheietură îi atârna un crâmpei de funie. Avea părul scurt şi ciopârţit la capete, ca şi cum ar fi fost tăiat cu nepăsare de o foarfecă tocită. Avea vânătăi pe faţă şi buzele umflate. Plângea în hohote.

Când a deschis braţele spre mine, am văzut că pe întreg toracele avea pete uscate de sânge. A încercat să vorbească; gura i s-a deschis o dată, de două ori, fără vreun sunet, ca a unei sirene eşuate pe mal.

— Nick! a izbutit să zică în cele din urmă — un vaiet care a răsunat printre toate casele acelea goale — şi mi s-a prăbuşit în braţe.

Voiam s-o omor.

Să fi fost singuri, mâinile mele ar fi găsit locul potrivit, degetele s-ar fi mulat perfect pe gâtul ei, în adânciturile cărnii ei. I-aş fi simţit pulsul puternic în buricele degetelor… dar nu eram singuri, eram în faţa camerelor şi-şi dădeau seama cine-i femeia asta stranie, reveneau la viaţă precum cucul din ceas, câteva bliţuri, câteva întrebări, apoi o avalanşă de zgomot şi lumini. Aparatele foto ne împroşcau cu fulgere, reporterii dădeau fuga cu microfoane, toată lumea striga numele lui Amy, răcneau, răcneau literalmente. Aşa că am făcut ce trebuia. Am strâns-o la piept şi i-am urlat şi eu numele:

— Amy! Doamne! Draga mea!

Mi-am îngropat faţa în gâtul ei, am cuprins-o strâns în braţe, le-am lăsat camerelor cincisprezece secunde şi i-am şoptit la ureche:

— Ticăloasă nenorocită ce eşti.

Apoi i-am mângâiat părul, i-am cuprins faţa în palmele mele iubitoare şi am tras-o înăuntru.

Dincolo de uşă un concert rock îşi cerea bisul: *Amy! Amy! Amy!* Cineva a aruncat în geam cu o mână de pietricele. *Amy! Amy! Amy!*

Soţia mea lua totul ca pe ceva firesc; a schiţat un gest dispreţuitor spre

gălăgia de afară. S-a întors spre mine cu un zâmbet ostenit, dar triumfător — zâmbetul unei victime violate, al unei supraviețuitoare a abuzului, momentul fierbinte din vechile filme de televiziune, zâmbetul care ne indică pedepsirea, în fine, a ticălosului și din care știm că eroina va fi în stare să-și vadă mai departe de *viaţă*! Stop cadru.

Arăt spre funie, spre părul ciopârţit, spre sângele uscat.

— Deci care-i povestea ta, nevastă?

— M-am întors, a început ea să scâncească. Am reușit să mă-ntorc la tine.

A dat să mă ia în braţe, dar m-am ferit.

— Care-i *povestea* ta, Amy?

— Desi, a șoptit cu buza de jos tremurând. Desi Collings m-a răpit. De dimineaţă. La aniversarea. Noastră. A sunat soneria și m-am gândit… nu știu, poate că-s flori de la tine.

M-am strâmbat. Trebuia să strecoare ea o nemulţumire și-aici: că îi aduceam atât de rar flori, în timp ce tăticul ei îi trimitea mămichii în fiecare săptămână, de când se căsătoriseră. 2 444 de buchete versus 4 ale mele.

— Flori sau… ceva, a continuat să zică. Așa că n-am stat pe gânduri, am deschis ușa larg. Şi l-am văzut acolo, cu expresia aia. Decis. De parcă s-ar fi pregătit de mult pentru asta. Şi eu ţineam mânerul… păpușii Judy. Ai găsit marionetele?

Mi-a zâmbit înlăcrimată. Tare drăguţă arăta.

— O, am găsit tot ce mi-ai lăsat, Amy.

— Tocmai găsisem mânerul ăsta — se desprinsese și căzuse — și îl ţineam când am deschis ușa, și am încercat să-l lovesc, ne-am luptat și mi-a dat în cap cu el. Tare. Şi nu mai știu decât că…

— Mi-ai pus în spinare moartea ta și ai dispărut.

— Pot să explic totul, Nick.

Am privit-o, și a fost un moment lung și dificil. Am văzut *zile petrecute la soare*, pe plajă, cu mâna ei pe pieptul meu, și am văzut *mese în familie*, cu Rand umplându-mi paharul necontenit și bătându-mă cu palma pe spate, ne-am văzut *lungiţi pe covor* în apartamentul meu prăpădit din New York, vorbind și uitându-ne la paletele leneșe ale ventilatorului din tavan, am văzut-o pe *mama copilului meu* și viaţa nespus de frumoasă pe care o plănuiam cândva pentru noi. Momentul a durat cât două bătăi de inimă, *un, doi*, timp în care mi-am dorit cu violenţă ca ea să spună adevărul.

— Nu cred, totuși, că poţi explica orice, am zis. Dar o să-mi placă să te văd cum încerci.

— Încearcă-mă tu, acum.

A dat să-mi ia mâna, dar m-am smucit. M-am îndepărtat puţin, am respirat adânc și am revenit cu faţa spre ea. Întotdeauna trebuie să stai cu faţa la soţia mea.

— Haide, Nick, încearcă-mă acum.

— OK, sigur. De ce erau toate indiciile vânătorii de comori ascunse în locuri în care… am avut relaţii cu Andie?

A oftat, s-a uitat în podea. Gleznele îi erau carne vie.

— Nici măcar n-am ştiut de existenţa lui Andie până ce n-am văzut la televizor… când eram legată de patul lui Desi, ascunsă în casa lui de pe lac.

— Deci au fost toate… coincidenţe?

— Erau locuri cu însemnătate pentru noi, a zis cu o lacrimă curgându-i pe obraz. Biroul tău, unde ţi-ai recăpătat pasiunea pentru jurnalism.

Am pufnit a lehamite.

— Hannibal, unde într-un târziu ai înţeles ce înseamnă pentru tine regiunea asta. Casa tatălui tău — înfruntarea cu omul care ţi-a produs atâta durere. Casa mamei tale, care e a lui Go acum, cele două persoane care te-au făcut un om atât de bun. Dar… nu mă surprinde să aflu că ţi-a plăcut să împarţi locurile acelea cu cineva de care — a lăsat capul în jos — te-ai îndrăgostit. Mereu ţi-au plăcut repetiţiile.

— De ce toate locurile acelea aveau incluse indicii care mă implicau în uciderea ta? Lenjerie feminină, poşeta ta, *jurnalul*. Explică *jurnalul*, Amy, cu toate minciunile.

A zâmbit doar şi a clătinat din căpşor, ca şi cum i-ar fi părut rău pentru mine.

— Tot, pot explica tot.

Am privit faţa aceea dulce, înlăcrimată. Apoi m-am uitat la sânge.

— Amy, unde e Desi?

A clătinat iarăşi din cap, cu un surâs trist.

Am dat să sun la poliţie, dar o bătaie în uşă mi-a spus că erau deja aici.

Amy Elliott Dunne

Noaptea reîntoarcerii

Încă am în mine sămânţa lui Desi, de ultima dată când m-a violat, aşa că examinarea medicală merge bine. Încheieturile roase de frânghie, vaginul avariat, vânătăile — corpul pe care îl prezint e ca la carte. Un doctor mai în vârstă, cu respiraţie umedă şi degete groase, execută examinarea pelviană — răscoleşte acolo şi totodată gâfâie astmatic — în vreme ce detectiva Rhonda Boney mă ţine de mână. E ca şi cum m-ar apuca o gheară rece de pasăre. Deloc reconfortant. La un moment dat, când crede că n-o văd, se apucă să rânjească. E absolut încântată că Nick nu-i, până la urmă, criminal. Da, femeile Americii oftează uşurate la unison.

Acasă la Desi a fost trimisă poliţia. Or să-l găsească gol şi stors, cu o privire buimacă, câteva fire de păr de-al meu strânse în pumn, şi patul plin de sânge. Cuţitul pe care l-am folosit pe el, şi cu care mi-am tăiat legăturile, o să fie alături, pe duşumea, unde l-am lepădat năucă şi-am plecat, în picioarele goale, fără să iau cu mine decât cheile — de la maşină, de la poartă — şi m-am urcat în Jaguarul lui de colecţie ca să revin, precum un animal de companie credincios şi de mult pierdut, acasă la soţul meu. Am fost redusă la stadiul animalic; nu m-am putut gândi decât să mă întorc la Nick.

Doctorul cel bătrân îmi spune veştile bune; nu am leziuni permanente şi nici nevoie de intervenţie chirurgicală — am pierdut prea devreme sarcina. Boney îmi ţine mâna prizonieră şi murmură *Doamne, prin ce-ai trecut, crezi că eşti în stare să răspunzi la câteva întrebări?* Una–două, de la condoleanţe la anchetă. Mi se pare că femeile urâte sunt ori excesiv de politicoase ori incredibil de bădărane.

Eşti Uimitoarea Amy şi ai supravieţuit unei răpiri brutale ce a implicat agresiuni repetate. Ţi-ai ucis răpitorul şi ai reuşit să te întorci la un bărbat care, ai descoperit, te înşela. Atunci:

a) Te pui pe tine pe primul loc și ceri un pic de timp ca să te aduni un pic.

b) Mai rezişti puţin ca să fii de ajutor poliţiei.

c) Decizi ce interviu să dai mai întâi — ai putea să și scoţi ceva din tot calvarul, de pildă, propunerea de a scrie o carte.

Răspuns: b. Uimitoarea Amy îi pune întotdeauna pe ceilalţi pe primul loc.

Sunt lăsată să mă spăl într-o rezervă a spitalului şi mă schimb în hainele aduse de-acasă de Nick — blugi care au făcut cute fiindcă n-au fost purtaţi atâta timp, o bluză drăguţă care miroase a praf. Boney mă duce cu maşina până la secţie într-o tăcere aproape deplină. Întreb cu voce slabă de părinţii mei.

— Te aşteaptă la secţie, zice Boney. Au început să plângă când le-am spus. Bucurie şi uşurare totală. Te lăsăm să-i îmbrăţişezi înainte să răspunzi la întrebări, nicio grijă.

Echipele de filmat sunt deja la secţie. Parcarea are un aspect înviorător, luminat puternic, ca pe un stadion. Nu există parcare subterană, aşa că trebuie să tragem chiar în faţa mulţimii înebunite: văd buze umede şi scuipat de la

întrebările strigate, bliţurile şi luminile de filmat. Gloata împinge orbeşte, câţiva centimetri la dreapta, câţiva la stânga, şi toţi încearcă să ajungă la mine.

— Nu pot să fac asta, îi zic lui Boney.

Palmele cărnoase ale unui bărbat izbesc geamul maşinii în vreme ce un fotograf încearcă să-şi menţină echilibrul. Îi apuc mâna rece.

— E prea mult.

Mă bate liniştitor pe braţ şi zice *aşteaptă*. Uşa secţiei se deschide şi toţi agenţii din clădire coboară pe scări şi formează câte un şir de amândouă părţile, ţinând deoparte presa, creează o gardă de onoare pentru mine; o rup la fugă ţinând-o pe Rhonda de mână, ca nişte însurăţei daţi pe repede-napoi; dau buzna peste părinţii mei, care aşteaptă chiar după uşa de la intrare şi toată lumea face poze cu noi strâns îmbrăţişaţi, cu mama şoptind *fatăscumpăfatăscumpă* şi tata bocind aşa de tare, că-i pe punctul să se înece.

***

Mai am multe de îndurat, de parcă n-aş fi îndurat şi-aşa destule. Sunt lăsată într-o cameră cât un dulap, cu scaune ieftine dar confortabile de birou, genul care par mereu să aibă resturi de mâncare încrustate în ţesătură. Un aparat de filmat clipind din luminiţă într-un ungher şi nicio fereastră. Nu aşa mi-am imaginat că o să fie. Nu e concepută să mă facă să mă simt în siguranţă.

Mă înconjoară Boney, partenerul ei Gilpin şi doi agenţi FBI din St. Louis care rămân aproape tăcuţi. Îmi dau apă, apoi Boney începe.

B: OK, Amy, trebuie să-ţi mulţumim sincer că vorbeşti cu noi după toate prin câte ai trecut. Într-un asemenea caz este foarte important să înregistrăm totul cât timp amintirea e proaspătă. Nici nu-ţi dai seama cât e de important. E bine deci că vorbim acum. Dacă obţinem toate detaliile, putem închide cazul, iar tu şi Nick vă puteţi vedea de vieţile voastre.

A: Mi-ar plăcea mult asta.

B: O meriţi. Dacă eşti gata, putem începe cu momentul agresiunii: la ce oră a apărut Desi la uşa ta? Ţii minte?

A: Cam pe la zece dimineaţa. Cred că era trecut de zece, fiindcă ţin minte că i-am auzit pe soţii Teverer vorbind în timp ce se îndreptau spre maşină, să meargă la biserică.

B: Ce s-a întâmplat când ai deschis uşa?

A: Imediat mi s-a părut că ceva nu-i în regulă. Mai întâi că Desi mi-a scris toată viaţa scrisori. Dar obsesia părea că i se diminuase în ultimii ani. Părea să se considere acum doar un vechi prieten, şi de vreme ce poliţia nu putea face nimic în privinţa asta, m-am împăcat cu situaţia. N-am simţit nicio clipă că mi-ar vrea cu adevărat răul, deşi nici să fiu aşa de aproape de el nu-mi plăcea. Geografic. Cred că asta l-a stârnit, să ştie că sunt aşa de aproape. A intrat la mine în casă cu… Era asudat şi agitat cumva, dar părea şi foarte hotărât. Eram la etaj, mă pregăteam să calc o rochie, când am observat pe jos mânerul de lemn de la păpuşa Judy — trebuie să-i fi căzut. Să se fi desprins, fiindcă deja ascunsesem marionetele în magazie. Am pus deci mâna pe el, şi asta ţineam când am deschis uşa.

B: Ai o memorie foarte bună.

A: Mulţumesc.

B: Ce s-a întâmplat după aceea?

A: Desi a dat buzna înăuntru, a început să se plimbe prin camera de zi, roşu în obraji şi frenetic cumva, şi a zis: *Ce faci de aniversarea ta?* M-a speriat că ştia ziua aniversării noastre şi că părea să-l înfurie asta, apoi braţul lui a ţâşnit, m-a apucat de încheietura mâinii şi mi-a întors-o la spate, şi m-am zbătut. M-am luptat de-a binelea cu el.

B: Apoi?

A: L-am lovit cu piciorul, am scăpat pentru un moment şi am fugit în bucătărie, ne-am mai luptat acolo şi mi-a dat una în cap cu mânerul marionetei, am zburat cât colo şi apoi mi-a mai tras două sau trei lovituri. Ţin minte că o clipă n-am mai văzut nimic, eram ameţită, îmi zvâcnea capul, am încercat să apuc mânerul şi atunci m-a înţepat în braţ cu un briceag pe care-l avea la el. Încă am cicatricea, vezi?

B: Da, s-a notat la examinarea ta medicală. Ai avut noroc că a fost doar o rană superficială.

A: Nu aşa o simt, crede-mă.

B: Deci te-a înjunghiat? Unghiul e…

A: Nu sunt sigură că a făcut-o intenţionat ori dacă m-am lovit eu de lamă accidental — eram dezechilibrată complet. Îmi amintesc totuşi că măciuca a căzut pe podea şi că m-am uitat în jos şi am văzut cum sângele din rana de la cuţit se aduna sub măciucă. Cred că atunci am leşinat.

B: Unde erai când te-ai trezit?

A: M-am trezit legată burduf în dormitorul meu.

B: Ai ţipat, ai încercat să atragi atenţia vecinilor?

A: Sigur că am ţipat, dar ai auzit ce-am zis? Mă bătuse, mă înjunghiase şi mă legase un bărbat care era obsedat de mine de zeci de ani, care a încercat cândva să se sinucidă în dormitorul meu.

B: OK, OK, Amy, întrebarea nu era menită să lase deloc impresia că te-am învinovăţi cumva; ne trebuie doar o imagine clară, ca să închidem ancheta şi să revii la viaţa ta. Mai vrei apă, cafea sau altceva?

A: Mi-ar plăcea ceva cald, mi-e foarte frig.

B. Nicio problemă. Puteţi aduce o cafea încoace? Şi după aceea ce s-a întâmplat?

A: Cred că planul lui iniţial era să mă imobilizeze, să mă răpească şi să facă să pară ca un caz de nevastă fugită de-acasă, fiindcă atunci când mi-am revenit, tocmai terminase de curăţat cu mopul sângele din bucătărie şi îndreptase masa cu bibelouri vechi care căzuse când am fugit spre bucătărie. Scăpase de măciucă. Dar era în criză de timp, şi cred că s-a întâmplat aşa: a văzut dezastrul din camera de zi şi şi-a zis *lasă aşa, să pară că s-a întâmplat ceva rău.* A deschis după aceea uşa de la intrare, şi a mai azvârlit nişte lucruri prin cameră. A răsturnat divanul. De aceea locul arăta aşa de ciudat: era pe jumătate adevărat şi pe jumătate fals.

B: A lăsat Desi indicii incriminatoare la locurile vânătorii de comori: biroul lui Nick, Hannibal, casa tatălui său, magazia lui Go?

A: Nu înţeleg.

B: În biroul lui Nick am găsit o pereche de chiloţi femeieşti, care nu erau măsura ta.

A: Cred că de la fata aceea cu care se… întâlnea.

B: Nu-s nici ai ei.

A: Poate că nu se vedea doar cu o fată.

B: Jurnalul tău a fost găsit în casa tatălui său. Parţial ars, în sobă.

A: Aţi *citit* jurnalul? E groaznic. Sunt sigură că Nick a vrut să scape de el — nu-l învinovăţesc, ţinând cont că l-aţi luat aşa de repede în colimator.

B: Oare de ce s-o fi dus acolo ca să-l ardă?

A: Ar trebui întrebat el. (Pauză.) Nick se ducea des acolo, să fie singur. Îi place spaţiul personal. Aşa că lui nu i s-o fi părut aşa de ciudat. La noi în casă nu putea s-o facă, fiindcă acolo era aşa-zisul loc al crimei — cine ştie dacă nu apăreaţi iarăşi voi, să scormoniţi prin cenuşă? La tatăl lui avea parte de un pic de discreţie. Mie mi s-a părut o mişcare deşteaptă, dacă ne gândim că, pur şi simplu, îl hăituiaţi.

B: Jurnalul ridică multe semne de îngrijorare. În jurnal apar afirmaţii potrivit cărora Nick nu voia copilul şi că se gândea să te omoare.

A: Chiar aş fi vrut să fi ars jurnalul ăla. (Pauză.) Ca să fiu sinceră: jurnalul include unele tensiuni cu care ne-am confruntat, eu şi Nick, în anii din urmă. Nu zugrăveşte o imagine prea idilică a căsniciei noastre sau a lui Nick, dar trebuie să recunosc: n-am scris în jurnal decât când eram ori super-fericită ori foarte nefericită, voiam să mă uşurez cumva şi atunci… pot să devin un pic dramatică în capul meu. Multe, aşa e, sunt adevăruri urâte — m-a îmbrâncit odată, copilul nu-l voia şi mai erau problemele cu banii. Dar să mă tem de el? Trebuie să admit, şi *mă doare* să admit, dar e partea mea dramatică la mijloc. Problema e că am fost urmărită de obsedaţi de mai multe ori — de când mă ştiu — aşa că am tendinţa să fiu un pic paranoică.

B: Ai încercat să-ţi cumperi o armă de foc.

A: Mă apucă des paranoia, bine? Dacă ai fi trăit viaţa mea, ai înţelege.

B: E o notaţie despre o noapte în care aţi băut şi după care ai suferit de ceea ce pare a fi o intoxicaţie clasică cu antigel.

A: (Tăcere îndelungată.) E bizar. Da, mi s-a făcut rău.

B: OK, să revenim la vânătoarea de comori. Tu ai ascuns marionetele în magazie?

A: Eu.

B: O bună parte din cazul nostru s-a concentrat pe datoriile lui Nick, pe cumpărături costisitoare făcute pe credit şi pe descoperirea cumpărăturilor respective în magazie. Ce ai crezut când ai deschis magazia şi ai găsit toate obietele acelea?

A: Era pe pământul lui Go, iar Go şi cu mine nu suntem prea apropiate, aşa că, în principiu, am simţit că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Ţin minte că m-am gândit atunci că or fi lucrurile ei aduse de la New York. Şi apoi am văzut la ştiri — Desi m-a pus să mă uit la tot — că lucrurile corespundeau cu ceea ce cumpărase Nick, şi… ştiam că Nick avea ceva probleme cu banii, îi plăcea să

cheltuie. Cred că a fost destul de jenat de asta. Nu se putea abţine să nu cumpere din impuls, aşa că le ţinea ascunse de mine până ce le putea vinde pe net.

B: Păpuşile Punch şi Judy par destul de ameninţătoare pentru un cadou de aniversare.

A: Ştiu! Acum ştiu. Nu mi-am amintit toată istoria din spatele marionetelor. Eu nu vedeam decât un soţ, o soţie şi-un copil, erau făcute din lemn, eu eram însărcinată. Am căutat pe internet şi am găsit replica lui Punch: *Aşa se face treaba!*, şi mi s-a părut drăgălaşă — nu ştiam ce înseamnă.

B: Deci erai legată burduf. Cum te-a dus Desi la maşină?

A: A tras maşina în garaj, a coborât uşa garajului, m-a băgat înăuntru, în portbagaj, şi a pornit.

B: Şi-ai ţipat?

A: La dracu', am ţipat. Şi dacă aş fi ştiut că noapte de noapte, în luna ce urma, Desi avea să mă violeze şi să se cuibărească apoi lângă mine cu un martini şi un somnifer, ca să nu-l trezească *suspinele* mele, şi că poliţia avea să-l interogheze şi *totuşi* să nu-şi dea seama şi s-o frece atâta timp, poate că aş fi răcnit mai tare. Da, se poate.

B: Scuzele mele, din nou. Îi puteţi aduce doamnei Dunne nişte şerveţele? Şi unde-i caf… a, mersi. OK, şi de acolo încotro aţi pornit, Amy?

A: Am mers spre St. Louis, şi ţin minte că a oprit la Hannibal pe drum — am auzit sirenele vapoarelor cu aburi. Cred că atunci mi-a aruncat geanta. Alt lucru făcut ca să pară o înscenare.

B: E foarte interesant. Par să fie o mulţime de coincidenţe în cazul ăsta. De pildă, cum de tocmai în Hannibal s-a nimerit să arunce Desi poşeta, unde urma să se ducă Nick după indiciul tău — ca să credem noi că a aruncat-o Nick. Sau cum de-ai decis să ascunzi un cadou chiar în locul unde-şi ascundea Nick bunurile cumpărate cu carduri de credit secrete.

A: Serios? Ştii ceva, nimic din toate astea nu mi se pare coincidenţă. Mi se pare că-i vorba mai degrabă de nişte poliţai care au vrut musai să-l facă vinovat pe soţul meu şi acum, că-s în viaţă şi el nu este, evident, vinovat, par ditamai idioţii şi le ţâţâie curu'. Asta în loc să accepte responsabilitatea pentru faptul că, dacă acest caz ar fi rămas în mâinile voastre al dracului de incompetente, Nick ar fi fost condamnat la moarte, iar eu aş fi rămas legată de un pat şi violată zi de zi până la moarte.

B: Îmi pare rău, este…

A: M-am salvat singură şi asta l-a salvat şi pe Nick, chestie care v-a salvat vouă cururile amărâte.

B: Ai teribil de multă dreptate, Amy. Îmi pare rău, am fost aşa de… Ne-am petrecut mult timp cu cazul ăsta şi vrem să pricepem fiecare chiţibuş pe care nu l-am prins, ca să nu mai repetăm greşeala. Dar ai absolută dreptate, am pierdut din vedere imaginea de ansamblu, adică: eşti o eroină. O eroină, absolut.

A: Mulţumesc. Apreciez că spui asta.

Nick Dunne

Noaptea reîntoarcerii

Am ajuns la secţie să-mi iau acasă soţia şi am fost întâmpinat de presă ca un star rock/preşedinte/primul om pe Lună, toate la un loc. A trebuit să rezist impulsului de a ridica deasupra capului mâinile împreunate, salutul universal al victoriei. *Aşa deci,* mi-am spus, *acum ne prefacem că suntem prieteni*.

Am intrat într-un decor ce aducea cu o petrecere de sărbători care o luase razna — nişte sticle de şampanie pe un birou, înconjurate de păhărele micuţe de carton. Bătăi pe spate şi felicitări de la toţi poliţaii, urale pentru mine, de parcă nu tot ei m-ar fi persecutat cu o zi în urmă. Dar trebuia să le fac jocul. Să-mi ofer spatele bătăilor prieteneşti cu palma. *Da, suntem toţi tovarăşi acum*.

Tot ce contează e că Amy e în siguranţă. Repetasem iar şi iar replica asta. Trebuia să arăt a soţ uşurat şi iubitor până îmi dădeam seama încotro se îndreaptă lucrurile. Până mă asiguram că poliţia îi destrăma pânza lipicioasă de minciuni. *Până e arestată* — aş merge aşa de departe, *până e arestată*, apoi puteam să-mi simt creierul umflându-se şi dezumflându-se simultan — un prim-plan cerebral în manieră Hitchcock — şi să gândesc: *Soţia mea* a ucis *un om*.

— L-a înjunghiat, a zis tânărul agent desemnat pentru relaţia cu familia.

(Speram să nu mai am de-a face cu vreun desemnat de niciun fel, pentru niciun motiv). Era acelaşi băiat care-i turnase lui Go povestea cu calul şi cu alergia la alune.

— L-a tăiat exact la jugulară. La o asemenea tăietură i se scurge tot sângele în cam şaizeci de secunde.

Şaizeci de secunde e vreme lungă când ştii că mori. Mi-l şi imaginam pe Desi ducându-şi mâinile la gât, simţindu-şi zvâcnetul sângelui printre degete la fiecare bătaie de inimă, speriindu-se tot mai tare şi pulsul devenind şi mai rapid… apoi încetinind, şi Desi ştiind că încetinirea era şi mai rea. Şi Amy, în timpul ăsta, stând deoparte, studiindu-l cu expresia vinovată şi dezgustată a unui licean pus în faţa unui fetus de porc care picură, la ora de biologie.

— L-a tăiat cu un cuţit de măcelar pe cinste, zicea puştiul. Tipul avea obiceiul să stea lângă ea în pat, să-i taie bucăţele carnea, s-o *hrănească*.

Părea mai dezgustat de asta decât de înjunghiere.

— Şi într-o bună zi cuţitul alunecă de pe farfurie, el nu observă…

— Cum de-a putut folosi cuţitul dacă era întotdeauna legată? am întrebat.

Puştiul s-a uitat la mine de parcă aş fi făcut o glumă despre maică-sa.

— Nu ştiu, domnule Dunne, sunt sigur că află detalii chiar acum. Important e că soţia dumneavoastră e în siguranţă.

Ura! Puştiul mi-a furat replica.

I-am ochit pe Rand şi pe Marybeth, în încăperea unde făcuserăm prima conferinţă de presă, acum şase săptămâni. Stăteau lipiţi unul de altul, ca de obicei, Rand pupând creştetul lui Marybeth, ea alintându-se la rându-i, şi m-am simţit atât de indignat, încât mi-a venit să arunc în ei cu un capsator. *Vă adoraţi, voi, cretinilor, care aţi creat* chestia aia *şi aţi lăsat-o liberă în lume.* O, ce mai exuberanţă, ce monstru perfect! Şi-i pedepseşte cineva pentru asta? Nu, absolut

nimeni n-a venit să-i ia la întrebări; n-o să aibă parte decât de o revărsare de iubire și sprijin, Amy o să le fie redată și toată lumea o s-o iubească încă și mai mult.

Nevastă-mea era și înainte o sociopată nesăţioasă. Acum ce-o să devină?

Ai grijă pe unde păşeşti, Nick, ai mare grijă.

Rand mi-a surprins privirea și mi-a făcut semn să mă alătur lor. Mi-a strâns mâna înaintea câtorva reporteri care căpătaseră exclusivitate. Marybeth s-a ţinut pe poziţie: încă eram bărbatul care îi trădase fiica. A înclinat scurt din cap și a plecat de acolo.

Rand s-a aplecat spre mine, atât de aproape că-i simţeam mirosul de gumă de mestecat cu mentol.

— Ce să spun, Nick, suntem tare uşuraţi că s-a întors Amy. Şi îţi datorăm și scuze. Ditamai scuzele. O s-o lăsăm pe Amy să decidă în privinţa mariajului vostru, dar aș vrea să-mi cer scuze, măcar, pentru cum au decurs lucrurile. Trebuie să înţelegi…

— Înţeleg, înţeleg totul.

Până să apuce Rand să-și mai ceară un rând de scuze, au apărut Tanner și Betsy, ca desprinși din *Vogue* — pantaloni călcaţi, cămăși cu butoni preţioși, ceasuri lucitoare de aur și inele —, iar Tanner s-a aplecat spre urechea mea și mi-a șoptit: *Să vedem cum stăm*, apoi a dat năvală și Go înăuntru, toată numai ochi neliniștiţi și întrebări: *Ce înseamnă asta? Ce s-a întâmplat cu Desi? Ţi-a apărut așa, în pragul uşii? Ce vrea să zică asta? Eşti bine? Şi acum, ce-o să fie?*

Era o adunare bizară, cu ceva nelămurit: nu tocmai o reuniune, nici atmosferă de sală de aşteptare la spital, un aer de sărbătoare, dar și de neliniște, ca la un joc de societate unde nimeni nu știe prea bine regulile. Cei doi reporteri îngăduiţi de soţii Elliott în altar continuau să mă împroaște cu întrebări: *Cât de bine te simţi că s-a întors Amy? Te simţi extraordinar în momentul ăsta? Cât eşti de uşurat, Nick, de întoarcerea lui Amy?*

Extrem de uşurat și foarte fericit, m-am apucat să zic, gata să dau drumul unei declaraţii de faţadă, când uşile s-au deschis și a intrat Jacqueline Collings, cu buzele transformate într-o cicatrice îngustă, roșie și cu pudra de pe faţă brăzdată de lacrimi.

— Unde-i? mi-a zis. Mincinoasa nenorocită, unde-i? Mi-a omorât băiatul. *Băiatul* meu.

A început să plângă, în vreme ce reporterii făceau poze.

Cum vă simţiţi la vestea că fiul dumneavoastră a fost acuzat de răpire și viol? a întrebat un reporter cu voce lemnoasă.

— Cum mă *simt?* s-a răstit ea. Chiar vorbeşti serios? Lumea chiar răspunde la asemenea întrebări? Fata aia scârboasă și *fără suflet* mi-a manipulat băiatul toată viaţa lui — *scrieţi asta* — l-a manipulat, l-a minţit și în cele din urmă l-a omorât, și acum, chiar și mort, tot se foloseşte de el…

— Doamnă Collings, suntem părinţii lui Amy, a început să zică Marybeth.

A încercat s-o atingă pe Jacqueline pe umăr, dar Jacqueline s-a smucit.

— Regret durerea pe care o simţiţi.

— Dar nu şi pierderea.

Jacqueline era cu un cap mai înaltă decât Marybeth, o ţintuia de sus cu privirea.

— Dar *nu și pierderea*, a zis iarăși.

— Îmi pare rău… pentru tot, a zis Marybeth, și lângă ea a apărut Rand, cu un cap mai înalt decât Jacqueline.

— Ce-o să faceţi cu fata voastră? a întrebat Jacqueline.

S-a întors spre agentul nostru de legătură, care a încercat să-și ţină firea.

— Ce-o să faceţi cu Amy? Fiindcă minte când spune că fiul meu a răpit-o. Minte. L-a omorât, l-a *asasinat* în somn, și nimeni nu pare să ia lucrul ăsta în serios.

— Totul este luat foarte, foarte în serios, doamnă, a zis puștanul.

— O declaraţie scurtă, doamnă Collings? a întrebat reporterul.

— V-am declarat. *Amy Elliott Dunne mi-a ucis fiul.* Nu a fost autoapărare. L-a *asasinat*.

— Aveţi dovezi în această privinţă?

Evident că n-avea.

Relatarea reporterului avea să documenteze extenuarea soţului (*tras la faţă din cauza multelor nopţi petrecute în frică*) și ușurarea soţilor Elliott (*cei doi părinţi se ţin unul pe altul în braţe, așteptând ca singurul lor copil să le fie redat oficial*). O să pună în vedere incompetenţa poliţiei (*un caz eronat, plin de fundături și inițiative greșite; departamentul de poliţie s-a încăpăţânat să se concentreze asupra unui singur om*). Articolul avea s-o mătură pe Jacqueline într-o frază: *După o stâjenitoare întâlnire cu părinţii Elliott, Jacqueline Collings, furioasă și plină de amărăciune, a fost condusă afară, în vreme ce susţinea că fiul său ar fi nevinovat.*

Jacqueline a fost într-adevăr condusă afară din cameră, într-o altă încăpere, unde urma să i se ia declaraţia, după care avea să fie ţinută pe dinafara unui subiect mult mai bun: Revenirea Triumfală a Uimitoarei Amy.

Când au lăsat-o pe Amy să vină la noi, s-a declanșat din nou tămbălăul. Fotografiile și lacrimile, îmbrăţișările și râsul, toate pentru străinii care voiau să vadă și să afle: *Cum a fost? Amy, cum te simţi că ai scăpat de răpitor și te-ai întors la soţ? Nick, cum te simţi că ţi-ai recăpătat dintr-odată și soţia, și libertatea?*

Mai mult am tăcut. Mă gândeam la propriile mele întrebări, aceleași la care cugetam de ani buni, refrenul rău prevestitor al căsniciei noastre: *La ce gândești tu, Amy? Cum te simţi? Cine ești? Ce ne-am făcut unul altuia? Ce-o să ne facem acum?*

Era un act de graţie, un gest regal din partea lui Amy să vrea să se întoarcă acasă, în patul conjugal, cu soţul care o înșelase. Toată lumea a aprobat. Presa s-a ţinut după noi de parcă eram la o nuntă princiară, iar noi am gonit pe străzile luminate și pline cu restaurante fast-food din Carthage până la McConacul nostru de pe râu. Cât e de graţioasă Amy, câtă vigoare are. Ca o prinţesă din povești. Iar eu, evident, eram redus la starea de soţ umil, cu spinarea plecată, care avea să facă mătănii pentru tot restul vieţii. Până ce-o arestau. Dacă o

arestau vreodată.

Mă îngrijora că-i dăduseră totuşi drumul. Era mai mult decât îngrijorare, era un adevărat şoc. Îi văzusem în sala de şedinţe, unde o interogaseră timp de *patru ore*, pentru ca apoi să-i dea drumul: doi tipi de la FBI cu păr teribil de scurt şi feţe inexpresive; Gilpin, care arăta de parcă tocmai se îndopase cu friptura vieţii sale, şi Boney, singura cu buze strânse şi cu o mică încruntătură pe frunte. Îmi aruncase o privire în treacăt, ridicase din sprânceană şi se dusese.

Apoi, parcă prea repede, eu şi Amy am ajuns acasă, singuri în camera de zi, cu Bleecker privindu-ne cu ochi strălucitori. După jaluzele persistau încă luminile de la camerele de filmat, scăldând încăperea într-un exotic şi bizar halou portocaliu. Păream că stăm la lumina lumânărilor, romantic. Amy arăta superb. O uram. Mi-era frică de ea.

— Nu putem totuşi să dormim în aceeaşi casă… am început să zic.

— Vreau să stau aici cu tine, a spus şi mi-a luat mâna. Vreau să fiu cu soţul meu. Vreau să-ţi dau şansa să fii un soţ aşa cum vrei să fii. Te iert.

— Mă *ierţi*, tu? Amy, de ce te-ai întors? Din cauza a ce-am zis în interviuri? În filmuleţe?

— Nu asta voiai? Nu ăsta a fost scopul filmuleţelor? Erau perfecte — mi-au amintit ce-am avut cândva, cât era de special.

— Am zis doar ce voiai să auzi.

— Ştiu — aşa de bine mă cunoşti! a spus Amy, radiind.

Bleecker a început să se învârtă printre picioarele ei. L-a luat în braţe şi l-a mângâiat. Torcea asurzitor de tare.

— Gândeşte-te, Nick, că *ne ştim* unul pe altul. Mai bine decât oricine din lumea asta.

Era adevărat că avusesem şi eu senzaţia asta în luna ce trecuse; au fost perioade când nu i-am dorit răul. Mă pocnea în cele mai stranii momente — în toiul nopţii, când mă duceam să mă piş, sau dimineaţa, când îmi pregăteam un bol de fulgi cu lapte — sesizam un grăunte de admiraţie şi, mai mult chiar, de ataşament faţă de nevastă-mea, în adâncul meu, înăuntrul măruntaielor. Ştiuse exact ce voiam să citesc în biletele acelea, mă momise către ea, îmi prevăzuse toate mişcările greşite… femeia asta mă cunoştea pe de rost. Mă ştia mai bine decât oricine din lumea asta. Crezusem în tot timpul ăsta că suntem străini şi de fapt reieşise că ne ştiam intuitiv, în oasele, în carnea noastră.

Era cumva romantic. Într-un fel catastrofal.

— Nu putem să reluăm de unde eram, Amy.

— Nu, nu de unde eram. De unde suntem acum. Tu mă iubeşti şi n-o să mai greşeşti niciodată.

— Eşti nebună, eşti nebună de-a binelea dacă ai impresia c-o să stau. Ai *omorât* un om, am zis.

I-am întors spatele şi mi-am imaginat-o cu un cuţit în mână şi strângând din buze, nemulţumită că n-o ascult. M-am întors iarăşi cu faţa. Da, trebuie să stai mereu cu faţa la nevasta mea.

— Ca să scap de el.

— L-ai omorât pe Desi ca să ai o poveste nouă, ca să te poţi întoarce şi să

fii iarăşi Amy cea mult iubită şi să nu trebuiască să-ţi asumi niciodată vina pentru ce-ai făcut. Nu înţelegi, Amy, ironia? Asta n-ai suportat niciodată la mine — că nu m-am confruntat cu consecinţele acţiunilor proprii, aşa-i? Ai *ucis* un om, un bărbat care presupun că te-a iubit şi te ajuta, şi acum vrei să apar eu în locul lui şi să te iubesc şi să te ajut, dar… nu pot. N-o pot face. N-am de gând s-o fac.

— Nick, cred că ai obţinut informaţii greşite, a zis. Nu mă surprinde, cu toate zvonurile astea care circulă. Dar trebuie să uităm de toate astea. Dacă e să mergem înainte. Şi o să mergem. Toată America vrea asta. E povestea de care are nevoie lumea acum. Noi. Desi e răufăcătorul. Nimeni nu vrea doi răufăcători. Ei *vor* să te placă, Nick. Singurul chip în care mai poţi fi iubit e să stai cu mine. E singura cale.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Amy. Te-a ajutat Desi de la bun început?

Când a auzit asta, s-a făcut foc şi pară: n-avea nevoie de ajutorul unui bărbat, deşi era clar că avusese nevoie.

— Sigur că nu! a izbucnit.

— Spune-mi. Ce rău poate să mai facă, spune-mi totul, fiindcă nu putem s-o ţinem aşa, cu istoria asta falsă. O să mă opun întruna. Ştiu că te-ai gândit la tot. Nu încerc să te fac să dai greş — m-am săturat să-ţi tot ghicesc gândurile, nu mai am energie. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat. Am fost aproape de condamnarea la moarte, Amy. Te-ai întors şi m-ai salvat, îţi mulţumesc — mă auzi? Îţi *mulţumesc*, ca să nu spui mai târziu că n-am făcut-o. Îţi *mulţumesc*. Dar trebuie să aflu. Ştii că trebuie să aflu.

— Dă-ţi jos hainele, mi-a zis.

Voia să se asigure că n-am vreun microfon ascuns. M-am dezbrăcat în faţa ei, gol-goluţ, apoi m-a cercetat, mi-a trecut o mână peste bărbie şi piept, pe spate. Mi-a palpat curul şi şi-a băgat mâna între picioarele mele, mi-a luat în palmă testiculele şi m-a tras de penisul pleoştit, l-a ţinut în mână un moment să vadă dacă se întâmplă ceva. Nu s-a întâmplat nimic.

— Eşti curat, a zis.

Trebuia să fie o glumă, un joc de cuvinte, o referire la un film, ceva, o anecdotă la care să râdem. Cum n-am zis nimic, s-a dat un pas înapoi şi-a spus:

— Mi-a plăcut întotdeauna să mă uit la tine gol. Mă făcea fericită.

— Nimic nu te făcea fericită. Acum pot să mă-mbrac?

— Nu, nu vreau să mă gândesc la microfoane ascunse în butoni sau vârâte prin cusături. Şi mai trebuie să mergem în baie şi să dăm drumul la apă. În caz că ai pus microfoane prin casă.

— Ai văzut prea multe filme, am zis.

— Ha! Nu m-aş fi aşteptat să spui tocmai tu asta.

Ne-am urcat în cadă, în picioare, şi am dat drumul la duş. Apa mi-a şiroit pe spatele gol şi a stropit cămaşa lui Amy, până ce şi-a dat-o jos. Şi-a scos toate hainele, un striptease triumfător, şi le-a azvârlit peste cabina de duş cu acelaşi zâmbet jucăuş pe care-l avusese la prima noastră întâlnire — *sunt gata de orice!* —, apoi s-a întors spre mine şi am aşteptat să-şi dea părul pe spate cum făcuse pe când flirta cu mine, dar părul îi era prea scurt.

— Acum suntem chit, a zis. Părea cam grosolan să rămân doar eu îmbrăcată.

— Cred că am trecut de faza manierelor elegante, Amy.

Privește-o doar în ochi, n-o atinge, n-o lăsa să te atingă.

A înaintat spre mine, mi-a pus o mână pe piept, a lăsat apa să-i curgă printre sâni. A hăpăit o picătură ce-i poposise pe buza de sus și a zâmbit. Amy nu suporta să facă duș. Nu-i plăcea să-și ude faţa, nu-i plăcea scurgerea apei pe piele. Știam asta fiindcă eram însurat cu ea și-o stropisem de multe ori în joacă, la duș, încercând s-o aţâţ, dar mă refuzase întotdeauna. (*Știu că pare sexy, Nick, dar nu e de fapt, doar prin filme fac oamenii asta.)* Acum pretindea exact opusul, de parcă uitase că o cunoșteam. M-am tras înapoi.

— Spune-mi tot, Amy. Dar spune-mi, în primul rând: a existat vreun copil?

Copilul era o minciună. Pentru mine, asta a fost cel mai dezamăgitor. Nevastă-mea în postură de criminală era înspăimântătoare, îmi făcea scârbă, dar minciuna cu copilul era aproape imposibil de suportat. Copilul era o minciună, frica de sânge era o minciună — în ultimul an soţia mea fusese, în mare parte, întruchiparea minciunii.

— Cum l-ai aranjat pe Desi?

— Am găsit nişte funie într-un ungher al pivniţei. Am tăiat-o în patru cu un cuţit…

— Te lăsa să ai cuţit?

— Eram prieteni, cred că uiţi.

Avea dreptate. Mă gândeam la povestea pe care o spusese la poliţie: că Desi o ţinea captivă. Uitasem. Așa de bine le brodea.

— Când nu era Desi prin preajmă, mă legam cu ele cât de strâns puteam, ca să lase urme.

Mi-a arătat dârele dezgustătoare de pe încheieturi, ca nişte brăţări.

— Am luat o sticlă de vin și m-am maltratat zilnic cu ea, așa că interiorul vaginului meu arăta… corect. Pentru victima unui viol. Şi azi l-am lăsat să facă sex cu mine ca să am înăuntru sperma lui, și i-am pus nişte somnifere în martini.

— Te lăsa cu somnifere?

A oftat: nu ţineam pasul.

— A, da, eraţi prieteni.

— Apoi i-am… a zis și a imitat tăierea jugularei.

— Așa ușor, ha?

— Trebuie doar să decizi s-o faci și apoi s-o faci. Disciplină. Continuitate. Ca în orice altceva. Niciodată n-ai înţeles asta.

Simţeam că dispoziţia îi devine glacială. N-o apreciam suficient.

— Mai spune-mi. Mai spune-mi cum ai făcut-o.

După o oră apa s-a răcit și Amy a pus capăt discuţiei noastre.

— Trebuie să recunoști, e destul de deșteaptă treaba, a spus.

Am făcut ochii mari.

— Trebuie, adică, să admiri un pic toată chestia, a completat.

— Cât a sângerat Desi până a murit?

— E timpul să ne culcăm, a zis. Dar mai putem vorbi mâine despre asta, dacă vrei. Acum ar trebui să dormim. Împreună. Cred că e important. Pentru finalitate. De fapt, pentru opusul finalităţii.

— Amy, în noaptea asta o să stau treaz, fiindcă nu vreau să am de-a face cu o groază de întrebări dacă n-o fac. Dar o să dorm jos, pe canapea.

Şi-a lăsat capul într-o parte, studiindu-mă.

— Nick, încă pot să-ţi fac lucruri foarte rele, ţine minte.

— Zău? Mai rele decât până acum?

A părut surprinsă.

— O, sigur.

— Mă îndoiesc, Amy.

— Tentativă de omor, a zis.

M-am oprit.

— Ăsta mi-era planul iniţial: să fiu o biată soţie bolnavă, cu stări subite de rău, şi apoi să iasă la iveală că toate cocteilurile pe care mi le prepara bărbăţelul…

— Ca în jurnal.

— Am hotărât însă că *tentativa* nu era suficientă. Trebuia ceva mai sus de-atât. Dar nu-mi puteam scoate din cap ideea cu otrăvitul. Mi-a plăcut să te fac să evoluezi până la crimă. Să încerci mai întâi calea mai lașă. Așa că am continuat.

— Şi aştepţi să te cred?

— Atâta vomă, ce șocant! O soţie nevinovată, speriată, e posibil să fi pus deoparte ceva din voma aia, în caz că. N-o poţi învinovăţi că a fost un pic paranoică, a zis Amy, cu un zâmbet satisfăcut. Întotdeauna să ai un plan de rezervă la planul de rezervă.

— Şi, de fapt, te-ai otrăvit singură.

— Nick, doar nu eşti șocat? M-am *omorât* singură.

— Vreau să beau ceva, am zis și-am plecat de acolo înainte să mai spună ceva.

Mi-am turnat un scotch și m-am așezat pe canapeaua din living. Dincolo de jaluzele, luminile camerelor de filmat iluminau curtea. Avea să se crape de ziuă în curând. Şi aveam să descopăr că dimineaţa e deprimantă, că avea să vină din nou și din nou.

Tanner a răspuns de la primul apel.

— L-a omorât, am zis. L-a omorât pe Desi fiindcă… o agasa, juca jocuri de putere cu ea și și-a dat seama că-l poate omorî și că asta-i calea spre vechea ei viaţă, că poate da vina pe el. L-a *asasinat*, Tanner, tocmai ce mi-a zis. A *mărturisit*.

— Presupun că n-ai reușit să înregistrezi ceva? Pe telefon sau…

— Am stat în pielea goală, cu dușul curgând și mi-a povestit totul, în șoaptă.

— Nici nu vreau să știu, a zis. Sunteţi oamenii cei mai duși cu capul pe care i-am cunoscut vreodată, și-s specialist în oameni duși cu capul.

— Ce se-ntâmplă cu poliţia?

A oftat.

— A reuşit să răspundă la toate. Povestea ei e penibilă, dar nu mai penibilă decât a noastră. Amy exploatează maxima preferată a sociopatului.

— Care-i aia?

— Cu cât mai mare e minciuna, cu atât mai mult or s-o creadă.

— Haide, Tanner, ceva trebuie să fie.

Am făcut câţiva paşi spre scară, să mă asigur că Amy nu era prin preajmă. Vorbeam în şoaptă, dar orişicât. Trebuia să am grijă de-acum.

— Trebuie s-o lăsăm moartă deocamdată, Nick. Te-a făcut să dai destul de prost: jurnalul era adevărat, a zis. Chestiile din magazie sunt ale tale. Ai cumpărat lucrurile alea cu cardurile şi eşti prea jenat ca să admiţi. Ea e doar o fetişcană bogată şi trăită la adăpost, de unde să ştie să falsifice carduri de credit secrete pe numele soţului? Şi, pentru Dumnezeu, pornografia!

— Mi-a zis că n-a existat niciun copil, că a falsificat testul cu pipi de la Noelle Hawthorne.

— De ce n-ai spus… asta-i groasă! Ne bazăm pe Noelle Hawthorne.

— Noelle n-a ştiut.

Am auzit un oftat puternic la celălalt capăt. Nici nu s-a mai obosit să ceară detalii.

— Ne mai gândim, mai căutăm, a zis. Ceva o să cedeze.

— Nu pot sta în casă cu *chestia* asta. Mă ameninţă cu…

— Tentativa de omor… antigelul. Da, am auzit că era şi asta pe undeva.

— Nu mă pot aresta pe motivul ăsta, nu? Zice că mai are nişte vomă. Ca probă. Dar chiar se poate…?

— Să nu ne forţăm norocul, ce zici, Nick? Poartă-te frumos deocamdată. Nu-mi place să ţi-o spun, dar ăsta-i sfatul meu juridic pentru tine, acum: poartă-te frumos.

— Să mă port frumos? Ăsta ţi-e sfatul? Avocatul meu de vis îmi zice să mă port frumos. Du-te în mă-ta.

Am închis, turbat de furie.

O omor, mi-a venit în cap. *O omor, în pizda mamii ei de nenorocită!*

M-am lăsat cuprins de reveria întunecată pe care mi-o îngăduiam de câţiva ani, ori de câte ori mă umilea Amy: visam s-o izbesc cu un ciocan, să-i fac capul chisăliţă până se oprea din vorbit, din aruncat cu toate cuvintele alea în mine: mediocru, plictisitor, banal, nesurprinzător, nesatisfăcător, neimpresionant. *Ne*-ceva, în principiu. În mintea mea o trăsneam cu ciocanul până ajungea ca o jucărie stricată, până ce bolborosea *a, a* şi horcăia până murea. Dar tot nu era destul, aşa că îi restauram integritatea şi mă apucam s-o ucid iarăşi: îi băgam mâna în gât — că tot îşi dorise dintotdeauna intimitate — şi strângeam, şi strângeam, până ce pulsul…

— Nick?

Am întors capul şi am văzut-o pe Amy în capul scării, în cămaşă de noapte, cu capul lăsat într-o parte.

— Poartă-te frumos, Nick.

Amy Elliott Dunne

Se răsucește și, când mă vede acolo, pare speriat. Ăsta-i un lucru folositor. Fiindcă n-am de gând să-i dau drumul. Poate crede el că a minţit când a zis toate acele lucruri drăguţe ca să mă ademenească acasă. Dar știu eu. Ştiu că Nick nu poate minţi așa. Ştiu că, recitând cuvintele acelea, și-a dat seama de adevăr. *Ping!* Fiindcă nu poţi fi atât de îndrăgostit cum am fost noi și asta să nu-ţi pătrundă până în măduva oaselor. Felul nostru de dragoste poate să mai dea înapoi, dar așteaptă mereu să revină. E cel mai dulce cancer din lume.

Nu mă crezi? Ce zici atunci de asta? A minţit într-adevăr. N-a crezut o iotă din ce-a spus. Naiba să-l ia în cazul ăsta, a făcut o treabă prea bună, îl vreau, și-l vreau exact așa. Tipul în care s-a deghizat — femeile îl iubesc. *Eu* îl iubesc. Pe bărbatul ăsta îl vreau de soţ. Pentru bărbatul ăsta am semnat. Pe bărbatul ăsta îl merit.

Așa că poate alege să mă iubească cu adevărat, ca altădată, ori o să-l fac să cadă în genunchi, o să-l fac să devină bărbatul cu care m-am măritat. M-am săturat de mizeriile lui.

— Poartă-te frumos, zic.

Arată ca un copil, un copil furios. Strânge pumnii.

— Nu, Amy.

— Pot să te distrug, Nick.

— Deja ai făcut-o.

Văd cum furia urcă în el ca un vârtej.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai vrea să fii cu mine? Sunt plicticos, mediocru, neinteresant, previzibil. Nu mă ridic la nivelul tău. Ţi-ai petrecut ultimii ani spunându-mi asta.

— Doar fiindcă ai încetat să mai *încerci,* zic. Erai perfect cu mine. Eram amândoi perfecţi la început, apoi ai încetat să mai încerci. De ce-ai făcut asta?

— Nu te-am mai iubit.

— *De ce?*

— Tu nu m-ai mai iubit. Suntem ca un nenorocit de inel Möbius, Amy. N-am fost noi înșine când ne-am îndrăgostit, iar când am devenit noi înșine — surpriză! — eram otravă unul pentru celălalt. Ne completăm în felul cel mai urât și mai dezgustător cu putinţă. Nu mă iubești pe *mine* cu adevărat. Nici măcar nu mă placi. Cere divorţul. Cere divorţul și hai să încercăm să fim fericiţi.

— N-o să divorţez, Nick, nici vorbă. Şi jur că, dacă încerci să pleci, o să-mi dedic întreaga viaţă ca să o fac pe a ta cât de oribilă o să pot. Şi știi că pot să ţi-o fac groaznică.

Începe să se plimbe încoace și-ncolo ca un urs în cuşcă.

— Gândește-te numai, Amy, cât rău ne facem: cele mai solicitante două fiinţe umane de pe lume blocate una cu cealaltă. Divorţez eu, dacă nu divorţezi tu.

— Chiar așa?

— Da, divorţez. Dar ar trebui să faci tu cerere. Ştiu deja ce gândeşti, Amy. Te gândeşti că n-o să iasă o poveste bună: Uimitoarea Amy îşi ucide răpitorul-violator nebun şi revine la… un divorţ plicticos. Te gândeşti că nu-i niciun triumf.

Nu e niciun triumf.

— Dar gândeşte-te aşa: povestea ta nu e a unei supravieţuitoare plângăcioase de modă veche. Film de televiziune, de prin 1992. Nu, tu eşti o femeie puternică, vibrantă, independentă. Ţi-ai omorât răpitorul şi apoi ai continuat curăţenia: ai scăpat şi de fustangiul idiot de bărbatu-tău. Femeile or să te *aclame*. Nu eşti o fetiţă speriată. Eşti o femeie dură, genul *nu-iau-prizonieri*. Gândeşte-te. Ştii că am dreptate: era iertării s-a sfârşit. E de domeniul trecutului. Gândeşte-te câte femei — soţii de politicieni, actriţe — toate femeile înşelate vreodată, în zilele noastre nu mai suportă. Nu mai sunt timpurile în care *rămâneai cu omul tău*, acuma sunt cele în care *divorţezi de mizerabil*.

Simt venind dinspre el o vibraţie de ură, simt că încă încearcă să scape din hamurile mariajului nostru, deşi i-am spus — deja de trei ori — că nu poate. Încă mai crede că are putere.

— Şi dacă eu nu cer divorţul, o să-l ceri tu?

— Nu vreau să fiu căsătorit cu o femeie ca tine. Vreau să fiu căsătorit cu cineva normal.

Rahat cu ochi.

— Aşa deci. Vrei să revii la *sinele* tău prăpădit, de ratat? Vrei să *faci paşi*? Nu. N-apuci tu să fii americanul plictisitor tipic, combinat cu tipa plictisitoare de vizavi. Ai mai încercat, ţii minte, dragule? Chiar dacă ai vrea, tot n-ai putea. Ai fi cunoscut drept ticălosul afemeiat care şi-a lăsat soţia răpită şi violată. Crezi că vreo femeie *ca lumea* s-ar atinge de tine? N-ai avea parte decât de…

— Psihopate? Scârbe psihopate? zice şi arată spre mine cu degetul, împungând aerul.

— Nu-mi spune aşa.

— Scârbă psihopată?

I-ar fi prea uşor să mă concedieze în felul ăsta. Ce i-ar mai plăcea să-mi închidă gura aşa de uşor.

— Tot ce fac, fac cu un motiv, Nick. Tot ce fac necesită planificare, precizie și disciplină.

— Eşti o scârbă meschină, egoistă, manipulatoare şi disciplinată…

— Tu eşti bărbat, îi zic. Eşti un bărbat mediocru, leneş, plictisitor, laş şi care se *teme de femei*. Fără mine asta ai fi fost, până la saturaţie. Dar te-am modelat. Ai fost la potenţialul *maxim* cu mine. Şi o ştii. Singura dată din viaţă când te-ai *plăcut* pe tine însuţi a fost când *te-ai prefăcut că eşti* cineva pe care-l plăceam *eu*. Fără mine eşti taică-tău şi atât.

Înaintează spre mine.

— Taci, Amy.

— Nick, ştii că am dreptate: chiar dacă ţi-ai găsi o fată de treabă, normală, la *mine* te-ai gândi zi de zi. Spune-mi că nu-i aşa.

— Nu-i aşa.

— Cât de rapid ai uitat de micuţa Andie cea Abilă când ai crezut că te iubesc iar?

Zic asta cu o voce răutăcioasă, *bietul copilaș*. Ba îmi și răsfrâng buza de jos.

— Un bilet de dragoste, scumpule? A ajuns un bilet? Două? Două bileţele în care mă juram că *te iubesc* și că te vreau *înapoi*, că ești, până la urmă, *nemaipomenit* — ţi-a fost suficient atâta? Ești AMUZANT, ești CALD, ești INTELIGENT. Ești vai de capul tău. Crezi că o să mai poţi fi vreodată normal? O să dai peste o fată de treabă și o să te gândești tot la mine și-o să fii teribil de dezamăgit, prins în viaţa ta mediocră, normală, cu femeia ta normală și doi copii fără nimic ieșit din comun. O să te gândești la mine, o să te uiţi la nevastă-ta și-o să-ţi spui: *Vacă proastă.*

— Tacă-ţi gura, Amy, serios îţi spun.

— Exact ca taică-tău. Suntem toate căţele până la urmă, nu, Nick? Proaste, psihopate.

Mă apucă de braţ și mă zgâlţâie cu putere.

— Eu sunt căţeaua care te face mai bun, Nick.

Nu mai zice nimic, își folosește toată energia ca să-și ţină mâinile pe lângă corp.

— Eu sunt *scârba* care te-a făcut bărbat.

Apoi mâinile lui îmi cuprind gâtul.

Nick Dunne

Noaptea reîntoarcerii

Pulsul îi zvâcnea, în sfârşit, sub degetele mele, cum îmi imaginasem. Am apăsat mai tare şi-am culcat-o la pământ. A început să horcăie întretăiat şi mi-a zgâriat încheieturile. Am ajuns îngenuncheaţi amândoi, ca într-o rugăciune faţă în faţă, preţ de zece secunde.

Căţea ticăloasă şi nebună.

De pe obraz mi s-a prelins o lacrimă şi a căzut pe podea.

Căţea nebună şi ucigaşă, spurcăciune care te joci cu minţile altora.

Ochii strălucitori ai lui Amy mă priveau fără să clipească. Apoi un gând dintre cele mai ciudate s-a iţit şovăitor din străfundurile minţii, după care m-a orbit cu totul: *Dacă o omor pe Amy, cine o să fiu?*

Am văzut o geană lucitoare de lumină albă. I-am dat drumul nevesti-mii de parcă ar fi fost un fier încins.

A rămas pe jos, gâfâind, tuşind. Când şi-a revenit, a început să respire precipitat, inegal, cu un chiţăit straniu, aproape erotic la fiecare răsuflare.

Cine-o să fiu atunci? Întrebarea nu era retorică. Nu era o întrebare la care răspunsul să fie piosul: *Un criminal, Nick. La fel de rău ca Amy. O să fii ce-a crezut toată lumea că eşti.* Nu. Întrebarea mă speria până în străfunduri, şi literal, însemna: Cine aş fi eu dacă n-aş avea-o pe Amy la care să reacţionez? Fiindcă avea dreptate: fusesem, ca bărbat, în cea mai bună formă cât o iubisem — şi după aceea, iarăşi, când o uram. O ştiam pe Amy de doar şapte ani, dar nu mă puteam întoarce la o viaţă fără ea. Avea dreptate: nu puteam să revin la o viaţă oarecare. Am ştiut-o înainte să scoată o vorbă. Îmi imaginasem deja cum ar fi fost cu o femeie obişnuită — o fată dulce, normală din vecini — şi m-am închipuit spunându-i acestei femei normale povestea lui Amy, până unde putuse să meargă — cum mă pedepsise şi se întorsese la mine. Parcă o şi auzeam pe fata dulce şi mediocră zicând ceva neinteresant, de genul *Oo, nuu, Doamne ferește*, şi ştiam deja că o parte din mine s-ar fi uitat la ea şi şi-ar fi zis: *Tu n-ai omorât pentru mine. Nu mi-ai înscenat nimic. N-ai şti cum să te apuci de ce-a făcut Amy. Nu ţi-ar putea păsa atât de mult.* Băiatul mamei cel răsfăţat din mine n-ar putea să-şi afle liniştea cu femeia asta normală, şi nu peste mult nici n-ar mai fi normală, ar deveni substandard, apoi vocea tatei — *vacă proastă* — s-ar face auzită şi ar prelua controlul.

Amy avea dreptate întru totul.

Deci poate că nu exista final fericit pentru mine.

Amy era toxică şi totuşi nu-mi puteam imagina o lume din care să lipsească cu totul. Cine aş fi fost dacă Amy ar fi dispărut, pur şi simplu? Nu mai existau opţiuni care să mă intereseze. Dar trebuia s-o îngenunchez. Amy la închisoare, sfârşitul ăsta i s-ar fi potrivit. Băgată la cutie, unde nu-mi putea face nimic, dar unde o puteam vizita când şi când. Sau cel puţin să mi-o imaginez. Să-mi las acolo, pe undeva, amprenta.

Trebuia să fiu eu cel care-o împingea acolo. Era responsabilitatea mea. Aşa cum Amy îşi asuma meritul de a mă fi făcut un bărbat mai bun, trebuia şi eu să-

mi asum vina de a fi stârnit nebunia ce zăcea în Amy. Erau un milion de bărbaţi care ar fi iubit-o, preţuit-o şi ascultat-o pe Amy, socotindu-se norocoşi pentru asta. Bărbaţi adevăraţi, siguri pe ei, care n-ar fi trebuit s-o determine să pretindă a fi altceva decât personalitatea ei perfectă, rigidă, solicitantă, inteligentă, creativă, fascinantă, rapace şi megalomană.

Bărbaţi capabili să stea sub papuc.

Bărbaţi capabili s-o păstreze întreagă la minte.

Povestea lui Amy ar fi putut să se deruleze într-un milion de alte feluri, dar mă întâlnise pe mine şi ieşise rău. Era deci răspunderea mea s-o opresc.

S-o bag într-una dintre cutiile ei.

Amy Elliott Dunne

Cinci zile de la reîntoarcere

Ştiu, acum sunt sigură, că e cazul să fiu mai atentă cu Nick. Nu-i aşa de domesticit ca altădată. Are ceva electric în el, a fost apăsat un întrerupător. Îmi place. Ar trebui să-mi iau precauţii.

Îmi mai trebuie încă o precauţie spectaculoasă.

O să dureze un pic să pun în practică precauţia asta. Dar am mai planificat eu şi altădată. Putem, între timp, să lucrăm la reconstrucţie. Să începem cu faţada. O să avem o căsnicie fericită şi de-ar fi ca asta să-l ucidă.

— O să trebuiască să încerci să mă iubeşti din nou, i-am zis în dimineaţa de după ce aproape m-a omorât.

Se întâmpla să fie a treizeci şi cincea aniversare a zilei de naştere a lui Nick, dar n-a adus vorba despre asta. I-au ajuns darurile mele.

— Te iert pentru azi-noapte, am zis. Eram amândoi foarte stresaţi. Dar acum o să trebuiască să încerci din nou.

— Ştiu.

— Lucrurile or să fie altfel.

— Ştiu.

Nu prea ştie el, dar o să afle.

Părinţii mei au trecut zilnic pe aici. Rand, Marybeth şi Nick mă răsfaţă. Perne. Toată lumea îmi oferă perne: suntem prinşi cu toţii de o psihoză comună, cum că violul şi pierderea sarcinii mele m-au lăsat pe vecie sensibilă şi fragilă. Am ajuns un caz permanent de „oase de sticlă“ — dacă nu mă ţii uşurel în palmă, o să mă sparg.

Îmi sprijin deci picioarele pe infamul divan şi păşesc delicat pe duşumeaua bucătăriei, unde am sângerat. Trebuie să avem mare grijă de mine.

Şi totuşi, mă simt bizar de încordată să-l văd pe Nick cu altcineva decât mine. Pare în orice moment gata să izbucnească — de parcă plămânii ar sta să-i plesnească de vorbe despre mine, vorbe grele.

Am nevoie de Nick, îmi dau seama. Am nevoie de el ca să-mi susţină povestea. Să se oprească din acuzaţii şi negări şi să recunoască: cardurile de credit, cumpărăturile din magazine, creşterea sumei din asigurare. Altfel o să duc după mine, mereu, un iz de incertitudine. Am doar câteva puncte slabe, şi punctele astea sunt oameni. Poliţia, FBI-ul, toţi îmi verifică povestea. Boney, ştiu asta, s-ar bucura mult să mă aresteze. Dar au dat-o în bară aşa de rău înainte — par nişte neghiobi de toată frumuseţea —, că nu se pot atinge de mine fără probe. Îl au pe Nick, care se jură că n-a făcut chestiile pe care eu mă jur că le-a făcut, şi asta nu-i cine ştie ce, dar e totuşi mai mult decât aş vrea.

M-am pregătit chiar şi pentru eventualitatea ca amicii din Ozarks, Jeff şi Greta, să-şi facă apariţia, amuşinând după recunoaştere publică sau bani. Am spus deja poliţiei: Desi nu s-a dus direct acasă cu mine. M-a ţinut legată la ochi şi cu căluş, drogată, vreo câteva zile — *cred* că au fost câteva zile — într-o cameră, posibil una de motel? Ori un apartament? Nu ştiu sigur, lucrurile se învălmăşesc. Am fost tare speriată, ştii, şi au mai fost şi somniferele. Dacă Jeff

și Greta își arată feţele ascuţite de nemernici și-i conving cumva pe poliţiști să ia probe de la Hide-A-Way, și dacă sunt găsite amprente sau fire de păr de-ale mele, asta rezolvă, simplu, o parte din puzzle. Restul sunt minciuni de-ale lor.

Nick este, așadar, singura chestiune incertă, și în curând o să-l atrag iarăși de partea mea. Am fost iscusită, alte probe n-am lăsat. Poliţia poate să nu mă creadă în întregime, dar n-or să facă nimic. Ştiu din tonul plângăcios al lui Boney — o să trăiască într-o exasperare continuă de-acum înainte și, cu cât devine mai frustrată, cu atât lumea o s-o bage mai puţin în seamă. Are deja privirea aia furișată de justiţiară dementă, bolnavă de teoria conspiraţiei. Ar putea, la fel de bine, să-și înfășoare capul în pungi.

Da, ancheta s-a împotmolit. Dar, pentru Uimitoarea Amy, lucrurile nu stau defel așa. Editorul părinţilor mei i-a rugat fierbinte pe ai mei să mai scoată o carte din seria *Uimitoarea Amy*, și au căzut la înţelegere pentru o sumă frumușică. Încă o dată se folosesc de psihicul meu ca să scoată bani pentru ei înșiși. Au plecat de dimineaţă din Carthage. Au zis că-i important pentru mine și Nick (așa e corect gramatical) să avem parte de ceva timp împreună, ca să ne tămăduim. Dar știu adevărul. Vor să se apuce de lucru. Îmi zic că „încearcă să găsească tonul potrivit“. Tonul pe care să zică: *Fata noastră a fost răpită și violată în mod repetat de un monstru pe care a trebuit să-l înjunghie în gât… dar nici într-un caz nu vrem să facem bani din asta.*

Nu-mi pasă de renașterea jalnicului lor imperiu, fiindcă în fiecare zi primesc telefoane care mă invită să-mi spun *singură* povestea. Povestea mea: a mea, a mea, a mea. Trebuie doar să aleg cea mai bună ofertă și să mă apuc de scris. Și să-l conving pe Nick, ca să ne punem de acord în privinţa finalului. Unul fericit.

Ştiu că Nick nu-i încă îndrăgostit de mine, dar o să fie. Am încredere. Pofta vine mâncând, nu așa e proverbul? Deocamdată se poartă ca Nick cel de pe vremuri, iar eu, ca Amy de altădată. Din vremurile când eram fericiţi. Când nu ne cunoșteam așa de bine unul pe celălalt. Ieri am stat pe veranda din spate și-am privit soarele cum se ridică deasupra râului, într-o dimineaţă de august ciudat de rece și, când m-am întors, l-am văzut pe Nick studiindu-mă pe geamul de la bucătărie, și a ridicat o ceașcă de cafea, în semn de *Vrei și tu?* Am dat din cap că da și a și venit lângă mine, în aerul mirosind a iarbă, și ne-am băut cafeaua amândoi, privind apele râului. A părut normal și bine.

Încă nu doarme cu mine. Se culcă la parter, în camera de oaspeţi, cu ușa încuiată. Dar o să-l prind eu într-o zi cu garda jos, o să-și piardă energia să se opună și o să-l fac să vină cu mine în pat. În mijlocul nopţii o să mă întorc cu faţa și-o să mă lipesc de el. O să mă lipesc ca o plantă agăţătoare până ce-o să-l invadez cu totul și-o să-l fac al meu.

Nick Dunne

Treizeci de zile de la reîntoarcere

Amy crede că deţine controlul, dar greşeşte profund. Sau: o să greşească profund.

Lucrăm împreună, eu, Boney şi Go. Poliţia, FBI-ul şi ceilalţi nu mai par aşa de interesaţi. Dar ieri, ca din senin, a sunat Boney. Nu s-a prezentat când am ridicat telefonul, ci a început ca o veche prietenă: *Te scot la o cafea?* Am luat-o pe Go şi ne-am întâlnit cu Boney la Pancake House. Era în separeu deja când am intrat, s-a ridicat şi-a scos la iveală un zâmbet cumva pierit. O făcuseră harcea-parcea în presă. Ne-am adunat cumva stânjeniţi, pregătiţi parcă să ne îmbrăţişăm sau să ne strângem mâinile. Boney a decis să salute cu o înclinare a capului.

Ce mi-a zis, după ce ni s-a adus mâncarea:

— Am o fată, de treisprezece ani. Mia. De la Mia Hamm[19]. S-a născut în ziua când am câştigat Cupa Mondială. Aşa-i cu fiică-mea.

Am ridicat din sprâncene: *Foarte interesant, mai spune-mi.*

— Ai întrebat într-o zi şi n-am… a fost nepoliticos. Am fost sigură că eşti nevinovat şi, după aceea… totul indica faptul că nu eşti, aşa că eram furioasă. Că m-am putut păcăli în felul ăsta. Aşa că n-am vrut să rostesc nici numele fetei mele în preajma ta.

Ne-a turnat cafea din termos.

— Mia este, deci, a zis.

— Păi… mersi.

— Nu… adică… rahat.

A suflat în sus, tare, mişcându-şi cu răsuflarea o şuviţă de păr.

— Vreau să zic: ştiu că Amy te-a aranjat. Ştiu că l-a ucis pe Desi Collings. *Ştiu.* Doar că nu pot dovedi.

— Ce fac ceilalţi în timp ce tu lucrezi la caz? a întrebat Go.

— Nu mai e niciun caz. S-au apucat de altele. Gilpin nu mai are nicio treabă. Într-o seară, am primit vorbă de sus: *opreşte* chestia. Opreşte-o. Părem nişte ţărani dobitoci în presa naţională. Nu pot face nimic dacă nu obţin ceva de la tine, Nick. Ai *ceva?*

Am dat din umeri.

— Am ce ai şi tu. Mi-a mărturisit, dar…

— A *mărturisit?* a zis. Păi, îţi punem microfon, Nick.

— N-o să meargă. N-o să meargă. Se gândeşte la toate. Ştie, vreau să zic, pe de rost procedurile poliţiei. Studiază, Rhonda.

Şi-a turnat peste vafe un sirop albastru-electric. Am înfipt dinţii furculiţei în gălbenuşul holbat al oului şi am răsucit, stricându-i simetria solară.

— Mă apucă dracii când îmi spui Rhonda.

— Studiază, doamnă detectiv Boney.

A pufnit iarăşi, mişcându-şi şuviţele împletite, apoi a luat o gură de clătită.

— Oricum, n-aş putea face rost de un microfon în faza asta.

— Haideţi, oameni buni, trebuie să fie ceva, a izbucnit Go. Nick, la ce

dracu' mai stai în casa aia dacă nu obţii nimic?

— Durează, Go. Trebuie s-o fac să aibă iar încredere în mine. Dacă începe să-mi zică lucruri şi nu suntem goi-puşcă…

Boney s-a frecat la ochi şi i s-a adresat lui Go:

— Oare ar trebui să mai întreb?

— Stau întotdeauna la discuţii dezbrăcaţi, în cadă, cu apa curgând, a zis Go. N-ai putea să pui ceva prin duş, undeva?

— Pe lângă faza cu dușul, îmi și șoptește în ureche, am zis.

— Chiar studiază, a spus Boney. Am analizat maşina cu care s-a întors, Jaguarul lui Desi. Am pus să se verifice portbagajul, unde jură că a băgat-o Desi când a răpit-o. Mă gândeam că n-o să fie nimic acolo — şi că o prindem cu minciuna. Dar s-a băgat în portbagaj, Nick. Câinii i-au prins mirosul. Şi am găsit trei fire lungi de păr blond. *Lungi*. Ale ei, de dinainte să şi-l taie. Cum de-a făcut asta…

— Prevedere. Sunt sigur că a avut o grămadă, în caz că trebuia să le lase pe undeva ca să mă condamne pe mine.

— Doamne sfinte, îţi dai seama cum ar fi să-ţi fie mamă? N-ai putea s-o duci de nas în veci. Ar fi mereu cu trei paşi înaintea ta.

— Boney, îţi dai seama cum e s-o ai ca soţie?

— O să cedeze, a zis. La un moment dat o să cedeze.

— Ba nu, am spus. N-aş putea să depun mărturie împotriva ei?

— N-ai credibilitate, a răspuns Boney. Singura ta credibilitate vine de la Amy. Ea singură te-a reabilitat. Şi tot singură poate să te desfiinţeze. Dacă apare cu povestea cu antigelul…

— Trebuie să găsesc voma, am zis. Dacă aş scăpa de vomă şi i-aş mai da în vileag şi alte minciuni…

— Ar trebui să răsfoim jurnalul. Pe o perioadă de şapte ani? Trebuie să fie discrepanţe.

— I-am rugat pe Rand şi Marybeth să-l parcurgă, să vadă dacă li se pare ceva nelalocul lui, a zis Boney. Îţi dai seama cum a mers. Am crezut că Marybeth o să-mi scoată ochii cu unghiile.

— Şi Jacqueline Collings, Tommy O'Hara sau Hilary Handy? a zis Go. O ştiu cu toţii pe adevărata Amy. Trebuie să fie ceva acolo.

Boney a scuturat din cap.

— Crede-mă, nu-i destul. Sunt cu toţii mai puţin credibili decât Amy. E, pur şi simplu, opinia publică, dar în momentul de faţă, la asta se uită departamentul: la opinia publică.

Avea dreptate. Jacqueline Collings apăruse pe la câteva emisiuni tv, insistând că fiul ei era nevinovat. Pornise mereu cu calm, dar iubirea de mamă funcţiona în defavoarea ei: căpătase iute o imagine de femeie îndurerată, disperată să-şi scuze fiul şi, cu cât o compătimeau mai mult prezentatorii, cu atât se răţoia şi se răstea mai tare, devenind tot mai puţin simpatizată. Scăpaseră repede de ea. Şi Tommy şi Hilary mă sunaseră, furioşi că Amy rămăsese nepedepsită, dar nimeni nu voia să ştie de doi *foşti* cam ţăcăniţi. *Răbdare*, le-am spus, lucrăm la asta. Hilary, Tommy, Jacqueline, Boney, Go şi cu mine aveam să

găsim momentul. Mi-am spus că am încredere în asta.

— Dar măcar Andie? am întrebat. S-o punem să declare că peste tot unde a ascuns Amy câte un indiciu am făcut, ăă, sex cu ea? Andie e credibilă, lumea o iubește.

Andie revenise la sinele său voios după întoarcerea lui Amy. Știu asta doar din pozele de prin tabloide. Știu, de acolo, că se vedea cu un tip de vârsta ei, un tip simpatic, pletos, cu căști atârnându-i mereu din urechi. Arătau drăguț împreună, tineri și sănătoși. Presa îi adora. Titlul cel mai bun: *Iubirea a găsit-o pe Andie Hardy*, o referire glumeață la un film cu Mickey Rooney din 1938, pe care doar vreo douăzeci de oameni or s-o priceapă. I-am trimis un mesaj: *Îmi pare rău. Pentru tot.* N-am primit răspuns. Foarte bine pentru ea. Și o zic sincer.

— Coincidență, a ridicat din umeri Boney. Una cam aiurită, dar… nu destul ca să avansăm. Nu în atmosfera asta. Trebuie s-o faci pe nevastă-ta să-ți zică ceva folositor, Nick. Ești singura șansă.

Go a trântit ceașca de cafea.

— Nu pot să cred că avem discuția asta, a zis. Nick, nu vreau să te mai văd în casa aia. Nu ești polițist sub acoperire, să știi. Nu-i treaba ta. Trăiești cu o criminală. Pleacă naibii. Scuze, dar cine dă doi bani că l-a omorât pe Desi? Nu vreau să te omoare pe *tine*. Păi, într-o bună zi, o să-i arzi brânza pe grătar și, nici una, nici două, o să primesc un telefon și-o să aflu că ai căzut de pe acoperiș sau alte rahaturi din astea. *Pleacă*.

— Nu pot. Nu încă. Nu m-ar lăsa. Îi place prea mult jocul.

— Atunci nu-l mai juca.

Nu pot, am ajuns prea bun. O să mă țin aproape de ea până ce-o să pot s-o dobor. Am rămas singurul care poate. Într-o bună zi, o să-i scape ceva ce pot folosi. Acum o săptămână m-am mutat în dormitorul comun. Nu facem sex, abia dacă ne atingem, dar suntem soț și soție în patul conjugal, ceea ce, deocamdată, o mulțumește pe Amy. Îi mângâi părul. Iau câte o șuviță între degetul mare și arătător, trec peste ea până la capăt și trag, ca și cum aș suna un clopoțel, și ne place amândurora. Lucru care e o problemă.

Ne prefacem că suntem îndrăgostiți, facem lucruri care ne plac când suntem îndrăgostiți și uneori pare chiar un fel de iubire, fiindcă ne sincronizăm așa de bine în toată mascarada. Revigorăm vechile romantisme. Când uit — se mai întâmplă uneori, pentru scurt timp, să uit cine e soția mea — chiar îmi place să petrec timp cu ea. Ori, mai degrabă, cu *ea* așa cum se pretinde a fi. Dar ideea este că soția mea e o ucigașă cu care uneori e distractiv să-ți petreci vremea. Pot să-ți dau un exemplu? Într-o seară am adus homari, ca în vremurile bune, și s-a prefăcut că mă urmărește cu ei prin casă, eu m-am prefăcut că mă ascund, apoi amândoi, *în același timp*, am făcut o glumă cu *Annie Hall*, și a fost perfectă, cum ar fi trebuit, atât de perfectă, că a trebuit să ies un moment din cameră. Îmi simțeam inima bubuind în timpane. A trebuit să-mi repet mantra: *Amy a ucis un om și o să te ucidă și pe tine dacă nu ești foarte, foarte atent.* Soția mea, frumoasa și amuzanta criminală, o să-mi facă rău dacă o nemulțumesc. Nu-mi găsesc starea în propria casă: fac un sendviș, stau în bucătărie în miezul zilei, lingând untul de arahide de pe cuțit și, când întorc capul, dau peste Amy, în

aceeaşi încăpere cu mine — paşii ăia mici de pisică — şi mă cutremur. Eu, Nick Dunne, bărbatul care obişnuia să uite atâtea detalii mărunte, a ajuns acum un tip care-şi rulează conversaţii în minte ca să fie sigur că n-a jignit, că nu i-a rănit cu nimic sentimentele. Scriu totul despre cum şi-a petrecut ziua, despre ce i-a plăcut şi displăcut, în caz că mă întreabă. Sunt un soţ nemaipomenit, pentru că mi-e tare frică să nu mă omoare.

N-am stat de vorbă despre paranoia mea, fiindcă ne prefacem că ne iubim şi eu mă prefac că nu mă tem de ea. Dar mai face în treacăt menţiuni: *Ştii, Nick, poţi să dormi cu mine în pat, adică să dormi de-a binelea. O să fie în regulă, promit. Ce s-a întâmplat cu Desi a fost un incident izolat. Închide ochii şi dormi.*

Dar ştiu că n-o să mai dorm niciodată. Nu pot închide ochii când sunt lângă ea. E ca şi cum aş dormi cu un păianjen.

19 Fost căpitan al naţionalei feminine americane de fotbal.

Amy Elliott Dunne

Opt săptămâni după reîntoarcere

Nu m-a arestat nimeni. Poliţia n-a mai pus întrebări. Mă simt în siguranţă. Şi cât de curând o să fiu şi mai în siguranţă.

Uite ce bine mă simt: ieri am coborât la micul dejun, și borcanul cu voma mea era pe tăblia din bucătărie, gol. Nick — căutătorul — a scăpat de micuţa mea asigurare. I-am făcut cu ochiul și am aruncat borcanul.

Nu prea mai contează.

Se întâmplă lucruri bune.

Am un contract pentru carte: controlez oficial povestea noastră. Pare minunat de simbolică. Nu așa e, până la urmă, orice căsnicie? Doar un joc îndelungat de-a el-a-zis și ea-a-zis? Ei bine, *ea* o să zică și lumea o să asculte, iar Nick o să trebuiască să zâmbească și să încuviinţeze. O să-l descriu cum ar vrea el să fie: romantic, grijuliu și extrem de plin de căinţă — în ceea ce privește cardurile, cumpărăturile și magazia. Dacă nu-l pot face s-o spună cu voce tare, o s-o spună în cartea mea. Apoi o să meargă cu mine în turneu și-o să zâmbească necontenit.

Îmi numesc cartea, simplu, *Uimitor.* Care provoacă uluire sau surpriză; de necrezut. Asta cam rezumă povestea, cred.

Nick Dunne

Nouă săptămâni după reîntoarcere

Am găsit voma. O ascunsesese în fundul congelatorului, într-un borcan, pus într-o cutie cu varză de Bruxelles. Cutia era plină de gheaţă, stătea acolo de luni bune. Ştiu că a făcut o glumiţă cu ea însăşi: *Nick nu mănâncă legume, Nick nu face curat niciodată în frigider, Nick n-o să se gândească să se uite aici.*

Dar Nick s-a uitat.

Nick, se pare, ştie să cureţe frigiderul, ba chiar să şi dezgheţe ştie Nick: am aruncat la budă mizeria şi am lăsat borcanul la vedere, ca să ştie.

L-a aruncat la gunoi, fără să zică o vorbă.

Ceva nu-i în regulă. Nu ştiu ce, dar ceva nu merge bine deloc.

Am început să am senzaţia că viaţa mea e ca un epilog. Tanner a preluat un caz nou: un cântăreţ din Nashville a descoperit că nevasta îl înşela, iar a doua zi cadavrul ei a fost descoperit într-o pubelă de pe lângă casa lor şi alături de ea un ciocan cu amprentele lui. Tanner mă foloseşte pe mine ca apărare. *Ştiu că arată rău, dar şi pentru Nick Dunne a arătat rău, şi ştiţi cum a ieşit până la urmă.* Aproape că-l simt cum îmi face cu ochiul prin obiectivul camerei. Mai trimite când şi când câte un mesaj: *Totul bine?* Sau: *Ceva nou?*

Nu, nimic.

Eu, Boney şi cu Go ne adunăm în secret la Pancake House, unde cernem nisipul murdar al poveştii lui Amy, încercând să găsim ceva de folos. Am citit jurnalul cruciş şi curmeziş, într-o elaborată vânătoare de anacronisme. Nu ne-au ieşit decât fleacuri fără speranţă, de genul „Face un comentariu aici despre Darfur, se vorbea în 2006 despre asta?“ (Da, am găsit un filmuleţ cu George Clooney discutând despre asta.) Ori cea pe care-am comis-o eu: „Amy face o glumă, într-o notaţie însemnată *iulie 2008*, despre omorârea unui vagabond, dar am senzaţia că glumele cu omorât vagabonzi n-au fost la modă până prin 2009“. La care Boney a replicat: „Dă-mi şi mie siropul, dubiosule“.

Oamenii, treptat, şi-au văzut de-ale lor. Boney a rămas. Go a rămas.

Apoi s-a întâmplat ceva. În cele din urmă, a murit tatăl meu. Noaptea, în somn. O femeie i-a vârât cu lingura în gură ultima cină, o femeie i-a potrivit pernele pentru ultimul somn, o femeie l-a spălat după ce-a murit şi tot o femeie m-a sunat să mă anunţe.

— A fost un om bun, a spus cu voce inexpresivă, dar cu o notă de empatie obligatorie.

— Nu, n-a fost, am replicat eu, şi a hohotit de parcă nu mai râsese de-o lună.

Mă gândisem că aveam să mă simt mai bine odată ce omul ăsta dispărea de pe faţa pământului, dar simt, de fapt, că mi s-a deschis un gol uriaş, înfiorător, în piept. Mi-am petrecut viaţa comparându-mă cu tatăl meu, şi acum nu mai era, mai rămânea doar Amy cu care să mă confrunt. După slujba funerară mică, prăfuită şi singuratică, n-am plecat acasă cu Go, ci cu Amy, strângând-o la piept. Aşa-i, m-am dus acasă cu soţia mea.

Trebuie să scap de-aici, m-am gândit. *Trebuie să rezolv o dată pentru*

totdeauna cu Amy. Să dau foc la tot, ca să nu mai fie cale de întoarcere.

Ce-aș fi fără tine?

Trebuia să aflu asta. Trebuia să-mi spun propria poveste. Totul devenise foarte clar.

În dimineaţa următoare, în vreme ce Amy, în studioul ei, se apucase de ţăcănit la taste, spunând lumii povestea ei *Uimitoare*, m-am dus la etaj cu laptopul şi am început să mă holbez la licărirea ecranului alb şi gol.

Am început pagina de deschidere a propriei mele cărţi.

Sunt un laș fără coloană vertebrală, un bărbat care înșală și mai sunt eroul acestei povești. Fiindcă femeia pe care am înșelat-o — soţia mea, Amy Elliott Dunne — e o sociopată și o ucigașă.

Da. Aș citi așa ceva.

Amy Elliott Dunne

Zece săptămâni de la reîntoarcere

Nick încă se preface. Ne prefacem amândoi că suntem fericiţi, fără griji și îndrăgostiţi. Dar îl aud cum bate la tastele computerului, târziu în noapte. Scrie. Își scrie versiunea lui, știu asta. *Ştiu*, îmi dau seama din curgerea febrilă a cuvintelor, din ţăcănitul şi clămpănitul tastelor, parc-ar fi un milion de insecte. Încerc să intru pe laptop când doarme (deși doarme acum ca mine, foindu-se neliniștit, iar eu dorm ca el). Dar și-a învăţat lecţia, că nu mai e Nick cel mult iubit, apărat de rele — nu-și mai folosește data nașterii, data nașterii maică-sii sau data nașterii lui Bleecker ca parolă. Nu pot intra.

Dar îl aud cum scrie, rapid și fără oprire, mi-l imaginez gheboșat peste laptop, cu umerii înălţaţi și limba prinsă între dinţi, și știu că am avut dreptate să mă protejez. Să-mi iau precauţii.

Fiindcă nu scrie o poveste de dragoste.

Nick Dunne

Douăzeci de săptămâni de la reîntoarcere

Nu m-am mutat. Am vrut să fie o surpriză pentru nevastă-mea, care nu e niciodată surprinsă. Am vrut să-i dau manuscrisul chiar când ieşeam pe uşă ca să închei o afacere editorială. Să simtă şi ea atingerea groazei ştiind că lumea o să-ţi arunce în cap lăturile şi că nu poţi face nimic în privinţa asta. Nu, s-ar putea să n-ajungă niciodată la închisoare, o să fie mereu cuvântul meu contra cuvântului ei, dar am un caz convingător. Cu rezonanţă, dacă nu legală, măcar emoţională.

Aşa că n-au decât să se împartă în tabere. Tabăra lui Nick, Tabăra lui Amy. Să facem jocul şi mai joc: să vindem şi ceva tricouri, ce mama mă-sii!

Când m-am dus să-i spun lui Amy că nu mai fac parte din povestea ei, am simţit cum mi se înmoaie picioarele. I-am arătat manuscrisul, am scos în evidenţă titlul scris mare: *Scârbă psihopată*. O mică glumiţă între noi. Că doar ne plac amândurora glumiţele personalizate. Mă aşteptam să-mi zgârie faţa, să-mi rupă hainele, să mă muşte.

— O, ce sincronizare perfectă, a zis voioasă şi mi-a zâmbit larg. Pot să-ţi arăt ceva?

Am pus-o să facă asta în faţa mea. Să facă pipi pe test, cu mine lângă ea, pe vine în baie, urmărind cum urina iese din ea, cum atinge beţişorul şi cum îl face să capete culoarea albastră: însărcinată.

Am băgat-o apoi în maşină şi am mers până la cabinetul doctorului, unde am urmărit cum i se ia sânge — fiindcă nu se teme cu adevărat de sânge — şi am aşteptat amândoi două ore până ce au venit rezultatele.

Amy era însărcinată.

— Evident că nu-i al meu, am zis.

— O, ba e, mi-a zâmbit ea, încercând să se lipească de braţul meu. Felicitări, tăticule.

— Amy… am început, fiindcă sigur nu putea fi adevărat, nu mă mai atinsesem de ea de când se întorsese.

Apoi am văzut în faţa ochilor: cutia cu şerveţele, scaunul de vinil, televizorul şi pornografia, şi sămânţa mea undeva într-un congelator de spital. Lăsasem pe masă acel bilet în care solicitam să fie distrusă, cu şovăielnică vinovăţie, dar biletul dispăruse, fiindcă soţia mea luase măsuri, ca întotdeauna, iar măsurile nu fuseseră să scape de chestie, ci s-o păstreze. În caz că.

Am simţit un balon uriaş de bucurie — nu m-am putut abţine — apoi bucuria mi-a fost cuprinsă de o teroare metalică.

— O să fac câteva lucruri pentru siguranţa mea, Nick, a zis. Fiindcă, trebuie s-o spun, e aproape imposibil să am încredere în tine. Pentru început, evident, o să trebuiască să-ţi ştergi cartea. Şi, ca să lămurim cu celelalte chestiuni, o să trebuiască să semnezi o declaraţie, în care să juri că tu ai fost cel care ai cumpărat chestiile din magazie şi le-ai *ascuns*, că ai crezut cândva că îţi înscenasem totul, dar că *acum* mă iubeşti, eu te iubesc şi totul e bine.

— Şi dacă refuz?

Şi-a lăsat mâna pe burtica umflată şi s-a încruntat.

— Cred că ar fi oribil.

Petrecuserăm ani războindu-ne pentru controlul căsniciei noastre, al iubirii noastre, al vieţii noastre. Şi, în fine, fusesem învins definitiv. Creasem un manuscris, ea crease o viaţă.

Puteam să mă lupt pentru custodie, dar ştiam deja că aş pierde. Amy s-ar fi avântat bucuroasă în bătălie — Dumnezeu ştie ce pregătea deja. N-aş mai fi ajuns, în cele din urmă, nici măcar tată de duminică; aş fi ajuns să-mi văd copilul în camere străine, cu un paznic alături, sorbind din cafea, cu ochii pe mine. Sau poate nici măcar. Parcă şi vedeam acuzaţiile — molestare şi abuz — şi nu aveam să mai pun vreodată ochii pe copilaşul meu, aveam să-l pierd, iar maică-sa avea să-i şoptească minciuni interminabile în urechiuşele lui roz.

— E băiat, apropo, a zis.

Eram deci prizonier. Amy mă avea pentru totdeauna în puterea ei sau cât poftea, fiindcă trebuia să-mi salvez fiul, să încerc să desfac, să dejoc, să descâlcesc tot ce urma Amy să facă. Îmi dădeam viaţa pentru copil şi-o făceam bucuros. Aveam să-mi cresc băiatul ca să ajungă un bărbat de ispravă.

Mi-am şters cartea.

Boney a răspuns de la primul apel.

— Pancake House? Douăzeci de minute?

— Nu.

Am informat-o pe Rhonda Boney că urma să fiu tată şi că nu mai puteam, aşadar, să particip la anchetă — că aveam de gând, de fapt, să retractez orice afirmaţie privind credinţa mea eronată că soţia mi-ar fi înscenat ceva, şi să recunosc că eu eram de vină în privinţa cardurilor de credit.

O tăcere lungă pe fir.

— Hmm, a zis, hmm!

Mi-o imaginam trecându-şi o mână prin părul uleios, morfolindu-şi interiorul obrazului.

— Să ai grijă de tine, Nick, da? a zis în cele din urmă. Şi de cel mic să ai mare grijă.

Apoi a râs.

— De Amy mă doare-n cur.

M-am dus la Go şi i-am zis personal. Am încercat să-i pasez vestea ca pe un eveniment fericit. Un bebeluş, nu te poţi supăra pe un bebeluş. Situaţia o poţi urî, dar nu şi un bebeluş.

Am crezut c-o să mă plesnească. S-a proţăpit atât de aproape, că-i simţeam răsuflarea. M-a împuns cu arătătorul.

— Vrei doar o scuză ca să rămâi, a şoptit. Voi doi, să-mi bag picioarele, sunteţi dependenţi unul de altul. O să fiţi o familie nucleară, ştii asta, nu? O să explodaţi. O să detonaţi, în pizda mă-sii! Chiar crezi că poţi s-o scoţi la capăt cu asta pentru următorii, să zicem, optsprezece ani? Nu crezi că o să te omoare?

— Nu atâta timp cât sunt bărbatul cu care s-a măritat. O vreme n-am fost, dar pot să fiu.

— Sau n-o s-o omori *tu*? Vrei să te transformi în tata?

— Nu vezi, Go? Asta e garanţia că *nu* o să mă transform în tata. O să trebuiască să fiu cel mai bun soţ şi tată din lume.

Go a izbucnit în lacrimi în momentul ăsta — n-o mai văzusem plângând de când era copil. S-a aşezat cu fundul pe podea, chiar acolo, ca şi cum i s-ar fi înmuiat picioarele. Am stat şi eu lângă ea şi mi-am lipit capul de al ei. Şi-a suprimat un ultim suspin şi, într-un târziu, s-a uitat la mine.

— Mai ţii minte, Nick, când ziceam că te-aş iubi *chiar dacă?* Că te-aş iubi indiferent ce-ar urma după *chiar dacă*?

— Da.

— Ei bine, tot te iubesc. Dar îmi frângi inima, a zis şi-a scăpat un geamăt oribil, un geamăt de copil. Lucrurile nu trebuiau să ajungă aşa.

— E o întorsătură ciudată, am spus, încercând să mai luminez un pic atmosfera.

— N-o să încerce să ne despartă, nu?

— Nu, am zis. Nu uita că şi ea se preface că e cineva mai bun.

Da, sunt, în cele din urmă, perechea lui Amy. Alaltăieri dimineaţă m-am trezit lângă ea şi i-am studiat ceafa. Am încercat să-i citesc gândurile. Şi de data asta n-am mai simţit că mă holbez în soare. Mă ridic la nivelul de nebunie al soţiei mele. Fiindcă o simt cum mă schimbă iar: am fost un puştan imberb, apoi bărbat, cu bune şi rele. Acum, în fine, sunt un erou. Eu sunt cel care va rezista în nesfârşita vrajbă a căsniciei noastre. E o poveste cu care pot trăi. La dracu', în momentul ăsta nici nu-mi mai imaginez povestea mea fără Amy. E nemesisul meu pe vecie.

Suntem un climax lung, înfricoşător.

Amy Elliott Dunne

Zece luni, două săptămâni și șase zile de la reîntoarcere

Mi s-a spus că iubirea ar trebui să fie necondiţionată. Asta e regula, toată lumea spune. Dar dacă iubirea nu cunoaște graniţe, nici limitări, de ce ar încerca toată lumea, mereu, să facă ce-i mai bine? Dacă știu că-s iubită orice ar fi, care-i provocarea? Ar trebui să-l iubesc pe Nick în ciuda lipsurilor sale. Şi Nick să mă iubească cu toate bizareriile mele. Dar e clar că niciunul dintre noi nu face așa. Am impresia că lumea greșește, că iubirea ar trebui să aibă o sumedenie de condiţii. Iubirea ar trebui să presupună că amândoi partenerii dau, în orice moment, tot ce-i mai bun în ei. Iubirea necondiţionată e o iubire lipsită de disciplină și, din câte s-a văzut, iubirea nedisciplinată e dezastruoasă.

Poţi citi mai multe despre ce gândesc în privinţa asta în *Uimitoare*. Iese curând pe piaţă!

Dar, mai întâi, maternitatea. Termenul e mâine. Azi se întâmplă să fie aniversarea noastră. Anul șase. M-am gândit să-i dăruiesc lui Nick nişte cătușe, dar s-ar putea să nu i se pară amuzant încă. E așa de straniu când mă gândesc: acum un an îl făceam bucăţi pe soţul meu. Acum sunt aproape gata cu reasamblarea.

Nick și-a petrecut tot timpul liber, în aceste luni din urmă, ca să-mi ungă burta cu unt de cacao, să dea fuga după murături, să-mi maseze picioarele și alte chestii pe care viitorii tătici de treabă ar trebui să le facă. M-a răsfăţat. Învaţă să mă iubească necondiţionat, cu toate pretenţiile impuse de mine. Cred că, în sfârșit, ne apropiem de fericire. Mi-am dat seama, în sfârșit, cum se face.

Suntem pe cale să devenim cea mai cea familie nucleară din lume. Trebuie doar să ne menţinem așa. Nick încă nu-i perfect. În dimineaţa asta mă mângâia pe păr, întrebându-mă ce să mai facă pentru mine, și am zis:

— Măi-măi, Nick, dar de ce te porţi așa de minunat cu mine?

Ar fi trebuit să spună: *Meriţi asta, te iubesc.*

Dar a zis:

— Fiindcă îmi pare rău pentru tine.

— De ce?

— Fiindcă în fiecare zi te trezești și trebuie să fii tu.

Aș fi vrut tare, tare mult să nu fi zis asta. Mă tot gândesc la ce-a zis. Nu mă pot opri.

Nu mai am nimic de adăugat. Am vrut doar să mă asigur că am ultimul cuvânt. Cred că mi-am câștigat dreptul ăsta.

Mulţumiri

Trebuie să încep cu Stephanie Kip Rostan, ale cărei sfaturi inteligente, opinii de bun simţ şi atitudine deschisă m-au trecut, iată, de trei cărţi până acum. E şi foarte plăcut să petreci timp cu ea. Mulţumesc pentru călăuzirea excelentă din toţi aceşti ani. Multe mulţumiri şi pentru Jim Levine, Daniel Greenberg şi toată lumea de la Agenţia literară Greenberg.

Editoarea mea, Lindsay Sagnette, e un vis: îţi mulţumesc că mi-ai acordat atenţia ta de expertă, că m-ai lăsat să fiu încăpăţânată exact cât trebuie, m-ai provocat întru mai bine şi fiindcă m-ai încurajat pe ultima sută de metri — dacă nu erai tu, aş fi rămas pentru totdeauna la „gata în proporţie de 82,6%“.

Multe mulţumiri editoarei de la Crown, Molly Stern, pentru impresii, susţinere, comentariile înţelepte şi energia inepuizabilă.

Le mai sunt recunoscătoare lui Annsley Rosner, Christine Kopprasch, Linda Kaplan, Rachel Meier, Jay Sones, Karin Schulze, Cindy Berman, Jill Flaxman şi E. Beth Thomas. Îi mulţumesc, ca întotdeauna, lui Kirsty Dunseath şi găştii de la Orion.

Pentru numeroasele mele nelămuriri privind poliţia şi procedurile legale, am apelat la mai mulţi experţi foarte binevoitori. Mulţumiri unchiului meu, onorabilul Robert M. Schieber, şi locotenentului Emmet B. Helrich pentru că mi-au permis să le supun atenţiei ideile mele. Mii de mulţumiri avocatei Molly Hastings din Kansas City, care mi-a explicat cu multă graţie şi convingere în ce constă munca ei. Şi o recunoştinţă nesfârşită detectivului Craig Enloe de la poliţia din Overland Park pentru că mi-a răspuns la cele 42 000 de e-mailuri (cel puţin) trimise de-a lungul a doi ani, cu răbdare, umor şi exact cantitatea potrivită de informaţie. Orice greşeală îmi aparţine.

Mulţumesc, pentru multe şi felurite motive, următorilor: Trish şi Chris Bauer, Katy Caldwell, Jessica şi Ryan Cox, Sarah şi Alex Eckert, Wade Elliott, Ryan Enright, Mike şi Paula Hawthorne, Mike Hillgamyer, Sean Kelly, Sally Kim, Sarah Knight, Yocunda Lopez, Kameren şi Sean Miller, Adam Nevens, Josh Noel, Jess şi Jack O’Donnell, Lauren „Fake Party We’re Awesome“ Oliver, Brian „Map App“ Raftery, Javier Ramirez, Kevin Robinett, Julie Sabo, gg Sakey, Joe Samson, Katie Sigelman, Matt Stearns, Susan şi Errol Stone, Deborah Stone, Tessa şi Gary Todd, Jenny Williams, Josh Wolk, Bill şi Kelly Ye, Inner Town Pub din Chicago (locul de baştină al Dimineţii de Crăciun) şi mereu entuziastei Courtney Maguire.

Pentru minunata mea familie din Missouri — Schieber, Welsh, Flynn şi alte rubedenii. Vă mulţumesc pentru dragoste, sprijin, râs, rulouri cu murături şi bourbon cu gheaţă… şi, în principiu, pentru că aţi făcut din Missouri, cum ar spune Nick, „un loc magic“.

Am primit reacţii extrem de folositoare de la câţiva cititori, care-mi sunt şi prieteni buni. Marcus Sakey mi-a dat sfaturi preţioase despre Nick, bere şi mâncare thailandeză. David MacLean şi Emily Stone (drăguţa de ea!) au fost atât de amabili, încât au citit *Fata dispărută* în lunile de după nunta lor. Nu pare să vă fi afectat deloc, oameni buni, şi cartea a câştigat mult datorită acestui

lucru, aşa că mersi. Nimic n-o să vă oprească să ajungeţi în Insulele Cayman!

Scott Brown: mulţumesc pentru perioadele retrase dedicate scrisului cărţii, mai ales în Ozarks. Mă bucur că n-am scufundat, până la urmă, hidrobicicleta. Îţi mulţumesc pentru lecturile incredibil de pătrunzătoare făcute manuscrisului şi pentru că ai apărut mereu ca să mă ajuţi să articulez chestiile pe care încercam să le exprim. Eşti un Monstru de treabă şi un prieten nemaipomenit.

Îi mulţumesc fratelui meu, Travis Flynn, pentru că s-a aflat mereu prin preajmă ca să răspundă la întrebări despre felul în care merg, de fapt, lucrurile. Multă dragoste pentru Ruth Flynn, Brandon Flynn şi Holly Bailey.

Rudelor mele prin alianţă Cathy şi Jim Nolan, Jennifer Nolan, Megan, Pablo şi Xavy Marroquin — şi tuturor celor din familiile Nolan şi Samson: sunt conştientă de norocul de a mă fi măritat în familia voastră. Mulţumesc pentru tot. Cathy, am ştiut dintotdeauna că ai o inimă uriaşă, dar ultimul an a dovedit-o cu asupra de măsură.

Părinţilor mei, Matt şi Judith Flynn. Încurajatori, atenţi, amuzanţi, buni, blânzi, creativi, săritori şi încă îndrăgostiţi nebuneşte după mai bine de patruzeci de ani. Mă faceţi, ca întotdeauna, să mă minunez. Vă mulţumesc că aţi fost atât de buni cu mine şi pentru că aţi bătut la cap diferiţi necunoscuţi ca să-mi cumpere cărţile. Şi vă mulţumesc că aţi fost atât de drăguţi cu Flynn — am devenit un părinte mai bun doar urmărindu-vă.

Şi, în sfârşit, băieţilor mei.

Roy: bravo, pisoi!

Flynn: Băiat mult iubit, te ador! A, şi dacă citeşti asta înainte de anul 2024, eşti prea mic. Pune-o jos şi ia o carte de poveşti!

Brett: Soţul meu! Tatăl copiilor mei! Partener de dans, priceput la reţete de brânză gratinată. Genul de tip care ştie să aleagă un vin. Genul care arată grozav în smoching. Şi în ţoale de zombie. Tipul cu râs generos şi fluierat de zile mari. Tipul care ştie răspunsul. Tipul care-mi face copilul să se tăvălească pe jos de râs. Care mă face pe mine să mă tăvălesc pe jos de râs. Tipul care îmi dă voie să-i pun tot soiul de întrebări invazive, nepotrivite şi intruzive despre cum e să fii tip. Bărbatul care a citit şi-a citit şi iarăşi a citit, şi nu doar că mi-a dat sfaturi, ci şi o aplicaţie telefonică pentru găsit mărci de bourbon pe net. Mersi că te-ai însurat cu mine.

Două cuvinte, mereu.